

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

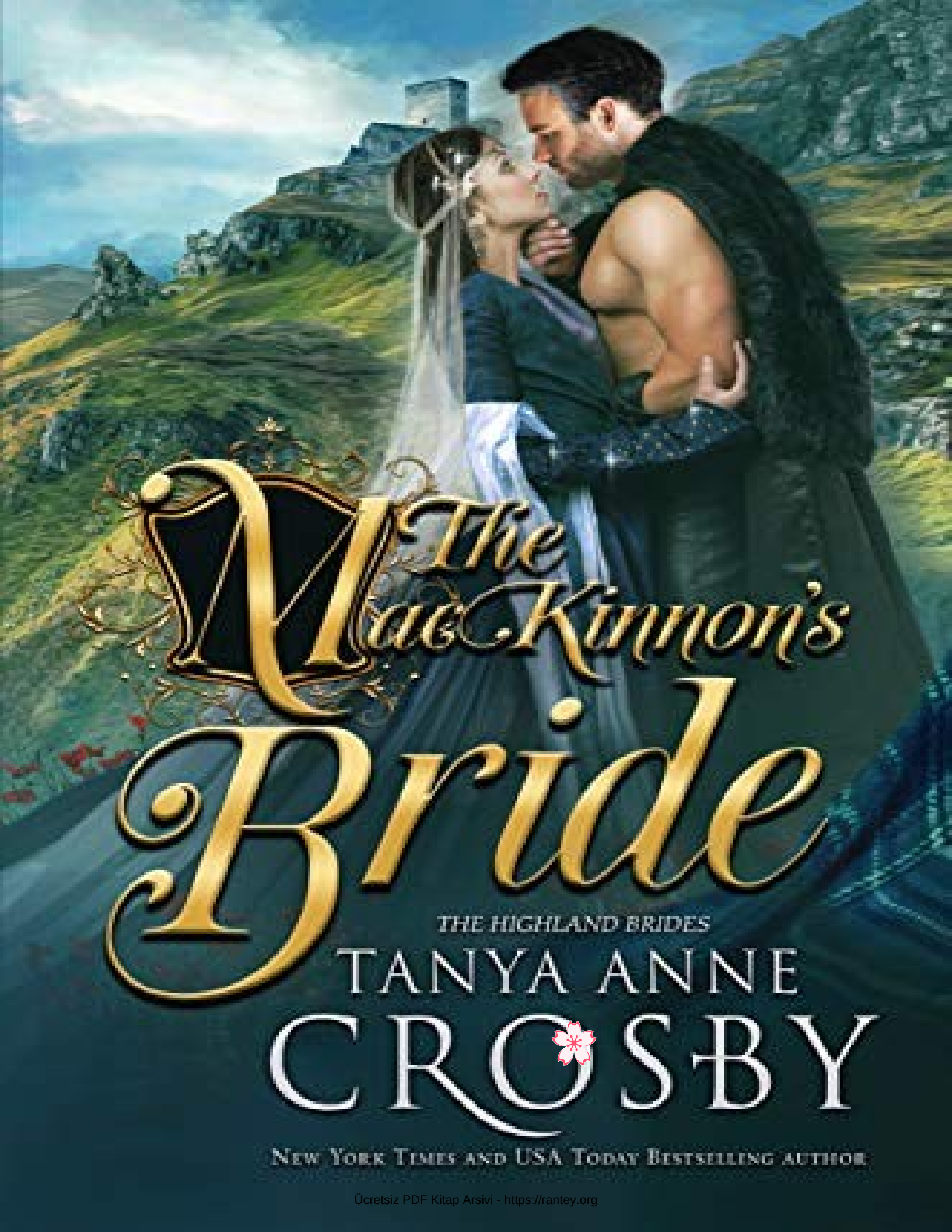
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The MacKinnon's
Bride
THE HIGHLAND BRIDES
TANYA ANNE
CROSBY

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MacKinnon'ın Gelini

TANYA ANNE CROSBY

Bu eser bir romandır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüftür.

ISBN-10: 0988497417
ISBN-13: 978-0-9884974-1-2

Kapak tasarımı Ravven'a aittir

Her hakkı saklıdır.
Oliver-Heber Books tarafından Smashwords'de yayınlandı

Telif Hakkı © Tanya Anne Crosby

Adanmışlık

Bana hikaye anlatma sevgisini hediye eden güzel anneme.

Bu serideki diğ er kitaplar
Tanya Anne Crosby

LYON'UN HEDİYESİ
DİZ ÇÖKÜLÜ
ASLAN YÜREK

Hepsi yakında e-kitap olarak geliyor

Önsöz

Chreagach Mhor, İskoçya 1118

MacKinnonların lordu, MacAlpin'in güçlü oğullarının soyundan gelen Iain, odasının altındaki salonun sınırları içinde aşırı hevesli bir genç gibi volta atıyordu.

Bu doğuma çok fazla umut bağlanmıştı.

Artık, MacLean'larla otuz yıllık husumet nihayet sona erecekti. Evet, yaşlı MacLean, torununa bakıp da nasıl barış istemezdi ki? Güzel MacLean karısından bir yıl boyunca düşmanca tavırlar gördükten sonra -onu memnun etmeye çalıştıktan sonra taş gibi bir onaylamama ve sözsüz suçlamalarla karşılaştığı bir yıl- Iain bile, bebeklerine, birlikte yarattıkları hayata bakıp da nasıl olur da bir parça -küçük de olsa- sevgi hissetmeyebileceğine dair giderek büyüyen bir umut duyuyordu.

Klanları arasındaki geçmişteki düşmanlıklara rağmen, bu önemli olay karşısında kendi kızgınlığı dağıldı ve daha önce onu sevdiğini söyleyemese de, şimdi sevebileceğini düşündü, çünkü o üst katta yatıyordu ve bebeklerine ilk harika yaşam nefesini vermek için mücadele ediyordu -ve bu iğrenç bir mücadeleydi-.

Onun çocuğunu doğuruyordu.

Aman Tanrım, onunla gurur duyuyordu.

Doğum ne kadar zor ilerlerse ilerlesin, acısını tek bir çığlık bile atmadan, lanet okumadan karşılamıştı; gerçi o da ona asla kin gütmezdi. Aslında, çığlıklarına katlanmak çok daha kolay olabilirdi. Sessizliği ona işkence ediyordu. Genç karısının doğum sancıları içinde olduğunu düşünmek sinirlerini bozmaktan kendini alamıyordu, çünkü kendi annesi de aynı şekilde ölmüş, ona hayat vermişti. Bunun verdiği suçluluk duygusu hâlâ onu rahatsız ediyordu.

Iain adımlarını hızlandırdı.

Ya doğum onu öldürseydi?

Ya onu öldürseydi?

Ellerini ona cinsel zevk için koyduğu ilk günden beri içinde taşıdığı bir korkuydu bu ve yüzünü bir kez daha görene kadar da hafiflemeyecekti. Tanrı aşkına, ama bu an onun somurtkan bakışlarını bile memnuniyetle karşılardı. Bu eziyet dolu doğumdan sağ çıkabilseydi, hayatının geri

kalanında onlara katlanırdı! Hatta, dokunuşu onun için gerçekten bu kadar dayanılmazsa, bir daha ona dokunmayacağına yemin etmişti. Kalbinin arzuladığı her şeyi ona verecekti - her şeyi - ve eğer onu arzulamıyorsa, öyle olsun.

Eğer o ölürsa... o zaman onların huzuru nerede kalacaktı?

Lanet olsun MacLean'a, çünkü o da seve seve—

Yukarıdan, yeni doğmuş bir bebeğin muhteşem ağlama sesi yankılanıyordu; Iain'i adım atarken donduran coşkulu bir siren sesi.

Hareket edemediğini, odasına çıkan taş basamaklara bakmaktan başka bir şey yapamadığını fark etti; sevinç ve korku onu hareketsiz tutuyordu.

Üst kattaki ağır kapının açılıp kapanmasını ve ardından hızla gelen ayak seslerini duyana kadar sanki bir sonsuzluk kadar geçti.

Karısının hizmetçisi Maggie merdiven boşluğunda belirdi. "Bir oğlunuz var, lordum!" diye bağırdı neşeyle. "Bir oğlunuz var!"

Bu güzel sözler Iain'i sersemliğinden kurtardı. Coşkuyla çılgılık atarak merdiven boşluğuna fırladı ve karısını ve yeni doğan oğlunu ilk kez muhteşem bir şekilde görebilmek için aceleyle basamakları ikişer ikişer çıktı. "Bir oğul!" dedi hayretle, haberi vermek için aceleyle aşağı inen Maggie'nin yanından geçerken. Maggie başını salladı ve Iain'in içini bir sevinç kapladı. Onu şiddetle öpmek istiyordu - evet! Maggie'yi bile!

Kapıda onu içeri sokan ebe bile onun moralini bozamadı.

Uzun zaman önce onu dünyaya getiren kadın, odasına girmesini engellemek için kollarını uzattı. "Seni görmek istemiyor, Iain." Yüzüne yayılan acıklı ifade, adamın tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. "Henüz istemiyor."

En kötüsünü duymaya hazırlandı. "O mu—"

"Beklenebileceği kadar iyi. Bebek gelmek istemedi, hepsi bu." Gözlerini indirdi, bakışlarını kaçırdı.

Bebek artık ağlamıyordu.

"Ne oldu Glenna?" İçini bir korku kapladı. Kendine hakim olamayıp onu kollarından yakaladı ve kendi gözleriyle görmek için kenara itme dürtüsüne karşı koydu. "Bebek ne oldu?"

Ona anlayışlı bir bakış attı. "Onu duymuyor musun evlat? Oğlun çok tatlı bir bebek! Dikkatlice dinle," diye emretti.

Öyle de yaptı ve bebeğin yumuşak, titrek seslerini duyabiliyordu.

Bakışları karanlık odanın içine kaydı.

Ebe, onun gerginliğini, kararsızlığını, coşkusunu, şaşkınlığını hissetmiş olmalı ki, onu kenara itmeye çalıştığında kararlılığını korudu. "Iain... hayır," diye yalvardı ona, "henüz onu görmek istemiyorsun... Zamanını ver."

Iain onu bıraktı ve acıdan uyuşmuş bir şekilde geriye doğru sendeledi. "Hâlâ benden nefret mi ediyor?"

"Doğumu zor ve uzun sürdü," diye açıkladı Glenna. "Geçecek. Şimdi git, aşağıda bekle. Seni hemen almaya gelirim... söz veriyorum." Adam tereddüt etti ve Glenna daha kararlı bir şekilde ekledi, "Ona bir iyilik yap, Iain MacKinnon, çünkü şu anda kendinde değil gibi görünüyor."

Iain, karısının onu görmek istememesi canını acıtsa da, ona bu iyiliği yapmak istemekle oğlunu kucaklamak ihtiyacı arasında kalmıştı. Arzu neredeyse elle tutulur cinstendi. "Gerçekten de istemiyor ki..." Sesi titredi. "Beni görmek mi?"

Ebe başını salladı.

"Ben... ummuştum ki..." Çenesi oynadı.

"Ah, ama onun bu kadar çabuk ortaya çıkmasını bekleyemezsin, Iain! Zamanını ver. Zamanını ver!"

"Çok iyi." Çenesi gerildi. "Ama çok beklemeyeceğim," diye güvence verdi ona. "Oğlum Glenna'yı görmeyi planlıyorum! Beni sonsuza dek ondan uzak tutamaz!"

Ebenin gözleri anlayışla kısıldı. "Senden istediği tek şey bu, evlat."

Iain konuşamıyor, ne onaylayabiliyor ne de reddedebiliyordu.

Döndü ve aşağı indi, yıllar önce babasıyla kendi babası arasındaki o lanet olası kan davasını körükleyen gururlu davranışa lanetler yağdırdı. Böylesine bir düşmanlığa hangi iğrenç suçun yol açtığını kendisi bile bilmiyordu, hatta kimse hatırlamıyor gibiydi. Ne kadar da basit bir gerçektir, babasının köpeğinin yaşlı MacLean'in çizmesine işemiş olmasıydı. İnatçı ihtiyar ahmaklar!

Uzun süre beklemesi gerekmedi. Bunun için minnettardı. Glenna'nın onu sadece bir kez çağırması yeterliydi ve kapıdaydı. Karısını, kucağında bebeğiyle odanın ortasında, solgun yüzü ve darmadağın saçlarıyla görünce şok olmuştu. Ayağa kalkarken biraz sendelediğini sandı, ama ifadesiz bir yüzle öne çıkıp bebeğini kollarına bıraktı. Bu hareket onu öyle etkiledi ki, karısının yatakta olmamasına itiraz etmek için ağzından çıkan her söz, çocuğunu kucaklarken silindi.

Çocuğunun buruşuk yüzüne hayretle baktı.

Belki de umut vardı?

"Hepsi bu kadar, Glenna," dedi Mari.

Iain, karısının keskin komutunu veya Glenna'nın arkasından kapanan kapıyı neredeyse hiç duymamıştı; karısının ona verdiği inanılmaz hediye karşısında öylesine şaşkıncı ki.

Oğlunu incelerken boğazı düğümlendi... o kadar küçüktü ki... inanılmaz derecede güzeldi... Ayak parmaklarını, parmaklarını saymaya başladı, minik burnuna, dudaklarına dokunmaya cesaret etti... teni o kadar yumuşaktı ki.

"Bir oğul!" diye hayranlıkla fısıldadı ve bir anlığına pencerede karısını görünce başını kaldırdı. "Mairi, oradan uzaklaş," dedi yumuşak bir sesle, sesi duygudan boğuluyordu, "ölmeden önce." Bebeğini incelemeye geri döndüğünde kalbi sevinçle çarpıyordu.

"Sana bir şey göstermek istiyordum, Iain."

Sesi duygusuz ve yorgundu. Başını kaldırdığında onu pencereden bakarken buldu; esinti, güzelce dağılmış saçlarının arasından usulca esiyordu. Onu güzel bir hale çevrelemişti, diye düşündü, çocuğunun annesi. "Dinlenmelisin," diye nasihat etti. "Sonra bana göster Mairi. Hemen yatağına dön." Sonra ona döndü ve ifadesinde anlaşılmasa da bir şey vardı.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Başını eğip hafifçe gülümsedi. "Oğlunu taşımanın beni öldürmediğini görmeni istedim. İşte buradayım, görüyorsun!" Bir ayyaş gibi sallandı ve suçluluk duygusu midesini bulandırdı. "İki günümü aldı ama işte buradayım!" Hafifçe güldü ve duygularını bastırmaya çalıştı.

"Tanrıya şükür!" dedi ve bunu şiddetle söyledi. Oğluna baktı, suçlayıcı bakışlarına daha fazla dayanamayarak. Kendinden tiksinti duydu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, ne söylemesi gerektiğinden emin olamayarak. "Telafi edeceğim Mairi. Yemin ederim!"

"Senden tek bir şey istiyorum," diye tükürdü.

"Her şey—" Bu açıklama boğazına düğümlendi ama ona ne isterse vereceğine yemin etti. Her şeyi. Sadece istemesi yeterliydi.

"Ben sadece beni kendi gözlerinle görmeni istedim... Başka birini taşımanın, dokunuşuna katlanmanın ne demek olduğunu bilmeni!" Ürperdi ve aniden ondan uzaklaşarak kule penceresinden dışarı eğildi. "Aman Tanrım!" diye hıçkırdı. "Bir daha asla yapmayacağım! Yapmayacağım!"

Iain'in kolları çocuğunun ağırlığıyla uyuştı. İçini bir korku kapladı. Daha da eğilince, Iain ürperdi. "Mairi, hemen oradan uzaklaş!"

"Bilmeni istiyorum!"

Üzerine soğuk terler boşandı. "Hemen!" diye bağırdı. "Defol git oradan Mairi! Glenna!" diye bağırdı ve kucağında bebekle karısına doğru yürüdü, çocuğu yatırıp yatırmamakta kararsızdı.

"Bana bir daha dokunmayı düşünmen bile beni buna itti! Beni sen öldürdün, Iain!"

"Mairi, hayır!"

Adam ona ulaşamadan kendini pencereden aşağı attı.

Iain sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve bebeğini çarparak atan kalbine bastırdı.

Bebek.

Oğlu.

Oğlunu kucağında tutmasaydı belki de ona ulaşabilirdi.

Böğürmesiyle irkilen bebek çığlık atmaya başladı ve Iain, bir an önce karısının durduğu açık pencereye aptal aptal bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Bölüm 1

Northumbria, Balfour Kalesi, 1124

Birisi onu izliyordu; bunu hissedebiliyordu.

Sayfa, giydiği kıyafetlerin ortasında donup kaldı.

Orman tabanındaki eğrelti otlarının arasında ezilen bir dal parçasının sesi duyuldu ve kadın eteğini çekip aşağı çekti, gözleri çok da uzak olmayan ormanın kıvrılan gölgelerine odaklandı.

Gece yarısı karanlığında hiçbir şey göremiyordu ve ona ulaşan tek şey sessizlikti; gece sisi gibi çöken, biçimsiz ve doğa dışı bir sessizlik. Dişleri birbirine çarpmaya başladı ve uzun bir an orada ürpermiş ve tedirgin bir şekilde durdu, ama tanıdık gece seslerinden başka bir şey duyamıyordu: kurbağaların vıraklaması, cırcır böceklerinin cıvıltısı, uzaktan gelen bir kurdun uluması.

Omurgasından aşağı bir titreme geçti, çünkü bir şey duymuştu. Bundan neredeyse emindi.

"Kendisine, kalenin güvenliğine geri dönmenin daha iyi olacağına karar verdi; belki de geceleri tek başına dışarı çıkmanın akıllıca olup olmadığını yeniden düşünürdü. Aylarca olay çıkarmadan dışarı çıkmak, onu savunma konusunda gevşek bırakmıştı.

Yüz gece önce olduğu gibi, Page yüzmeye çıkmış, varış noktasını kimseye söyleme zahmetine girmemişti; kimsenin umurunda olacağını da sanmıyordu hemen. Tanrı'nın gerçeği idi ama sadece oğul isteyen bir adamın kızı olmanın tek güzel yanı, istediğini yapma özgürlüğüne sahip olmasıydı. Yine de bu, kimsenin nereye gittiğini, ne yaptığını veya başına ne geldiğini zerre kadar umursamadığı anlamına geliyordu. Ve bu gecenin de farklı olacağını düşünme zahmetine girmedi.

Öte yandan, umurundaydı! Çok umurundaydı ve birinin -ya da bir şeyin- avı olmaya hiç niyeti yoktu!

Giysilerini bıraktığı kayanın yanına aceleyle oturdu ve çiyli topraktan yıpranmış ayakkabılarını almak için eğildi. Islak ayağı ilerlemesini engellediği için sessizce küfürler savurarak hızla bir ayakkabı giydi ve sonra giyinmek için yeterince uzun süre oyalanmaktan vazgeçti.

Sis ayaklarının etrafında dolaşıyor, belirsiz parmaklar ayak bileklerini sarıyor ve onu huzursuz ediyordu. Kendini aşırı hayalperest biri olarak görmüyordu ama şu anda, kalbi hızla atmasına rağmen, ürkek bir kilise faresi de olabilirdi. Yukarıda süzülen ay ışığına baktı, ayağa fırladı ve aceleyle eğilip kalan giysilerini topladı.

Gözleri, giysi yığınının altında hançerinin metalik parıltısını arıyordu ve bulamayınca ensesindeki tüylü tüyler diken diken oluyordu.

İsa aşkına, bunu nereye koyabilirdi ki?

Ölmüşse kıyafetlerinin ne faydası vardı ki? Topladığı bohçayı yere atıp diğer ayakkabısını kaldırıp içine baktı, belki de küçük hançeri içine koymuştur diye düşündü ama hançer orada değildi ve Tanrı'nın bu saygısızlığı yüzünden onu sonsuza dek cehenneme göndereceğinden korkarak lanetini bastırdı. Lanet olsun, ama elinde değildi.

Acaba nerede olabilir?

Başka bir dal kırıldı, bu sefer daha yakından ve Page hançere ihtiyacı olmadığına karar verdi. Kararını verir vermez korkunç bir çığlık koptu. Bir sonraki anda, ormandan güçlükle seçilebilen üç figür belirdi.

Niyetlerini keşfetmek için fazla durmadı.

Korkudan çığlık atan Page, ayakkabıyı arkasına fırlatarak fırladı. Karşılık olarak bir küfür duyuldu, ama ne kadar hasar vermiş olabileceğine bakmak için dönmedi - çok az hasar verdiği için, hatta hiç vermediğinden emindi, çünkü tabanı yumuşaktı ve zamanla aşınmıştı - yazık! Onunla bir gözünü çıkarmayı umardı!

Bildiğini itiraf etmekten hoşlanmadığı küfürler savurarak, tüm gücüyle kaleye doğru koştu, yardım çığlıkları atıyordu. Kapıcı Edwin'in, yalvarışlarını kendi çarpık hayallerinin bir ürünü sanacak kadar sarhoş olmamasını umuyordu. Aptal herif! Eğer en başından beri görev yerinde olsaydı, bu durumda olmayabilirdi; kaleden bu kadar zahmetsizce ayrılmayabilirdi. Yine de hatanın onda değil, kendisinde olduğunu biliyordu. Daha iyisini bilmeliydi; lanet olsun o kötü şansına!

Attığı her adımda kalbi daha hızlı çarpıyordu.

Bir ölüm çanı gibi, ayak sesleri daha da hızlandı.

Daha yakın.

Adımlarını hızlandırdı ve dehşetten doğan bir enerji patlamasıyla ilerledi. Yanını yakan acıyı görmezden gelen Page, kaleye giden yolu koruyan devasa meşe ağacına çarpmamak için derenin yanında kaldı. Tanrı

onu affetsin, ama bunu görüp de çabaları yüzünden kanlı boyunlarını kırmamalarını umuyordu!

Göğsü inip kalkıyordu. Yaşlı meşe ağacının yanından hızla geçerken yan tarafındaki acı daha da keskinleşti. Yine de geride kaldılar, ayak sesleri onun kısa adımlarına çok az çabayla yetişiyordu.

Başaramayacaktı! Gerçekten başaramayacaktı!

Sayfa korku ve çaresizlikten ağlamak istiyordu.

Önünde, abanoz gökyüzüne karşı uzak bir siluet halinde yükselen Balfour Kalesi vardı.

Uzak ve ulaşılmaz.

Babası gibi.

Kalbi çarpıyordu.

Başaramayacaktı!

Yine de koşmaya devam etti, önündeki yol çok keskin bir şekilde kıvrılınca neredeyse baş aşağı suya düşecekti.

Sesleri onu kovalıyordu, ayırt edilemez ve yabancıydı, tıpkı bir mağaranın karanlığındaki yarasalar gibi, her taraftan ona doğru uçuyorlardı.

İsa, şimdi neredeydiler?

Önünde mi? Arkasında mı? Nerede?

Başaramayacaktı!

Dere, önünde bir sis tabakasıyla örtülü bir şekilde akıp gidiyordu. Bir umut ışığı parladı. Belki de yüzemiyorlardı? Bilen pek fazla kişi tanımıyordu! Belki de onları sisin altında kaybedebilirdi!

Bir el uzandı, bacağına dokundu ve neredeyse gömleğini kaptı. Takipçisi ıskaladığını anladığında ise anlaşılmasız küfürler savurdu. Ama dokunuşunun şoku, Page'in onun adına karar vermesini sağladı. Sonuçları düşünmek için zaman harcayamazdı. Kollarını savurarak kendini dereye attı. Bacakları ölü bir ağırlık gibi onu takip etti. Karnının üstüne düştü, buz gibi su yüzüne çarptı. Darbe tüm benliğini sardı, duyularını uyuşturdu ama Page hızla kendine geldi. Bedeninin acısını umursamadan, tüm gücüyle karşı kıyıya doğru yüzdü, bu arada arkasından gelen takip seslerini dinliyordu. Hiçbir ses duymasa da rahatlama hissetti.

Çok şükür! Teşekkür ederim Allah'ım! diye dua etti.

Kıyıya vardıktan sonra bile, takipçilerinden eser yoktu; sadece karşı kıyıda bir yerlerden gelen, tam olarak anlayamadığı bağırışlar ve küfürler. Ama zafer kazanmış gibi hissetmeye cesaret edemiyordu. Eğer arazinin yapısını az da olsa biliyorlarsa, bunu bilirlerdi; ancak birkaç fersah ileride

dere bitiyor ve kaleye giden yolda tekrar karşılaşacaklardı. Page bu riski almaya niyetli değildi. Kendini sudan kaldırıp kemiklerine kadar ıslanarak ormanın sığınağına yöneldi. Kaleye doğru koşmasını bekleyebilirlerdi; içgüdüleri öyle yapacağını söylüyordu. Mantiğı, beklenmedik olanı yapmasının çok daha iyi olacağını söylüyordu.

Ormanın güvenliğine ulaşırsa ve belki de bir ağaca tırmanırsa, aramaktan yorulup eve dönmelerini bekleyebilirdi. Muhtemelen eşkıyadan başka bir şey değillerdi; o da onların şanssız avıydı. Bütün gece çiftleşecek yüzü olmayan bir kadın aramakla daha kârlı kurbanlar aramak arasında seçim yapmaları gerekseydi, er ya da geç yorulup onu rahat bırakacaklarından emindi.

Cesaretlenerek koşmaya başladı, nefes nefese, kalbi hızla çarpıyordu. Islak bedeni bacaklarına yapışmıştı. Koşarken, tökezlememeye çalışarak arkasına bakıp onları takip etmediklerinden emin oldu ve bir kez daha rahatladı çünkü saldırganlardan eser yoktu.

Her yanını bir coşku kapladı.

Tatlı İsa, o başaracaktı sonuçta!

Ne yazık ki, dönüp bir ağaca çarpmadan önce aklından geçen son tutarlı düşünce buydu.

En azından Page bunun bir ağaç olduğunu düşünüyordu.

Çarpmanın etkisiyle sırtüstü yere yığıldı ve sendeledi. Orada öylece yattı, şaşkın bir halde, dev gibi bir adama bakıyordu.

İsa, ama o uzundu!

Bir anda, etrafı diğerleriyle çevriliydi. Uyuşmuş haldeyken yüzleri bulanıktı, sanki ona bakıyorlardı, ay ışığında parıldayan bedensiz dişleriyle.

"Ah, dostum, gidip onu aptal yerine koydun!" diye birinin söylediğini anladı.

"Eh, o da gelecektir," diye güvence verdi bir diğeri.

İskoçlar.

Lanet olası İskoçlar.

Aksanlarından anlayabiliyordu ama karanlık onu yutmadan önce son düşüncesi bu oldu.

Bölüm 2

Tahıl kokusu sarmıştı etrafını... altın tarlalar çiçek açmıştı... Page onların arasında koşuyordu... koşuyordu... koşuyordu...

Bir an için öldüğünü ve Cennetin kutsal kapılarından içeri girdiğini sandı.

Onu daha önce öldürmüşler miydi?

Hayır... öyle düşünmüyordu.

Kulaklarında bir inilti duydu ve bunun kendi iniltisi olabileceğini düşündü. Vücudu... ezilmiş... kırılmış, bir şekilde kopmuş gibiydi.

En azından hissedebiliyordu!

Koş, diye emretti kendine, koş!

Vücudu tüm farkındalığıyla sarsıldı ve bir yemek çuvalının içinde itilip kakıldığını fark etti. Tanrı aşkına, bir yemek çuvalı! Minik artıklar yüzüne yapışmıştı.

Şimdi, tıka basa doldurulmuş, nehre atılıp boğulacak sinir bozucu bir kedi gibi, kendisini öldürüp öldürmeyeceklerini histerik bir şekilde merak ediyordu!

En azından çuval taşlarla dolu değildi, diye düşündü.

Ama sanki kıyıdan uzaklaşıyor gibiydiler... ormana doğru... Karanlığın etraflarını sardığını hissetti ve boşuna çırpındı, boğazı acıyana kadar çığlık attı. Tanrı onları kahretsin! Kaçıranlar, onun mücadelelerine duyarsız görünüyorlardı.

Histerik kahkahalar onun derinliklerinden fışkırıyordu.

Babasının kehaneti gerçekleşmek üzereydi. Aman Tanrım! Babası, bir gün kendi sonunu getireceğini hep söylemişti. İşte o gün gelmişti.

Gece vakti tek başına suya girmek için dışarı çıkmamalıydı. Cora'yı da yanında getirmeliydi; şimdi pervasızlığı yüzünden ölecekti.

Ne kadar boş kafalı bir aptaldı!

"Bırakın beni!" diye bağırdı, torbayı yenilenmiş bir kararlılıkla yırtarak. "Hemen bırakın beni!"

Kalbi hızla çarpan Page, bir vahşi gibi kıvranıp çırpınıyor, çuvalı tutanlara karşı tekmeler savuruyordu. "Beni hemen bırakın, lanet olası çürümüş putperestler, bırakın beni!"

Kahkaha krizine girdiler ama uyma zahmetine girmediler!

Eh! Bunu onlar için acısız hale getirmeye niyeti yoktu! Dönüp dururken, sonunda onu serbest bıraktıklarında gözlerini oyacağına yemin etti!

Keşke hançeri olsaydı!

Ama o, Tanrı'nın Annesi'yle birlikte bir yerlerde, kıyının kenarında yatıyordu!

Yarı çıplak olduğunu fark edince mücadelesi bir anda son buldu! İçinde saf bir histeri kabardı. Onlara kanlı davetiyeler göndermiş olsaydı, onu yağmalayıp öldürmelerini kolaylaştıramazdı!

Ve hiç kimse onu özlemeyecekti.

Midesi bulanıyordu.

Evet, babası bir gecelik tatilden sonra gittiğini fark etse bile çok şanslı olurdu. İskoç misafirine, ona hiç düşünmediği kadar ilgiliydi. "Belki de daha erken fark ederdi," diye düşündü umutsuzca. "Çünkü babası, tıpkı başını belaya sokma konusunda bir dehası olduğu gibi, onun gözüne girmek konusunda da son derece talihsiz bir yeteneğe sahipmiş gibi görünüyordu!" Kaderi kesinlikle kötüydü! Bu kargaşayı kaçıracağı kesindi.

Yeni bir umutsuzluk dalgasıyla beslenen Page, mücadelesine yeniden başladı, ancak çabaları nedeniyle diz darbesiyle karşılaştı.

Lanet olsun onların kanlı putperest postlarına!

Vücudunun her yerini morartana kadar dövsele bile umurunda değildi, tecavüz edilip öldürülürken sessizce yatmayacaktı!

Yeni seslerin duyulması onun mücadelesini aniden durdurdu.

Aniden, hiçbir uyarı olmadan çuval devrildi ve kadın törensiz bir şekilde yere fırlatıldı.

Page öfkeyle çılgılık attı.

Sendeleyerek ayağa kalktı, ancak başı dönerek geriye doğru sendeledi ve yere düşüp, hayatında gördüğü en çıplak uzuvlara şaşkınlıkla baktı.

Güçlü erkek bacakları.

Çok kötü şans.

Bir dev daha.

Bakışları yukarı doğru kaydı ve ona karşı eğlenerek parlayan, kibir ve soğuk bir küçümsemeyle dolu gözlerle buluştu. Tatlı İsa, ama o bakışı o kadar sık görmüştü ki, yanıldığını anlamamıştı! Herkes gibi o da ona tepeden bakmış ve onu yetersiz bulmuştu.

Eh! Pis İskoç'un kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu! Özellikle de talan konusundaki fikrini değiştirdiğine göre, artık onun

ölümünü önceden planlıyor olması muhtemeldi.

Bir kontun kızına pek benzemiyordu; daha çok boğulmuş bir sefil gibi görünüyordu, diye düşündü Iain; gözleri hariç. Gözlerinin içine yerleşince, yetiştirilme tarzının tüm kibrini fark etti.

Küstah küçük kız.

Köşeye sıkışmış çılgın bir tavşan gibi, üzerine atılmaya hazır görünüyordu. Yine de, ona ilk baktığı anda, o duygulu, koyu gözlerinde kısa bir anlığına da olsa bir acı parıltısı belirmişti. Ay ışığının bir oyunuydu kuşkusuz, çünkü belirlediği kadar çabuk kaybolmuş, yerini şimdi takındığı o vahşi, açık meydan okuma bakışı almıştı.

Ve daha pek çok şeyi fark etmemek elde değildi.

Bacaklarına yaptığı cesurca bakışı kaçırmadığı için, içinde bir ürperti dolaştı. Biraz daha yaklaşp tuniğinin altına bakabilseydi, belki de gözlerini kaçırabilirdi. Perişan görünümüne rağmen, onu görünce tamamen tahrik oldu. Tanrım, o vücut -sis ve gölgelerle örtülü olsa bile- zarif kıvrımları fazlasıyla seçilebiliyordu. İpeksi gölgelerin arasından bile, kusursuz göğüsleri onu baştan çıkarmak için dikilmiş, koyu renkli meme uçları açıkça görülüyor, soğuk gece havasıyla tahrik oluyordu.

Kaşlarını çatarak onun çıplak halini düşündü. Üzerinde sırlıslık entarisinden başka bir şey olmayan kadın, öfkesinden adamlarına sunduğu manzaranın farkında bile değilmiş gibi görünüyordu.

Onun aptallığına başını sallayarak, onu rahatsız eden görüntüleri dağıtmaya çalıştı: Beline dolanmış uzun, dolgun bacaklar... Tutkuyla kavislenmiş, dudaklarına doğru çağıran dolgun, olgun göğüsler... Bunların tadının cennetten gelen bir manna gibi olacağını biliyordu.

Kanlı azizlerin kemikleri, o sadece kanlı bir adamdı!

Hangi baba, biricik kızının istediği gibi dolaşmasına izin verirdi? Hele geceleri?

Kuzeni, "Tam da söylendiği yerdeydi." diye açıkladı.

"Öyleydi." Iain'in sesi, bir türlü bastıramadığı şehvetle boğuktu.

Dalgınlığından sıyrılıp kendine, "Onu istemiyorum," dedi. Böylesine küstah bir kadını istemenin hiçbir faydası olmazdı.

Kollarını kavuşturup ona dik dik baktı. "Hem Tanrı'nın hem de insanların önünde yıkanmayı alışkanlık haline mi getirdin?" Bu soruyu neden sorduğundan emin değildi; sorması gerektiğini biliyordu. Sonuçta

onu bu şekilde bulmayı başarmışlardı, ama yine de bu düşünce onu tuhaf bir şekilde rahatsız etti.

Çenesini kaldırdı, ona cevap vermeyi reddetti, koyu gözleri gizlenmemiş bir öfkeyle parlıyordu ve Iain onun cesaretine gülmemeye çalıştı. İşte buradaydı, bir kızıdan fazlası değildi, düşmanlarının bile onunla bu kadar doğrudan yüzleşmeye cesaret edemediği bir zamanda, adamlarının önünde ona meydan okuyordu.

Hepsi aptaldı, çünkü oğlunu İngilizlere takas için teslim etmeye cesaret eden Yahuda'nın adını öğrenmeyi amaçlıyordu. Yılanın dilini koparıp o lanet kışına tıkmayı planlıyordu!

FitzSimon'ın kızıyla olan işinin kasvetli hatırlatıcısı, iyi mizah anlayışını bir kez daha öfkeye dönüştürdü. Çenesi gerildi ve ona anlamlı bir şekilde sordu: "Hiç dilin yok mu, kız?"

Efsanevi anka kuşu gibi küllerinden yeniden doğuyor, ellerini iki yanında kavuşturmuş bir şekilde ona doğru yürüyordu.

"Hiç terbiyen yok mu?" diye sertçe karşılık verdi. "Scot!" Kaşlarını kibirli bir şekilde kaldırarak bu lakabı ona fırlattı ve öfkesine rağmen, Iain bu beklenmedik küstahlığa gülmemek için elinden geleni yaptı. "Nerede yıkanacağım seni ne ilgilendirir?"

Iain, onun küstahlığına, pervasızlığına inanamadı. Başka bir adam olsaydı... Tanrım! Gerçekten de aptallığının farkında değil miydi? Bakışları onu ıslak, örgülü başından, ıslak elbisesinin tamamen ortaya çıkardığı uzun, zarif uzuvlarından, çıplak ayak parmaklarına kadar süzdü ve sonra tekrar yüzüne döndü, o hoş ve baştan çıkarıcı göğüslerinden dikkatlice kaçınarak ekledi, "Küstah bir dilin var, kız. Hatırlatmama gerek var mı?"

"Evet, babam bunu duyduğunda senin dilin tutulacak!" diye cesurca karşılık verdi.

Geriye doğru temkinli bir adım atma isteğini bastırmak zorunda kalsa da Page, duruşunu korudu ve tüm heybetiyle doğruldu. Bir an için cevabı onu şaşırtmış gibi göründü, sonra kaşlarını çatı.

Ona meydan mı okuyorsun?

"Gerçekten mi?" diye sordu ve gülümsemesi soğudu.

Page, adamın onu bir kez daha cüretkâr bir şekilde değerlendirmesi karşısında ürperdi. Hiçbir erkek ona bu kadar - böylesine gizlenmemiş bir şehvetle - bakmaya cesaret edememişti. Bu, içinde bir telaş dalgası yarattı. Ve dehşete düşüren en ufak bir heyecan bile...

Bir titreme daha onu sarstı.

Belki de arkadaşının devasa gövdesine çarptığında aklını mı kaçırmıştı?

Diğerlerine şöyle bir baktı ve hepsinin ağızları açık bir şekilde ona baktığını gördü. Page, aptallıklarının bulaşıcı olmamasını umdu. Hepsi yarım akıllıydı! Hepsi!

"Acaba ateş böcekleri mi yakalıyor?" diye sordu.

Hepsinin görüntüsü gülünçtü; kaşları aynı anda çatıldı ve birbirlerine şaşkın bakışlar attılar, sonra da ağızlarını hızla kapattılar.

"Aman Tanrım, fahişe! Babanın seni gecenin bir yarısı dışarı çıkarmasına şaşmamalı," dedi lider. "Karanlıkta eve dönüş yolunu kaybetmeni umuyor herhalde."

Page'in yüreği buruk bir şekilde sızladı. Yüzüne sertçe çarpan bir avuç içi gibi acıdı. Gururunu bastırdı ve öfkeli gözyaşlarını sildi, duygularını bu kalpsiz barbarlara kaptırmamaya kararlıydı. Hedefe ne kadar yaklaştığını ya da gerçeğin ne kadar acıttığını asla bilemezdi.

Onun da umurunda olmayacağından emindi.

Gözleri alev alevdi. "Bana ettiğin bu hakaret yüzünden babam hepinizin kafasını kestirecek!" diye küfretti ve bakışlarının bir kez daha vücudunda dolaştığını fark etmemek elde değildi; bu sefer daha yavaş ve dudaklarını kıvrarak hem çileden çıkarıyor hem de dehşete düşürüyordu.

Kafasını karıştırdı.

Omurgasından aşağı bir ürperti daha indi.

Gerçekten de, adamın ağzı, herhangi bir erkeğin sahip olmaya hakkı olandan daha güzeldi! Gözlerini kırıştırdı.

Nesi vardı bu kızın? Hayatı tehlikedeyken, burada dudaklarına bakarak nasıl durabiliyordu? En azından onuru!

Peki, neden daha fazla korkmuyordu?

Her halükarda öyle olmalıydı. Adamın her şeyi tehlikeliydi; barbarca çıplak bacaklarından sert ifadesine kadar her şey, onu vahşi bir İskoç ilan ediyordu. Eğer kaba saba arkadaşının uzun boylu olduğunu düşünmüşse, bu adam devasaydı, hepsinin üzerinde yükseliyordu.

Ve yine de... onda bana zararsız, hatta biraz da tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Page bakışlarını kısıtı ve yüzünün gölgeli hatlarını inceledi. Onu tanıyamazdı. Tanıyabilir miydi?

Karanlıktı. Belki de aklı onu yanıltıyordu. Yine de, belki de kafasındaki yaradan dolayı tamamen sersemlemişti. Gün ışığında o dudakların bu kadar güzel olup olmadığını merak etmesi bile kesinlikle çılgınlıktı.

"Sen kimsin?" diye sordu, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak, üzerindeki geceliğe ve etraflarını saran karanlık perdeye rağmen, aniden ona karşı tamamen savunmasız hissetti.

Hiçbir şey söylemedi, sadece öylece durdu, dudaklarının o sinir bozucu kıvrımıyla baktı ve Page, "Senin dilin yok mu, İskoç?" diye sordu.

Bir an bu soru karşısında afallamış, hatta sersemlemiş gibi göründü, sonra kahkahasının zengin tınısıyla onu şaşırttı.

Adamları pek de eğlenmişe benzemiyordu. Ve Tanrı korusun, Page de neden eğlenmesi gerektiğini bilmiyordu. Babası şimdiye kadar suratına tokat atardı. Ona karşı asla bu kadar küstah olmazdı!

"Konuştuğun kişi MacKinnon," diye homurdandı yalakalarından biri. "Dilini kaybetmemek için dikkatli ol, kız!"

"MacKinnon!"

Şaşıran Page, uyarısından ziyade şaşkınlığından dolayı bir adım geri çekildi. Korkusu, öfkesiyle bir anda unutuldu.

Karşısında herhangi bir vahşi İskoç durmuyordu, vahşi İskoç'un ta kendisiydi!

Babasının İskoçya Kralı David'e bir iyilik olsun diye güvenli bir liman verdiği çocuk, onun çocuğuydu. Çocuk, İngiliz sarayının vesayeti altına girecekti. Page, küçük çocukla yeterince zaman geçirmişti ve ona kötü davranıldığını biliyordu. Bu canavar, oğluna nasıl bu kadar acımasızca davranabilir ki, kendi kralı bile onu korumak için araya girmek zorunda kalsın! Zavallı çocuk! Köpeğin bu kadar tanıdık gelmesine şaşmamak gerekti! Baba ve oğul aynı bakışı paylaşıyordu - her ne kadar yaşları ilerledikçe bakışları değişse de.

Bu yüz, o zarif dudakları yumuşatan kahkahaya rağmen sert ve acımasızdı. Ve tam da acımasızdı! Hatta söylentiye göre, zavallı genç karısını, kendisine bir oğul doğurduktan sonra öldürmüştü. "Alçak!" diye tükürdü. "Buraya nasıl yüzünü gösterirsin!"

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Oğlum için geldim, kız. Gelmeyeceğimi mi sandın?"

Oğlu için gelmiş, gerçekten!

Page o kadar öfkelenmişti ki, adamın kulaklarına vuracağını sandı. O kadar öfkeliydi ki, sonuçları umursamıyordu bile.

"Evet, peki, onsuz gideceksin!" diye karşılık verdi. "Babam onu sana asla vermeyecek!" Ne olursa olsun, babası aptal değildi. Belki çocuğa karşı bir şefkati yoktu, ama zavallı çocuğu iğrenç babasına geri vererek Henry'nin gazabına uğrama riskini asla göze alamazdı. "İsa, ona yeterince zarar vermedin mi zaten?"

MacKinnon, bu suçlama karşısında kaskatı kesildi.

Güzel! Bırakın suçluluk duysun! O kocaman göğsünde bir yüreği olsaydı! "Evet, seninle İskoçya'ya döneceği düşüncesinden kurtul, çünkü oğlunu bizzat Kral Henry koruyacak!" diye ısrar etti, adamın gözleri endişeyi ele verince. "Yarın senin elinden kurtulacak ve sonsuza dek senden uzakta olacak!"

Çenesindeki kaslar kasıldı ve bir an konuşamayacak gibi göründü.

Page pişmanlık duyduğunu umuyordu. Jesu, ama zavallı çocuk onlara dövülmüş ve dilsiz bir şekilde gelmişti, bakışlarıyla karşılaşmaktan bile korkuyordu. Onu konuşturmaya çalışsa da sessizliğini korudu. "O zavallı çocuğa ne yaptınız ki konuşmaktan bile korkuyor? Kendinizden çok utanmalısınız efendim!"

Birdenbire dilini buldu ve Page, sesindeki gök gürültüsünden irkildi.

"Malcom'un konuşmayacağını mı söylüyorsun?" Ona doğru yaklaştı, bakışları karardı, kolları iki yanına düştü, yumruklarını sıktı.

Page, katil ifadesinden ve duruşundaki bariz tehditten dolayı sendeledi. "B-bilmen gerekirdi," diye kekeledi. Bir adım daha geriye doğru temkinli bir adım attı.

Üzerine doğru yürümeye devam etti ve "Oğluma ne yaptın?" diye sordu.

Page nefes nefese kaldı ve bir adım daha geriye doğru sıçradı, eli göğsüne gitti. "Ben mi? Sen mi! Ona ne yaptın!" Oğlunun başına gelenlerin sorumluluğunu kendi ayaklarına atması ne kadar da küstahçaydı! "Bize öyle geldi işte!"

"Tanrı aşkına oğluma ne yaptın!" diye ısrar etti.

MacKinnon tepesinde dikiliyor, sertçe aşağı bakıyordu ve Page bir daha asla nefes alamayabileceğini düşündü. Yüreği boğazına kadar fırladı, onu boğdu.

Çok yakındı!

Kadın, adamın yüzündeki sıkıntılı ifadeyi fark edince irkildi ve onun hakkında anlatılan hikâyelerin hepsinin doğru olduğundan emin değildi; en azından oğlunu kötüye kullanmakla suçlayanların doğru olduğundan, çünkü oğlunun zarar görebileceği düşüncesiyle kadını paramparça etmeye hazır görünüyordu.

Hikayelerin geri kalanına inanmak oldukça kolaydı, çünkü karşısında duran adam, herhangi bir erkeğin veya kadının kalbini kolayca sökebilecek güçte görünüyordu.

Allah'ın hakkı, artık korkuyordu!

Kalbi kaburgalarına karşı çılgınca çarpıyordu, öyle ki bu gerginliğin onu öldüreceğini düşünüyordu.

Ağzından anlaşılmaz küfürler çıktı ve adamlarına emretti: "Alın onu! Bulabildiğiniz en kalın ağaca bağlayın onu! Sabah ışığına kadar orada kalacağından emin olmak istiyorum!"

Kollarından yakaladılar.

"Hayır! Babam seni diri diri yüzecek, MacKinnon!"

Adamlarının insafına kalarak sırtını dönüp gitmeye cesaret ettiğinde öfkeyle çığlık attı.

"Hayvan! Aptal! Gözlerini oyacak!"

Aniden durdu ve bir kez daha onu süzmek için döndü, bu sefer en ufak bir nezaket göstermeden.

"O zaman sana değer veriyor, öyle mi?"

Ona meydan mı okuyordu? Page, bu soru karşısında yüreğinin acıyla dolacağını düşündü. Bir an cevap veremedi. "Elbette bana değer veriyor!" Gözlerinde yaşların yandığını hissetti ama dökmeyi reddetti. Gözyaşları zayıflar içindir, oysa o tam tersiydi. Evet, babası ona iyi öğretmişti. Çenesini kaldırdı ve onu reddetmeye cesaret etti. "Ben onun kızıyım, değil mi?"

Cevap vermedi.

Tatlı İsa! Biliyor muydu? Biliyor olabilir miydi? O çalkantılı mavi gözlerinin ardında ona mı gülüyordu?

Pis herif! Öyle olması gerektiğini biliyordu.

"Güzel," dedi ve kısık gözlerle onu incelemeye devam etti. "Kral Henry'nin yarın oğlumu almaya geleceğini mi söylüyorsun? Onu nereye götürmeyi planlıyor?"

Page tüm heybetiyle doğruldu, dudakları pek de hissetmediği bir kibirle kıvrıldı. "Evet, geliyor, alçak herif! Ve geldiğinde de—"

"Ne?"

Yüreği burkulmuştu. Ne yapacaktı ki? Hiçbir şey, diye karar verdi, çünkü Henry'yi hiç tanı mı yordu ve babası ona değ er vermezse onun kendisi için zahmete gireceğ inden řü phe ediyordu. Babası da değ er vermiyordu. Boğ azında dü ğ ümlenen yumruyu yuttu ve onu esir alanlardan kurtulmaya çalış tı. Ama nafi le.

"Oğ lumu nereye gö türmeyi düş ünü yor, orospu?"

"Babam o kanlı kalplerinizi sö kecek ve ben de oturup seyredip gü leceğ im!"

Hiç etkilenmeden ona doğ ru ilerledi ve "Nereye?" diye sordu.

Page o anda ona karşı korkak davrandı ğ ı için kendinden nefret etti. "B-bilmiyorum!"

Bakış ları gecenin karanlı ğ ında onu sü zdü. Yalanı fark ediyor muydu?

"Gerçek için mi?"

Sesi kendi kulağ ına fazlasıyla cılız geliyordu. "Evet."

"Önemli değ il," diye kabul etti. "Henry oğ lumu asla görmeyecek. Ş imdi sustur onu, Lagan! Onun ağ zından bir daha kanlı bir kelime duymak istemiyorum!"

Bölüm 3

Iain hayatı boyunca hiç bu kadar sorunlu, hatta bu kadar küstah bir kadınla karşılaşmamıştı! Babasının sabah onunla ilgileneceğini bilmek onu çok mutlu etmişti çünkü ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordu!

Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Ve yine de, FitzSimon'u yatağından çağırıp Malcom'u hemen fidye için kurtarmayı ne kadar çok istese de, eğer hizmetçi doğru söylemişse ve Kral Henry ertesi gün gelmişse, ihtiyaç duyduğunda kullanabileceği bir avantaj daha vardı.

Fırsatları boşa harcayan biri olmamıştı hiç. İngiliz kralının, rahatından vazgeçip sürat uğruna sık sık asgari bir maiyetle yola çıktığı söylenirdi. Iain buna güveniyordu. Emrinde neredeyse kırk adam vardı - en iyi ihtimalle çoğu kişinin yanında taşıdığından daha fazla - FitzSimon'ı duraklatmaya yetecek kadar fazlaydı.

Yarının çok yakında olması gerekecek.

Bu arada, ağzı bozuk kadını bağlı ve ağzı kapalı tutmak zorunda kalacaktı, yoksa adamlarını cinayete sürükleyebilirdi.

Ya da daha kötüsüne.

Bütün küstah, pervasız... cesur kadınlar arasından.

Oğlunu gerçekten savunmuştu! Ona karşı! Bu düşünce saçmaydı, ama...

Malcom'un konuşmayacağını söylemişti.

Iain, Malcolm'ın iyiliği için haberi mantıklı bir şekilde değerlendirmeye çalıştı. 'En çok ihtiyaç duyduğu anda aklını kaybetmesinin hiçbir faydası olmazdı.'

FitzSimon'ın huysuz kızının, Malcom'ın başına gelenlerden onu sorumlu tutması, onun aslında onun başına gelenlerde hiçbir payı olmadığına inanmasına yol açtı.

Yoksa kızını korurdu...

Ancak ondan bahsediş tarzından sonra, Iain'in korunmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğünden şüphe ediyordu. Piç babasını saygıdeğer bir şampiyon gibi gösteriyordu! Onu dinlerken, Iain'in ona misilleme yapmasından pek korkmuyordu. Aksine, babasının onu diri diri derisini yüzmesini bekliyordu. Adam, babasının sözlerinin toyluğu karşısında hayretle başını salladı.

Malcom'un dilini tutan şey, korkmuş olmasıydı. Oğlu kendini bir erkek olarak görmeyi severdi ama o hâlâ bir çocuktı ve çocuk kalpliydi.

Aman Tanrım, haini keşfettiğinde...

Çenesi kenetlendi.

Kendi klanından biri olmalıydı, çünkü o piç kurusu ne tanık ne de kendini ele verecek bir delil bırakmıştı. Tıpkı deyim yerindeyse gece gelen hırsız gibi gelip Malcom'u çalmış ve sonra da kimseyi fark etmeden kaçmıştı.

Oğlunu savunmuştu.

Iain şaşkınlıkla başını salladı. Malcom'u tarafsızca savunduğu için onu öpmeli mi, yoksa olduğu yerde boğmalı mı bilemedi.

Aman Tanrım, o, hayatında hiçbir kadının sahip olduğunu bilmediği kadar keskin dilli bir kızdı. O zaman, istemeden de olsa, bu kadar açık yüzlü olduğuna inanamaması yüzünden sırttı.

Ateş böceklerini yakalamak, gerçekten.

Kıkırdadı. Adamlarının yüzlerindeki ifade bir kralın fidyasına bedeldi.

Evet, kızın yanında kalması gerekecekti, diye karar verdi - ama önce ilk iş. Şimdi, muhtemelen bıraktığı nehir kıyısından giysilerini almayı planlıyordu - az önce sırtında taşıdığından daha fazla giysi giydiğine inanmalıydı. İhtiyacı olan son şey, kanlı bir dikkat dağıtmaydı.

Aman Tanrım! O dolgun göğüslerine bakarken doğru düzgün düşünemiyordu. Ve lanet olsun! Karşısında neredeyse çıplak dururken kim bakmadan durabilirdi ki!

Bu da onu bir kez daha meraklandırmaya başladı... nasıl bir adam, biricik kızının Havva gibi çıplak ve özgürce kırsalda dolaşmasına izin verirdi?

Ama idare edilebilir kızları da vardı, idare edilemez kızları da, diye düşündü.

Eğer o, onun asi kızı olsaydı, Iain onu yeminlerini ettiği güne kadar bir kuleye güvenli bir şekilde kilitleyebilirdi!

Küstah, ekşi ağızlı kız!

Çürümüşlerin hepsi sırtüstü horlarken, Page sırtını bir ağaca dayamış, titreyerek oturuyordu, kolları arkasında bükülmüş ve bağlıydı, ağzında ekşi tadı olan bir bez vardı.

İğrenç İskoçlar!

Zaten uyuyamazdı, çünkü endişe ve pişmanlıktan çok perişandı. Gerçekten de, asla tek başına dışarı çıkmamalıydı. Neden diğer kadınlar gibi güneşin altında oturup dikiş dikmekle yetinemiyordu ki?

Neden babasının istediği gibi olamıyordu?

Ama yine de, diye düşündü acı acı, eğer babasının kendisinden ne istediğini bilseydi, bu sorunun cevabını daha iyi öğrenebilirdi.

Gerçek şu ki Page onu memnun edemiyordu; hiçbir zaman da edememişti. Daha da kötüsü, artık denemek isteyip istemediğinden emin değildi.

Bu geceden sonra buna gerek kalmayabilir.

Bu düşünce onun ürpermesine neden oldu.

Babasının onu istemediğini öğrendiklerinde ona ne yapacaklardı? Gerçek şu ki, babası kralın gözüne tükürmediği gibi, oğlunu da teslim etmeyecekti; onun için değil, etmeyecekti.

Neyse, dedi kendi kendine, umurunda değildi.

Gerçekten de öyle değildi.

Ama gözleri sıcak, öfkeli gözyaşlarıyla yanıyordu.

Eh, eğer kaçmayı başaramazsa ne yapacaklarını çok geçmeden öğrenecekti... bu yüzden planlarını bu amaca yöneltti. Başarısız olması durumunda karşılaşabileceği korkunç olasılıkları düşünmemeye çalışarak, onu kaçıranlara baktı.

Dehşete kapıldı, çünkü ilk dört kişi ilk başta tahmin ettiği gibi yalnız gelmemişti. Daha da kötüsü, uzuvları ve bedenleri karanlıkta birbirine karıştığı için tam olarak kaç kişi olduklarını anlayamıyordu; tıpkı ortak bir mezarda bir araya toplanmış cesetler gibi.

Çok sayıda olduklarını tahmin etti.

Onu bir balıkçı karısı gibi çılgık çılgıya kamplarına sürüklemişlerdi ve hepsinin ona yönelttiği şehvetli bakışlar, bir daha asla bir erkeğin yüzüne bakmamaya karar vermesini sağlamıştı.

Kibirli kaba saba insanlar!

Özellikle MacKinnon!

Adamın ona bakışını, gözlerindeki o bilmiş bakışı hatırlayınca ürperdi.

Mantıksız bir şekilde, gözlerinin ne renk olduğunu merak etti. Mavi mi? Yeşil mi? Karanlıkta seçememişti ama kendisinininkiler kadar sıradan olmayacaklarından emindi. Ne yazık ki, bu çileden çıkaran adamda sıradan hiçbir şey yoktu.

Henüz dönmemişti.

Onun çok yakışıklı yüzünü bir daha görüp görmeyeceğini zerre kadar umursamadığını söyledi kendi kendine, ama - ah, belki de görmüştü ve bu itiraf karşısında kaşlarını çatı, bu gerçeği düşünürken kaşları çatıldı. Bu adamlarla yalnız kalmak istememesinin doğal olduğunu düşündü. Onlara güvenmiyordu.

Ama MacKinnon'a güvenmek için artık bir sebebi var mıydı? diye söylendi küçük bir ses.

Ona tam olarak güvendiği söylenemezdi. Sadece ona o kadar da güvenmiyordu; gerçi neden ona karşı böyle hissettiğini bir türlü anlayamıyordu. Muhtemelen diğerlerinden daha iyi değildi.

Ağaca bağlandıktan kısa bir süre sonra, o ve Lagan adlı kişi kamptan ayrılmıştı. Balfour'un savunmasını önlem amaçlı gözetlediklerini hayal etti.

İyi ki öyle yapmışlar, çünkü babası onlara cehenneme gitmelerini söyleyecekti, bunu kabul etmek onu üzüyordu. Ne söylediğinin ya da gizlice ne umduğunun bir önemi yoktu, kendini başka türlü düşünmeye kandıramazdı. Onunla baş başa kalmışlardı, bilmiyorlar mıydı?

Eğer önce donarak ölmeseydi.

Ya da kaçmayı başaramamışsa.

Seslerini onları görmeden çok önce duymuştu ve ormandan çıktıklarında midesi bulandı. MacKinnon ve o iğrenç paçavrayı ağzına tıktırıp o kaba saba adam, Lagan. Ateşin başında fısıldaşıyorlardı. Onlara teşekkür edebileceği bir şey daha vardı: Onu ateşin sıcaklığından bu kadar uzaklaştırmaları, sırlıslık olmasına rağmen, gecenin soğuk havasında donmaya terk etmeleri! Düşüncesiz, çileden çıkaran barbar herifler!

Ateşin ışığı aralarında titreyiyor, bakır rengini bedenlerine ve yüzlerine yansıtıyor, görüntülerini çarpıtıyordu. Alevlerin ürkütücü parıltısı ve gölgenin belirsizliği arasında sıkışmış MacKinnon, gerçekten de göz korkutucu bir figür oluşturunuyordu. Siyah yün bir tunik giymiş ve kemerli breacan'ına sarılmış olan adam, kalın deri astarlı çizmeleriyle babasından en az on beş santim daha uzundu. Aslan gibi bir erkeklik gösterisiyle, koyu dalgalı yelesi çözülmüş ve omuzlarının altına kadar iniyordu; duruşu ise

özgüven doluydu. Liderlik etmek için doğmuş bir adamdı, bunu kabullenmekten kendini alamadı.

O da bir katil miydi?

Bu ihtimal boğazının yeniden sıkışmasına ve korkunun artmasına neden oldu.

Yüreği sızladı. Babasının onunla baş edemeyeceğini anladığında ne yapacaktı?

Konuşmalarını bile anlayamıyordu, sonra Lagan adındaki adam MacKinnon'ın yanından ayrılıp başka bir adamı uyandırmak için koştu.

Adamın kulağına bir şeyler fısıldadı ve adam hemen uyanıp uykusundan uyandı. İkiisi birlikte MacKinnon'la konuştular ve sonra ateşin parlaklığının ötesindeki gölgeli diyara doğru sendeleyerek uzaklaştılar.

Sadece Page ve MacKinnon hâlâ uyanıktı.

Gerçekle yüzleşen Page, dönüp ona baktı ve nefes nefese, adamın orada öylece durup kendisini izlediğini, ateş ışığının yüzünde oynadığını, sert yüz hatlarının zıt gölgeler yüzünden daha da sert görüldüğünü görünce şaşırdı. Işıktan bu kadar uzakta oturduğu için onu görmemesi için dua etti ve adam dönüp ateşin yanında duran bir şeyi almak için eğildiğinde rahatladı. Ancak rahatlaması kısa sürdü, çünkü adam aniden dönüp ona doğru geldi ve saf bir histeri şoku onu sardı.

İçgüdüsel bir tepki veren Page, başını geriye doğru ağaç gövdesine çarptı ve sessizce yemin ederek gözlerini kapattı, uyuyormuş gibi yaptı. Aman Tanrım, aptallık ediyordu! Bunu biliyordu ama yine de kendine hakim olamıyordu. Şu anda onunla yüzleşemezdi. Nedenini bilmiyordu, yapamıyordu işte. Gözleri yaşardı.

"Seni değerli mi?" diye fısıldadı sesinin hayaleti kulağına ve bu soru onu rahatsız etti. Bunu yüksek sesle söylemediğini kendine hatırlatmak zorundaydı. Bu sadece hayal gücünün onunla alay etmesi, onu aptal durumuna düşürmesiydi.

Adımları hafifti ama Page, deri tabanlı ayaklarının altında yosunların yumuşak sesini duyabiliyordu ve onun önünde durduğu anı biliyordu.

Çıplak uzuvlu.

Bu düşünce birdenbire aklına geldi ve kalbi hafifçe ürperdi, yanına çömeldiğinde daha hızlı atmaya başladı; en azından çömeldiğini hayal ediyordu. Öyle olduğuna yemin edebilirdi, çünkü nefesinin sıcaklığını yanağında hissettiğini sanıyordu.

Yüzünden bir iç çekiş duyuldu.

Yoksa hayal mi görüyordu?

Merhametli Tanrım, onu bu kadar dikkatle mi izliyordu?

Hayır... oh, hayır...

Kalbi çarpmaya başladı ve paniklememeye çalıştı, onun bu kadar yakınında olmadığını, her nefesini dikkatle izlemediğini iddia etmeye çalıştı ama feci şekilde başarısız oldu. Onun orada olduğunu biliyordu ve karanlığın onu gizlediği için minnettar oldu; ancak göğsünden boynuna ve yüzüne yayılan o belirgin kızarıklığın onu ısıttığını hissettiğinde.

Ve sonra aniden kalbi durma noktasına geldi, çünkü adam ona dokunmuştu - tatlı Mary, ona dokunduğu şekilde.

Nefesi kesildi ve adamın eli yüzünü avuçladığında bedeni titredi; bu hareket çok şefkatli bir okşamaydı. Yüzünü açlıkla adamın avucunun sıcaklığına yasladı, sonra ne yaptığını fark etti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Derin bir nefes aldı ve yüzünü adamın yüzüne doğru kaldırdı.

Bakışları buluştu, kenetlendi, kilitlendi.

Elini çekmedi ve Page, sarılmadan irkilmiş olsa da, ağzı hâlâ bezle dolu olduğu için itiraz edemedi. Zar zor nefes alabiliyordu. Zar zor düşünebiliyordu.

Gücünü ve cüssesini yalanlayan bir nezaketle başparmağını onun yanağının üstündeki çukurda gezdirdi ve Page gözlerini kapatıp gözyaşlarının acısını yeniden hissetti.

Bu adamın, bu yabancının, onu esir alan kişinin, ona bu kadar nazıkçe dokunan ilk kişi olması ne kadar akıl almazdı?

"Ağlama," diye fısıldadı.

Öyle miydi? Page inkar ederken neredeyse boğuluyordu. Farkında bile değildi.

Ağızındaki tıkacı çıkarıp kendi burnuna götürdü. Kokudan burun delikleri alev alev yandı ve adam öfkeyle tıkacı fırlattı. Kadın güçlkle yutkundu. "Lagan'a lanet olsun," diye homurdandı ve tiksintiyle başını salladı.

Page konuşacak sesini bulamıyordu ama bunun bir önemi yoktu, ne söyleyeceğini bilemezdi.

O kadar yakındı ki yüzü erkeksi güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Onu büyülemişti.

Liderlik etmek için çok genç görünüyordu, diye düşündü, saçları aksini belli etse de; koyu renk olmasına rağmen, şakaklarındaki beyaz tutamlar, siyah saçlarının üzerinde belirgin bir şekilde duruyordu. Örgülü olduğunu ilk kez fark etti - şakaklarındaki gümüşler. Kaç yaşındaydı? Genç yüzü

yirmi altı yaşında olduğunu gösteriyordu, daha fazla değil, ama saçları yetmiş yaş ve üzerini anlatıyordu. Elmacık kemikleri çıkıktı, burnu kusursuz bir kartal gibiydi ve dudakları... dudakları bir kadının çalınmış öpücükleri hayal etmesini sağlayacak cinstendi. Ve gözleri... karanlıkta renklerini hâlâ seçemiyordu, ama denese de.

Kalbi kulaklarında düzenli bir ritimle atıyordu.

"Sana söz veriyorum kızım, sana zarar gelmeyecek." Sesi alçak ve boğuktu. "Bu kadar perişan görünme."

Yanağını okşadı ve şaşkınlık onu sardı. Neden bu kadar nazik davranıyordu? Aman Tanrım, ama bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu!

Page yüzünü onun dokunuşundan uzaklaştırdı. "Ben... Ben değildim!"

Kaşını kaldırdı. "Ağlıyor musun?"

Elini aniden kaldırdı ve Page, inkar ettiği için ona vurmak istediğini düşünerek irkildi, ama bunun yerine başparmağını dudaklarına götürüp dişlerini oraya geçirdi. Onu izlerken, gözyaşlarının tuzunu teninden emdi. "Sen değil miydin, kızım?"

Bu hareketi, ona hitap etme biçimi ve bakmaya devam etme biçimi onu ürpertti. Bakışları altında onu saran sıcaklığı görmezden gelmeye, öfkesine sığınmaya çalıştı. "Hayır. Değildim!"

"Hayır," diye onayladı, hâlâ başparmağını emerek. "Elbette hayır. Sen çok... korkusuzsun. Öyle değil mi?"

Başparmağını bir an daha emdi, sonra ağzından çekti ve Page, aniden kuruyan dudaklarını yaladı. Şiddetle yutkundu.

"Yine de... söz veriyorum... sana zarar gelmeyecek."

Page, önünde diz çökmüş adamın görüntüsünü zihninden silmeye çalışarak gözlerini kapattı. "Ne kadar zarif," diye mırıldandı, titrek bir oklavayı saklayarak. Gözlerini tekrar açıp kısıtı ve sesi öfkeyle daha da kararlı çıktı. "Bu arada, ellerim sırtımda morluklar yaratıyor!"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi - o çapkın gülümseme - nefesini kesen ve kalbini çılgınca çarptıran bir gülümseme. Tanrım, bu gülümseme onun yerine yüzüne tokat atmayı istemesine neden olmalıydı! Tanrı bunun için onu lanetlesin! Ve güzel bir yüz yüzünden soğukkanlılığını kaybetmesine izin verdiği için de!

Kesinlikle akı karışmıştı!

"Bazı şeyler gereklidir," dedi ona, en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden, "ama yine de sana bir anlık mühlet tanıyacağım." Sırtüstü

yere düştü ve ellerini kurtarmak için arkasına uzandı.

"Ne kadar da cömert... bir putperest İskoç için!"

Buna sadece kıkırdadı ve bu, onun şaşkınlığını on katına çıkardı. Bu aptalın nesi vardı? Onun esprilerine sinirlenmesi gerektiğini mi fark etmemiştir? Page, ona ne tepki vereceğinden emin değildi; hem de o anda.

Ellerini bıraktı ve parmaklarını sırtının alt kısmında gezdirdi. Kadın panikle çığlık atarak adamın dokunuşundan uzaklaştı. "Ne!" diye bağırdı, "ne yaptığını sanıyorsun?"

Ne özür diledi, ne de elini çekti. Elbisesi üzerinden bile teni yanıyordu.

"İslaksın," diye duyurdu.

"Gerçekten mi?" Kendini toparladı ve ona intikamcı bir bakış attı. "Ne kadar tuhaf! Acaba beni ıslakken havuzdan kaçırıp... kurumama izin vermeyip... sonra da ateşin sıcaklığından uzakta, nemli bir köşeye attığın için mi?"

Dokunuşundan kurtulmaya çalıştı ama nafile. "Hemen elini üzerimden çek!"

Kaşları çatıldı, ama gözleri gizli bir eğlenceyle parlıyordu. "Sen küstah bir kızsın," dedi, pek de ateşli olmayan bir tavırla, ama hemen kabul etti. "Babanız sizi sık sık döver miydi?"

Page, bir kez daha bu soru karşısında incinmiş hissetti. "Hayır!" diye karşılık verdi, ama boğazında bir kaz yumurtası gibi yükselen acıyı yuttu. Aslında, babası bunu bile umursamıyordu. Bakışlarını kaçırdı. "Ondan nasıl böyle bahsedersin!" diyebilmek için kendini zorladı. "Babam... asla..." Bileklerini ovuşturdu, içlerine dolan acıyı dindirmeye çalıştı.

Yüreğindeki acıyı hiçbir şey dindiremiyordu.

"Öyleyse belki de yapmalıydı..."

Page ona dik dik baktı.

"Ellerine bakayım."

Bu bir emirdi, ne kadar yumuşak bir sesle söylenmiş olursa olsun ve Page sinirlendi. "Onlarla kendim ilgilenebilirim, teşekkür ederim!"

İçini çekti. "Nasıl istersen."

"Evet, benim dileğim bu!"

"Sen inatçı, moda düşkünü bir kızsın," diye uyardı onu.

"Ve sen-" Göz ucuyla, adamın ellerini kendisine doğru kaldırdığını gördü ve Page yine irkildi. Aha! İşte şimdi başlıyordu!

Adam hızla hareket etti ve adamın sadece başına kuru bir elbise geçirdiğini fark edince afalladı. Kendi elbisesiydi, çünkü kumaşı tanıdık,

yumuşak ve yılların etkisiyle yıpranmıştı. Koku da ona aitti.

Ve sıcaktı.

Peşinden gitmişti ama onu geri almakla kalmamış, hatta ateşin önünde kurutmaya bile çalışmıştı.

Şok içindeydi. Şaşkınlıkla, adamın elbiseyi vücuduna geçirmesine, düzeltmesine izin verdi ve bir kukla gibi kollarını uzatıp elbisenin kollarının içine yerleştirdi.

Boğazı öyle sıkışmıştı ki konuşamıyordu. Hiç kimse bu yabancı kadar onda bu kadar çok duygu uyandırmamıştı. Hiç kimse ona bu kadar iyi bakmamıştı. Hiç kimse onun rahat mı, aç mı, yalnız mı olduğunu merak etmemişti...

Yüreği burkuluyordu ve bir kez daha umutsuzluk onu boğmakla tehdit ediyordu.

Ona bu kadar... nazik davrandığına inanamıyordu.

Ona tuhaf bir şekilde bakıyordu... sanki düşüncelerini okuyacakmış gibi. Sonra ifadesi değişti ve kaşları çatıldı, "Ellerini arkana koy." diye emretti.

Page, onun hakkındaki fikrini hemen geri aldı ve ona asla unutamayacağı bir bakış attı.

Başını yana eğdi ve yalvardı: "Beni zorlama kızım..."

Yapabileceğini fark etti ve dişlerini sıktı. Yine de, kendini bu kadar kolay itaat ettirmeye zorlayamadı. "Sen bir zavallısın, farkında mısın?"

Adam, kadının öfkesine aldırış etmeyerek kıkırdadı. Adam, iyi mizacını lanetli bir zırh gibi giymişti!

"Bana öyle söylendi," diye itiraf etti özür dilemeden. "Şimdi ellerini arkana koy da bağlayayım."

"Neden onları serbest bırakmıyorsun?" diye itiraz etti ama yine de itaat etti. Zamanını bekleyip savaşlarını akıllıca seçmek daha iyiydi.

Kaç adamla savaşması gerektiğini bilmek işine yarayabilirdi ve acaba ona söyler mi diye merak etti. "Benden korkacak ne var?" diye sordu, rahat görünmeye çalışarak. "Elli ve daha fazla adamın var..."

"Öyle mi?" diye tereddütle cevap verdi, dudakları hafifçe bükülmüş bir şekilde ona baktı.

O alçak! Kadının ne istediğini gayet iyi biliyordu ve ona bu kadar küçük bir taviz bile vermedi!

"Ellerine gelince, kız, seni serbest bırakacak kadar aptal değilim. Bu gece uyumam gerekecek ve dilini nasıl tutacağını bilmeyen aptal bir kıza dadılık yapmayı düşünmüyorum."

Arkasına uzanıp bileklerini ağacın arkasında birbirine bağladı, bu sefer çok sıkı değil. "Lagan sana bu kadar sert davrandığı için üzgünüm," dedi ipi denerken. Page, bu küçük hareketi için ona küfretti. Bu hareket, onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı.

Özrü ve jesti görmezden gelmeye karar verdi. "Bu şekilde uyumamı bekleyemezsin herhalde!"

"Dediğim gibi, kızım..." Bakışlarını onunkilere dikti. "Bazı şeylerin çaresi yok." Ardından, bacaklarını örtecek şekilde elbisesini düzeltti ve Page, onun bu manipülasyonlarına sinirlendi. Minnettar olmak istemiyordu; bu adama hiçbir sebeple borçlu olmak istemiyordu!

Oğluna bu kadar sabırlı, bu kadar düşünceli mi davranıyordu? Bu düşünce onu kıskançlıktan çatlatıyordu.

Üstelik, adamın davranışları, kendi babasının yine yalan söylediğini daha da vurguluyordu. Karşısındaki adam, oğlunu dövdüğü kadar onu da dövemezdi. Bu düşünce onu hem rahatlattı hem de üzdü.

Ancak geç de olsa adamın ona baktığını fark etti. "Neye bakıyorsun?" diye sordu huysuzca.

Dudakları kıvrıldı. "Sanırım belli olur."

Page iki kaşını kaldırdı. "Lezzetli bir yemek yapıp yapamayacağımı mı merak ediyorsun?" diye alaycı bir tavırla sordu. "Zahmet etme, beni acı bulursun, seni temin ederim."

Dudakları biraz daha kıvrıldı. "Baştan çıkarıcı bir düşünce... ama hayır." İfadesi ciddileşti. Aniden yüzündeki karışık bir saç tutamını çekmek için uzandı ve Page, hissettiği öfkeden parmaklarını ısırma hayal etti. Sadece yüzünün önünde tuttu, nemli saç tutamlarını parmaklarının arasında ayırdı. "Sadece ne düşündüğünü merak ediyordum, kızım."

Kızım.

Tek kelimeyi... sanki sevgiyle doluymuş gibi söyleyiş biçimi, yüreğini ürpertti. "Hiçbir şey," diye yalan söyledi ve öfkesi ve kederinde neredeyse boğuluyordu. "Sadece babam..." Saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı ve düşünceleri rüzgara savruldu.

"Biliyorum... gözlerimi oyacak," diye bitirdi, iç çekerek, kareli battaniyeyi kemerinden çıkarırken. Battaniyeyi sırtından çekip, onu muazzam uzunluğuyla örttü.

Page'in dehşetine rağmen, vücudunun sıcaklığıyla ısınmıştı ve onun büyüleyici kokusu ona doğru yükseliyordu; güneş ışığı, at eti ve insan. Mantıksız bir şekilde, teninin güneşten esmer mi yoksa soluk mu olacağını

merak etti; gölgeler arasından onu net göremese de, güneşte geçirdiği emeklerden dolayı esmer olacağını biliyordu.

Onu çıplak göğüslü, çalışırken hayal etti... ve sonra pantolon giymediğini fark etti ve bu gerçeğin şokuyla hemen bu görüntüyü zihninden sildi. İsa, ama onu çıplak halde düşünmek bile içini ısıttı. İtirazlarının, hain kalbinin şiddetli atışlarıyla susturulduğunu fark etti.

Ta ki aniden önüne uzanıp başını kucağına koyana kadar. Sonra hemen sesini buldu. "Tanrı aşkına, ne yaptığınızı sanıyorsunuz, efendim?"

Ona sırtıttı ve göz kırpma cüretini de gösterdi. "Elbette uyuyor." Uzun saçları, abanoz ipeği kadar koyu, kucağına dökülüyordu.

İsa, ama tuniğinin altında çıplak poposu vardı! "Benim üstümde olmaz, yapmayacaksın!"

"Ah, ama benim mola hakkım sende kızım," diye gayet mantıklı bir şekilde belirtti, sesi ipeksiydi. "Beni burada değil de nerede uyutacaksın ki?"

"Umurumda değil, bir ağaçta!" diye tısladı ve gözlerini sımsıkı kapattı. Ama faydası yoktu, kapalı göz kapaklarının ardındaki görüntü daha da ayrıntılı bir şekilde karşısına çıktı. "Bana kız demeyi bırak!" diye hırladı, gözleri kocaman açılmıştı.

Gözleri ay ışığında parlıyordu. "Evet, kızım," diye onayladı, "ama kız değilsen sana ne diye hitap etmemi istersin?"

Page, onunla dalga geçtiğini fark etti ve öfke ve üzüntüden dili tutulmuş halde buldu kendini. Onun gibilere adını söylemeden önce ayak parmaklarından asılacaktı! "Ahmak! Al şu lanet olasıca gevezeyi! Benimle yatmana izin vermeyeceğim! Üzerimden çekil!"

Dudakları yaramazca kıvrıldı. "Ah, ama ben seninle yatmayacağım kızım. Seninle yatacağım," diye belirtti en ufak bir tereddüt duymadan. "Ve hayır, yatmayacağım. Seni sıcak ve zarardan uzak tutmanın daha iyi bir yolu var mı?"

"Uyurken beni izlemenin daha iyi bir yolu olabilir mi, gerçekten demek istediğin bu değil mi!"

Sırtışı genişledi. "O da."

"Küstah piç! Sana tükürebilirim, biliyorsun. Hem de bunu yapabilirim! Bekle ve gör!"

"Evet... yapabilirsin," diye onayladı, "ama o zaman çok zorlanırdım ve seni koruması için Lagan'ı göndermek zorunda kalırdım ve azgın kuzenimin dolgun göğüslü bir İngiliz kızını yastık niyetine kullanmaktan büyük keyif

alacağını tahmin ederdim." Sözlerini kanıtlamak için hafifçe sokuldu, yüzünü kucağına gömdü ve bacaklarının arasına sokuldu. Nefes alışıyla göğsü genişledi ve karnını turtalarla doldurmaya bırakılmış bir çocuk kadar memnun bir şekilde iç çekti.

Page'in midesi kaburgalarına kadar yükseldi. Kadınlığının derinliklerinde bir şey, onun küstah erkeksi hareketiyle hızlandı ve alt bölgelerine sıcaklık yayıldı.

"Ah, ama Lagan'ın kur yapmasına aldırılmazsan..."

Ayağa kalkmaya çalıştı ve Page çığlık attı. "Hayır!"

Kıkırdadı ve hemen geri yattı. "Bu düşüncenin hoşuna gideceğini sanmıyordum. Öyleyse, iyi geceler kızım." Masum bir çocuğun sevgili annesine sarılması gibi başını bir kez daha yasladı.

Ama o da masum değildi.

Sevilmiyordu da.

Ve o, onun kucağında yatıyordu!

Çıplak alt!

O da öyleydi aslında.

"Zorba hayvan!" diye tükürdü, ona sertçe bakarak. "Tanrı'nın da bildiği gibi, korkmam gereken tek kötülük senden geliyor!"

"O zaman korkacak hiçbir şeyin yok," diye karşılık verdi, tembelce yanına doğru kayarak ve kocaman kolunu onun bacağına atarak kendini rahatlatmaya çalıştı.

Kolu onun uyluğu kadar büyüktü!

"Neyse, katlanman gereken sadece bir gecen var," diye temin etti onu. "Yarın babanla birlikte tekrar güvende olacaksın."

Küstah suratına tokat atmak istiyordu; dişlerini etine geçirmek istiyordu! Ne cüret! "Çekil git!" diye bağırdı ve ellerini kurtarmaya çalıştı. Bağlarından kurtulmayı reddettiklerinde sert bir küfür mırıldandı.

"Ah, kız, baban senin ne kadar kaba bir dil kullandığını biliyor mu?" diye sordu ona.

"Bu seni hiç ilgilendirmez! Canavar! Rahatına bak, neden olmasın!" Çığlık atma isteğini bastırdı, şu anda ihtiyacı olan son şeyin adamlarını uyandırmak olduğunu biliyordu.

"Benim için sorun değil," diye mırıldandı.

Gözlerini kapatıp onu sonsuza dek yok etme cesaretini gösterdi ve Page, keşke kulaklarına vurabilseydi. Bacaklarını oynatmaya çalıştı ama adam onu ağırlığıyla geri dönülmez bir şekilde sabitledi. Mücadelesini ancak

duyduğu her küfürü söylemek için durdurdu. "Ahmak!" diye tısladı. "Domuz! Serseri! İskoç!"

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kaşları çatıldı. Daha kötüsünü düşünmeye çalıştı. "Canavar! İblis! Kara kalpli şeytan—"

"Dil konusundaki ustalığınız takdire şayan," dedi yalnızca.

"Ve oğlunu asla geri alamayacaksın!" diye öfkeyle yemin etti.

İfadesi hemen ciddileşti, ama hâlâ gözlerini açmamıştı. "Senin iyiliğin için kızım, umarım açarım."

Page, umutsuzluğun ruhunun derinliklerine işlediğini hissetti. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı! Yalan söylememişti. MacKinnon oğlunu geri alamayacaktı. Babası onunla hesaplaşmayacaktı ve o da mahvolmuştu. Mahvolmuştu!

"Bana doğru cevap vereceğini düşünseydim," dedi uzun bir an sonra, "oğlumun nasıl olduğunu sorardım." Gözleri kapalıydı ama Page çenesinin gergin olduğunu görebiliyordu. Endişe yüz hatlarına kazınmıştı.

Lanet olsun ona! Ne kadar ondan nefret etse de, aradığı cevabı ona vermemeye kendini ikna edemiyordu. Bu, endişeli bir babadan asla saklayamayacağı bir şeydi.

Öfkeyle iç çekti. "Cevap vermeye meyilli olsaydım, gayet iyi durumda olduğunu söyledim. Eğer korktuğunuz buysa, istismara uğramadı - bizim tarafımızdan değil! Sadece konuşmuyor, hepsi bu."

Yüzündeki gerginliğin biraz azaldığını görebiliyordu ve oğlunu kıskandığını fark etti; çünkü onun için bu kadar endişelenen bir babası vardı. Ama zaten... babalar oğullarına her zaman değer verirlerdi, değil mi?

Yüreği acıyla burkuluyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve bir daha onunla konuşmaya tenezzül etmedi.

Page yüzünü çevirdi, kucağında bu kadar samimi bir şekilde yatan yabancıyı görmezden gelmeye çalıştı.

Bu boşuna bir hareketti. Hayatında hiçbir zaman başka bir insanın bu kadar farkında olmamıştı.

Babasıyla birlikte artık güvende, gerçekten!

Görüntü gülünçtü. Güvenlik, sadece zarardan uzak olmaktan çok daha fazlasıydı. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu... ama... bu hissi hiç tam olarak tatmamıştı. Güvenlik yabancı bir kavramdı, çünkü ona sıcaklık ve şefkati, sıcak bir kucaklamayı, daha önce hiç bilmediği şeyleri çağırıyordu.

Homurdandı ve adam altında horlayana kadar ona bir daha tepeden bakmayı reddetti. Hem de ne kadar da rahat! Gerçeği öğrenmek için ona tükürmeliydi. Bu ona kesinlikle gösterecekti! Ağzının suyu da akmalıydı!

Altında kıvranarak onu uzuvlarından ayırmaya çalıştı ama başaramadı. Adamın ağırlığı, tam da amaçladığı gibi, bunu imkânsız kılıyordu. Zavallı, dayanılmaz adam!

Kulağına bağırmalıydı ama bunun, diğer şehvet düşkünlerini de uyandırmaktan başka bir işe yaramayacağını düşündü. Tehditini yerine getirip onu koruması için Lagan'ı göndermesini de istemiyordu. En az güvendiğı kişi de oydu.

Ve bu onu tamamen başka bir düşünceye götürdü... Haklı olarak en zalim olması gereken adamın, aslında en nazik olan adam olması ne kadar acınasıydı.

Çok az mantıklıydı.

Bu sonucun hemen ardından, şimdiye kadarki en saçma cevabı geldi. Kaçıranının aşırı yakışıklı profiline bakarken, gözlerinin rengini hâlâ anlayamadığını fark etti.

Babası onunla görüşmeyi reddettiğinde ne yapacaktı?

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti; korku mu?

Bunu kabul etmeyi reddetti.

Uykuya dalmadan önceki son tutarlı düşüncesi, başıboş bir yavru köpeğinkine benziyordu, diye düşündü biraz hüzünlü bir şekilde... çünkü o zaman MacKinnon'ın onu yanında tutmayı düşünüp düşünmeyeceğini merak etti.

Tanrı onu affetsin, ama bu aptalca düşünce, küçücük bir kıvılcımı bile ateşledi... Bir şeyin... O kadar saçma ve mantıksız bir şeyin, adını koymaktan kaçındı.

Bölüm 4

Iain bedenini dinlenmeye zorlasa da, zihni gece boyunca durmaksızın çalıştı.

Yarı duyuşal haldeyken, nerede yattığının tamamen farkındaydı. Kızın sonunda uykuya daldığındaki düzenli, düzenli nefes alışını ve rüyaları onu rahatsız ettiğindeki kesik kesik uykusunu duyabiliyordu.

Bu yumuşak çığlıkların ne anlama geldiğini anlıyordu, çünkü kendi geceleri de Malcolm'un kaçırılmasından beri daha da kötüleşen şeytanlar tarafından istila ediliyordu.

Korktuğunu fark etti ve suçluluk duygusu onu sızlattı. Uyanıkken onun önünde sinmeyecek kadar gururluydu ama rüyalarında kendini bundan alıkoymayı başaramıyordu.

Düşmanın canından ve kanından olmasına rağmen, Iain ona ancak hayranlık duyabilirdi. Korkusunu iyi gizlemiş, ona en vahşi dişi kurt gibi karşı koymuştu. Hatta oğlunu savunmak için bile! Keşke ona bu kadar acı verecek bu tür önlemlere başvurmak zorunda kalmasaydı, ama elinden bir şey gelmiyordu.

Malcolm'un geri dönmesini sağlamak için her şeyi yapacaktı.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte tamamen uyanıktı ama onu uyandırmamak için kıpırdamaya yanaşmıyordu. Uzun bir süre boyunca uzandı, kadının rahat nefes alış verişini dinledi ve bu kadar yakın hissettiği kadının narin kokusunun tadını çıkardı. Kadının yanına yaklaşmaya cesaret ettiğinde sesindeki öfkeli tonu hatırlayarak gülümsedi.

Bu kadar cesur olmayı planlamamıştı - sadece yanında uyumayı düşünmüştü, üstünde değil - ama onun büyüleyici kokusu ve görüntüsü, daha ilkel içgüdülerine hitap etmişti. Sonra, diz çöküp onunla şakalaşırken, inatla kendi başının çaresine bakabileceğini, yardımına ihtiyacı olmadığını söylemesini dinlerken ve kanını ağrıyan bileklerine geri pompalarken, içine tuhaf bir şefkat çökmüştü. Görüldüğü kadar güçlü olmadığını hissediyordu ve müzakereleri hızlandırıp onu sağ salim babasına kavuşturmayı kesinlikle amaçlıyordu.

Gerçekte, başka bir kadın olsaydı, başka bir durumda olsaydı, onu daha iyi tanımak isterdi.

Burun delikleri, onun özünü ciğerlerine çekerken genişledi. Vücudu, onun sireninin kokusuna, aç bir adamın Cennet'in kudret helvasını

koklaması gibi tepki verdi.

Gözlerini açtı ve kasıklarındaki ısrarlı yanma hissini görmezden gelmeye çalışarak kadının yüzüne baktı.

Başını öne eğmiş, kıpırdamadan uyuyordu. Hafif sabah ışığının dokunuşuyla yüz hatları yumuşak ve narindi, sadece inatçı mizacının anısıyla sertleşmişti. Adam, yumruklarını iki yanında sıkmış bir şekilde karşısında durduğunu hayal edince dudakları hafifçe kıvrıldı.

Babası gözlerini çıkarırdı herhalde?

Dişi tilki.

Saçları yanık toprak rengindeydi. Sırtında sıkıca örülmüş, uzunluğu belirsizdi, ancak yüzüne düşen bukleler alnını süpürecek kadar uzundu. Teninde bıraktığı his onu tamamen sertleştirdi ve tadını çıkarmak için bir tutamını ağzına götürmemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine uzanıp parmak uçlarıyla yumuşak bir bukleyi yokladı.

Kirpikleri uzun ve isliydi, teni bu kadar açık olan birine göre daha koyuydu.

Ve dudakları... onun en güzel özelliğiymiş, diye düşündü, dolgun ve dolgun... emmek için yaratılmıştı.

Bakışları göğüslerine kaydı. Uykusuyla birlikte inip kalkan göğüsleri, onun en iyi ikinci özelliğiymiş, diye düşündü. Yüksek, yuvarlak ve dolgun göğüsleri, bir erkeğin çocuğunu beslemek, bir erkeğin iştahını kabartmak, emzirilmek ve sevilmek için yaratılmıştı.

Aman Tanrım.

Iain gözlerini kapattı, düşüncelerini dizginledi ve ürperdi. Başını kaldırıp hemen ondan kurtuldu, kendi kendine bir kızın göğsüyle -ya da ağzıyla- meşgul olmasına gerek olmadığını söyledi!

Şimdi değil.

Kesinlikle onun değil!

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yanına diz çöktü, vücudunu ona yaslayarak ona yaslanmasını sağladı ve sonra ağacın arkasına uzanıp bileklerini çözdü. Kurtulunca yana doğru yığıldı. Onu yakaladı ve bileklerinde hasar olup olmadığını kontrol etmek için yere yatırdı. İncelerken kaşlarını çatı. Çok sıkı bağlamamaya dikkat etse de, yine de tahriş olmuşlardı. Ona acı vermiş olmalıydı, yine de itiraz edecek tek bir kelime etmemişti. Bileklerine, ellerine ve parmaklarına nazikçe masaj yapmaya başladı ve dokunulduğunda sert, hayal ettiği kadar yumuşak

olmadıklarını fark edince şaşırdı. Nasırlı hallerini düşünerek onları çevirirken kaşlarını çatı.

Bakışları tekrar yüzüne döndüğünde onu uyanık ve onu izlerken buldu; ruh dolu gözlerinin derinliklerinde saklı, en tuhaf bakış... öyle koyu kahverengi gözleri vardı ki, onu serin ve karanlık bir mağaraya götürüyordu. Tıpkı çocukluğunun sığınağı gibi, babasının ikazlarına ve lanetlerine rağmen onu cezbeden o büyük taş yığını gibi, açığa çıkacak sırların vaadiyle onu çekiyorlardı.

Keşfedilecek hangi sırları vardı?

Elini hızla çekip oturdu ve uzaklaştı. "Sunacak bir pazarlığın yok mu?" diye sordu, sesi uykudan boğuklaşmıştı. Kaşlarını kaldırdı. "Yoksa fikrini değiştirdin ve benden ayrılamayacağına mı karar verdin?"

"Baş belası kız," dedi Iain fazla öfkelenmeden. Başını iki yana salladı, istemeden de olsa gülümsedi. "Pes etmiyorsun, değil mi kızım? Ne sanıyorsun? Bir kızın kucağında rahat etmek için oğlumu riske atacağımı mı? Hiç sanmıyorum."

Gözlerini devirdi. "Elbette hayır," diye cevapladı, kendini kucaklayıp ona küçümseyerek bakarak. "Kendimi unuttum ama o senin oğlun." Sonra kısık gözlerle sordu, "Acaba sen de bir kızın için aynısını yapar mıydın?"

Iain, huzursuzluğu giderek artan bir şekilde ona bakmakla yetindi. "Kesinlikle, kızım," diye cevapladı bir an düşündükten sonra, gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak. "Klanımdan herhangi biri için de aynısını yapardım. Baban ister miydi?"

Çenesini kaldırdı, başını yana eğdi ve hafifçe gülümsedi. "Göreceğiz, değil mi?" Adam kaşlarını çatıdığı anda gülümsemesi daha da derinleşti.

Onu kışkırttığını fark etti.

Ne kadar çelişkili bir yaratıktı, asil bir aileden geliyordu ve bir kralın iradesini alt edecek kadar güçlüydü. Yine de -bakışları okşamaya devam ettiği ellerine kaydı- o eller yumuşak bir İngiliz hanımından çok bir İskoç kızına yakışıyordu. Bakışlarını takip etti ve incelemesini anlamış gibiydi, ama açıklama zahmetine girmede. Adam da sorma zahmetine girmede.

Iain kendi kendine, onun umurunda olan o değildi, dedi.

Ve bu kararı verdikten sonra, Broc'u onu koruması için görevlendirdi ve Lagan ile Ranald'ın dönüşünü bekleyerek volta attı, beklerken bir yandan da FitzSimon'ın kızının sırtına attığı hançer bakışlarının farkındaydı. Pazarlığın gerçekleşmesini sabırsızlıkla beklediği için onu şimdilik kovdu.

Kuzeni çok geçmeden geri döndü; Henry'nin kampından habersiz. Önemli değildi, diye kendi kendine güvence verdi Iain, buna ihtiyacı olmayacaktı. Oldukça basit bir takastı bu: adamın kahrolası kızı karşılığında oğlu!

Peki neden kemiklerinde bir kıyamet hissi dolaşıyordu?

Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Birlikte yol alacağı adamları topladı ve FitzSimon'ın kızına göz kulak olması için sadece Ranald'ı bıraktı. Sayıları ne kadar çok olursa, o kadar iyi olacağını düşündü. Ama içindeki huzursuzluk hissini bir türlü dağıtamıyordu.

FitzSimon'ın kızını da aklından çıkaramadı.

FitzSimon'ın surlara çıkmasını beklerken bile, kadının ifadesi onu rahatsız etmeye devam etti. Onu terk ederkenki yüzünü, gururlu ama aynı zamanda asık suratlı halini görmeye devam etti.

Bir şey onu rahatsız ediyordu... bir şey, ama henüz ne olduğunu anlayamıyordu.

Bu piç çok uzun sürüyordu.

Iain at üstünde kalsa da, içindeki çılgın bir kısım, barikatın kapılarının önünde küfürler savurarak ve lanet olası demir parmaklıkları sallayarak volta atıyordu. Tanrım, oğlunu geri istiyordu! Malcom'u geri istiyordu.

Ve o yakındı, çok yakındı, ve yine de...

Adam yüz yüze görüşmeye yanaşmıyordu. Bunun yerine taş duvarların ve adamlarının yaylarının arkasına saklanmayı tercih ediyordu.

Kendini göstermek için pek de aceleci görünmüyordu.

Kızına karşı büyük bir sevgi besleyen ve ne pahasına olursa olsun onun geri dönmesini isteyen bir adamın işareti değildi.

Bu gerçek, Iain'in ensesindeki tüyleri diken diken etti ve kızın dil sürçmesine içtenlikle sevindi. Lagan ve Angus, İngiliz kampını bulmak için bütün gece bölgeyi taramış olsalar da, bu bilgi yine de işine yarayabilirdi; tabii eğer doğruyu söylemişse ve Kral Henry gerçekten de oradaysa.

Sonunda, FitzSimon ortaya çıkmaya tenezzül ettiğinde, Iain adamın kibirli ve duygusuz olduğunu düşündü. Kızı düşman eline düşmüş biri olarak, habere pek aldırış etmedi. Iain, yeterli kanıt olmadan kendisinin de aynı tepkiyi verebileceğini düşünerek adamın kuşkularına kendini hazırladı; belki de kendini göstermekte bu kadar gecikmişti çünkü içeride kızını arıyordu. Sözsüz bir hareketle, yaşlı Angus'tan kızın ayakkabısını istedi. Angus hemen itaat etti ve atını mahmuzlayarak ayakkabıyı ona verdi. Iain,

onu yakalayıp surlara fırlatmaya hazırlandı. FitzSimon'ın bu açıklaması elini durdurdu.

"Yani onu aldın, peki?" Yaşlı adam omuz silkti ve ellerini otoriter bir tavırla kalçalarına dayadı. "Benden ne istiyorsun, MacKinnon?"

Iain'in sorunun önemini kavraması tam bir an sürdü. Mairi kendini oda penceresinden attığı anda olduğu gibi, kendini çaresiz ve bir anlığına dengesiz hissetti. Malcom'ın aniden geri çekildiğini, geri dönme ihtimalinin azaldığını hissedebiliyordu ve bu his neredeyse fizikseldi. Duygularının artık sadece engel olacağını bilerek kendini dizginledi. Malcom'ı tekrar kucağına aldığı anda, hissetmek için yeterince zaman olacaktı.

"Kızın için oğlum, FitzSimon!" diye teklif etti Iain, törenle elinden çıkarıp. Ayakkabıyı fırlattı.

FitzSimon onu yakalamaya zahmet etmedi, sadece ayaklarının dibinde sahipsiz bir şekilde sur duvarının arkasına düşerken küçümseyerek baktı. Aniden, kahkahalarla güldü, karnı çabalamaktan inliyordu. "Aman Tanrım, dostum! O velete ne ihtiyacım var?" diye sordu ve başını salladı. "Bir sürü oğlum var ve kendimi daha da geliştirecek param da var!" İyiliksever bir tavırla karnına vurdu. "İstersen al onu MacKinnon. Sanırım oğlanı ben alacağım. Henry'nin öfkesini, benim kızım da olsa, can sıkıcı bir kız yüzünden riske atacak kadar akılsız değilim!"

Iain kulaklarına inanamadı. Bu katı yürekli açıklama karşısında şaşkına dönen adam, adama, "Beni reddedersen FitzSimon, kızın karanlığı görmeyecek!" diye bağırdı.

FitzSimon ona sırtıttı. "Gerçekten mi? Öyleyse..." Tehditten etkilenmeden ayrılmak üzere döndü. "Eve keyifli yolculuklar," diye bitirdi ve bir kez daha kıkırdadı. Adamlarına alçak sesle konuşarak Iain'i kesin olarak gönderdi.

Iain'in savaş atı, vücudundaki gerginliğe itiraz edercesine homurdanarak altından sekti ve dizlerinin üzerindeki baskıyı azaltarak hayvana bir nefes aldırdı. Genç kızın sözleri aklına gelince, korku hissi anında dağıldı: Acaba sen de bir kızın için aynısını yapar mıydın? diye sormuştu.

Aman Tanrım, lanet olsun, biliyordu.

Kendisine açıklanan şey karşısında midesi burkuldu.

Çenesi kasıldı. Tanrı yardımcısı olsun, o kibirli orospu çocuğuna yenilgiyi kabul etmeyi reddetti. "FitzSimon!" diye seslendi. Yaşlı adam aniden durup ona doğru döndü. "Korkarım bu konuda pek fazla seçeneğin

yok," diye ısrar etti Iain, kararlı bir ses tonuyla. "Ya şimdi çocuğu göndereceksin ya da bir kralı da gömeceksin!"

FitzSimon'ın elleri yanlarından düştü, ilgisi artmıştı. "Ne diyorsun MacKinnon?"

"Şu anda," diye vicdan azabı çekmeden yalan söyledi Iain, "geri kalan adamlarım Henry'nin kampını kuşatmış, benden haber bekliyor." Amacına nasıl ulaştığı umurunda değildi, tek umurunda olan buydu. "Tanrı şahidim olsun ki," diye yemin etti, "bugün bana canımı ve kanımı vermezsen, o piç kralını kendi ellerimle öldürürüm!"

FitzSimon tehdidi düşünüyor gibiydi. "Yalan söylüyorsun, MacKinnon!" diye haykırdı bir an düşündükten sonra.

Iain, "Bu bir meydan okumaydı," diye düşündü ve gülümsedi. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu soğukkanlılıkla. Atının altı, başını savurup geriye doğru yalpalayarak, kendi heyecanını yansıtarak huzursuzca sekti. Dizginleri şaklattı. "Ama riske girmeye hazır mısın FitzSimon? O orospuyu buraya getirip gözlerinin önünde öldüreyim mi? O zaman inanır mısın?"

"Piç kurusu!" diye karşılık verdi FitzSimon. "Sanırım yapmazsın! Öyleyse oğlunu sana mızrağıma saplanmış halde teslim etmemi ne engelleyebilir?"

Iain'in dikkatli kontrolü tehditle sarsıldı. Eyerinden fırladı, üzengilerin üzerinde durdu, öfkesi vücudunun her bir zerresinden belliydi. "Bana yardım et FitzSimon! Bu Tanrı'nın lanetlediği toprakların her bir karışını yerle bir ederim! Kara kalbin ellerimde dinlenene kadar pes etmeyeceğim! Ve Yakup Taşı üzerine yemin ederim ki, kanın bu toprakları tuzlayana kadar durmayacağım! Oğlumu hemen bana geri ver!"

Yaşlı adam biraz geri çekilmiş gibi göründü, ama bir adım öne çıktı ve dik dik bakarak, "Küstah İskoç piçi! Konuşurken kanlı kafatasına bir ok saplamamı ne engelliyor?" dedi. FitzSimon'ın adamları tehdit karşısında pozisyon aldılar, uygulamaya hazırdılar ama FitzSimon elini kaldırarak onları durdurdu. "Şimdi söylesen iyi olur," diye ısrar etti, "beni çok fazla kışkırtmadan önce."

Iain meydan okuyan bir hareketle miğferini çıkardı ve kararlı bir şekilde gülümsedi. Uzaktaki tepede bıraktığı yalnız adam için içtenlikle seviniyordu.

"Sırtıma bak FitzSimon," diye önerdi, yüzünde son derece özgüvenli bir ifadeyle. "Tepedeki bekçiyi görüyor musun?"

FitzSimon gözlerini siper edip ufka baktı. Tekrar aşağı baktığında yüzü gözle görülür şekilde gergindi. Zırhın parıltısını fark ettiği belliydi.

FitzSimon'ın yanında kaç adam getirdiğini veya tepenin ötesinde kaç kişinin beklediğini bilmesi mümkün değildi. Iain'in pazarlık masasına bir kişi hariç herkesi getirdiğini bilemezdi. "Adamlarımın emirlerini yerine getirmesini engellemek için ona zamanında ulaşamazsın," dedi Iain. "Konuştuğumuz gibi bile pusuda bekliyorlar. Yine de... seçim senin. Beni denemek ister misin FitzSimon?"

FitzSimon'ın yüzü temkinli bir öfke maskesine dönüştü. "Henry'nin yaklaştığını nasıl öğrendin?" diye sordu, kurnazca oyalanarak. Adamlardan biriyle sertçe konuşmak için döndü ve adam hızla uzaklaştı.

Iain, ilk taviz işaretini fark ederek eyerin üzerine tekrar oturdu. Gülümsemesi sertleşti. "Bunun için kızına teşekkür etmelisin," diye boyun eğdi. Sonra da, "Kralın ordusunu uyarmak için bir adam göndermeyi hiç düşünmemiştim. Bunu ben de tahmin etmiştim. Kafatasına bir ok saplanmadan gemiden inemez," diye tavsiyede bulundu.

FitzSimon birdenbire soğukkanlılığını kaybetti, ayağını yere vurarak öfkeyle küfürler savurmaya devam etti. Iain, bu toy gösteri karşısında afalladı. "O değersiz kaltağın Allah belasını versin!" diye tükürdü ve sonra sessizce Iain'in karşısına dikildi.

Iain o anda zaferini hissetti ve "Çocuğu gönder FitzSimon, ben de tek parça halinde kralın olarak gideceğim!" diye emretti.

"Doğruyu söylediğinden nasıl emin olabilirim MacKinnon? Bana kanıtını göster."

"Henry'nin başı dışında ne kanıt sunabilirim, FitzSimon? Hayır, korkarım bu konuda bana güvenmek zorundasın."

"Sana mı güveneyim?" diye alay etti FitzSimon. "Sadece bir aptal, lanet olası bir İskoç'a güvenir! Çocuğu geri versem bile, Henry'ye yine saldırmayacağından nasıl emin olabilirim?"

"Söz veriyorum," diye karşılık verdi Iain. "Oğlumu gönder, hırsız kralına zarar vermeyeceğime dair sana söz veriyorum. Tek isteğim Malcom'ın geri dönmesi, başka bir şey değil. Onu bana ver FitzSimon, adamlarımı alıp hemen gideyim."

FitzSimon yine öfke patlamasına dayanamayıp İskoçlara, kadere ve İskoçyalı David'e, onun desteğini isteyerek onu böylesine savunulamaz bir duruma soktuğu için lanet okudu. Adamlarıyla görüştüktan sonra Iain'e seslenmek için döndü. "Pekala, çocuğu göndereceğim. Akılsız herifi alıp

defolup gidin!" Hemen döndü, Iain'in cevabını beklemeye bile gerek duymadan adamlarından biriyle konuştu ve surlardan kayboldu. Sonsuzluk gibi gelse de, kale kapısı kısa sürede açıldı. Iain atından inip açılan kapılara doğru yürümeye başladığında kalbi şiddetle çarpıyordu.

"Bekle, lord!" diye seslendi Dougal. "Bir hile olabilir!"

Iain istese de kendini durduramazdı.

Önündeki gardiyanın arkasında saklandığı için Malcom'u ilk başta fark etmedi, ama küçük başı gardiyanın iri gövdesinin arasından görüldüğünde, Iain'in yüreği sevinç ve rahatlamayla dolup taşacak gibi oldu. Malcom çığlık atıp ona doğru koşmaya başladı ve Iain o anda tüm kontrolünü kaybedip koşmaya başladı. Oğlu sevinçli bir çığlık atarak kollarına atıldı ve Iain onu utanmadan kucakladı. "Vay canına!" dedi boğuk bir sesle ve yüzünü oğlunun tıknaz, küçük omzuna gömdü. "Malcom, Malcom!"

"Geleceğini biliyordum, baba! Geleceğini biliyordum!" Malcom ona sokuldu. "Ağlamadım," diye gururla ilan etti. "Onlara hiçbir şey söylemedim! Yemin ederim söylemedim!"

Iain hafifçe güldü. "Öyle duydum, yavrum. Demek ki yapmadın!"

Kapıların kendilerine kapandığının ve Malcom ona tutunurken demir parmaklıkların indirildiğinin belli belirsiz farkındaydı. "Geleceğini biliyordum," dedi Malcom tekrar ve bir çocuğun gözyaşlarını akıtmaya başladı. Iain, çocuğun başını omzuna yaslayarak onu teselli etti, kendi öfkeli duygularını dizginledi. "Seni eve götüreceğim evlat," diye yemin etti sesi titreyerek.

"Ne kadar dokunaklı," diye haykırdı FitzSimon yukarıdaki surlardan, kin dolu bir sesle. "Şimdi piçini al ve git, MacKinnon!"

Iain başını geriye atarak surlara baktı ve FitzSimon'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Evet," diye onayladı. "Sen anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirdin FitzSimon, şimdi ben de benimkini alacağım. Kızın bir saat içinde sana teslim edilecek."

"Hayır!" FitzSimon şiddetle başını salladı. "O lanet olası kaltağı tut!"

Iain tamamen donakalmıştı. Elbette bunu kastetmemişti... Sadece öfkeliydi...

"Onu bana geri verirsen," diye yemin etti FitzSimon,

"İhanetinin karşılığı olarak hain dilini koparacağım!"

Iain, şaşkınlık ve inanmazlıkla oğlunu tuttu. "Kıza ihtiyacım yok," diye karşılık verdi. "Kesinlikle demek istediğin..."

"Onu tut ya da öldür!" diye haykırdı FitzSimon. "Hangisi olduğu umurumda değil, yeter ki onu gözümün önünden uzaklaştırın!" Sonra geri çekilip konuşmasını kesin olarak sonlandırdı ve Iain ile adamlarını şaşkınlıkla arkasından bakmaya bıraktı.

Bölüm 5

Adamlar kaleden ayrılırken huzursuz görünüyorlardı.

Iain, ikisinin de Malcom'un dönüşünden dolayı heyecanlı ve rahatlamış olduklarını biliyordu ama onun ruh halini hissetmiş olmaları ki, Malcom'u yeniden aralarına kabul etme sıralarının gelmesini bekleyerek mesafeli durdular.

Iain kafası karıştı.

Onları bekleyen rehinenin kendi klan üyelerinden biri olmaması önemli değildi, yine de onun acısını ve üzüntüsünü tahmin ediyordu ve onun adına öfkelenmişti. Oğlu, alışılmadık bir şekilde sırtına yapışmış, adamların iyi niyetli şakalarını ve hoş geldin okşamalarını yumuşak bir neşeyle karşılıyordu. Iain, adamların gidiş gelişlerinin neredeyse farkında değildi. Ne kadar uğraşsa da, kızın gururlu övünmelerini unutamıyordu.

Çok emin görünüyordu.

Yoksa öyle mi yapmıştı?

Elbette bana değer veriyor... Ben onun kızılım değil mi?

O zamanlar o kadar emin görünmüyordu ve o da merak etmişti...

Fikrini mi değiştirdin... sonuçta benden ayrılamayacağına mı karar verdin...

Aman Tanrım, onun umurunda olan o değildi.

Babası onu geri getirirse tehdidini yerine getirmezdi herhalde.

Ne de olsa kızıydı, canından, kanındandı. Sadece öfkeliydi. Ve kararlı bir şekilde, Malcom'ı belinden yakalamak için geriye uzandı. Oğlunu yanına getirip önüne oturttu ve onu inceledi. Adamları uzaklaşarak onlara mahremiyet sağladı. Malcom hafifçe kıkırdadı ve gözden kaybolmasından korkarak onu bırakmaya korkuyormuş gibi tekrar ona sarıldı. Iain'in kalbi göğsünde sıkışıyordu.

"Seni özledim yavrum," dedi sevgiyle, Malcom'ın incecik altın rengi saçlarını okşayarak. Hemen oracıkta bir sorgulamaya başlamamak için kendini zor tuttu. Her şeyden çok, hainin adını öğrenmek, ona nasıl davranıldığını sormak, bir daha asla olmayacağına dair güvence vermek istiyordu ama şimdi zamanı değildi, biliyordu. Şu anda önemli olan tek şey Malcom'ın güvende olmasıydı; bir daha asla onları ayıracak hiçbir şeye izin vermeyecekti. Hayır, Malcom'ı daha sonra, oğlu kendini bir kez daha

güvende hissettiğinde... FitzSimon'ın kızı artık onun lanet olası endişesi olmadığına sorgulayacaktı.

Page tırnaklarını yiyeli yıllar olmuştu ama şimdi oturup onları kemiriyor, Ranald adındaki adamın önünde volta atmasını izliyordu. Tam tersine, Ranald onu hiç fark etmemiş gibiydi ve çoktan kaçmaya çalışmış olabilirdi, ama ağacın yanındaki yerinden kalkmaya cesaret ettiğinde, adam kemiğini koruyan melez bir köpek gibi ona hırlamaya başladı.

Tanrı aşkına, Page daha önce hiç köpek tekmelememişti - hatta hiç istememişti bile - daha ziyade onları odasına gizlice sokup, masadan çaldığı artıkları onlara yedirmişti, ama şu anda kesinlikle Ranald'ı tekmelemek istiyordu. Tıpkı lordu gibi, o da baskıcı bir hayvandı!

MacKinnon'un babasıyla görüşüp görüşmediğini merak ediyordu; babasının ne söyleyeceğinden endişeleniyordu.

En çok da onunla karşılaşmaktan korkuyordu.

O MacKinnon'dı, babası değil.

Babasını bir daha asla göremeyeceğinden şüpheleniyordu.

Ama onu en çok rahatsız eden şey bu değildi.

Mantıksız bir şekilde, kaçmak için duyduğu çaresizlik, eve dönme özleminden değil, MacKinnon'la yüzleşmek zorunda kaldığı için tamamen ve haklı olarak aşağılanmış olmasından kaynaklanıyordu. Gururla konuşmuş, yanıltıcı tehditler savurmuştu ve babasıyla konuşur konuşmaz gerçeği anlayacaktı.

Onun kendisi hakkında ne düşündüğünü neden umursasın ki?

Yüzüne mi gülecekti? Onunla alay mı edecekti? Ona acıyacak mıydı?

Buna dayanabileceğini sanmıyordu; onun acımasından daha iyi her şey olabilirdi. En ufak bir düşünce bile gözlerini yakıyordu.

Kafa karıştırıcı, kibirli İskoç!

Ona neden ilgi göstermişti?

Onun yerine ona zulmünü gösterseydi her şey çok daha kolay olurdu. Tanrım! Bununla başa çıkabilirdi! Dişlerini sıkabilir ve buna katlanabilirdi. Ama acıma bambaşka bir konuydu.

Neden gidip sanki umurundaymış gibi ona "Kızım" diye sesleniyordu?

Ona hitap ederken kullandığı ses tonu, onda nasıl bir his uyandırdığından emin değildi. Sadece, o sevgi sözcüğünü söylediğinde hissettiği heyecanın

(kesinlikle sevgi gibi geliyordu) umutsuzluğunu gölgede bırakmadığını biliyordu.

Bir şekilde, tek bir gecede, yıllar boyunca iyileştirdiği tüm yaraları açmayı başarmıştı.

Hem o hem de Ranald yaklaşan toynak seslerini aynı anda duydular.

Ranald, ağaçların arasından küçük koruya çıktıklarında kabilesiyle yüzleşmek için volta atmayı bıraktı. Page'in yüreği boğazına dayandı. Sıcak gözyaşları, bastırmaya çalışsa da, gözlerini yakıyordu. Ayağa kalkmaya cesaret edemiyordu; sanki toprağın derinliklerine bir in kazmış ve hayatının geri kalanını orada saklanarak geçirmek istiyordu. Umursamamalıydı ve kendine umursamadığını söylüyordu ama bunun kanlı bir yalan olduğunu çok iyi biliyordu. Nedense, MacKinnon'un onun hakkında ne düşündüğünü çok önemsiyordu.

Lagan adındaki adam önce ortaya çıktı, elini sallıyor ve hararetle İskoçça konuşuyordu. Page ne dediğini anlamamıştı. Aslında, öfkeli mi yoksa neşeli mi olduğunu tam olarak anlayamıyordu, çünkü ifadeleri karışık. Birkaç adam arkasındaki koruluğa doğru ilerledi; onlar da heyecanla konuşuyorlardı.

Ve sonra MacKinnon geldi ve Page hemen anladı.

Duyguları onu boğmaya başladı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Onları durduramadı, çünkü MacKinnon'un oğlu önünde at sürüyordu.

Babası onlarla ilgilenmişti!

Onu geri istiyordu!

Midesi bulandı ve o kadar rahatladı ki, kusacak gibi oldu. Page, yanaklarındaki ıslaklığı silerek ayağa kalktı ve MacKinnon'la yüzleşti; yüreğinin derinliklerinden duygusal bir kahkaha yükseliyordu.

Babası onu geri istiyordu!

Bu bilgiyle kendini yenilmez hissediyordu, daha önce hiç olmadığı kadar ısınıyordu, coşkuluydu, sanki sevinciyle Cennet'in zirvelerine yükseliyordu.

Ta ki MacKinnon'un bakışları ona dönene kadar.

Ona attığı bakış, sırtından aşağı bir ürperti gönderdi. Eyerdeki duruşu kaskatıydı, çenesindeki kaslar seğiriyordu ve kehribar-altın gözleri, bir Galli'nin oku kadar kesin bir şekilde onu deliyordu. Tanrı yardımcısı olsun, istese bile bakışlarını ondan ayıramazdı.

Ağlıyordu.

Iain'in içinde anlaşılmaz bir öfke birikti.

Kahretsin, ama onun umurunda olan o değildi.

Yapabileceği en iyi şey onu serbest bırakıp kendi yoluna devam etmektir.

Peki neden binek hayvanını çevirip babasını çağırıp, bıçağını o piçin kara kalbine saplamak istiyordu?

Malcom'u karşısında otururken gördüğü anda gözleri sevinçle parladı. İntikamcı bir gururdan eser yoktu. Ve rahatlama, Malcom da rahatlama hissetmişti. Kalbi acıyla sıkıştı, çünkü o an, tam da düşündüğü şeyin ne olduğunu anladı. Babasının dönüşü için pazarlık ettiğini varsayıyordu.

Değersiz piç. Onun geri dönmesi için pazarlık etmeliydi!

Ona gerçeği söylemeye gönlü elvermedi.

Fahişe babasının ona en büyük hakareti ettiğini nasıl söyleyebilirdi? Şimdi ona yapılanları zerre kadar umursamadığını ve kesinlikle geri dönmesini istemediğini? Tanrım, dilini koparmaya bile yemin ettiğini? Bu nasıl bir babaydı?

Hayır, bunu yapamazdı; onun kalbini kırmaya cesaret edemezdi.

Babası nasıl yapabildi?

Umut dolu ifadesi Iain'in sonunu getirdi. Ya da belki de bu, babasından açıkça hoşlanmadığı için ne kadar kahramanca bahsettiğinin hatırasıydı.

Midesini bulandırıyor, hissetmesine sebep olmayan şeyleri hissetmesine neden oluyordu.

Iain'in hatırladığından daha kırılgan bir şekilde öne çıktı ve adamın tek yapabildiği yüzündeki tiksintiyi silmekti. Basit sözlerle onu ikiye bölebileceğini düşündü. Ayaklarının dibinde yatarken, ruhu kırılmış bir şekilde ağlarken hayal etti ve bu görüntü onu hem üzdü hem de öfkelenirdi.

Hayır, ona söyleyemezdi.

"Sen..." Kelimeleri boğazına düğümlendi. "Beni şimdi eve götüreceksin?" Gözleri parlak ve umut dolu, sesi yumuşak ve beklenti doluydu. "Beni eve götüreceksin?"

Iain'in kalbi daha da sıkıştı. O anda onu kollarına almak, yatıştırmak, korkularını öpmek, alnındaki endişeleri gidermek istiyordu. Onu şiddetle sarsıp babasının kötü bir baba örneği olduğunu ve ona ihtiyacı olmadığını söylemek istiyordu.

Tanrı aşkına, FitzSimon'ın kızı hayatında ihtiyaç duyduğu son şeydi. Yaşına gelmeden saçlarının geri kalanını ağartacak kadar sorunlu bir kızdı, ama yine de duygularını korumak zorundaydı.

Ne yazık ki bunu yapmanın tek bir yolunu biliyordu.

Neden böyle bir şeye sürüklendiğini tam olarak anlayamayarak, "Hayır, kız. Gitmeyeceğim." dedi.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve doğruldu. "Ne demek yapmayacaksın?"

Çenesi kasıldı ve "Dediğimi yaptım, sürtük. Seni lanet olası babana geri vermeyeceğim!" dedi. Sesi öfke doluydu ama yükselen öfkesinin farkında değil gibiydi ve Iain öfkeyle donanmış halinin daha güçlü görüldüğünü düşündü.

Gözleri şaşkınlık ve öfke karışımıyla fal taşı gibi açılmıştı. "Ama oğlunuzu geri verdi!" diye belirtti.

Iain elini Malcom'ın sırtına koydu. "Öyle yaptı," diye onayladı ve adamlarına baktı, bakışları teker teker buluştu. Şaşkınlıkları yüzlerinden çok belliydi, ama Iain sessizce ona karşı çıkmamaları konusunda uyardı. Aslında Iain, isteseler bile bunu yapabileceklerini düşünmüyordu. Auld Angus'un çenesi karnına yakın bir yerde gevşemişti ve bu kadar öfkeli olmasaydı, aksi yöndeki ihtiyarın ifadesini komik bulabilirdi. Bakışları FitzSimon'ın kızına döndü.

Artık öfkelenmeye başlıyordu ve o da bunu memnuniyetle karşıladı, çünkü onun öfkesine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Ama babam anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdi!" diye bağırdı ona. Iain sadece başını salladı, ama çenesi kasıldı. "Sözünüzden mi döneceksiniz, efendim?"

"Öyle görünüyor," diye hiç tereddüt etmeden yalan söyledi.

"Ama, baba," diye fısıldadı Malcom şaşkınlıkla yukarı bakarak. Iain onu yere doğru bir bakışla susturdu ve sırtına hafifçe vurdu.

"Nasıl cüret edersin!" diye bağırdı. "Neden? Neden bunu yaptın?"

"Çok basit," dedi Iain, bakışlarına karşılık vererek. "Göze göz, kızım. Baban oğlumu kaçırmak için komplo kurdu. Ben de aynı şekilde karşılık vermeliyim."

"Sen bir delisin!"

Iain belki de öyle olduğunu düşündü. "Öyle olabilir kızım," diye onayladı kaşlarını çatarak. "Yine de bizimle geleceksin."

"Ama babam!" diye haykırdı.

"Baban," diye ilan etti, "cehenneme gidebilir!"

Bölüm 6

"Seni avlayacak!" diye küfretti Page.

İnanamadı!

Babasının onu geri almak için kralın gazabına uğrama riskini göze almasına inanmamakla, bunu başarmış olmasından duyduğu saf sevinç arasında kalmıştı. Karşısındaki adama, hayatında ilk kez babasının ona değer verdiğini, onu istediğini hissettiği bir anda babasıyla yaptığı anlaşmayı bozmaya cesaret ettiği için çok öfkeliydi. Ve bu alçak herif, onu bu sevincinden mahrum bırakmaya cesaret edebilirdi!

Aman Allah'ım, eğer elinden bir şey gelmezse!

Etrafına bakındı ve adamlarının hepsinin lordlarına baktığını gördü; yüz ifadeleri onunki kadar şaşkındı. Sersemlikleri ona ihtiyaç duyduğu fırsatı vermişti. Etrafını kaç adamının sardığını umursamıyordu. Onlarla barış içinde gitmeye kesinlikle niyeti yoktu! Bir şekilde babasının yanına dönüyordu ve onu durdurmak için onu öldürmeleri gerekecekti!

Niyetini onlara haber vermeden ve cevabını düşünmeye vakit bulamadan döndü, arkasında bir açıklık buldu ve ormana doğru çılgınca koştu.

Arkasından MacKinnon'ın küfürlerini duydu.

Takip sesleri iyice duyulsa bile Page adımlarını yavaşlatmaya cesaret edemedi, hatta onları takip edip etmediklerini görmek için arkasına bile bakmadı. Tüm gücüyle koştu, onları yakından tanıyan birinin rahatlığıyla ormanın içinden süzüldü.

Ve sonra aniden eteği budaklı bir ağaç köküne takıldı. Bir küfür mırıldanarak eteğini kurtarmaya çalıştı ve o değerli kayıp saniyeler onun talihsizliğine dönüştü. Bir anda, somurtkan İskoçlar tarafından çevrelendi. Ve sonra bir kez daha, oğlu artık önünde eyerde olmayan MacKinnon ile karşılaştı.

Atından indi, yüzü simsiyah bir ifadeyle ona doğru yaklaştı. Page, kararlı adımlarıyla ona vurabileceğini düşündü ama vurmadı. Uzandığında korkup sinmedi, sadece eteğini yakalayıp hızla kurtardı, sonra da öfkeyle ona baktı. "Buna çok pişman olacağım!"

Page sertçe gülümsedi. "Elbette!" diye yemin etti, tüm boyuyla doğrulurken. Adamın ne kadar uzun olduğunu bir kez daha fark etti, çünkü boyu sadece çenesine kadar geliyordu ve hiç de ufak tefek değildi. Aslında babası, onun bir kadın için fazla uzun bacaklı olduğunu düşünürdü hep.

"Seni kesinlikle bırakacağım!" diye küfretti, çenesi öfkeyle oynuyordu.

Page'in kaşları kalktı, çünkü gerçekten de bu ihtimali düşünüyor gibiydi. "Yapmalı mısın?"

"Evet," dedi, "ve senin gitmiş olman beni çok şanslı kılıyor, ama gitmeyeceğim!"

Onu bırakmak mı istiyordu? Ama bırakmıyordu. Page anlamadı. "Hayır?"

"Hayır!"

İçinde beliren hafif şüpheyle kalbi çılgınca çarpıyordu. "Neden olmasın?"

"Çünkü babam sersem bir eşek gibi kendini kaldırdı!" diye küfretti. "İşte bu yüzden!" Ve sanki söyledikleri yeterince şok edici değilmiş gibi, onu aniden havaya kaldırdı, sanki bir çuval tahıldan başka bir şey değilmiş gibi, onu atına doğru taşıdı ve törensiz bir şekilde eyerinin üzerine fırlattı.

Page öfkeyle çılgık attı ve ciğerlerindeki hava boşalınca nefes nefese kaldı. Hiçbir önsöz söylemeden, onu koluyla sıkıca tutarak arkasına atladı ve sonra onu kaldırarak öne doğru kayd, kolundaki kaçınılmaz güçle onu kucağına aldı. Aman Tanrım, ama adam ne kadar boyun eğmez olsa da taştan yapılmış olmalıydı!

"Buna çok pişman olacaksın!" diye sövdü Page. "Aldığım her nefesle bunun hesabını soracağım!" Bu vahşi yaratık ona nasıl olur da istediği zaman kaçırabileceği bir malmış gibi davranırdı! Onu babasından nasıl uzak tutardı! Buna dayanamazdı! Hayatı boyunca bu anı beklemiş, dua etmişti ama kaderin iğrenç bir cilvesiyle kaybetmişti. "Sefil hayatının her günü seni rahatsız edeceğim!" diye yemin etti.

"Bundan hiç şüphem yok," dedi gergin bir şekilde ve atını mahmuzladı. "Ben sadece bir insanım, kızım. O kışını böyle ısrarla oynatmaya devam edersen, seni temin ederim ki, fena halde baştan çıkarılacağım!"

Page öfkeyle soludu.

"Eşyalarınızı toplayın!" diye emretti adamlarına. "Hemen gidiyoruz!"

Page'in dehşetine rağmen, eşyalarını toplamaları neredeyse hiç zaman almadı; barbar oldukları için, vücutlarına taktıkları breacan'lardan başka bir şeyle seyahat etmiyorlardı. Birkaç dakika içinde yola çıktılar.

Page yenilgiyi hissetmeyi reddetti.

Yirmi yıl boyunca kendi başının çaresine bakmıştı. Yapacağı son şey bu olsa bile, eve dönüş yolunu bulacaktı. Bu arada, sözünü tutmaya kararlıydı. MacKinnon gerçekten de sefil bir adam olacaktı!

Kuzey kesimlere bahar geç geldi.

Kuzeye doğru yolculuk ederken manzaradaki farklılıkları gözlemleyerek zamanını kollayan Page, babasının kendisi için aldığı riski düşünmemeye çalıştı. Kral Henry, babasının onun için çocuğu terk ettiğini ve hemen ardından onu da kaybettiğini öğrendiğinde ona ne yapacaktı?

Neden adamlarını gönderip onun dönmesini sağlamamıştı?

Bir İskoç'un sözüne nasıl güvenebilirdi ki?

Lanet olsun MacKinnon'a! O aşāğılık herif!

Ağaçlar artık daha az yapraklıydı. Birkaçı yeni yeşil sürgünlerle doluydu; bazıları Page'e yeşil tüyleri anımsatan yeni yapraklar çıkarmıştı. Bazı ağaçlar ise henüz çıplaktı ve Tanrı'nın ustaca eli ve mucizevi boyasıyla henüz temas etmemişti.

O, toprağı her zaman sevmişti.

Babası ona yabanıl derdi. Önemi yoktu; babasının onu böyle düşünmesi onu hiç rahatsız etmemişti, çünkü kendini her zaman Doğa'nın çocuğu gibi hissetmişti. Aslında, Tanrı'nın dünyasıyla bir olduğu anlar, kendini gerçekten bütün hissettiği tek anlardı. Bu yüzden şatodan o kadar çok gece gizlice kaçmıştı ki. Bu, ruhuna büyük bir huzur veriyordu.

Ama aynı zamanda onun bu lanet olası duruma düşmesinin sebebi de buydu.

Page, arkasında bu kadar samimi bir şekilde oturan adamı düşününce kaşlarını çatı. Sabahın büyük bir bölümünde onu düşüncelerinden uzak tutmayı başarmıştı. Ancak adam onu öylesine kibirli bir şekilde kendine doğru çektiğinde, onu fark etmeye tenezzül etti, dirseğiyle dürttü ve tekrar öne oturmak için omuz silkti. Aralarına ne kadar mesafe koyabilirse, o kadar rahat hissediyordu.

Şimdi, yine onu kendine doğru çekti ve kadın öne doğru savrularak ona dik dik baktı. "Fazla mı aldırıyorsun?" diye sordu çileden çıkmış bir şekilde. "İstersen beni kucağında oturmaya zorla, ama dokunuşuna katlanmaya zorlayamazsın!"

"Sen bilirsin, dişi tilki." Adamın iç çekişini duymaktan çok hissetti. "Tanrı aşkına, ama sen ekşi ağızlı bir kızsın, eğer böyle birini tanırıyorsam."

"Gerçekten mi?" diye sordu tatlı bir şekilde, alaycı bir tavırla. "Bunun nedenini merak ediyorum."

"Muhtemelen doğuştan öylesin," diye cevapladı acımasızca.

Page, dönüp kibirli suratına tokat atmak istedi. "Hayır, ama sen çok zalim bir hayvansın!" diye karşılık verdi. "Babamın peşimize düşeceğini anlamalısın," diye uyardı onu. "Engellenmekten hiç hoşlanmaz, emin ol!"

Bir an cevap vermedi ve Page, sırtındaki gerginliğin arttığını neredeyse hissedebiliyordu. "Öyle mi?" diye sordu bir an sonra. Belki de bu olasılığı düşünüyordur diye düşündü. Güzel. Hareketlerinin sonuçlarını düşünüp hayatından endişe ettiğini umuyordu. Ne babası ne de Kral Henry, onun bu hainliğine göz yumacaktı.

"Otur arkana, kızım," diye emretti, ama bu sefer onu sertçe değil, tekrar kendine doğru çekti, bu sefer göğsüne bastırdı.

Page, istenmeyen kucaklamasına karşı koymaya çalıştı ama başaramadı. "Arrrrghhh!"

"O esneme pozisyonunda sürünerek sakat kalacaksın. Rahatla. Isırmam."

"Sana inanmıyorum!" dedi Page dişlerini sıkarak, onu devasa bedenine alçı gibi bağlayan koluna tırnaklarını geçirdi. "Aman Tanrım, ama sen tam bir canavarsın!" diye suçladı Page, adam kıpırdamayınca. Koluna uyguladığı baskıdan da etkilenmişe benzemiyordu. Aksine, taş gibi bir sessizlik içinde orada oturuyordu ve sanki hiçbir şey hissetmiyordu. Hoşnutsuz bir iç çekişle pes edip kolunu bıraktı, ona karşı kendini gevşetmesine izin verdi, ama hiçbir şekilde dinlenemiyordu.

"İşte bu," dedi ve onayını fısıldayarak kulağına eğildi.

Page, adamın sesindeki endişeli ton karşısında omurgasından aşağı yayılan ürpertiye görmezden gelmeye çalıştı.

"Sabahtan beri konuşmadın," dedi alçak sesle ve sesi yüzüne karşı ılık bir ipek gibi, yumuşak ve rahatlatıcıydı. Kendine, onun sadakatsiz bir İskoç olduğunu, onun iyiliğini düşünen aşırı ilgili bir sevgili olmadığını hatırlattı. "Seni üzmemek istemem, kızım."

Ve kalbi hâlâ çarpıyordu. "Öyle değil mi?" diye sordu, şaşkınlığını öfkenin arkasına saklayarak.

Göğsü bir iç çekişle genişledi. Bıraktı ve nefesi başının üzerinden geçti. Hissettiği tüylerini diken diken etti. Adam cevap vermedi.

Page, onun bu kadar kolay sessizliğe gömülmesine izin vermeyecekti. Onu yeterince kıskırtmıştı. "Lütfen, ne yapmayı düşünüyordun? Peki benden ne yapmamı istiyorsun? Barbar bir İskoç tarafından kaçırıldığım için histerik bir şekilde gülmemi mi? Seninle Hristiyanlığın harikaları hakkında mı konuşmamı? Hiç sanmıyorum!"

Kıkırdaması onu şaşırttı. Alçak ve yoğun bir şekilde sırtına çarpıyordu. "Sen kesinlikle şımarık bir kızsın."

Page sinirlendi. "Ben küçük bir kız değilim ve evet, bana öyle söylendi! Bunun için özür dilemek istediğimi de sanmayın!"

"Öfke, öfke," diye azarladı, dilini şaklatarak. "Söyle bakalım kızım... eğer sen konuşmaya hazır olsaydın, hangi harikalar hakkında konuşabilirdik?"

"Hah!" diye haykırdı Page. "Seninle mi? Sanırım asla uysal olmayacağım - ve istersen bana kız demeyi bırakacağım! Bu..." Kafası karıştı. "Beni rahatsız ediyor," dedi huysuzca.

Tekrar kıkırdadı, onu daha da telaşlandırdı ve sonra kulağına fısıldamak için eğildi. "Pekala, kızım, o zaman bana nasıl hitap etmemi istersin?"

Sinirleri neredeyse paramparça olmuştu. "Hiçbir şey!" Omuzlarını silkerek fiziksel olarak mümkün olduğunca ileri doğru hareket etti. Ancak o zaman adamın artık onu tutmadığını fark etti. Onu bırakalı ne kadar olmuştu? Nasıl fark etmemişti? Tatlı İsa, bunca zaman ona memnuniyetle mi yaslanmıştı? "Bana hiç demeni istiyorum!" diye tükürdü. "Tanrım, gerçekten, benimle hiç konuşmamı istiyorum!"

"Öyleyse dinlen, ben de seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim, kızım."

"Aman Tanrım! Dinlenmek istemiyorum!"

"O zaman konuşmak istiyorsun?"

Page, adamın sesinde bir gülümseme duyduğunu sandı. Adamın kibirli ifadesini yakalamak için başını salladı ve "Hayır, istemiyorum!" dedi.

"Ah, kızım, karar ver," dedi ve Page dişlerini sıkarak adamın yüzündeki kibirli gülümsemeyi silmemek için kendini ikna etmeye çalıştı.

"Sana bunu yapmamı söylemiştim-"

"Biliyorum, kız. Sana 'kızım' dememi istemezsin ama bana ne diyeceğimi söylemedin-"

"Benim adım seni ilgilendirmez!" diye güvence verdi.

Sonra kusursuz beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Pekala kızım. Öyleyse, öyle olsun."

"Mary!" diye yalan söyledi, beliren çocuksu gamzeyi de fark etmemeye çalışarak. "Benim adım Mary!" Adamın fazla rahat tavırlarından biraz irkilerek arkasını döndü, bakışlarını kaçırdı.

Kaçıran kişinin kazanmaktan ziyade acımasızca söz söylemesi gerekmiyor muydu? Neden onun rahatını veya tercihlerini umursasın ki?

"Şimdi memnun musun?" diye sordu ona. "Bana rahatlıkla Mary diyebilirsin!"

Bölüm 7

Söyleyebileceği tüm isimler arasında Mairi, beklediği son isimdi. Dudaklarından çıkan sese hazırlıksız yakalanmıştı.

Lanet olsun, başka hiçbir şey onu bu kadar hızlı susturamazdı. Onu çevreleyen buz gibi duvarları eritmeye, onu halkına kazandırmaya kararlıydı. İhtiyaç duydukları son şey, onlara yük olacak huysuz bir kadındı. Zaten böyle bir kadınla baş etmek zorunda kalmışlardı.

Mairi.

Altı yıl sonra bile, hepsi hâlâ onun kendilerine bıraktığı mirasın şokunu yaşıyordu.

Oğlunun annesinin ölümünü soracağı gün Malcom'a ne diyecekti?

Bilmiyordu. Ama Iain bundan bahsedebileceğinden emin değildi, çünkü o sabahın anısı hayatındaki her şeyden daha fazla işkence ediyordu ona. O yüksek pencereyi düşünmeden neredeyse terlemiyor ve dizleri haşlanmış un gibi yumuşamıyordu.

Karısı ondan o kadar nefret ediyordu ki.

Malcom bile onu tutmaya yetmemişti.

Alnında ter damlaları birikmişti. Gözlerini kapatıp, yüksek pencerenin önünde duran kadının görüntüsünü aklından uzaklaştırdı. Bu görüntü, gözlerinin önünden bembeyaz bir acıyla geçti.

Mairi.

Kıza o isimle hitap edebileceğinden emin değildi. Onu böyle düşünmeye bile dayanamıyordu. Bu ismin düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Gözlerini açtı ve geçmişe değil, geleceğe odaklanarak oğlunu aradı. Güneşin altında parlayan yumuşak altın rengi saçları, kuzeniyle gülüp konuşurken Malcom'ı görmek, Iain'i anında rahatlattı. Şimdilik isminin geçmesine izin verdi ve adamlarının kendisine attığı bakışların fazlasıyla farkında olarak onunla birlikte sessizliğe gömüldü.

Anlamaya çalıştıklarını biliyordu. Babasının niyetleri hakkındaki yalanlarıyla onları dehşete düşürmüştü ama yapacak bir şey yoktu. İlk fırsatta açıklayacaktı... ne? Kaşları çatıldı. Aman Tanrım, ama ne açıklayacaktı? Kendi bile anladığından emin değildi. Yalanı söylemeye zorlandığını mı? Onu incitmeye dayanamadığını mı? Karşısında kaskatı oturan güzel, kavgacı, baş belası kızın içinde vahşi bir korumacılık uyandırdığını mı... İçinde uyandırdığı şehvetten farklı bir şey mi?

Aman Tanrım, ama dün gece gerçekten de oğlunu mu savunuyordu yoksa kendini mi savunuyordu diye merak etti. İkisinin de olabileceğini düşündü, çünkü Iain, küstahlığının ardında babasının bir ömür boyu süren küçümsemesini gizliyor olmasından korkuyordu. Hoş olmayanı memnun etmeye çalıştığı bir ömür. Mairi'nin gözüne girmek için bir zamanlar beslediği aynı açlığı, aynı umutları ve aynı korkuları onda da hissediyordu.

Hepsi boşuna.

Kıza bir darbe daha vurmaya dayanamadı.

İçinde öylesine anlaşılmaz duygular, öylesine mantıksız özelemler uyandırıyor ki. Tıpkı şimdi saçındaki örgüyü çözüp, yumuşak tutamları parmaklarıyla tarayarak nasırlı ellerinde ipek gibi yumuşayana kadar beklemek gibi. Güneş ışığının saçlarındaki oyununu görmek istiyordu; bir şekilde muhteşem olacağını biliyordu. Öğle ışığında, kahverengi rengi ateşle yakılmış kına tonuna dönüşüyordu.

Ve Tanrım, onun kokusu... güneş ışığı ve yeşillik... funda çiçeklerinin açtığı bir günde dağ sisinin tazeliği. Tıpkı eşini koklayan bir kurt gibi, yüzünü boynunun kıvrımına gömüp onun özünü ciğerlerine çekmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Aman Tanrım, başka şeyler düşünmesi gerekiyordu; bir şekilde onu kendisinden uzaklaştırması gerekiyordu. Gözleri yukarı kalktı, süvari alayında oğlunu bir kez daha aradı. Malcom'la konuşması, oğlunu kucağına alması gerekiyordu ama yine de burada oturmuş, çatal dilli bir kıza dadılık yapıyordu. Onun başka biriyle, başka biriyle at binmesi düşüncesiyle kaşlarını çatı ve mantıksız bir pislik olduğu için kendine lanet etti.

Başka bir erkeği de kendisini etkilediği gibi etkileyip etkilemediğini neden umursasındı ki? Sonuçta o onun kadını değildi ve onun olmasını da istemiyordu.

Lanet olsun, onun kadar keskin bir zekâ onu yaralayabilirdi!

Ama adamlarının ona gerçeği söylemeyeceğine de pek güvenmiyordu.

Hayır, diye karar verdi, onlarla özel olarak konuşana ve onlara -ona- ne söyleyeceğini düşünme fırsatı bulana kadar, Malcom onunla at sürmeye devam edecekti. Malcom şimdilik Lagan'la at sürerken yeterince iyi olacaktı. Şimdilik, güvende olduğunu bilmek yeterliydi.

Sessizce yürümeye devam ettiler ve kız biraz tereddüt etmeye başlayınca Iain onu tekrar kendine doğru çekti ve onun yılmaz iradesine gülümsedi.

İnatçı kız.

Bu sefer ona direnmedi. Ona karşı gevşeyip yorgun bir nefes verdi. Iain gülümsedi, çünkü bir şekilde eyerde dik oturarak uykuya dalmayı başardığını biliyordu. Önceki gece iyi uyumamıştı ve bu kadar uzun süre dayanabilmesine şaşırılmıştı. Kadının öğleden sonraya kadar uyumasına izin verdi, bu arada kadını kollarında tutmanın ne kadar iyi hissettirdiğini, onu korumanın ne kadar doğru olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Çok uzun zaman olmuştu.

Çok uzun.

"Uyan kızım!"

Sayfa ısrarcı bir fısıltıyla uyandı.

"Mary!"

Kulağına fısıldanan tuhaf bir kadın adı... ve kendi adı yerine bu adı verdiğini sersem sersem hatırladı. Gözleri açıldı ve İskoçların meşhur hayat suyu uisge beatha'sının rengindeki gözlere baktı. Babası bu rengi çok severdi. Güneş ışığıyla aydınlanmış kehribar rengindeydiler ve ona dikkatle bakıyorlardı.

Kaşlarını çatarak.

"Mary?" dedi kaşlarını hafifçe kaldırarak ve bu bir soru gibi göründü.

Page hemen oturdu, uykusundan uyandı ve kısa bir "İyiyim," dedi. Hoş karşılanmayan desteğinden kurtulup omuzlarını silkti ve adam onu bırakana kadar ilerledi. O zaman, at üstünde kalan son kişilerin onlar olduğunu fark etti. Alacakaranlıktı ve grubun geri kalanı gece için kamp kurmakla meşguldü. Aman Tanrım! Sanki daha yeni gözlerini kapatmıştı. Kesinlikle uyumak istememişti. "Neredeyiz?" diye sordu, biraz şaşkın bir şekilde ona bakmak için dönerek.

Hâlâ ona kaşlarını çatarak bakıyor, dikkatle inceliyordu. "Geceyi burada geçireceğiz," dedi sadece, gözlerini kısarak. "Sana uyar mı... Mary?"

Page, ona verdiği isme güvenmiş gibi göründü, ama nedenini bir türlü anlayamıyordu. İsmi bir an düşündü ve uykulu haliyle tepkisini açıklayamadı. "Çok uygun bir isim," diye temin etti onu. Hatta kendisi için de hoşuna gidebilecek bir isim. Hoşnutsuzluğunun kaynağını düşünürken kaşları çatıldı.

"Evet," diye onayladı, ama hâlâ kaşlarını çatmıştı ve başka bir şey söylemeden atından indi ve onu eyerden aldı, hatta yardımına ihtiyacı olup olmadığını sormaya bile zahmet etmedi.

Onu felakete uçurmak isterdi.

Ama o an savaşamayacak kadar bitkindi, bu yüzden çürüyen bir kütüğün üzerine oturup hepsinin akşama yerleşmesini izledi. Çok geçmeden Lagan adındaki çocuk, genç Malcom'un topuklarına takılıp ağır ağır onlara doğru geldi. Çocuk, bir hamle ve çığlık atarak kendini babasının sırtına attı.

Page, MacKinnon'ların tepkisini beklerken irkildi.

Şaşkınlıkla bağırarak MacKinnon, oğlunu belinden yakalayıp önünde sürüklemek üzere kolunu savurdu. Diz çöküp çocuğa sımsıkı sarıldı, kahkahalarla gülerken incecik saçlarını karıştırdı.

Page, ikisini birlikte görünce hayretler içinde kaldı.

Uzun süre hiçbir şey konuşmayan çocuk, babasıyla anlaşılabilir dillerinde çene çalıyordu ve Page, konuşmalarından neredeyse hiçbir şey anlamasa da, her şeyin özünü anlıyordu. Babasının onu terslememesi onu rahatlatıyordu. Büyük bir kısmı ise bir duygu fırtınası altında eziliyordu: kıskançlık, keder, yüreğini uçsuz bucaksız, yankılanan bir mağara gibi hissettiren derin bir özlem - ve sonra da çocuğa babasının sevgisini çok göreceği için utanç.

Hayır, Malcom için çok seviniyordu. Hiçbir çocuğun, hatta düşmanının bile başına böyle bir felaket gelmesini istemezdi; ama yine de, anlaşılabilir bir şekilde, aralarındaki sevgiyi görmek ona acı veriyordu.

Onları izlerken, MacKinnon'ın oğluna değer verdiği apaçık ortadaydı. Bunun doğru olduğunu anlamak için ikisini bir arada görmek yeterliydi. MacKinnon'ın gülümsemesi göz kamaştırıcıydı ve oğlunun yalvarır gibi gevezeliklerini dinlerken altın rengi gözleri neşeyle parlıyordu.

Böylesine bölünmemiş bir ilginin, böylesine inkâr edilemez bir sevginin alıcısı olmak nasıl bir his olabilir?

Page özlemle iç çekti, yüreği çocuğunu bu kadar açıkça seven bir babaya karşı şefkatle doldu.

MacKinnon, Lagan'a baktı, bir emir verdi ve Lagan başını sallayarak güven vermek istercesine elini MacKinnon'ın omzuna koydu. Söylediği her neyse Malcom'ı çok memnun etmiş olmalı ki, çocuk kollarını bir kez daha babasının boynuna doladı ve sevinçle çığlık attı.

MacKinnon'ın bakışları çocuğun omzunun üzerinden kendi bakışlarıyla buluştu ve Page'in kalbi göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı.

Orada açığa çıkma tehlikesi olan duygulardan rahatsız olarak hemen bakışlarını kaçırdı.

Lagan ve Malcom yanlarından ayrıldıktan sonra bile Page, karşısında durup onu izleyen adamı fark etmeye cesaret edemedi.

Yine de merakını bastıramadı. "Onu bu kadar memnun edecek ne söyledin?" diye sordu, ilgisiz bir sesle, ama sorusu gerçeği yalanlıyordu.

Yüzünü ona doğru kaldırına kadar cevap verme zahmetine girmedir. "Malcom?"

Page, gözlerinin altın rengine büyülenmiş bir şekilde başını salladı. Alacakaranlık ışığında, azalan güneşle parıldayan gözleri neredeyse yarı saydam, hatta melek gibiydi. Gerçekten de güzeldi; ancak hayalinde sevebileceği bir adamdı, çünkü onun gibi görünen hiçbir erkek onu asla karşılıksız isteyemezdi.

İyi ki ondan nefret ediyordu... Kalbini o karanlık canavara kaptırması pek de tehlikeli değildi.

"Ava gitmek istedi."

"Ve sen ona izin mi verdin?" diye tahmin yürüttü Page, biraz şaşırarak.

"Onun tatlı yüzünün seni aldatmasına izin verme. Oğlum yetenekli bir avcı." Page, sesindeki gururla birlikte endişe tonunu da duymadan edemedi. "Malcom artık klan üyeleriyle birlikte, kızım. Ona hiçbir zarar gelmeyecek. Kuzenim Lagan bununla ilgilenecek."

Kaşları kalktı. "Lagan mı? Lagan senin kuzenin mi?"

"Evet."

Page bakışlarını bir kez daha kaçırdı. "Hiç tahmin edemezdim. İkiniz birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

"Gerçekten mi?" diye cevapladı gözlerini kısarak. "İlginç, bu... Ben de seni asla Mary sanmazdım ama sen Mary'sin - öyle değil mi?"

Page kaşlarını çatı. Ona inanmıyor muydu?

Yoksa sadece yargılamaması gerektiğini mi vurgulamak istiyordu?

"Çoğu zaman işler görüldüğü gibi değildir" diye açıkladı.

Page'in kalp atışları hızlandı. "Ne söylemeye çalışıyorsunuz efendim?"

"Sadece beni Mary'ye çağırmanın. Bu isim sana yakışmıyor."

Farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı. "Gerçekten," dedi, sıkılmış bir sesle, ama her şeyden çok ona hangi ismin daha uygun olduğunu sormak istiyordu. Ama cesaret edemedi. Son dileği, onun utancını keşfetmesiydi; ayrıca kuzeniyle arasındaki farkları tekrar anlatmak da istemiyordu.

Ne diyebilirdi ki?

Elbette, ikisinin arasında onun daha nazik görüldüğünü kabul etmeye niyeti yoktu. Sonuçta o onun gardiyanıydı. Onu nasıl nazik bulabilirdi ki?

"İsmi beğenmediyseniz bu konuyu babamla görüşmenizi öneririm. Sonuçta bu onun tercihiydi," diye yalan söyledi.

"Öyle miydi?" dedi ve cevabını beklemeden atına bakmaya geri döndü. Page'in şimdiye kadar aldığı en kaba kovulma olsa da, bu erteleme için içten içe minnettardı. O anda, zırhında kapatılamayacak kadar geniş bir gedik oluşmuştu ve onu onarmak için zamana ihtiyacı vardı.

Öfkenin onun sığınağı olduğunu biliyordu, ama... ne kadar denese de... oğluna böylesine bağlılık gösteren bir adama karşı zerre kadar öfke besleyemiyordu.

Bölüm 8

Diğerlerini de ormanın başka bir ücra köşesinde avlanmaya ikna etmeyi başarmıştı.

Ve Malcom... Beklediği gibi, çocuk onlardan uzaklaşmıştı... doğruca Malcom'un bekleyen ellerine.

Sonunda her şey planlandığı gibi gidiyordu. Uzun zamandır beklediği bir plan meyvesini veriyordu. Altı yıl önce, Iain'in genç karısını yeni kocasından duyduğu korkuyla delirttiğinde ve ona karşı öyle büyük bir nefretle doldurduğunda, artık ona dokunmaktansa ölmeyi tercih ettiğinde, tamamen hayata geçirdiğini düşündüğü bir plan.

Keşke bu eylemi Iain'in çocuğunu doğurmadan önce yapsaydı.

Yine de, babasının klanının onu öldürenin Lain olduğunu düşünmesi ona bir nebze olsun memnuniyet verdi, çünkü Lain onu hayatta gören son kişiydi. Üvey kardeşinin ölene kadar bu anı yüzünden suçluluk duygusuyla boğulacağını bilerek gülümsedi; belki de o gün beklenenden daha erken gelirdi.

Evet, hatalar yapılmıştı.

Kral Davut, Iain'in oğlunun velayetini almak için kendi isteğine karşılık olarak ondan yardım istediğinde, Malcom'dan kurtulmak için mükemmel bir fırsat gibi görünmüştü. Ancak bunun hiçbir işe yaramadığını çok geçmeden anlamıştı. Davut'un tek amacı, çocuğu İngiliz sarayının vesayeti altına almak, uzakta ve kendisinden bile uzakta, güvende tutmaktır. Iain'e bir şey olursa, Malcom geri getirilip David'in kuklası olarak onun yerini alacaktı.

Hayır, çocuğun ölmesi daha iyiydi.

Evet, Malcom'un onu ele vermesi an meselesi olabilirdi, her neyse. Minik velet gecenin bir yarısı uyuşturulmuş uykusundan uyanmış ve onu uyutmak için şarkı söylemek zorunda kalmıştı. Ah, ama söylediği şarkı ekşi bir notaydı.

Artık daha fazla hata yapmamalıydı, çünkü çok uzun süre beklemişti.

Malcom'u gözden kaçırmadan, ok kılıfından bir ok çıkarıp yayına yerleştirdi. Ve sonra tam doğru anı bekledi...

Malcom'ın küçük bedeninin çalılıklara düşmesini istiyordu, böylece sonrasında ona dokunmak zorunda kalmayacaktı. Bu cinayetin temiz olmasını, ellerinde onu ele verecek kan olmamasını istiyordu. Ayrıca,

şüphelerden uzak kalacak kadar uzaklaşana kadar cesedin bulunmasını da istemiyordu.

"Malcom! İşte buradasın evlat!" diye bağırdı Ranald, görüş alanına girerek.

Okçu sessizce küfretti ve yavaşça yay kirişini yerine yerleştirdi.

"Bir tavşanı takip ediyordum!" diye haykırdı Malcom. "Bak Ranald, bak! Sanırım orada!" Okçuyu avından ayıran çalılığın işaret etti.

Ranald çalılıarı dağıttı, içine, etrafına ve etrafına baktı, sonra yaprakların arasından okçunun bakışlarıyla karşılaşınca donakaldı. "Çalılıkta hiçbir şey yok evlat," dedi sertçe. "Hadi şimdi devam et."

Malcolm'ın yüzü asıldı. "Babamı gururlandırmak istiyorum!" dedi. "Ona bir tavşan yakalamak istiyorum!"

"Evet, peki, tek başına dolaşıp kaybolarak onu gururlandırmayacaksın," diye azarladı Ranald. "Şimdi git ve diğerlerini bul - çabuk, yoksa babana küçük, iğrenç bir herif olduğunu ve kaybolduğunu söylerim. Sanırım bir daha gelmene izin vermeyecek."

"Söyleme!" diye yalvardı Malcom, alt dudağını öne doğru uzatarak.

"Öyleyse git," diye talimat verdi Ranald.

Malcom hemen dönüp kaçtı.

Ranald, çalılıkların arasında saklanan okçuya doğru döndü. Malcom gittikten sonra, "Bunu yapmana izin veremem," dedi.

"Beni durduramazsın."

"Sana en başından beri asla yardım etmemeliydim," diye tısladı Ranald çalılara doğru. Başını salladı. "Ama beni buna ikna etmene izin verdim ki?"

"Sen benim en iyi dostumsun," dedi okçu sessizce.

Ranald'ın yüzü öfkeyle kızardı. "Hayır, masum bir çocuğu öldürmeyi planlıyorsan, ben yapmam! Bu ihanete ortak olmayacağım! Ona zarar vermek istemediğini söyledin! Sadece gitmesini istediğini söyledin! Sana yardım ettim ama artık yardım etmeyeceğim!" diye küfretti. "Iain'e söyleyeceğim! Çoktan bilmeliydi. Gerçeği bilmek onun hakkı - hepsini!"

"Hayır!" diye hırladı okçu. "Ona kardeşim olduğunu söylemeyeceksin Ranald! Söylemeyeceğime yemin ettim, sen de söylemeyeceksin! Sana güvenmişim. Glenna dışında bunu bilen tek kişi sensin ve bu hikayeyi anlatmana izin veremem."

"Gerçeği bilmeyi hak ediyor ve eğer sen söylemek istemiyorsan ben ona söyleyeceğim!" Ve bunun üzerine Ranald gitmek üzere döndü.

"Hayır, yapamazsın," dedi okçu kesin bir tavırla ve dolu yayı kaldırdı.

Ranald durdu ve yavaşça döndü. "Kullanmayacaksın," diye tahmin yürüttü. "Kullanmayacaksın—"

Hiç tereddüt etmeden ok fırladı ve hedefine tam isabet ederek Ranald'ın kalbine saplandı.

Ranald geriye doğru düşerken mızrağa tutundu. "Lanet olası piç!" diye küfretti.

Ranald ayağa kalkmayınca, okçu okunu sıkıca tutarak yattığı yere doğru yürüdü. Ranald'ın dudaklarından süzülen kan, yüzünün ölüm gibi solgunluğuna değdiğinde, okçuyu bir anlığına büyüledi.

"Sen... benim arkadaşımydın," dedi Ranald boğuk bir sesle, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Artık yeter," dedi okçu, pişmanlık duymadan, usulca ve çizmesinin topuğuyla oku daha derine sapladı. Yumuşak toprağa saplanana kadar aşağı doğru itti. Ölüm hırıltısı, Ranald'ın boğazından boğuk bir hırıltı gibi çıktı. Tatmin olan okçu, okun kalanını ikiye ayırmak için eğildi ve tüylü tüyleri de beraberinde götürdü. Okçunun sapının ucu için bir baykuşun tüylü beyaz tüylerini kullanmayı alışkanlık haline getirmişti ve hedefinin, bilenler tarafından tanınmasını istemiyordu.

"Bana ihanet etmemeliydin Ranald," dedi cansız bedene. "Seni iyi ödüllendirirdim. Hem de lanet olsun sana." Şimdilik yeni bir fırsatın ortaya çıkmasını beklemek zorundaydı. Hem Ranald hem de oğlan şimdi ortadan kaybolursa, çok fazla şüphe uyandırırды, özellikle de üçü birlikte av grubunun geri kalanından uzaklaşmışken. Geri dönse hiç iyi görünmezdi. Malcom muhtemelen çoktan onların arasına sağ salim dönmüştü.

Lanet olsun Ranald'a, o herif herif.

Page'in öfkesini yeniden keşfetmesi uzun sürmedi.

Av partisi avlarını ellerinde tutarak geri döndü ve avlarının cömert bir kısmını "rehineleriyle" paylaşacak kadar cömert davrandılar. Hemen ardından sağlam bir ağaç bulup onu oraya bağladılar; tıpkı kaybolmasını istemedikleri bir melez köpek gibi. Page orada öylece oturup, onların uyumak için breacanlarını açmalarını izlerken öfkeden kuduruyordu.

Her gece böyle uyumasını nasıl bekleyebilirlerdi ki? Bütün gece! Bir daha asla bekleyemezlerdi herhalde?

Ve MacKinnon... onu atından indirdiğinden beri onu tanımaya bile zahmet etmemişti. Av partisi döndüğünden beri meşguldü. Lagan onunla

kısaca konuşmuştu ve o zamandan beri bir şeye öfkeleniyordu - belki de çocuğun yaptığı bir şeye, çünkü hemen Malcom'a gidip sertçe konuşmuş, yemek yerken çocuğu önüne oturtmuş ve ona azarlarcasına bakmıştı. Malcom ise, kendi açısından, pişman görünüyordu. Babasının önünde somurtarak oturdu, ta ki babası bile ona acıyıp başını okşayana kadar. Çocuk kendini babasının kollarına attı ve küçük kollarının MacKinnon'ın geniş göğsüne zar zor uzanabildiği bir şekilde, hararetle sıktı.

Page kendini ona bakarken buldu, kendini alamıyordu.

Jesu, ama o iyi bir örnekti; omuzları geniş ve kaslıydı, vücudu biçimliydi. Yorucu işlerden korkmayan bir adam gibi görünüyordu ve vücudu da bunu kanıtlıyordu. Onu, sırtında kavurucu güneş varken, akrabalarıyla birlikte çalışırken hayal etti. İlk düşündüğü gibi, teni esmerdi. Koyu saçları dikkat çekiciydi ve şakaklarındaki beyaz saçlar, ten rengi ve genç yüz hatlarıyla tezat oluşturarak son derece çarpıcıydı. Tekrar kaç yaşında olduğunu merak etti.

Keşke Cora burada olsaydı. İskoçya'nın Ovaları'nda doğan Cora, babasının yeni sevgilisinin kızıydı. Hem İskoç hem de İngiliz dillerine hakimiyetiyle Page'i etkilemişti. Ayrıca Page'in ilk ve tek arkadaşıydı. Cora ne konuştuklarını anlardı. Page, Malcom'ın "bir daha yapmayacağını" ancak anlayabiliyordu. Ama bir daha yapmayacağına söz verdiği şeyi bir türlü çözemiyordu.

MacKinnon'ın oğlunun gözlerinden saçlarını nasıl çektiğini birlikte izlerken, kendini hüznü hissetti.

Tanrı'nın gerçeği, ama bu görülmeye değer muhteşem bir manzaraydı... baba ve oğul

Keşke babası da azarladıktan sonra bu kadar nazik olsaydı. Ona bir kez olsun böyle bakabilmesi için çok şey verirdi... en azından. O zaman iç çekti, çünkü MacKinnon'ın oğluna davrandığı gibi, babası da onu azarlarken aynı nazikliği gösterseydi diye düşündü. Ama göstermemişti ve zamanı geri alamazdı.

Artık bunun için ağlamanın bir anlamı yoktu.

Ancak şimdi, sonunda, babası ona karşı bir parça sevgi gösterdiğinde -özgürlüğü için Henry'nin gazabını göze almıştı ve bu bir şey ifade etmeliydi- MacKinnon bu şansı ondan çaldı.

"Ah, ama o bakışlarıyla bir canavarı bile ateşe verebilirsin, kızım."

Şaşıran Page'in bakışları yukarı kaydı ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde başında dikilmiş, onu izleyen yaşlı adam Angus'u buldu. Sonra

öfkeyle ona baktı. "Keşke bakabilseydim," dedi. "Bana dik dik bakmaktan daha iyi bir işiniz yok mu efendim?"

Onun bu sorusuna sadece kıkırdayarak daha da sinirlenmesini sağladı.

"Lütfen, bunda pek de komik bir şey göremiyorum!" diye tısladı Page ona.

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Evet, ama mizah da var, kızım," diye gizemli bir şekilde karşılık verdi.

Page yaşlı adamı tekmelemeyi düşündü ama bağlı oturduğu yerden ona ulaşabileceğinden şüpheliydi. "Neden beni serbest bırakamıyorsun?" diye itiraz etti, bileklerini bağlayan bağları çekiştirerek. "Neden bu lanet olası ağaca bağlı kalmak zorundayım? Benden korkacak ne var?"

Yaşlı adam sakalını kaşıyıp başını salladı. "Şey, bilmiyorum," diye itiraf etti ve yanına oturdu. Eğilip fısıldadı: "Biz de aynı şeyi merak ediyorduk, anlıyor musun?" Kaşlarını kaldırıp başını salladı, sanki ne dediğini anladığını sanıyormuş gibi.

Çılgın ihtiyar aptal.

Page gözlerini kısıp ona baktı. "Gerçekten mi?" diye sordu, bitkin bir sesle. "Peki, ne buldun?"

Tekrar kıkırdadı ve eğilip fısıldadı: "Hiçbir şey, kızım."

Page homurdandı ve gözlerini devirdi. "Göze göz, dişe diş bir deneme yap," diye önerdi, toprak sahibinin gerekçesiyle alay ederek. "Ve kendini evinde hisset, neden olmasın?" Kendini bıraktığı yere baktı ve sonra ona sertçe gülümsedi. "Aslında, ellerimi çözme nezaketini gösterirsen," diye önerdi ekşi ve tatlı bir tonla, "koşup sana iyi bir kız gibi küçük bir yudum getirmekten çok memnun olurum." Etki yaratmak için kirpiklerini kırıştırdı.

Bu sefer gülmedi. Bunun yerine başını sitemle yana eğdi. "Şimdi dilini kesmeye çalıştığımı görmüyorsun, değil mi?"

"Denemek zorunda değilsin," diye karşılık verdi, sertçe gülümseyerek. "Doğal olarak gayet iyi yaptığını söyleyebilirim." Kaşını kaldırdı. "Her neyse, bence oldukça iyi bir taklitti."

Angus başını sallayarak ayağa kalktı. "Ah, ama sen çok şımarık bir kızsın!" diye küfretti yüzünü buruşturarak. "Çocuğun neden kendini bu kadar kurtarmak zorunda hissettiği benim için bir muamma—"

"Sen benim adıma," diye araya girdi MacKinnon, yaşlı adam ayağa kalkarken Angus'a kaşlarını çatarak.

"Ah, hoş geldin Iain! Onu sana bırakacağım için çok mutluyum! Yemin ederim ki, onun o iğrenç dilinden daha kör silahlarla insanlar öldü!"

Page gözlerini kırıştırdı, bakışları yukarı doğru uçup MacKinnon'larla buluştu.

Iain.

Yaşlı adam ona Iain diyordu.

Onu kendine mi saklamak istiyordu? Konuşmak için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Kesinlikle onun sandığı şeyi söylememişti? Ya da söylemiş olsaydı, onun sandığı şeyi kastetmiş olamazdı. Kaşlarını çatı, çünkü onu... muhtemelen... isteyemezdi.

Hayır, diye karar verdi. Demek ki bir şeyler saklıyor olmalıydı. Yaşlı adam, neyi kurtarmak zorunda hissettiğini söylemişti. Onu mu? Ama neyden?

"Arkadaş edinmekle meşgulsün, değil mi kızım?" diye kaba bir şekilde sordu.

Page, ikisi arasındaki konuşmanın her kelimesini hatırlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Evet..."

Kaşını kaldırdı ve güzel dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı. "Yün mü topluyorsun?"

Page'in kaşları çatıldı. "Ben—"

İsa, soruyu hatırlayamıyordu. Kaşlarını çatarak ona baktı, çünkü o kibirli herife ne dediğini sormayacaktı.

Aniden ona sırtıttı, beyaz dişlerini gösterdi. "Söylendiğine göre," diye uyardı, "zihin bizi ilk terk eden oluyormuş. Cenaze hazırlıklarına bu kadar erken mi başlasak?" Kaşlarını hep bir ağızdan kaldırdı.

Page'in yanakları kızardı. "Gümüş saçlı olan sensin!" diye açıkça belirtti, bakışlarını kaçırarak, onun incelemesine bir an daha dayanamayarak.

"Öyleyim kızım." Altın benekli gözlerindeki iyi mizah parıltısını görmek için başını kaldırdı. "Öyleyim."

"Kaç yaşındasın sen?" diye sordu Page, merakına yenik düşerek. "Seksen yıl mı?" Başını yana eğdi ve tatlı bir sesle, "Daha mı?" diye sordu.

Onun küstahlığına sadece kıkırdadı ve öfkesi daha da arttı. Aman Tanrım, nasıl bu kadar duyarsız olmaya cesaret edebilirdi!

"O kadar da yaşlı değil, kız," diye kabul etti, sırtışı açıkça şehvetli bir hal alarak. "Ama bir bakirenin kızardığını anlayacak kadar yaşlıyım - ve eminim ki, arzuyu gördüğümde anlayacak kadar da yaşlıyım."

Ona göz kırpma cüretini gösterdi.

Page'in nefesi duyulabiliyordu ve tekrar konuşacak kadar dilini bulduğunda, sözleri öfkeyle boğuldu. "Nasıl cüret edersin!"

Sırtışı daha da çarpıklaştı. "Şimdi, barbar bir İskoç olduğum için böyle cüret ediyorum. Duymadın mı kızım? Biz azgın İskoçlarız."

"Çok kaba bir topluluksunuz!" diye karşılık verdi. "Ve aynı zamanda da sorumsuzsunuz!"

"Evet, şehveti de unutma," diye ekledi ve tekrar göz kırttı.

Tatlı İsa, eğer amacı onu oyalamaksa, kesinlikle bunda başarılıydı, çünkü kız ayak parmaklarına kadar telaşlanmıştı. Page ona kaşlarını çatarak baktı. "Lanet olsun! Aklına gelen tek şey bu mu?"

"Evet, kız." Gülümsemesi şimdi şeytani bir hal aldı ve sesi yumuşadı. "Güzel bir kıza baktığımda, aklıma gelen tek şey bu."

Page, onun küstahlığı karşısında bir anlığına afalladı. Yüzünü çevirdi, onun utanmazca yalvarışları karşısında kalp atışları hızlandı. Böyle yalanlar söyleyebilen, tatlı dilli bir düzenbazdan başka bir şey değildi!

Ve yine de...

"B-bunu yapamazsın," diye kekeledi ve başını salladı. "B-bunu yapmamı kesinlikle düşünemezsin..." Tatlı Mary, ama o kelimeyi bile zar zor söyleyebiliyordu!

"Güzel mi?" diye sordu.

Page'in bakışları ona doğru kalktı.

Şimdi kaşlarını çatmış gibiydi, sanki onun ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibi bakıyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Cevap vermedi.

Tam da tahmin ettiği gibiydi; bunlar, onun duygularını umursamayan bir adamın söylediği yalan sözlerdi. Bu, onun gevezelik etme tarzıydı ve bunu gerçekten kastetmiş olamazdı... ve yine de...

Gözlerindeki bakış... Bakış şekli...

Olabilir mi?

Bölüm 9

Iain, o koyu, sıvı gözlerdeki belirgin acı karşısında şaşkına döndü.

Aman Tanrım, bunu fark etmedi mi?

Gerçekten bilmiyor olabilir mi?

Aslında, bu sözleri bir oyun, onu oyalamak için basit bir flört olarak söylemişti, ama söylediği gerçektir. Acısı ve hüznüyle karşı karşıya kaldığında, bir an için nerede durduklarını, adamlarının onları izliyor olabileceğini, düşman olmaları gerektiğini unutmuştu; o, onu babasından çalmaya cesaret eden lanetli düşmandı, o ise oğlunu çalan adamın kızıydı.

Çömeldi ve nasırlı avucuyla dağınık saç örgüsünü aldı. "Evet, kızım," diye fısıldadı. Parmakları örgünün uzunluğunu sıyırdı. "Çok güzelsin. Tanrım, ama gözlerin o kadar koyu ki bir insan bile kendini kaybedebilir. Ve saçların..." Öne doğru geldi, tek dizinin üzerine çöktü ve diğer eliyle örgüsünü tutan kurdeleyi çekti. Başparmağını saç örgüsüne soktu, yumuşak tutamları parmaklarıyla çözdü. "Çok güzel," diye mırıldandı çözülmüş buklelerini okşarken. "Daha önce hiç böyle hissetmemiş tene karşı incecik bir ipek."

Bir an cevap veremeyecek gibi göründü, açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi her kelimesini dikkatle dinliyordu, sonra sanki kendine geliyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve başını geriye atarak kilidi elinden kurtardı.

"Ona dik dik baktı. 'Beni etkilemek için güzel sözlerden fazlası gerekir, Scot!' diye küfretti. Meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. 'Beni etkilemek istiyorsan, bileklerimi çözerek başlasan iyi olur! Canımı acıtıyorlar!'"

Iain, haklı bir şikâyet olduğunu düşünerek bu isteğini düşündü. Yine de... bütün gece uyanık kalıp bu sorunlu kadını korumaya niyeti yoktu. Çenesini kaldırdı ve bakışlarını ona dikti, gözleri öfke ve hiddetle yanıyordu.

"Ben zincire vurulacak bir hayvan değilim!" diye ısrar etti.

"Hayır," diye onayladı Iain, "değilsin kızım." İçini çekti. "Verra iyi." Öne eğilip vücudunu onun vücuduna yaydı ve ağacın etrafından dolaşıp bileklerindeki ipleri körlemesine yokladı.

Hata yaptığını fark etti. Onu atlatmalıydı. Kesinlikle mantıklı olan buydu.

Öylece, çenesini omzuna dayamış, dudaklarını boynunun sıcaklığına fazlaca yakın tutarak, kendini ona sarılmış buldu. Kadının nefesi neredeyse

duyulmuyordu. Duymaktan çok hissetti ve sonra kadın onun altında tamamen hareketsiz kaldı.

Iain de kollarının arasındaki kadının farkında olarak donup kalmıştı.

Aman Tanrım, bir kadına bu kadar yakın olmayalı çok uzun zaman olmuştu... Göğüslerinin nefesiyle birlikte yükseldiğini, göğsünü tahrik ettiğini hissedebiliyordu ve fiziksel tepkisi anındaydı. Ona doğru eğilip özünü, tamamen kadınsı ve baştan çıkarıcı o muhteşem kokuyu içine çekmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Kendisine kim olduğunu, kendisinin kim olduğunu, yalnız olmadıklarını hatırlatması gerekiyordu.

Ve yine de kendine hakim olamadı; bağlara ulaşmak için vücudunu eğdi ve ona doğru eğildi. Neşeli bir ses tonuyla sordu, "Kaçışını planlamakla meşgul değilsin, değil mi kızım?"

Hiçbir şey söylemedi ve adam ısrar etti, ama neden umurunda olması gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Kaçmaya çalışmayacağına söz ver." Elleri sırtında kilitlendi, cevabını bekledi.

Bir süre daha hiçbir şey söylemedi ve sonra sordu: "Söz veremezsem? Beni yine de serbest bırakacak mısınız?"

Yani sözünün eri bir kadındı, öyle mi?

Iain gülümsedi.

Onu korumak zorunda hissetmesinin nedenini bilmiyordu ama onu bırakmayacağından emindi. "Hayır, kızım," diye fısıldadı saçlarına doğru, çenesiyle yüzünden iterek. Dudaklarına yapışan birkaç tutam saçı tattı, gözlerini kapatırken ipeksi perdenin çözülüp yüzüne döküldüğünü hayal etti. Kokusu onu kışkırtıyor, acı verecek kadar tahrik ediyordu. Bu görüntü ürpermesine neden oldu. Tanrım, ama bir erkeği nasıl etkileyebileceğini... nasıl etkileyebileceğini bilemeyecek kadar masumdu. "Bırakmam," diye mırıldandı boğazını temizleyerek. "Söz vermezsen seni bırakmam."

İmkansız olduğunu bilmesine rağmen, kadın sanki ondan uzaklaşıp, ayaklarının altındaki toprağa gömülmüş gibiydi. "Öyleyse," diye cevapladı, biraz nefes nefese ve biraz da küstahça, "denemeyeceğim!"

Onun kurnazlığına gülümsedi. "Denemeyeceğine söz veriyor musun?" diye tekrarladı, onun cüretkarlığına inanmayarak.

"Sanırım dediğim buydu, İskoç!"

Yüzünü göremiyordu ama küstah ifadesini hayal etti ve kıkırdadı. Dudaklarıyla saçlarını itti ve kulağına fısıldadı: "Kaçamayacağına yemin et."

Adam ağzıyla boynuna dokunup kendini geri çekerken, kadın iniltili bir ses çıkardı. "Pekala, Scot! Çalmayacağım! Çöz beni hemen!"

Kıkırdadı.

"Üzerimden çekil!" diye bağırdı. "Bana dokunmana dayanamıyorum!"

Iain gülümsedi, çünkü titremesi itirafını yalanlıyordu. O da ondan, onun kendisinden etkilendiği kadar etkileniyordu. Bunun için dişlerini ortaya koyabilirdi.

Yine de sesi oldukça çaresiz geliyordu ve onu daha fazla üzmemek istemiyordu. "Sözünü tutacak mısın?" diye ısrar etti.

Gözlerini devirdiğini hayal etti ve gülümsemesi derinleşti, biraz da alaycı bir şekilde "Babama ihanet eden adama mı? Kesinlikle! Şimdi defol git!" dedi.

Onun kıvrak zekâsına güldü. "Haklısın," diye kabul etti ve hemen bileklerindeki bağları çözmeye başladı. "Önemli değil, sanırım mükemmel çözümü biliyorum."

"Siz yapıyorsunuz?"

Kadın bu ihtimalden pek de hoşnut olmadığı için sırtımdan edemedi. "İkimizi de memnun edecek bir şey," diye muzipçe açıkladı. Tanrı bilir, kendisi de kesinlikle bunu dört gözle bekliyordu.

Page, onun güvencesi karşısında kaskatı kesildi.

Her ikisini de memnun edecek bir şey?

Kesinlikle öyle düşünmüyordu.

Aklına gelebilecek her çözümü düşünürken paniklememeye çalıştı, hatta hiç düşünmemeye çalıştı. Aman Tanrım, ama elinden gelen tek şey, tam tepesinde duran adamı düşünmemektir!

Hayır, tam olarak onun üstünde yatmıyordu, ama yatmış da olabilirdi. Onu ağırlığından korusa da, vücudunun her santimini sanki kendi bedeniyle bütünleşmiş gibi hissedebiliyordu. Ve Jesu, hayatında hiç bu kadar kendi bedeninin -vücuduna değdiği yerlerin- ve kendisini tam bir kadın gibi hissettiren o şeytani, harika hislerin- bu kadar farkında olmamıştı.

Boğazına bir yumru oturdu.

Çok güzel olduğunu söylemişti.

Gerçekten bunu kastetmiş olabilir mi?

Bu olasılık, düşmanına karşı hissetmemesi gereken bir şeyle titremesine neden oldu. Kaşları çatıldı.

Dikkatinin bu kadar kolay dağılmasına nasıl izin verebiliyordu? Evet, kesinlikle dikkatini dağıtmak istiyordu, ama bu kadar anlayışlı olmak zorunda mıydı? Hayır, kesinlikle bunu kastetmiş olamaz, diye düşündü kendi kendine.

Nasıl görüldüğünü biliyordu; yansımasını yeterince sık görmüştü ve tek bir bakışla bir adamın kalbini ve ruhunu çalabilecek büyüleyici bir peri yarattığı olmadığını biliyordu. Oldukça sıradandı. Saçları ozanın gözdesi olan altın sarısı değildi, toprak rengiydi; yüzü açık ve lekesiz değildi, güneşten kararmıştı ve burnunun üzerinde çiller vardı. Gözleri yaz göğünün berrak mavisini veya ilkbaharda yeni bir yaprağın yeşili değil, sıradan kahverengiydi.

Page, onun geveze sözlerinin acımasızlığı karşısında yüreğinin sıkıştığını hissetti ve sonra aptallığı için kendine kızdı. Sinsi, sadakatsiz, yeminini bozan bir İskoç'tan daha ne bekleyebilirdi ki?

Onun altında tepindi.

İnledi. "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye tavsiyede bulundu.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye sordu. "Tanrı vergisi basit bir düğümü çözecek akıldan bile yoksun musun?"

"Ah, kız, ama deniyorum! Bu lanet şeyi ben bağlamadım ve lanet olsun, bu basit bir düğüm değil!" Nefesinin altında anlaşılabilir bir küfür mırıldandı.

Biraz çaresiz hisseden Page, dizini kaldırıp adamın uyluğuna vurdu. "Denemekten fazlasını yapman gerekecek!" diye tısladı.

Boğuk bir ses çıkardı ve bağlar sonunda çözülürken üzerine düştü. Page, özgür kalmak için can atarak altında kıvrandı. Neredeyse hiç çaba harcamadan ve onu durdurmaya fırsat bulamadan, onu yere sabitledi, kollarını iki yana açıp sıkıca sardı.

"Bu hiç hoş değildi!" dedi ona, çenesi dimdikti ve gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Nazik olmak istememiştin!" dedi Page öfkeyle, gözleri dökmeyi reddettiği yaşlarla yanıyordu. Sinirleri neredeyse paramparça olmuştu - Tanrı yardımcısı olsun, ama onun varlığına bir an daha dayanamazdı! Gözleri onu delip geçmeye devam ediyordu.

talepkar—ne?

"Nasıl olmamı bekleyebilirsin ki?" diye sordu ona. "Beni evimden kaçırdın, bir hayvan gibi bir ağaca bağladın ve sana teşekkür etmem gerektiğini mi düşünüyorsun? Lütfen!" diye yalvardı. "Beni serbest

bırakamaz mısın?" Kendine hakim olamadı; gözyaşları birikti. Gözlerinden akıp yüzünün yanlarından yere döküldüler. Boynundaki ıslaklığı hissetti ve gözlerini kırıştırdı. Babasına dönmenin onun için ne kadar önemli olduğunu anlamıyor muydu? "Oğlun var," diye yalvardı ona. Bir gözyaşı daha gardını indirdi ve başını iki yana sallayarak soğukkanlılığını tamamen kaybetti. "Hâlâ yolumu bulabilirim," diye yalvardı. "Bırak beni... lütfen?"

Başını iki yana sallayıp gözlerini indirdi. "Yapamam kızım," dedi usulca, pişmanlıkla. Bakışlarını bir kez daha kızın gözlerine diktiğinde, kız adamın gözlerindeki kararlılığı fark etti. "Üzgünüm ama yapamam."

"Yani yapmayacaksın!" diye hırladı Page.

Bir kez başını salladı. "Eğer istersen, evet, yapmayacağım."

Gururunu yuttu. "Ama babam," diye yalvardı, sesi titreyerek. "O—"

"Baban bir piç!" dedi tutkuyla, ama gözlerindeki ateş biraz sönmüştü.

"O seninle iyi niyetle pazarlık etti!"

Çenesi kasıldı ve bakışlarını kaçırdı. Bir an hiçbir şey söylemedi, sonra kararlı bir şekilde tekrar ona döndü. "Baban, oğlumu almak için David'le komplo kurdu."

Page başını iki yana salladı. "Hayır!" diye itiraz etti. "O yapmadı! Kralınız Henry ile komplo kurdu! Babam, David'in ısrarı ve Kral Henry'nin emriyle oğlunuza güvenli bir liman sağladı! Başka bir şey değil!"

Düşünüyor gibiydi ve Page onun tereddüdünü sezip aceleyle ekledi: "Babama çocuğa kötü davrandığını söyledi. O kadar kötü muamele görmüş ki, cezalandırılma korkusuyla konuşmuyormuş!"

Hâlâ düşünüyor gibiydi ama hiçbir şey söylemedi; aksine onun devam etmesini bekliyor gibiydi.

Page, umut etmekten korkarak yutkundu, kalbi hızla çarpıyordu. "Gördüğün gibi," diye çaresizce onu teşvik etti, "oğluna yardım ettiğini sanıyordu. Bırak beni. Oğlun var, şimdi bırak beni!"

"Hayır, kızım."

Bir anda umutları yerle bir oldu. Hem de çok kolay. "Sen iğrençsin!" diye tükürdü ve ondan uzaklaştı. "Üzerimden çekil!"

Hemen itaat etti ama fazla ileri gitmedi. Yanına oturdu, kolunu kaldırdığı dizinin üzerine koydu, yüzü tam olarak anlayamadığı bir duyguyla buruşmuştu. Sadakatsizliği yüzünden aniden vicdan azabı çekmesini umuyordu, ama böyle bir zavallıdan böyle insani bir duygu beklememesi gerektiğini biliyordu.

Page de oturmuş, ona dik dik bakıyordu. "Hayatını mahvedeceğime yemin etmişim ve edeceğim! Kendi isteğimle gitmeyeceğim!"

"Ama gideceksin," diye itiraf etti.

Hava kararmaya başlıyor, gölgeler alçalıyordu. Page, gölgelerin kalbine işlediğini hissetti. Bileklerindeki uyuşukluk kayboluyordu ve elleri ve parmakları ağrımaya başlıyordu. Acıyı kucaklayarak onlara masaj yaptı. Hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Aniden uzanıp bileğini tuttu, ama zarar vermeden. Page geri çekilmeye başladı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Bileğini bileğime bağlayacağım," diye açıkladı.

Page itiraz etmek için ağzını açtı ama adam kısa bir hareketle onu durdurdu.

"Seni serbest bırakmamın tek yolu bu."

"Serbest bırakılmış!" diye itiraz etti Page inanmaz bir tavırla. Kolunu kurtarmaya çalıştı ama adamın kavrayışı inatçıydı. "Bileğimi seninkine bağlamaya ne diyorsun?"

"Bir güvenlik önlemi," diye yumuşadı.

Page ona dik dik baktı.

"Seçim senin kızım..."

Kolunu onun kavrayışından gevşetti ve kaba bir şekilde homurdandı. "Ne seçim ama! Öyleyse beni bağla."

Hemen yaptı, sağ elini sol eline bağlayıp bağları sağlamlaştırdı ve diğer eliyle omuzlarındaki kızıl-siyah kareli battaniyeyi çıkardı. Battaniyeyi çıkarırken bir küfür mırıldandı ve sonra sanki yardım ister gibi ona baktı.

Page yüzünü buruşturup ona baktı ve biraz geri çekildi, onu deli sanıyordu. "Yardım edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Dudakları çarpık bir sırıtışa dönüştü. "Bunu yapacağını hiç sanmıyorum." Kadına dikkatle baktı ve iki elini birden kullanmaya karar verdi. Breacan'ını çıkarıp aralarına gerdi ve battaniyenin yarısını altına çekmek için kendini yukarı kaldırdı. Page bir an düşündü, sonra aynısını yaptı; direnirse kendine kızacağını biliyordu. Çabası için ona çarpık bir sırıtış sundu ama Page bunu kabul etmedi. Adamın uzanmasını beklemedi, hemen kendisi uzandı ve battaniyenin cesaret edebildiği kadarını, hatta biraz daha fazlasını üzerine aldı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kendisine sadece bir parça battaniye kaldığında şikayet etmedi. Sadece kendisine düşen payın üzerine, yarısı battaniyenin üzerinde, yarısı da açıkta olmak üzere uzandı.

Yani şövalyelik mi yapmak istiyordu?

Aslında o, kesinlikle kibar olmaktan çok uzak bir adamdı!

"Iain," dedi Lagan, tepelerinde belirerek. Onlara bakarken yüzü buruştu. Dudaklarını kıvrırarak, "Ne kadar da rahat," dedi. Page, Lagan'ın ona attığı sert bakışlardan tamamen rahatsız olarak bakışlarını kaçırdı.

"Ne oldu Lagan?"

"Ranald," dedi Lagan ve bakışları endişeye dönüştü. MacKinnon'la kendi dilinde konuştu.

"Öyleyse git ve onu ara," diye cevapladı Iain, anlasın diye. "Ama fazla endişelenme... Unutma, bahsettiğimiz leş yiyici Ranald. Her zamanki gibi kendi başına dönecek."

"Evet," diye onayladı Lagan. "Haklısın. İsteddiği zaman geri döner... Hep döner zaten. Öyleyse iyi geceler, Iain."

"G'nite," diye yanıtladı Iain. "Biraz dinlen, Lagan."

"Evet," dedi Lagan, onlardan uzaklaşarak, dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrılarak. "Sen de, Iain."

Uzaklaştı ve onları bir kez daha yalnız bıraktı; etraflarını saran barbar ordusuyla ne kadar yalnız olsalar da.

Onları ısıtacak güneş olmadan, kuzey bahar gecesi kış gibiydi ama huzurluydu. Page, ağaç tepelerindeki tomurcuklanan yaprakların ötesine bakarak öylece yattı; ta ki yapraklar gece göğünde gölgelerden ibaret kalana kadar. Buz gibi ışık noktalarına baktı, yükselen soğuğu fark etmemeye çalıştı. İlginç olan şu ki... dün akşam, yüzmeye giderken, aynı yıldızlara bakmıştı... daha çok göz kırpan parlak ateşlere benziyorlardı... bir yaz gecesi esintisinin yumuşak sıcaklığını vaat ediyorlardı.

Küçük Malcom'ın gelip babasının diğer tarafındaki yatağını düzelttiğini duyunca titredi ve battaniyeye sarıldı. İkisi kendi dillerinde fısıldaştılar ve MacKinnon kıkırdadı. Kıskançlık onu ürpertti, ama bu alışılmadık tepkiden tamamen utanarak bunu görmezden geldi.

Tatlı İsa, bu kızın babasının sevgisini kıskanacak nesi vardı?

Page, sinirlenerek, onun sorununun o olduğunu düşündü.

Hayatına girmişti ve ona yeniden hissettirmişti; o kadar özenle sakladığı tüm o lanet olası duyguları!

Tanrı aşkına, bu gece son sözü o söyleyecekti - daha doğrusu son şarkıyı o söyleyecekti - ve onları bütün gece uyanık tutmayı umuyordu! Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte o kadar yorgun olacaktı ki, gözlerini açık tutmak için gözlerine dal sokmak zorunda kalacaklardı!

Karanlık iyice çökene, herkes geceye yerleşene kadar sabırla bekledi ve sonra ciğerlerinin tüm gücüyle şarkı söylemeye başladı.

Bölüm 10

Iain henüz uykuya dalmaya başlamıştı.

Birdenbire uyandı, gözleri onun yankılanan tiz sesiyle kaydı. Lanet olsun, ama onun itaatinin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydi! Malcom'ın küçük bedeni aniden uyanınca kaşlarını çatı.

Adamları da teker teker uyandılar; kimisi şaşkınlıkla homurdanarak, kimisi "Hı?" diye mırıldanarak, kimisi de mırıldandığı küfürlerle.

Ve hâlâ şarkı söylemeye devam ediyordu, en gerçek aşkı tarafından reddedilen bir adam hakkında bir İngiliz şarkısı.

Batı rüzgârı usulca esiyor; sıcak güneş neşeyle batıyor; Toprak bağrını gösteriyor ve tüm tatlılığıyla akıyor. Bunu gözlerimle görüyorum, kulaklarımla duyuyorum, Ama yüreğim iç çekişlerle dolu, ama yine de gözyaşlarıyla doluyum. Düşüncelerle baş başa oturuyorum ve onu hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum; Bazen başımı kaldırıyorum, ne görüyorum ne de duyuyorum...

Ve böylece şarkısını yüksek sesle, melodisi gerçek ama zamansızlığı ve şiddetiyle kulak tırmalayıcı bir şekilde söylemeye devam etti. Iain sabırsızlıkla bekledi, dişlerini sıkarak, kırılacaklarını sandı. Karanlığa baktı, adamları ise şikayetlerini homurdanmaya devam ediyor, yem olmayı reddediyordu. Ne yapmaya çalıştığını biliyordu ve Tanrı aşkına, işe yarıyordu! Ama bunu ona belli etmezdi!

Yakında yorulup bırakacağını kendine garanti etti ve kıtanın sonunda aniden sustuğunda ödüllendirildi.

Iain, üzüntülü bir rahatlamayla iç çekerek gözlerini kapattı, ancak kadın şiiri tekrar okumaya başlayınca gözlerini hemen açtı.

Bu sefer daha yüksek sesle.

Sessiz küfürler mırıldanarak hiçbir şey söylemedi, öfkesini dizginlemeye devam etti. Adamları da, kadın şiire üçüncü kez başlayana kadar, sadece kendi aralarında konuştular.

"Ah, hadi, Iain!" diye yüksek sesle yakındı Angus. "Onu yarına kadar derslerinden alıkoyamaz mısın?"

Kız daha da yüksek sesle şarkı söylerken, şikayeti bir dizi inilti ve mırıldanmayla daha da güçlendi. Iain gözlerini kapattı ve dişlerini sıkarak Tanrı'ya ona güç vermesi için dua etti.

"Lanet olası inatçı İngiliz!" diye mırıldandı Lagan.

Lafı Iain'in ağzından almıştı.

Malcom küçük başını kaldırıp gölgelerin arasından ona baktığında, yeter artık diye düşündü. Oğlu kendi şikayetini dile getiremeden, Iain bir kükreme duydu ve boğazından aşağı kocaman bir böcek uçup onu susturunca, sözleri boğazında düğümlendi.

Boğulup öksürerek, Iain oğlunu üzerinden sürükledi ve kızın ağzını eliyle kapatarak onu kendinden kurtarmaya çalıştı. Tanrım, onu susturma girişimine gülümsediğine yemin edebilirdi. Adam boğmakla meşgulken, ağzı onu sadece iki saniyeliğine durdurdu ve sonra kız şiire tekrar başladı, ancak bu sefer kelimeler parmaklarının arasından boğuk çıkıyordu.

"Aman Tanrım, en azından başka bir şarkı bilmiyor mu?" diye sordu Dougal.

Iain, bir sonraki nefesini bulmak için çabalamasa aynı şeyi sorabilirdi. Lanet olsun o sinir bozucu kıza! Hâlâ boğuluyordu, oturdu ve böceği ağzından çıkarmak için eğilirken onu da sürükledi. Hiçbir şey çıkmadı ve yarattığı yutmuş olmaktan çok korktu. Lanet olsun!

Şarkıyı daha yüksek sesle söyledi ve Iain gözlerinin ucuyla ona baktı, kolunun tamamını boğazına kadar sokmayı düşündü. "İnatçı," diye hırıltılı bir ses çıkardı ve yine boğuldu, bir öksürük krizine daha yenik düştü. "İnatçı, şık kız," diye bitirdi cümlesini, fırsat bulduğunda.

"Da... bırak da şarkı söylesin," diye fısıldadı Malcom.

Bu istek karşısında şok olan Iain, gölgelerin arasından oğluna baktı ve böceğin beynini uyuşturduğunu ya da bu yumuşak ricayı hayal ettiğini düşündü. Malcom asla şımartılmayı sevmezdi. Hem de hiç. Yürüyüp konuşabildiği ilk günden beri minik bir adamdı.

"Onun durmasını istemiyorum," dedi oğlu biraz umutsuzca.

Başka hiçbir şey bu başarıyı elde edememişken, Malcom'un belirsiz isteği kızı aniden susturdu.

Açıklık sessizliğe büründü, adamları suskunlaştı.

"Çok güzel bir şarkı," dedi Malcom. "Bana bir tane daha söyler misin, Page?"

Oğlunun yalvarışı karşısında şok olan Iain, yutkunduğunu hissetti ve cevap vermesi için elini indirdi; bu masum istek karşısında kalbi burkuluyordu. Herkes cevabını beklerken, çayırılık daha da sessizleşmiş gibiydi.

Uzun bir süre cevap vermedi ve Iain nefesini tutarken oğlu biraz kırılgan bir şekilde ekledi: "Annem bana hiç şarkı söylemedi. Ben doğduğumda

Tanrı'nın yanına gitti. Lütfen bana şarkı söyler misin?"

Iain'in yüreği burkuluyordu ve gözleri, onu hiç sevmemiş bir eş için hiç dökmediği gözyaşlarıyla yanıyordu. "Malcom," diye başladı, karısının reddedeceğini tahmin ederek.

"Iain, kalpsiz it!" diye araya girdi Angus'un sert sesi. "Kızı bırak da—" Yaşlı adamın sesi duyguyla titredi ve Iain, gözlerinin de tıpkı kendi gözleri gibi acıdığını biliyordu. "Kızı küçük çocuğa şarkı söylettir, olur mu?" diye bitirdi, sesi yaşlı budalanın hoşuna gidecek kadar şefkatliydi.

"Evet," diye ekledi Dougal. "Küçük çocuğa şarkı söylesin! Malcom'ın ona ninni söyleyecek kimsesi olmadı hiç."

Iain, oğlu için duyduğu acıyı yuttu ve yüreğinde kurşun gibi bir ağırlık hissetti. "Siz çok kararsız bir topluluksunuz," diye homurdandı.

"Olabilir mi?" diye yalvardı Malcom. "Bana şarkı söyleyebilir mi?"

"Yapacak mı?" diye düzeltti Iain kaşlarını çatarak. Lanet olsun, ama kız istemediğinde şarkı söylemesini sağlayamazdı; tıpkı istemediğinde onu durduramayacağı gibi.

"Evet," diye aniden cevap verdi ve onu şaşırttı. Iain'in bakışları gölgelerin arasından ona ulaşmaya çalıştı ama o, oğluna bakıyordu. "Şarkı söyleyeceğim," dedi yumuşak bir sesle ve adamlarından onaylayan mırıltılar yükseldi.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu Malcom'a bir an sonra.

"Ah, her şeyi söyleyebilirsin!" diye heyecanla haykırdı oğlu ve sonra sanki bu onun için son derece doğal bir şeymiş gibi Iain'in üzerine çıkıp aralarına uzandı.

Iain konuşamadan oturdu.

Bir an için bariyerin kendi tarafında hiçbir hareket olmadı ve sonra oğlunun yanına uzandı, Iain'in kolunu altından çekip onu yanlarına yatırdı. Iain, bunu bilerek yaptığını düşündü; oğlunun isteğine boyun eğmiş olsa da, babayı bundan daha fazla sevmediğini ona belli etme yoluydu bu. Adam, olayların gidişatı karşısında o kadar şaşkına dönmüştü ki, doğru düzgün düşünemeyecek kadar, onun öfkesine gülümserdi.

"İskoçça bir şey biliyor musun?" diye sordu Malcom umutla, ona dönerek.

"Birini biliyorum," diye cevap verdi, "ama kelimeleri bilmiyorum."

"Ah," diye cevapladı Malcom, biraz hayal kırıklığına uğramış bir sesle. İkisini birlikte izlerken, Iain'in yüreği Mairi'nin onu mahrum bıraktığı her şey için sızlıyordu. Altı yaşında olan oğlu hâlâ onu uyutacak yumuşak bir

sese hasret kalmıştı. Malcom'un başka neleri özlediğini merak etmeden duramıyordu.

Neyi kaçırmıştı? Ve doğru olanı yapmış mıydı? Ona aksini söyleyecek kimse olmamıştı ve o da sadece elinden geleni, bildiğini yapmıştı. Ya bunca yıl Malcom'a iyi bir baba olamadıysa?

Hafifçe öksürdü, boğazını hala kaşıyanın keder değil, böcek olduğunu söyledi.

"B-ben mırıldanabiliyorum," dedi kız ve biraz tereddütlü bir şekilde başladı.

Iain bir an için sesi, özellikle de melodiyi ayırt edemeyecek kadar uyuştu. Sonra her şey netleşti ve balad beyninin sisini deldi.

Kalp atışları hızlandı.

Bu şarkıyı nereden biliyordu?

Kızın İngilizce dudaklarından çıkan, ürkütücü derecede tanıdık ve bir o kadar da tuhaf sözlerdi bunlar, ne kadar denese de çıkaramıyordu.

Mırıldanmaya devam ettikçe, anı zihninin karanlığından yüzeye çıkmaya çalışıyordu, acı verici derecede tatlıydı ama yine de o kadar puslu ve belirsizdi ki, onu tam olarak gün yüzüne çıkaramıyordu; bir kadının sesi... o kadar tanıdık ve rahatlatıcıydı ki...

Mairi'nin sesi değildi bu, çünkü hayatında onun tek bir nota bile söylediğini duymamıştı.

Glenna da değil.

Kimin sesi?

Unutulmuş bir ayetin sözleri aklına gelirken, kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu.

Şşşş, yavrum, güzel küçük oğlum... adam olunca babanın yolundan gideceksin...

Sarsıntıyı fiziksel olarak hissetti, sanki bedeni görünmez bir yıldırımla çarpılmış gibiydi.

Şaşkınlık içindeki Iain, başını demir parmaklıklara yasladı ve karanlığa, yanında yatan ikisinin neredeyse ayırt edilemez silüetine bakarak hatırlamaya çalıştı.

Şşşş, yavrum, güzel küçük oğlum, yetişkin olunca babanın yolundan gideceksin...

"Bana bir guguk kuşu, bir keçi ve bir koç getirin," diye mırıldandı, kelimeleri hatırlamaya çabalayarak. Farkında olmadan mırıldanmasına katıldı. "Onları birlikte miniğine getir..."

Aman Tanrım, gerisini hatırlayamıyordu. Göğsü gümbür gümbür atıyordu. Kimin sesini hatırlıyordu acaba?

Annesinin mi?

Hayır. Başını iki yana salladı, çünkü bu olamazdı. Annesi onu doğururken ölmüştü. Olamazdı. İlk nefesini aldığı anda son nefesini veren bir kadını hatırlıyor olamazdı. Kadının, onun ilk feryadını bile duymadığı söylenirdi.

Peki kimin sesi?

Kalbi çılgınca çarpıyor, avuçları terlemeye başlıyordu. "Şşşş, yavrum, güzel küçük oğlum," diye mırıldandı yumuşak bir sesle, hafızasını zorlayarak, akordu bozuk ve yersiz söylediğinin farkında olmadan; ya da adamlarının onu yarım akıllı ve aptal gibi mırıldanırken dinlediğinin farkında olmadan.

"Lammie," diye aniden söze karıştı yaşlı Angus, yorgun ve alışılmadık derecede ağır bir yürekle.

Iain gözlerini kırptırdı ve sordu: "Ne dedin?"

"Benim güzel minik kuzum. Bir sonraki kıta lammie," diye açıkladı Angus ve ardından şarkıya devam etti: "Şşşş, yavrum, benim güzel minik kuzum; Annene bir sürü güzel şey getireceksin..."

Yaşlı Angus, kız baladda uygun yere gelene kadar bekledi ve sonra zengin baritonuyla ona eşlik etti. "Şşşş, yavrum, güzel küçük kızım; Annene bir sürü güzel şey getireceksin..."

Diğer adamlardan bazıları mırıldanıyordu ve Iain, kızın planının ters gitmesi karşısında gülümsemesini bastıramadı. Birden Dougal'ın da kamışına sarılıp melodiyi çaldığını fark etti.

Gecenin karanlığında onun anısıyla birlikte ürkütücü melodiler yankılanıyordu...

"... Çayırdan tavşan, dağdan geyik, çamurdan keklik, çeşmeden alabalık."

Adamları hep bir ağızdan mırıldanmaya başladılar ve zihninde kadının yumuşak sesi devam etti...

"Şşşş, yavrum, güzel küçük sevgilim," diye mırıldandı yaşlı Angus. "Uyu, gel ve ağır ve yorgun gözlerini kapat; Gözlerin kapalı, dinleniyorsun; Uykun sağlıklı, uyanışın parlak olsun."

Son kıtayı bitirdiklerinde, Malcom'ın küçük bedeni kıza o kadar yakın kıvrılmıştı ki, Iain kimin kim olduğunu zar zor seçebiliyordu. Oğlunun hafif horultusu, uykuya daldığını gösteriyordu. Iain, uzun bir süre orada yatıp,

kamışın şarkısının büyüleyici güzelliğinin tadını çıkardı ve hafızasındaki kadının sesini düşündü.

"Bu şarkıyı nereden buldun kızım?" diye sordu bir an sonra, henüz uyumamış olmasını umarak.

Bölüm 11

"Cora," diye yanıtladı Page yumuşak bir sesle.

"Cora?"

Cora'yı nasıl anlatacağını bilemeyerek iç çekti. Bu yabancıya babasının bir leman sakladığını kesinlikle söylemeyecekti. Bu düşünceyle yüzü alev alev yandı. "O... benim... arkadaşım."

Aman Tanrım! Bu geceki oyunundan ne beklediğinden emin değildi; kesinlikle ona eşlik edecek aptal İskoçlardan oluşan bir koro beklemiyordu.

Bunu çocuk için yaptıklarını biliyordu. Kendisi de öyle yapmıştı. Kollarının arasında bu kadar mahrem bir şekilde yatan çocuk için yüreği sızlıyordu. Ona ismiyle seslenmişti. MacKinnon'un bunu duyup utanacağından çok korkmuştu. Ama duymamıştı ve Malcom da ona çok tatlı bir şekilde sormuştu; yetişkin erkekler artık bunu yapamıyorken, onu nasıl reddedebilirdi ki?

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı MacKinnon yanında ve Page'in boğazı duyguyla düğümlendi. Oğlu aralarındayken, birbirlerine bu kadar yakın bir şekilde yatarken, Page öfkesini çocuğa karşı koyamadığı gibi tutamazdı.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye mırıldandı, "ama sana minnettarım, kızım."

Page bir an konuşacak sesini bulamadı ve sonra sormaya cesaret etti: "Beni babama geri döndürecek kadar minnettar mısın?" Bu insanlardan uzak kalmak için çaresizdi; çaresizdi, çünkü içindeki çılgın bir parça onlara sınıksız tutunmak ve asla bırakmamak istiyordu.

Hepsi, küçük bir çocuğun isteği üzerine birlikte paylaştıkları basit bir şarkı yüzündendi.

Akılsız, akılsız gönül.

Kendi iyiliği için, kaçması gerekiyordu. Kalmaya cesaret edemedi. Ve bu asla, asla olmayacaktı çünkü onu gerçekten istemiyorlardı - evet, intikam için istiyorlardı, ama bu tatmin olur olmaz, onlar için hiçten bile daha deşersiz olacaktı.

Henüz cevap vermemişti ve Page'in hain bir yanı, isteğini kabul etmesinden korkuyordu. Saçma, diye düşündü ama yine de doğruydı. "Beni geri alacak mısın?" diye ısrar etti.

Cevabı karanlıkta bir iç çekiş ve fısıltıydı. "Hayır, kızım."

Page, tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. Hissettiği şey hayal kırıklığı mıydı? Rahatlama mıydı? Tanrı'nın gerçeğiymiş, bilmiyordu ve onunla tartışmıyordu, bunu yapacak sesini bulamıyordu.

Kamışın müziği azaldı, o tüyler ürpertici tınlar artık daha yumuşak geliyordu.

"Onun seninle konuştuğunu duyunca ve dilsiz olmadığını anlayınca, Malcom'ın İngilizceyi anlamadığını düşündüm," dedi biraz sinirlenerek.

"Elbette anlıyor," dedi. "Ona Latince de öğretmeyi düşünüyorum."

Şaşkınlığı ses tonundan belliydi. "Latince biliyor musun?"

"Tanrı'nın dilini bilmenin yalnızca bir İngiliz'in hakkı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu ona.

Page, kendisine hiçbir şey öğretilmemiş olduğu gerçeğini açığa vurmamak için dudağını ısırды. Vahşi bir İskoç olan onun bunları bilmesi ve kendisinin bilmemesi, kendisini zavallı bir yetim gibi hissetmesine neden oldu.

Zaten ne zaman kendini yoksul bir akrabadan daha fazla hissetmişti ki?

Adamın kendisine doğru döndüğünü görmekten çok, hissetti. Adamın hareketi kolunu hafifçe çekti ama Malcom'ı uyandırmaya yetmedi; Malcom, kolunda huzur içinde yatıyordu. Jesu, kolu uyuşuyordu ama umurunda değildi. Onun orada uyuması çok tatlıydı.

Babasının yanında yatmak çok doğru... ve nefes kesici bir şeydi.

Iain. Angus ona Iain derdi. Page bu ismin tadını gizlice çıkardı.

Tam bir aptallıktı ama yine de gözlerini dikip MacKinnon'un yüzünü gölgelerin arasından görmeye çalıştı, kalbi göğsünde küt küt atıyordu. "Babamın evinde benimle konuşmazdı," diye kabul etti.

Bir an cevap vermedi ve sesini tekrar duymayı beklerken nefesi acı verici bir şekilde hızlandı.

Bir an sonra, "Onun yerinde olsaydın sen ne yapardın?" diye sordu.

"Yabancıların elinde yapayalnız bir çocuk olsaydım?" diye sordu usulca. Bakışları, yanında sessizce yatan çocuğun gölgesine kaydı. "Ben... Ben bilmiyorum."

"Sadece korkuyordun."

"Ben... Ben de öyle olabilirdim," diye itiraf etti.

"Öyle mi kızım?"

Sayfa yutkundu.

"Korktun mu?"

"Olmalı mıyım?"

"Sana zarar verebilir miyim?" diye cevapladı. "Hayır. Bundan korkmana gerek yok."

Sesinin dalgalanması, boğuk bir fısıltıya dönüşmesi, kalbinin kaburgalarına çarpmasına neden oldu. Onu büyüledi, baştan çıkardı, duyularını uyuşturdu. O anda ona her şeyi yapmış olabilirdi ve buna hiç hazırlıklı olmazdı.

"Korkmam gereken şey ne?" diye sordu ona cesurca, kalbi daha hızlı atıyordu.

Page, onun cevabını beklerken aralarındaki sessizlik sağır ediciydi.

"Seni isteyebilmem için," diye fısıldadı, sesi derin, karanlık ve ipeksişti.

Page boğuldu. "B-ben mi?" diye kekeleydi. "S-sen mi? Hayır!" dedi nefes nefese. "Mümkün değil!"

Kıkırdadı ve hiç tereddüt etmeden elini uzatıp kendine doğru çekti. Page, onu nazıkçe kendine doğru çekip elini tuniğinin, vücudunun en mahrem yerinin üzerine koyduğunda, kanı kulaklarından fışkırıyormuş gibi hissetti. Onu dolgun ve sert görünce şoktan donakaldı ve şaşkınlıktan elini çekmeyi unuttu. Konuşamadı, o kadar şaşkındı ki.

"Bu kadar şaşırmış görünmüyorsun kızım," diye mırıldandı yumuşak bir sesle, bana doğru eğilerek.

Page'in bedeni, oğlunun varlığının karanlıkta kendisine doğru yaklaştığını ve aralarındaki mesafeyi kapattığını hissettiğinde gizlice sarsıldı, ta ki oğlunun bedeni onları ayıran tek şey olana kadar.

Mantıksız bir şekilde, Page o anda oğlunun aralarında bu kadar huzur içinde uyumamasını diledi, çünkü hayatında hiçbir şeyden daha çok babasının kollarını özlemişti. "Ben-" Kekeleydi ve ne demek istediğini unuttu.

"Evet, kızım," diye küfretti ve vücudu elinin altında nabız gibi atarak sözlerini doğruladı. "Oğlum aramızda yalan söylemeseydi... korkacak çok şeyin olurdu."

Page'in nefesi kesildi.

Tatlı İsa! Aklını mı okumuştun? Yüksek sesle mi konuşmuştun? Damarlarındaki kan hızlanıyordu ama adamın cesur sözleri onu korkutuyordu. Bakışlarının karanlığın içinden onu delip geçtiğini hissetti ve kalbi şiddetle çarparak sormaya cesaret etti: "Ne... ne... ne yapacaksın?"

"Bu tehlikeli bir soru."

Page'in yüreği hopladı. "Sen... sen bana zarar vermeyeceğine yemin etmiştin," diye hatırlattı ona.

"Evet kızım, ama sana göstermek isteyebilirim."

Elini daha sıkı bastırdı ve Page, avucunun altında onun nabzını tekrar hissetti. Sanki aniden elinin nerede olduğunu fark etmiş gibi gözlerini kırıştırdı, sonra utançtan kızarak elini hızla çekti. Nasıl bu kadar küstah olabilirdi?

Adam hafifçe kıkırdadı ve kadın, tüy kadar ince karanlığa utançla bakmak için iskeleye sırt üstü uzandı; nefesi zordu ve yüzü kızarmıştı - Tanrı'ya şükür ki onu gizleyen gölgeler vardı!

"G'nite, kızım," diye fısıldadı, sesinde bir gülümseme vardı.

Page, cevap verecek sesini bulamadı. Orada öylece yatıp, yaratılıştan ne olduğunu, işlerin nasıl bu kadar ters gittiğini anlamaya çalıştı.

Bu geceye MacKinnon'ı öfkelendirmeyi, varlığına çok pişman olmasını bekleyerek girmişti ve sonunda onu kollarına almaya zorlamaya çalışmıştı.

Ona böyle sorular sorarak başka ne amaçlamış olabilirdi ki?

Ayrıca, adamlarının, onun durmaksızın şarkı söylediği bir gecenin ardından ertesi sabah yola çıkamayacak kadar yorgun olmalarını da amaçlamıştı. Meğer Page gözlerini bile zor kapatabiliyormuş. Her an, yanında yatan adam ve çocuğun, onu ona bağlı tutan bileğindeki bağların farkındaydı. Malcom'ın başını çevirip bağları çözmeye çalışabilirdi ama çocuğu yattığı yerden kaldırmaya dayanamıyordu. Sonra, MacKinnon uykusunda aniden dönüp onu üçünü de içine alan bir kucaklamaya geçtiğinde, o tatlı aidiyet duygusunu sona erdirmeye dayanamadı. Gözlerini kapattı ve kalbindeki bu coşkunun her saniyesinin tadını çıkarmaya yemin etti. Kendini soğuktan koruyarak, kucaklaşmanın daha da derinlerine gömülmeye cesaret etti.

Yarın kendini kaçmaya adayabilirdi.

Bu gece, bir sonraki nefesinden daha çok buna ihtiyacı vardı; en azından bir geceliğine, öyleymiş gibi davranabilirdi. Ancak bir ara, gecenin bir vakti, acımasızca uyku onu mahrum etti ve uyudu.

Bölüm 12

Sabah nedense önceki gecedен daha soğuk doğdu.

Page titreyerek uyandı. Boşluk hissi geri geldi. Sisli güneş ışığı açıklığa vuruyordu ama o zayıf ışık, kaskatı kemiklerini ısıtmaya yetmiyordu ve kapalı hava, kaskatı kemiklerini sonsuza dek ısıtacak dondurucu bir yağmurun habercisiydi.

Bugün kaçmanın bir yolunu bulmalıydı.

Onlardan kurtulmanın bir yolu olmalı... bir şekilde...

MacKinnon uyanmıştı. Oğlu da uyanmış, onu deniz kenarında yalnız başına uyumaya bırakmıştı.

Eh, diye azarladı kendini. Ne bekliyordu ki? Kudretli MacKinnon'dan bir sabah öpücüğü mü? Oğlundan uyandığında bir kucaklama mı? Kesinlikle hayır! Onlar onun ailesi değildi, diye hatırlattı kendine. Onlar onun gardiyanlarıydı, başka bir şey değillerdi; bir önceki gece tatlı bir an paylaşmış olsalar da. Hiçbir anlamı yoktu. Hiçten bile az.

Ona göre öyleydi.

İsa, ama bu onu öylesine güçlü ve güzel bir aidiyet duygusuyla doldurmuştu ki, bu sabah sadece onun kaybına yas tutabildi.

Gözlerini kapattı ve gözlerinin üzerine bir kol atarak yüzünü sabah ışığından korudu. Kendini geri çekmeye çalışsa da... yüreğini sıkıştıran sıcaklık ve sevgi filizlerini hâlâ hissedebiliyordu.

Elbette bu sabah içini saran sıcaklığın, adamın verdiği müstehcen sözle hiçbir ilgisi yoktu! Elinin nerede olduğunu hatırlayınca bile yanakları yanıyordu.

Onu istediğini söylemişti - ne için, kasıklarının dolgunluğundan tahmin etmesine gerek yoktu. Tanrı ruhuna merhamet etsin, çünkü bir parçası, sırf sevgi vaadi uğruna kendini onun kollarına atmaya hazırды, oysa bu ima karşısında irkilmesi gerekirdi.

Acaba o kadar şefkate aç mıydı ki, kendi yıkımını bile göze alarak onu aramaya razıydı?

Öyle görünüyordu.

Sonra içini çekti ve düşüncelerinin akışından rahatsız olarak oturdu, çünkü bunun ne kadar boş bir hareket olacağını biliyordu. Bu ailenin bir parçası değildi. Hiçbir ailenin parçası değildi. Bedenini onun zevki için kurban etmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Ve babasının onu geri istediğini kendine hatırlattı, umutları yeniden kabardı. Ne pahasına olursa olsun, babasına dönmenin bir yolunu bulmalıydı.

Bir ağaca yaslanıp dizlerini göğsüne çekti ve MacKinnon'ın adamlarıyla bir araya toplanmasını izledi. Kendi dillerinde telaşla konuşuyorlardı ve ne konuştuklarını merak etti. Ancak uzun süre düşünmedi, çünkü o sırada Malcom'ı bir ağacın yanında, sırtı ona dönük, bir ayağından diğerine sallanırken gördü.

Zavallı, zavallı çocuk, diye düşündü. Bu sabah nedense üzgün görünüyordu, omuzları çökmüş, başı öne eğikti ve dün gecedен sonra annesini mi düşündüğünü merak etmeden edemedi. Page, onun annesi hakkında hüznölü bir şekilde konuşmasını unutamıyordu. Sesinde şikayet yoktu, sadece gerçek vardı; yine de hiç tanımadığı annesinden bahsederken duyduğu hüznölü Page'in yüreğini parçalamıştı. Annesi veya babası olmadan büyümenin ne kadar zor olabileceğini ilk elden biliyordu - ama bu bambaşka bir hikâyeydi.

Annesi onu istememiş, doğumundan sonra bir manastıra sığınmıştı; babasının söylediğine göre onu görünce utanmıştı. Page içini çekti. O günden beri bunun suçluluğunu hissediyordu. Babasının onu bu kadar hor görmesi şaşırtıcı değildi, çünkü annesini canından çok sevdiği söylenirdi.

Ve Page onu uzaklaştırmıştı.

Ne yapmıştı? Çok mu ağlamıştı? Çok mu talepkâr davranmıştı? Zor bir çocuk olmalıydı; babası da bunu yeterince sık söylemişti.

Ve bu durum onu hâlâ rahatsız ediyordu.

Farklı olarak ne yapabilirdi?

Kendini yenilgiye uğratan düşünce damarı karşısında kaşları çatıldı. Olan olmuştu, biliyordu ve artık hayatının akışını değiştiremezdi. Annesi ölmüşü; uzun zaman önce rahibe manastırında akciğer ateşinden ölmüşü.

Şimdi yapabileceği en iyi şey babasıyla barışmaktı ve Balfour'a ne kadar çabuk dönerse o kadar çabuk başlayabilirdi.

İçini taze bir öfke dalgası kapladı.

Kendisine yöneltilen kişiye şöyle bir göz attığında, hikâyelerin doğru olup olmadığını, karısını öldürüp öldürmediğini merak etti. Nedense öyle düşünmüyordu. Adam hakkında çok az şey bildiği için, masum kadınları öldüren biri gibi görünmüyordu. Ama sonra... Kaşları çatıldı. Belki de karısı masum değildi.

Her halükarda, MacKinnon'ın Page'e zarar vermek için bolca fırsatı olduğu kesindi, ama yine de ona karşı öfkeyle parmağını bile kıpırdatmamıştı.

Dün gece istemiş olabilir.

Page, isyankârlığını düşününce yüzündeki intikam dolu gülümsemeyi bastıramadı. Tatlı Mary, ama şarkısını ilk önce kulağına bağırduğında MacKinnon'ın yüzünü, sonra da onu durduramadığında suratındaki ifadeyi görebilmek için çok şey verirdi. Kendini tutamayıp sessizce kıkırdadı ve sonra kendine gelmek için dudağını ısırıldı.

Tehlikeli bir adamdı, biliyordu.

Peki neden kendini daha fazla korkmuş hissetmiyordu?

Bunun üzerine kaşlarını çatı ve sonra meydan okumasına verdiği tepkiyi düşündü. Tepkisinden önceden korkmuş olsa da, bu sabahki hayal kırıklığını oldukça komik bulmadan edemedi; savaş alanındaki efsanevi hünerleri kendisinden önce gelen MacKinnon gibi bir adam için de ilginçti. Zalim ünü de öyle. Kuzey topraklarında, hatta tüm İngiltere'de, zavallı karısının ölümünün hikâyesini duymamış olan çok az kişi vardı. Oğlunun doğduğu sabah onu kule penceresinden attığı, artık ona ihtiyacı olmadığı söylenirdi. Ona oğlunu doğurmuştu ve ondan istediği tek şey buydu.

Ayrıca onun Highlands'deki etkisinin Kral Davut'unkiyle yarıştığı, gerçekte Highlandlıların liderlik için MacKinnon'a güvendiği ve bunun İskoçya Kralı Davut'u hiç memnun etmediği söylendi.

Belki de David, Malcom'u bu yüzden kaçırmış ve çocuğu İngiliz mahkemesine vermişti; babasını kontrol etmek için?

Bu düşünceyi düşünen Page ayağa kalktı ve küçük Malcom'ın moralini düzeltmeye karar verdi; dün akşam onu sakinleştirmesine izin vermişti; belki yine verirdi. Günün ilerleyen saatlerinde aralarından ayrılacağını umuyordu ama şimdilik, belki de küçük çocuğun ruh halinde bir fark yaratabilirdi. Belki de ona dayanabileceğini ve dayanacağını gösterebilirdi. Kesinlikle yapmıştı!

Çocuğa yaklaştığında, kendi kendine şarkı söylediğini fark etti ve belli belirsiz bir anı geri gelince yüreği acıyla burkularak, altın rengi bir tahıl tarlasında yattığı, soluk mavi gökyüzünde büyük beyaz, kabarık bulut kümelerinin süzüldüğünü gördüğü baş döndürücü bir görüntüyle sarsıldı. Kendine bir ninni söylüyordu.

"Şşşş, yavrum, güzel küçük oğlum," diye şarkı söyledi, o neşeli İskoç aksanıyla, Page'i geri getirerek. "Büyüdüğünde babanın peşinden

gideceksin..."

Page, şarkısına ve zamanın ritmine göre sallanışına gülümsedi.

"Bana bir guguk kuşu, bir keçi ve bir koç koyun," diye devam etti ve tam o sırada Page yanına gelip elini sırtına koydu, eğer kabul ederse teselli etmek için orada olduğunu hissettirdi. Şarkı söylemeyi aniden bıraktı ve küçük yüzü asık bir şekilde omzunun üzerinden ona baktı.

Page, tuniğinin altında bir şey tuttuğunu fark etti, ancak breacan'ın büyük kısmı yüzünden göremiyordu. Kendisinden bir şey saklıyor olabileceğini düşündü ve bunun ne olabileceğini merak etti. Babası, İskoçların hırsız bir topluluk olduğunu söylemişti. Kaşlarını çatarak, geriye uzanıp örgüsünün ucunu tuttu ve adına sahip olduğu tek değerli şeye, yani babasının pelerininden aşırıldığı ve şimdi saçlarını bağlamak için kullandığı örgülü altın kordona hâlâ sahip olduğundan emin olmak için düzeltti. Kordonun hâlâ orada olduğunu, düğümlü saçlarını kuş yuvasındaki bir tutam altın gibi süslediğini görünce rahat bir nefes aldı. Tekrar kaşlarını çatı ve MacKinnon'a bir kez daha baktı, kendisini eksik bulup bulmamasının umurunda olmadığına kendini inandırdı.

Dikkatini tekrar Malcom'a çevirdi, merakı artmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Hâlâ ona bakıyordu, küçük kaşları sevimli bir şekilde çatılmıştı. Nasıl cevap vereceğini düşünüyor gibiydi ve sonra pes etti: "Boya."

Page'in kaşları kalktı. "Resim mi?" diye sordu biraz şaşkınlıkla. "Ah, anlıyorum." O haylaz, sanat eserini göstermek için fazla utangaçtı. Gülümsedi ve sırtına diz çökerek onu tuniğinin altından sanat eserini çıkarmaya ikna etmeyi umdu. Page'in bakışları onu takip etti ve küçük yüzü temkinli bir şekilde asık bir suratla kaldı. "Resminizi görebilir miyim?" diye sordu usulca, utangaç bir yavruyu ikna eder gibi. "Kendim resim yapmayı çok ama çok seviyorum," dedi ona dürüstçe ve sonra karar vermesini sabırla bekledi.

"Eh," dedi, düşünürken küçük dudaklarını bükerek. "Sanırım yapabilirsin," diye kabul etti ve tuniğinin altındaki bir şeyle oynamaya başladı. Page zaferle gülümsedi ve dehşet içinde, yere işemeye başladığını gördü. "Bak," dedi, biraz gururla, önündeki ıslak toprağı işaret etmek için parmağını kaldırarak. O anda Page, toprağın bir kısmının çoktan ıslandığını fark etti.

"Boynuzlar var," diye keyifle belirtti, "ve gözler de var. Şu anda burnumu çekiyorum." Sonra, tükürüğü aniden kesildiğinde şikayet edercesine

homurdandı, "ama asla bitiremiyorum çünkü her zaman bitiyor!" Sonra ona döndü ve alnını çocuksu bir tiksintiyle kırıştırdı.

Page şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde arkasında diz çöktü, yüzü alev alevdi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Çok... çok... güzel," diye kekeledi ve ardından MacKinnon gelip omzuna elini koyduğunda korkuyla çılgılık attı. Omuzlarını silkerek adamın dokunuşundan kurtuldu ve ayağa fırladı.

Malcom babasına baktı, gülümsemesi aniden yeniden mutluluk saçıyordu. "Merhaba, baba!" dedi gülümseyerek. "Page'e keçimi gösteriyordum!"

"Şimdi öyle miydin?" diye sordu MacKinnon kaşlarını çatarak ve sonra dönüp ona baktı, kaşları daha da çatılmıştı.

Page savunmacı bir adım geri çekildi. "Ben... Ben... Farkında değildim!" dedi hemen, kekeleyerek. Dehşetle başını salladı. "Ben... Ben asla sözümü kesmezdim - ben... ben asla hayal edemezdim!"

MacKinnon, kaşlarını çatarak oğlunun omzunun üzerinden ayaklarının dibindeki yere baktı.

Malcom omuz silkti. "Keçimi görmek istedi ama daha bitmemişti," diye açıkladı oğlu, sanki aniden aklını kaçırmış gibi Page'e bakarak.

MacKinnon'ın sert yüzü o zaman bir sırıtsa dönüştü. Page'e döndü ve kahkahalarla gülecekmiş gibi bir tavırla, "O bir çocuk, kızım, ne diyebilirim ki?" dedi.

Malcom hâlâ kaşlarını çatarak babasına bakıyordu. "Ama," diye yakındı, "yine bitiremedim!" Sonra Page'e dönüp, "Bazen ben ve babam kimin daha uzağa işeyebileceğini görmek için yarışıyoruz," dedi.

MacKinnon hemen elini oğlunun dudaklarına götürüp onu susturdu. "Malcom!"

Gerçekten! Page yüzünün bundan daha fazla kızarabileceğini sanmıyordu.

"Ben her zaman kazanırım," diye haykırdı Malcom, yılmadan, babasının parmakları arasında boğuk bir sesle. Babasının başarısıyla gurur duyduğu belliydi. Babasının ellerini yüzünden çekip böbürlendi, "Daha büyük olduğu için, anlıyor musun? Değil mi?" diye sordu, tanıklık etmek için babasına bakarak.

Page bakışlarını indirdi ve gözlerini kırıştırdı.

"Daha uzun, kızım, daha uzun!" diye haykırdı MacKinnon, uzanıp yüzünü kendisine doğru kaldırarak. "Çünkü ben daha uzunum," diye

açıkladı hemen.

Page ancak o zaman nereye baktığını fark etti ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bayılacak gibi hissediyordu! Yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu ve tek tesellisi, MacKinnon'ın kızarmasının neredeyse kendi yanakları kadar koyu olmasıydı. Yanakları kızarmıştı.

Aniden döndü, kendini bir pezevenk gibi hissetti ve Tanrı'ya bu sabah hiç uyanmamış olmayı dileyerek uzaklaştı. Aman Tanrım, bir daha asla onunla yüzleşebileceğini sanmıyordu - ne baba, ne oğul!

MacKinnon onun peşinden geldi ve sonra adımları aniden durdu. "Çağrı!" diye bağırdı, sesi gök gürültüsü gibiydi.

Page, sesindeki keskinlik karşısında donup kaldı, gözlerini kırıştırdı.

Ve sonra adamın ne dediğini anladı ve dizlerinin bağı çözüldü.

Hız. İsa'nın Annesi!

Biliyordu.

Aklı, bunu nasıl başarabileceğini anlamaya çalışarak hızla çalışıyordu ve sonra Malcom'ın adını yine kullandığını geç de olsa fark etti. Gözlerini sınımsız yumarak dünyayı kendinden uzaklaştırdı. Tanrı yardımcısı olsun, ama bir deliğe girip tüm hayatı boyunca orada kalmak hiç bu kadar istememişti. Şimdi, aslında, onunla yüzleşmeye dayanamıyordu.

Ne derdi acaba?

Bunu nasıl açıklayabilirdi?

Kalbi acıyla çarpıyordu.

Iain buna inanamıyordu, ama kanıt hemen önündeydi. Adam ona ismiyle seslendiğinde adımları donup kalmıştı ve o, o mutlak hareketsizliğiyle taştan yapılmış güzel bir oyma gibi, orada öylece duruyordu.

Malcom'un dün akşam bu kelimeyi söylediğini duymuştu ama oğlunun dizleri yanlış adlandırdığını düşünmüştü. Malcom tekrar söyleyene kadar da üzerinde durmamıştı.

Iain, oğlunun sanat eserine bir anlığına dalmıştı ama daha fazla dalgın kalmadı.

Gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Ve Tanrım, ama biliyordu. Kadının kaskatı duruşundan, ona bakmayı reddetmesinden bunu anlayabiliyordu. Kadın, adamın ne bilmek istediğini tam olarak biliyordu ve sessizliğiyle ona cevabını verdi.

Başını geriye atıp sanki yalvarır gibi gökyüzüne baktığını görünce, Iain öylesine güçlü bir öfkeyle titredi ki, apaçık ortadaydı. Acı acı tadıyordu. Hissedebiliyordu; onu yakan öfkeden, içini sıkan yüreğine kadar. Koklayabiliyordu ve iğrenç bir kokuydu. Piç FitzSimon şu anda karşısında dursa, Iain kanlı kalbini söküp boğazına tıkacağını düşündü - tabii bir kalbi varsa! Lanet olsun o kötü kalpli orospuya!

Kendi kızına isim vermeyecek kadar ileri giden nasıl bir adamdı? Sayfa aslında bir isim değil, oynanması gereken bir roldü!

Bir insan, herhangi biri, bir insanla nasıl bu kadar az ilgilenebilir? Kendi canından ve kanından olanla mı?

Çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki kendi kanının tadını aldığını sandı.

Kendi kendine bir küfür mırıldandı ve eğer bir daha kendisine babası diyen adamla karşılaşır, o aptal çıplak elleriyle boğacağına yemin etti.

Başka ne yapacağını bilemeyen Iain, sadece sırtına bakmakla yetindi; henüz dönüp kendisine bakamamıştı. Iain, onun da titrediğini gördü.

Tanrı'nın dişleri, ona yaptığı hiçbir şey, söylediği hiçbir şey onda böyle bir tepkiye sebep olmamıştı ve henüz ona bakamayacak, onu kendisiyle yüz yüze gelmeye zorlayamayacak şekilde aniden dönerken bir kez daha acı bir yemin etti.

Dönüp kör öfkesiyle neredeyse Lagan'a çarpıyordu.

Lagan, "Bu Ranald," diye duyurdu. "Iain... o geri dönmedi."

Iain bir küfür mırıldandı. "Bir arama ekibi topla," diye emretti Lagan'a. "Kahretsin, ama bulduğumuzda o başıboş fahişeyi boğmaktan ben kazançlı çıkacağım!"

Bölüm 13

Artık ormanlık alanları daha hızlı tarıyorlar, yollarındaki çiçekli asmaları ve yaprakları kesiyorlardı.

Lagan ve Ranald çocukluklarından beri arkadaşları ve Iain, arkadaşını aramak için kat ettikleri her karış toprakta kuzeninin daha da sıkıntıya girdiğini anlayabiliyordu.

Iain bir önceki gece fazla endişeli değildi, sadece Ranald'ın sakinleşmek için zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştü; belki de ortadan kaybolmasının bir meydan okuma olduğunu. Adamların Page'i yanlarında getirme kararından memnun olmadıklarının gayet farkındaydı.

Ah, ama eğer daha önce ona verdiği ismi küçümsediğini düşünüyorsa, bu ismi daha da çok tiksindiriyordu. Hayır, ama bu hiç de isim değildi!

Grup aramaya devam ederken, Iain ona daha uygun olabilecek başkalarını düşündü ve hepsinin Page'den daha uygun olduğuna karar verdi. Babasının hakaretini düşünmek bile öfkesini on katına çıkardı. Kılıcının düz kısmıyla kalın bir asmayı kesti ve sert darbesiyle ikiye böldü.

Aman Tanrım! Ranald neredeydi?

Ne kadar öfkeli olursa olsun, Iain Ranald'ın onları asla terk etmeyeceğini biliyordu. Kaşları çatıldı. Kesinlikle bineği olmadan terk etmezdi.

Düşünceleri tekrar Page'e kaydı ve tiksintiyle başını salladı. Kahretsin, ama bir adam kendi canının ve kanının düşman tarafından götürülmesine nasıl izin verebilirdi - hatta talep edebilirdi! Iain bu tatsız düşünce karşısında dişlerini sıktı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, FitzSimon'ın zihninin nasıl işlediğini anlayamıyordu. Mairi ona sadakatsiz davranıp başka bir adamın çocuğunu doğurmuş olsaydı bile, Iain o çocuğu kendi çocuğu gibi seveceğini biliyordu. Bu asla çocuğun suçu değildi, değil mi? Kızıyla aynı kanı paylaşan bir babanın bu kadar bariz bir saygısızlığını anlayamıyordu.

Tanrı'nın gözünde kesinlikle iğrenç bir şeydi bu? Tanrı kendi adaletini kendisi sağlayabilirdi ama Iain, fahişeye daha dünyevi bir cehennem göstermek istediğini fark etti ve eğer bir daha o adamı görürse bunu kesinlikle yapacaktı.

"Çalıyı aramaya başlayın!" diye emretti. Ensesindeki tüyler ürperdi. Şimdiye kadar, mücadele izi, Ranald'ın ortadan kayboluşuna dair bir ipucu arıyorlardı; ormanın yumuşak toprağında izler, dağılmış yapraklar. Hiçbir şey yoktu.

"Bineği olmadan fazla uzağa gidemezdi," diye adamlarına hatırlattı, yüksek sesle düşünerek ve yine de düşünceleri Page'e geri döndü.

Maggie kulağa hoş gelen bir İskoç ismiydi.

Öfke bir kez daha kabardı içinde.

Aramaktan aklını yitirince, küfredip bir çalının tepesini kesti, sonra da Dougal'ı çağırdı. "Broc ve Kerwyn'i al," diye emretti Iain çocuğa. "Sağa doğru ara; etrafından dolaş. Lagan," diye emretti, asık suratlı kuzenine dönerek. "Kerr ve Kermichil'i al ve sola doğru ilerle."

Lagan başını salladı ve kendisine söyleneni sorgusuz sualsiz yaptı. Iain kalan iki adamını da yanına aldı. Kuvvetlerinin büyük bir kısmını Page ve Malcom'la birlikte kalmak üzere görevlendirmişti. En son isteyeceği şey, oğlunu tekrar FitzSimon'a kaptırmaktı.

Iain'in bildiği kadarıyla takip edilmemişlerdi, ama Malcom söz konusu olduğunda gereksiz riskler almaya niyeti yoktu; bildiği kadarıyla FitzSimon onları takip etmişti ama belli bir mesafeden, onları bu sonuçsuz arayışa çekerek uzaklaştırmak ve bu arada Malcom'u geri almak niyetindeydi.

Iain, o piçin kızının hatırı için harekete geçmek istemediğinden emin olsa da, Malcom bambaşka bir meseleydi. FitzSimon, vesayetini kaybettiği için Henry'nin gazabına uğrayacaktı şüphesiz. Aslında, Iain'in eski yolu bırakıp sınırı geçip Highlands'e giden daha kısa ve daha zorlu yolu seçmesinin sebebi buydu; aptalın aklına onu takip etme ihtimaline karşı. Evet, çünkü İskoçya'nın yabancılara bu kadar uzun süre direnmesinin bir sebebi vardı; toprakları onların müttefikiydi.

Page'in kaçışını kolaylaştırmak için eski yola erişebilmesini de istemiyordu. Ama kaçıp kaçmamasının neden umurunda olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, onun babasıyla ve iğrenç gerçekle -onu istemediği gerçeğiyle- yüzleşmesi düşüncesine dayanamamasıydı.

Babasıyla uğraştıktan sonra Malcom'la birlikte döndüğünde yüzünde gördüğü ifade hâlâ aklından çıkmıyordu.

Cesedi, ayrılmalarından kısa bir süre sonra Broc buldu. Çocuğun haykırıları, dizginlenemeyen histerisiyle daha çok bir kadının çılgınlıklarına benziyordu.

Iain döndü ve ormanın içinde koştu, dallara vurarak ve alçak çalılıkların üzerinden atlayarak Broc'u iki büklüm olmuş ve bağırsaklarını kusar halde buldu.

"Kurtlar!" diye haykırdı Broc boğuk bir nefesle.

Iain, bakışlarını Kerwyn ve Dougal'ın eğrelti otlarının ve çalılarının altından cesedi sürükledikleri yere doğru çevirdi. Arkadaşlarını kollarından tutup çekerken yüzleri kül rengiydi. Onları görünce Broc tekrar kusmak için iki büklüm oldu. Iain'in kendisi de aniden bu kadar kötü hissetmeseydi, önünde iki büklüm olmuş iri yarı genç oğlanı görünce eğlenebilirdi. Aralarında en uzun boylu olan Broc, tüm küstahlığına rağmen, fazlasıyla güzel yüzünün yanı sıra bir kadının kalbini de taşıyordu.

"Görünüşe göre geceleyin bir şey ona ziyafet çekmiş," dedi Dougal sert bir şekilde.

"Ve onu bir öğün daha yemek üzere gömdüm," diye ekledi Kerwyn, çenesi sıkılarak.

"Ah," dedi Dougal, başını sallayıp yüzünü buruşturarak, "ama giydiği yelek dışında onun Ranald olduğunu bile anlayamazsın."

Iain, cesedi bıraktıkları yere doğru yürüdü ve ayaklarının dibindeki cansız bedene bakarak durdu. Hem Kerwyn hem de Dougal, akrabalarının parçalanmış yüzüne ve bedenine bakamayarak bakışlarını kaçırdılar.

"Ne yapacağız?" diye sordu Kerwyn. "Minnie'sine ne diyeceğiz?"

"Gerçek," diye yanıtladı Iain, bakışları Ranald'ın göğsünden çıkan tahta oka dikilmişti. Kırık oku incelemek için eğildi ve parmağını tırtıklı ucunda gezdirdi. "Her neyse. Kurtlar burada ziyafet çekmiş olabilir," diye ilan etti, "ama başkası ona önce ulaşamadıysa kahretsin." Kurtların saldırısı o kadar açgözlüydü ki, çılgınca bir şekilde oku kırdıkları belliydi. Iain kırık oku bir an daha düşündü, içindeki bir şey onu rahatsız ediyordu; ta ki Lagan, Kermichil ve Kerr toplandıkları koruluğa girene kadar.

Broc'a kaşlarını kaldırarak bakan Kermichil, bakışlarını cesede çevirdi ve dudaklarını buruşturdu. "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Lagan, acı dolu bir çığlık atarak Ranald'ın yanına diz çöktü. "Aptal piç!" diye inledi ve yine kısık, işkence dolu bir inilti çıkardı. "Aptal, aptal piç!"

Iain, kuzeninin omzuna elini koyup onu teselli etmek ve ayağa kalkması için teşvik etmek için sıktı. "Onun için artık yapabileceğimiz hiçbir şey yok Lagan," dedi. Lagan, başını sallayarak ayağa kalktı, kederle mücadele ediyordu; her bir adamın gözlerine yansıyan, ama hiçbirini açıkça söylemediği bir keder. Her biri, buraya gelmenin getireceği risklerin farkındaydı.

Iain, önündeki görevle yüreği ağırlaşmış bir şekilde, fren kabını çıkarıp Dougal'a fırlattı. "Sarın onu," diye emretti, sesi kısılmıştı. "Uygun bir

cenaze törenini hak ediyor." Çenesi kasıldı. "Onu eve götürüp cenaze törenini yapmasını sağlayacağız."

"Hayır! Benimkini kullan," dedi Lagan, sesi titreyerek ve gözleri şüpheli bir şekilde donuklaşarak. Breacan'ını çıkarıp Dougal'a fırlattı. Dougal, Iain'in sırtını ona doğru çevirdi. Iain, Dougal onay için ona baktığında, Breacan'ı yumruğunun içinde sıkı sıkı tuttu ve başını sallayarak onayladı.

Dougal başını salladı ve yüzünü çevirdi, Lagan'ın gözlerine bakamayacak kadar güçsüzdü; herkes ikisinin ailevi bir dostluğa sahip olduğunu biliyordu. Aslında, Lagan ve Ranald, Iain ve Lagan'dan bile daha yakın bir akrabaydı. Her ne kadar bunu kıskanmasa da, bu bilgi Iain'i üzdü, çünkü birçok yönden yalnızdı.

Evet, bir klanı vardı. Babası ve Malcom da vardı, ama ne alay edebileceği bir kız kardeşi ne de dövüşebileceği bir erkek kardeşi vardı. Çocukken, aslında onların arkadaşlığına imrenmişti. Bir erkek olarak, ona büyük saygı duyuyordu. Reis olarak, akrabasının ölümünün yasını tutuyordu.

Hiçbir şey söylemeden Ranald'ın kanlı bedenini MacKinnon renklerinin lekesiz kırmızı, siyah ve beyaz kıvrımlarına sarmaya koyuldular.

Page, oğlana babasının evindeki sessizliğinin onu ne kadar rahatsız ettiğini fark ettirmeye kararlıydı. Şimdiye kadar, onun azarını sessizce dinlemiş, kaşları çatılmış, küçük yüzü giderek daha belirgin bir şekilde kırgınlaşmıştı. Bunun onu caydırmasına izin vermedi. Ne de olsa, haftalarca onun korkularını yatıştırmaya ve onunla arkadaş olmaya çalışmıştı ve tüm bu süre boyunca, ona söylediği her kelimeyi anlamıştı. Nedense, ona bu kadar kolay güvenmemesi onu hâlâ incitiyordu. Çok uğraşmıştı. "Neden beni anladığımı bana hissettirmek için konuşmadın Malcom? Sana zarar vermezdim."

Sadece omuz silkti, ama yüzünde sinirli bir ifade vardı.

"Babama karşı seni savunmadım mı?" diye sordu Page, yanına daha rahat bir şekilde uzanarak. Dizlerini kaldırıp göğsüne bastırdı ve Angus ile diğerlerinin ne yaptığını görmek için yukarı baktı. Hepsinin kıpırdamadan volta attığını gördü ve kaşları çatıldı, çünkü onları bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğunu henüz keşfedememişti.

Bu sabah eşyalarını toplar toplamaz hemen yola çıkacaklarını tahmin etmişti ama onlar burada oturmuş bekliyorlardı; ama ne için bekledikleri

hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Malcom... neden bana güvenmedin?" diye ısrar etti, Malcom'un aralarında yığıldığı küçük toprak yığınının bakarak. Uzanıp avucunu yerde gezdirdi ve toprağı düzeltmesine yardım etti. "Babamdan neden korkmuş olabileceğini anlıyorum. Baban açıkladı. Ama..."

Sonra ona baktı, gözlerindeki öfke onu kelimelerden mahrum bırakıyordu. "Çünkü babam hakkında korkunç şeyler söyledin," diye isteksizce cevapladı. "Bana yalan söyledin ve onun kötü biri olduğunu söyledin!"

Page gözlerini kırıştırdı, bir an cevap veremeyecek kadar şaşkındı.

"Beni ondan hoşlanmamaya çalıştın!" diye suçladı onu. "Ve babam da bir ahmak! Babamı tanımıyorsun!"

İsa, ama onu gücendirebileceğı aklına gelmemiştı. Aklına gelmemiştı çünkü babası hakkında en kötüsüne inanmaya fazlasıyla hazırđı.

Yüzü kızardı. Kendini savunmak için ne söyleyeceğini bilemedi. "Ben... Özür dilerim," dedi. "Sanırım öyle yaptım ama ben..." Ama açıklama fırsatı bulamadı, çünkü o sırada geri döndüler; MacKinnon ve adamları, kurşun gibi yüzleri ve alev alev gözleriyle ormandan çıkan kasvetli hayaletler gibiydiler.

Page'in bakışları, önlerindeki MacKinnon'a odaklandı. Bakışları onunkilerle buluştu ve Page, bir an, bir kalp atışı kadar bir süre boyunca, inanılmaz bir kaçma isteğı hissetti. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu ve içgüdüsel olarak adamın kehribar bakışlarının derinliklerindeki öfkenin kendisine yönelik olmadığını bilse de, yine de titredi. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama başaramadı ve göz açıp kapayıncaya kadar adamın bakışları oğluna kaydı. İnanılmaz vücudundaki katılık bir anda gevşemiş gibiydi.

MacKinnon'ın delici bakışlarından kurtulduktan sonra, adamlarının omuzlarında taşınan devasa bohçayı gördü.

Page içgüdüsel olarak bunun kendilerinden biri olacağını biliyordu, çünkü cesedin MacKinnon renklerine bürünmüş olduğunu da fark etmişti. Ama kim olabileceğini bir türlü anlayamıyordu. Bakışları bir adamdan diğerine koştururken, kayıp bir yüzü hatırlamaya çalışıyordu ama aklı bomboştu. Bunlar onun halkı değildi ve onları hiç tanımıyordu.

Hemen ayağı kalktı ve cesedi atlarına taşırken dehşet içinde izledi. Hem o hem de Malcom, hantal bohçayı bir ata bağlarken bakakaldılar. Ancak işleri bittiğinde Malcom'a bakabildi.

Bakışları onunkilere doğru kaydı ve parlayan gözlerinde, söylenmeden bildiğini gördü.

"Ranald," dedi, tek bir gözyaşını silerek.

Bölüm 14

Konuşmadan yol alıyorlardı, ruh halleri asıktı, yüzleri asıktı.

Page kendini sanki bir cenaze alayının parçasıymış gibi hissediyordu; yas tutan akrabaların arasında düşünceli bir yabancı.

Ranald'ın bedeni Lagan'ın bineğinin sırtına bağlanmıştı ve onu sıkıca sarmak için büyük özen göstermiş olsalar da, bedeninin uzunluğu battaniyenin onu tamamen örtmesini imkânsız kılıyordu. Kurşun gibi bir ayak, atın her sıçrayış hareketinde ona el sallıyor, dışarı çıkıyordu.

Görüntüsü Page'in midesini bulandırmıştı. Bu sabah bir şeyler yemiş olsaydı, karnındakileri kaybedebilirdi. Zaten hiçbir şey yemediği için böyle bir tehlikeyle karşı karşıya değildi. Uyanır uyanmaz aramaya başlamışlar ve cesedi bulduktan sonra midelerini doyurmaya vakit ayırmamış gibi görünüyorlardı. Page, iştahsızlıklarından dolayı onları suçlayamazdı. Kendi karnı da itirazla çalkalansa da, uzun süre bir şeyler yiyebileceğinden şüpheliydi.

Daha önce hiç ceset görmemişti; aslında henüz görmemişti, çünkü onu ortaya çıkarmamışlardı. Ama orada olduğunu biliyordu. Bohçanın ağır bir yükten ibaret olduğunu iddia edebilse bile, sallanan ayaklar acı bir hatırlatıcı olarak kalmıştı.

Cesedi ve ayağı görmezden gelmeye çalışsa da, bu neredeyse imkansızdı; özellikle de zavallı Ranald'ın binek hayvanını kullanmasına izin verdikleri için. Koyun güden köpekler gibi, onu aralarında kuşakla bağlı tutuyorlardı; böylece aniden özgürlüğe doğru kaçması neredeyse imkânsız hale geliyordu.

Ama zamanı geldiğinde bunu denemeye kararlıydı.

Jesu, ama ona binek vermelerindeki kibirlerine inanamıyordu - minnettar da değildi gerçi, unutmayın. MacKinnon'la bir daha binmek zorunda kalmayacağı için fazlasıyla memnundu. Onun varlığı onu rahatsız ediyordu. Ama erkek olsaydı dizginleri ona öylece vereceklerinden şüpheliydi. Sırf kadın olduğu için kaçmaya çalışacak güce sahip olmadığına mı inanıyorlardı? Eh! Hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu ama fırsat çıktığı anda onlardan kaçardı.

Kendisi için bunun bir an önce gerçekleşmesini umuyordu.

Önceki iki gece çok az uyuduğu için uyanık kalmakta zorlanıyordu. Her anın onları Balfour'dan biraz daha uzaklaştırdığını ve kaçma şansını

azalttığını biliyordu. Çaresizlikten, alt giysisinden parçalar koparıp gizlice yere atarak yollarını işaretlemeye başlamıştı.

Ne kadar saçma görünse de, bir şeyler yapmalıydı. Zavallı Ranald'ın atının üzerinde öylece oturup unutulup gidemezdi. Henüz kimse fark etmemişti ve bu küçük talih için Tanrı'ya şükretti.

Öğleden sonraya doğru, geri dönüş yolunu bulmak için parça parça giysisini kullanma fırsatı bulamayacağından endişelenmeye başladı. Etek ucu çoktan dizlerine kadar uzadığı için, fark edilmeden gömleğini yırtması giderek zorlaşıyordu. Güneş sonunda batmaya başladığında, minik parçaların ne kadar belirgin olduğunu görmek için geriye bakma dürtüsüne direndi. Kendisinden şüphelenmelerine izin veremezdi.

MacKinnon saatlerce yolculuk boyunca ona bir bakıştan fazla bakmamış olsa da, yaşlı adam Angus ve Broc diye çağırdıkları adam, onu her seferinde görüş alanlarında tutuyorlardı.

Angus ise, önceki akşamki huysuzluğunu affetmeye yanaşmıyor gibiydi. Yaşlı adam, ona her baktığında kaşlarını çatarak bakıyordu. Neyse, umurunda değildi. Bu aptalın onu sevmesine ihtiyacı yoktu. Gerçekten de! Ama bir ömür boyu onun lütfu olmadan yaşamıştı. Daha yeni tanıştığı ve uzun süre tanıyamayacağı bir ihtiyarın -üstelik düşmanının- onu onaylamaması neden umurunda oldu ki? Kesinlikle umurunda değildi!

Öte yandan Broc... Onu tam olarak çözemiyordu. Saatler önce, gömleğini yırtıp parçayı yere attığını gördüğüne yemin edebilirdi, ama hiçbir şey söylememişti. Sessizliğini korumuş, ara sıra ona şüpheli bakışlar atmıştı, ama başka bir şey yapmamıştı.

Belki de onu görmemiştir, diye düşündü, dudağının içini ısırırken.

Eh, cevabını çok geçmeden verecekti, çünkü bir tane daha koparma zamanı gelmişti. Parçaların çok uzaklara, çok yakınlara ekilmesini istemiyordu; yoksa parçalamak için vardiyası biterdi. Yine de güneşin konumuna bakılırsa, yakında gece için duracaklarını düşünüyordu. Malzemenin tükenmesi en büyük endişesi gibi görünmüyordu; asıl endişesi parçaları karanlıkta bulmaktı. Ama yine de çaresi yoktu.

Page, her bir parçayı düşürdüğünde, çevredeki manzarayı fark etmek için elinden geleni yapıyordu. Tek umudu, gece çöktüğünde yolu tanıyabilmektir. Ay, bu gece neredeyse dolunay olacaktı. Işığı ona yol gösterecekti; eğer kaçmanın bir yolunu bulursa, diye hatırlattı kendine. Henüz özgür değildi.

Belki MacKinnon'ı onu serbest bırakmaya ikna edebilirdi.

Mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalışan Page, blicautunu yumruğunun içine alıp eteğini kaldırdı. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için olabildiğince kayıtsızca etrafına bakındı. Kimse izlemiyordu ve hızla gömleğinden bir parça daha koparıp eteğini serbest bırakarak eteğinin ucunu tekrar düşürdü. Parçayı yumruğunun içinde tutarak, tekrar yere düşürme cesaretini toplamaya çalıştı.

O sırada etrafına bakma hatasını yaptı, çünkü MacKinnon'ların bakışlarıyla karşılaştı ve yüreği ağzına geldi.

Omzunun üzerinden onu izliyordu...

Onu gözetlemiş miydi?

İsa! Ama hayır... öyle düşünmüyordu, çünkü adamın yüzü ifadesiz bir maskeydi. Bakışlarını sonsuza dek hapsetti, sanki fiziksel bağlarla bağlanmış gibi sıkıca tuttu, ama ifadesi okunaksız kaldı.

Page, bezi yumruğuyla sıkarken kalbi çarpmaya başladı.

Bırak onu, dedi kendi kendine. Adam onu göremezdi, çünkü bakışları onun yüzüne dikilmişti. Etraflarındaki hareketlilik, toynağın iniş çıkışları göz önüne alındığında, adamın onu görmesi imkânsızdı.

Bunu başaramadı. Bakışları onu öylece sabitleyip felç etti ki, kalbi kulaklarında gök gürültüsü gibi atıyordu.

Sonra aniden onu bıraktı ve bakışlarını kaçırıp oğluna doğru çevirdi. Page bu geri çekilmeyi derinden hissetti ve şaşkınlıkla, adamın onu tekrar görmezden gelmesini istemediğini fark etti.

Sırtına baktı, anlayamadığı bir şekilde kendini çaresiz hissediyordu.

Oğluyla bütün gün at sırtında gezmişti; ikisi konuşuyor, gülüyor, Page'in içini acıtan bir şekilde paylaşıyorlardı. Tanrım, bu... bu... kıskançlığı hissetmek istemiyordu. Derin, siyah ve çirkindi ama kendine engel olamıyordu. MacKinnon'ın oğlunun saçlarının arkasını açık avucuyla okşadığını, bu kadar sevgi dolu bir hareketi görmek, kalbini daha önce hiç bilmediği bir kederle doldurdu. Bu, içinde daha önce varlığından şüphelendiği bir boşluk bıraktı.

Keşfedilmemiş boşluk.

Hayatı boyunca bunu kayıtsızlık ve kızgınlıkla doldurmuştu ve bir gün içinde bu insanlar, MacKinnon ve oğlu, bunu açığa vurmuştu.

Çocuğun omzunu sıkma biçimini, sanki çocuğu ya da kendisini adamlarının önünde utandırmak istemiyormuş gibi neredeyse onu kucaklayacak şekilde eğilişini izlerken, yine de kendini tutamayıp gözyaşlarıyla dolmuştu.

Omzunda bir elin hissini, yüzünde bir avucun yumuşak dokunuşunu hiç tatmamıştı...

Gözleri kapandı ve iradesi dışında hatırladı... Yüzünü tutuşundaki o nazik hali... Onunla fısıldar gibi yumuşak bir şekilde konuşması... Hâlâ titremesine neden oluyordu... O anı bir kez daha özlemle anmasına neden oluyordu.

Ne kadar acınası, diye düşündü, böyle utanç verici bir özleme indirgenmiş olması.

Sevgilisinin kim olduğunu, hatta adını bilip bilmediğini bile umursamayan, sadece ışıklar söndürüldüğünde orada olduğunu bilen bir İzebel gibi, düşmanının dokunuşunu arzuluyordu.

Aşâğılık olduğunu bilmesine rağmen.

Babasına ihanet ettiğini bile bile.

Babasının onu geri istediğini bilmesine rağmen.

Arkasını döndükten uzun süre sonra Page, farkında olmadan elindeki bezi sıkmaya devam etti.

Yabancı bir ses onu düşüncelerinden sıyırdı ve Broc'un bir şekilde yanına geldiğini fark etti. Atını yanına oturtmuş, sanki bir cevap bekliyormuş gibi bakıyordu.

Neye? Ne demişti? İsa! Ve nereden bu kadar çabuk çıkmıştı? Yaklaştığını ne duymuş ne de görmüştü. Elindeki bezi hatırlayınca kalbi suçlulukla çarpıyordu. Kanıtı eteğinin kıvrımlarının arasına gizlemeye çalıştı.

Broc etrafına bakındı ve sonra kısık gözlerini ona çevirdi. İfadesindeki kin, genç yüzünün tatlılığını yalanlıyordu. "Dedim ki... geri kalanımızı etkilemek için bir siren sesinden ve güzel bir şarkıdan fazlası gerekir, kız."

Page bir an ne demek istediğini anlayamadı, sonra bir önceki gece Malcom'a söylediği ninniden bahsediyor olabileceği geldi aklına. Adamın çıkardığı sonuçlardan rahatsız olarak eyerde kaskatı kesildi. "Kimseyi etkilemeye çalışmıyordum!" diye temin etti onu. Hiçbir şey gerçeklerden bu kadar uzak olamazdı.

"Öyleyse Guid," dedi ona pis pis bakarak, "çünkü kur yaptığın kişi o değildi."

Page, elindeki parçayı yüzüne fırlatma dürtüsüne direndi. Tanrı bilir, ona bir şey fırlatmak istiyordu ama bez ona zarar vermeyecekti, biliyordu; muhtemelen onu neşeyle güldürecekti ve sonra da varlığını açıklamak zorunda kalacaktı.

"Toprak sahibinin seni neden öylece bırakıp gitmediğini anlamıyorum," dedi sertçe, "neden seni o piç kurusundan kurtarmak zorundaymış gibi görüldüğünü de anlamıyorum - ama böyle bir vicdan azabım yok. Zavallı Ranald'ın Lagan'ın atının arkasına bağlanması senin suçun. Senin suçun, başka bir şey değil, duydun mu beni, kız?"

Page, bir an için suçlama karşısında öyle şaşkına döndü ki, sarı saçlı deve bakmaktan başka bir şey yapamadı. Tatlı Mary, ama bu İskoçlar birbirinden uzundu! Ve her birinin huysuzluğu diğerinden daha asabiydi!

Ranald'ın ölümünün sorumluluğunu nasıl onun ayaklarına yüklemeye cesaret eder!

Page, adamın suçlamasına boyun eğmeyi reddederek gözlerini kısıtı. "Beni nasıl suçlamaya cüret edersiniz efendim! Zavallı Ranald'ın neye bulaştığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama her neyse, kendi eseriydi; benim değil! Sizi temin ederim!"

Boş boş kafasının arkasını kaşıyordu.

"Öyle diyorsunuz."

Onun sorumlu olduğunu düşünmesi mümkün değildi. Düşünebilir miydi acaba? İçinde aniden canlanan umutla nefesi kesildi. Tabii... Babası peşine düşmediyse... "Babam mı?" diye sordu ve sesindeki umut tonunu gizleyemedi.

"Hayır," diye cevapladı dev yaratık, açıkça iğrenerek ve sonra ekleyerek onu şaşırttı: "O kadar şansın yok, kız. Ama senden o kadar kolay kurtulamayacak - taş a yemin ederim!"

"Bu kadar kolay mı?" Page şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ama... anlamıyorum..." Kaşları çatıldı. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

Ona dik dik baktı. "Boş ver, kız," dedi, sanki anlamayacak kadar kalın kafalı olduğunu düşünüyormuş ve daha fazla kelime harcamak istemiyormuş gibi başını iki yana sallayarak. Fısıltıyla konuşmak için yaklaştı. "Orospun hakkında konuşmaya gelmedim," diye açıkladı, geriye uzanıp saç derisini kaşıyarak. "Ama sana şu kanlı bez parçasını bırakmanı söylemeye geldim."

Bir anlığına şok olan Page, bez parçasını yumruğuyla ezdi ve içgüdüsel olarak elini eteğinin daha derinlerine gömdü.

Dudakları gizleyemediği bir küçümsemeyle kıvrıldı ve bakışları, kadının koruduğu eline kaydı. "Şu kanlı bezi bırak," diye bağırdı.

Page eyerde kaskatı kesildi, bakışları endişeyle etrafta uçuşuyordu.

"Ah, kız, seni ifşa etmeyeceğim," diye güvence verdi ona.

Bakışları tekrar adamın yüzüne kaydı. "Sen... sen yapmayacak mısın?"

Başını iki yana salladı, gözleri parlıyordu. "Gitmeni istiyorum, gitmek istediğinden bile daha çok," diye yemin etti. "Ama o lanet şeyi bırakmazsan, şansımıza, daireler çizerek dolaşır ve sonunda kanlı kampımıza geri dönersin."

Page kaşlarını çatı, kafası gittikçe daha da karışıyordu. "Ama... ben... ben anlamıyorum." Başını iki yana salladı. "Peki ya lordun?" MacKinnon'ın sırtına gergin bir bakış attı. "Ben... ben onun..."

"İstedin mi?" Dev yaratık homurdandı ve sonra şefine bakmak için döndü. "Bir mon, bir anlık... zayıflıkta birçok şey söyler."

Bakışları tekrar Page'e döndü ve bir önceki gece MacKinnon'la yaşadıkları anı hatırlayınca yüzü kızardı.

Onun zayıf anı.

Ona neden korkmam gerektiğini sorduğunu hatırladı.

Seni isteyebileyim diye fısıldamıştı.

Tanrım! Herkes duymuş muydu? Page, bu insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü zerre kadar umursasaydı, utançtan yerin dibine girerdi. Ama umurunda değildi, diye düşündü kendi kendine. Ve umurunda da değildi.

Alnını kaşıdı. "Doğrusu söylüyorum... MacKinnon seni bizden daha fazla istemiyor," dedi.

Page hiçbir cevap vermedi, sadece ona dik dik baktı. Sözleri nedense canını yakmıştı, ama umursamadığını söyledi kendine. Sonuçta, fiziksel bir zayıflık anında bir kadını istemek, ömür boyu istemekle aynı şey değildi. Bunu biliyordu.

"Tanrı'nın gerçeği, bir iyilik yapmış olurum," diye ısrar etti. "O sadece senin ölümünü vicdanında taşımak istemiyor, hepsi bu. Ve eğer o lanet olası bezi atarsan, buna mecbur da değil."

İstediği kadar inkar etsindi ama gerçek canını acıtıyordu. Kafası, kalbindeki sızıyla daha da karışıyordu. Bir şey içini kemiriyordu... bir şey... Vicdanının onun ölümünü istememesi mümkün müydü? Hem onu öldürmek niyetinde değilse, neden vicdanının onun ölümünü istemeliydi ki? Ve onu istemiyordu... ama yine de almıştı?

Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

İntikam için onu kaçırdığını söylemişti... Göze göz, diye hatırlattı kendine. Sonra da onu istediğini söylemişti. Dün gece. Ya da belki de onu istiyordu - Tanrım, ama kafası karışmaya başlamıştı!

"Ama..." Page bakışlarını kaçırdı, ona acısını veya düşüncelerinin altüst oluşunu göstermek istemiyordu. "Dedi ki-"

"Ne dediğini boş ver. Bezi bırak," diye emretti sessizce. "Şimdi bırak, sonra da zavallı Ranald'ın atının üzerine çıplak kışın oturana kadar düşürmeye devam et. Seni koruyacağım... ve zamanı geldiğinde kaçmana yardım edeceğim. Yap şunu!" diye onu sıkıştırdı.

Page, MacKinnon'ların sırtına uzun süre baktı.

Oğluyla meşguldü, onun varlığının hiç farkında değildi. Onu istemiyordu, isteyemezdi de zaten, hem neden istesindi ki?

Diğer adamlara baktı, onları bir an daha izledi. Hiçbiri, Broc'la yaptıkları tartışmayla en ufak bir ilgilenmiş gibi görünmüyordu.

Aslında istenmiyormuş gibi görünüyordu.

İsa, ama kaderi buymuş gibi görünüyordu.

Yüreğindeki sızı şiddetlendi. Neden? Kaşları çatıldı. Bu insanların ona karşı hissettiklerini neden umursasındı ki? Sonuçta onu isteyeceklerini düşünemezdi. Onu kendilerinden biri olarak kabul edeceklerini mi? Bunu umursayamazdı ki?

Ne kadar da iğrenç bir aptallıktı, çünkü içindeki sessiz, ağrıyan bir parçanın tam da bunları özlediğinden şüpheleniyordu.

"Bırak şunu," diye tekrarladı Broc ve Page elini eteğinden çıkardı. Yumruğunu yan tarafında, ikisinin arasına gizleyerek sıktı.

Kapalı eline beklentiyle baktı ve kadın parçayı bırakıp bırakmama konusunda kararsız kaldı. Bunun bir tuzak olabileceğini fark etti. Aslında, adamın elinden kanıt almaya çalışıyor olması da mümkündü...

Ve sonra tekrar, hayır, yapması gereken tek şey lorduna tek bir kelime söylemekti ve o zaman onun oyunu bitecekti... ve o bunu yapmamıştı.

"Gitmek istemiyorsan tabii," diye alay etti. Page, onun alaycı mavi bakışlarına karşılık verdi. "MacKinnon'a şimdiden vuruldun mu, İngiliz? Onun seni istemesini mi istiyorsun?" Soluk kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Öyle mi?"

Page ona dik dik bakarak elini açtı ve bez parçasını çıkardı. Parça, dötrnala koşan toynakların arasından aşağı doğru süzüldü.

Sadece gülümsedi. "İşte oldu," dedi. "O kadar da zor değildi, değil mi?"

"Scot!" Sanki bir küfürmüş gibi tükürdü kelimeyi, ama adam onun öfkesine aldırış etmiyor gibiydi. "İsa! Ama hepinizden kurtulmak için sabırsızlanıyorum!"

"Guid," dedi dev sırtarak. "Çünkü hislerimiz karşılıklı."

"Lanet olası dev!" diye tısladı ona. "Senden zayıf olanlara zulmetmeyi sık sık alışkanlık haline mi getiriyorsun?"

Sırtışı aniden kaşlarını çatı ve bu soru onu gerçekten rahatsız etmiş gibiydi. Güzel! Bırakın gitsin!

"Küfürbaz küçük bir cüce olmaktansa, kanlı bir dev olmayı tercih ederim," diye homurdandı.

Page, tamamen hakarete uğramış bir şekilde omurgasını dikleştirdi. "Ben cüce değilim, seni despot ahmak!" Kör olup olmadığını merak ederek ona baktı. "Bir kadın için uzunum, bilmeni isterim - ya da belki de İskoç kadınlarının hepsi de lanet olası birer canavardır?" Page'in hoşuna gidecek kadar tepki vermemişti ve Page kinayeli bir şekilde ekledi, "Ya da belki de bilmezsin? Belki de bütün kadınlar senden korkar!"

Broc'un sarı boynundan güzel yüzüne doğru bir kızılık yayıldı ve Page, sözlerinin tam isabet ettiğini görünce şok oldu. Onunki gibi bir yüze sahipken, bunu asla tahmin edemezdi. Mavi gözleri berrak ve parlak, yüz hatları belirgindi. MacKinnon'ların yüzündeki o sert ve erkeksi güzelliğe sahip değildi ama yine de yakışıklıydı. Suçluluk duygusu onu üzdü, ama kendi kendine onun her kelimeyi hak ettiğini düşündü.

"Kadının yok mu Broc?" diye sordu, onun incinmiş duygularını yatıştırmaya çalışarak, ama neden yapması gerektiğini bilmiyordu.

Dev, omurgasını dikleştirdi, asık suratlı bir tavırla, "Bir köpeğim var. Bir kadına ne ihtiyacım olsun ki?" diye açıkladı.

Yüzü kıpkırmızı bir şekilde arkasını döndü ve Page, masum sorusuna, hatta daha da toy cevabına sırtmamak için dudağını ısırды. Tatlı Mary, ama o bile bir erkeğin bir kadında neye ihtiyacı olduğunu bilirdi! Balfour'un gölgelerinde kesinlikle yeterince sevgili görmüştü.

"Çok zeki bir köpek," diye savunmacı bir tavırla ekledi, ama ona bakmaya tenezzül etmedi. "Tanıdığım en zeki köpek!"

Sayfa cevap vermedi.

"Hem de sadık," diye ekledi ve onun bu acıklı ses tonuna neredeyse histerik bir kahkaha atacaktı.

Aman Tanrım! Bakmaya devam etti ve aralarındaki bariyeri yıkmaya, elini onun koluna koyup incinmiş gururunu yatıştırma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Kasık bölgesini ve ardından kulağının arkasını oldukça ciddi bir şekilde kaşıdı ve Page, köpeğiyle yattığı için pire kapmış olabileceğini düşünerek yüzünü buruşturdu.

"Ne bakıyorsun!" diye çıkıştı, arkasını döndüğünde onun kendisine baktığını görünce.

Sert ses tonuyla irkildi ve bakışlarını kaçırdı, artık o huysuz devle şakalaşmamaya kararlıydı. Lanet olsun, bunu ona asla itiraf etmeyecek olsa da, kesinlikle ondan korkarak kaçacaktı!

Onun heybetli vücudu tarafından korunan kadın, giysisinden parçalar koparmaya ve bunları aralıklarla yere düşürmeye devam etti ve Broc'un yanındaki kibirli varlığına lanet etse de, o sözünden dönmedi.

Onu ele vermedi.

Bölüm 15

Page, hangisinin daha dayanılmaz olduğuna karar veremedi: Yanındaki sinir bozucu devin varlığı... önündeki atın üzerindeki battaniyenin altından ona el sallayan korkunç ayak... yoksa MacKinnon'ın onların önünde at sürmesi.

Bir putperest putu gibi, eyerinde uzun boylu ve görkemli bir şekilde oturuyordu; koyu, dalgalı saçları sırtında hafifçe uçuşuyordu. Öğleden sonra güneşinde, şakaklarındaki gümüş çizgiler neredeyse bir pagan süsü gibi görünüyordu; çünkü örgüsünün metalik parıltısı, genç yüz hatlarına neredeyse çarpıcı geliyordu. Geniş omuzlarından ve geniş sırtından belli olan güçlü kasları, istediği zaman, oğlunu şefkatle okşayan o eliyle, sadece bir şaplak atarak onu öldürebileceği gerçeğini vurguluyordu.

Aslında, ona sert bir şekilde bile konuşmamıştı. Sadece nazik davranmıştı ve bu onu fazlasıyla şaşırtmıştı.

Aslında, ona dilediği her şeyi yapabilirdi ve kimse onu durduramazdı. Orada bulunan adamların sayısı bir avuç kadardı ve sadece ikisi ondan daha uzundu; yanındaki adam da onlardan biriydi. Ona sinirli bir bakış attı. Yine de Broc'un, toprak sahibine karşı galip gelemeyeceğini, tıpkı ona karşı ayaklanmayı düşünmeyeceği gibi biliyordu.

Hiçbiri bunu yapmazdı.

Bakışları hepsinin üzerinde gezindi. Her bir adamın MacKinnon'ı liderleri olarak kucakladığı belliydi. Jesu, ama ona gruplarının liderliğini verme biçimleri neredeyse komikti. Köpekler gibi, nereye giderse onu takip ediyorlardı ve bir adam tesadüfen yanından geçse, Page, o adamın farkında olmadan toprak sahibine bakıp Iain'in tekrar geçmesine izin vermek için yürüyüşünü yavaşlatmasına hayret ediyordu.

MacKinnon ise bu ritüelin farkında değil gibiydi. Dikkatini yalnızca önünde eyerde oturan oğluna vererek ilerlemeye devam etti.

Üzerinde yadsınamaz bir otorite havası vardı, bunu yapmacıksız bir rahatlıkla taşıyordu ve adamlarından da tam bir kabul havası alıyordu.

Yine de, onlara baskı yapmadığı ortadaydı, yoksa yanındaki dev ona asla bu şekilde yardım etmezdi. Lorduna bakışından, bunu yalnızca ona bir iyilik yapmak istediği için yaptığı belliydi. MacKinnon'ı koruduğunu sanıyor gibiydi ve bunu da oldukça şiddetli bir şekilde yapıyordu, diye düşündü Page.

Peki, MacKinnon'dan onu kim koruyacak diye merak etti sinirli bir şekilde.

Evet, ona zarar vermeyeceğini çoktan belirlemişti, peki ya kalbi, ruhu ve bedeni?

Ona, anlayamadığı bir şekilde çekiliyordu, ama bunun tehlikeli bir özlem olduğunu biliyordu. Yine de özlem duymaktan kendini alamıyordu.

Ne için? Fısıltısının tatlı vaadi için mi? Elinin nazik dokunuşu için mi?

Aşk mı? diye düşündü kendini küçümseyerek.

İsa, ama gözlerinin ona doğru kaymasını engellemek giderek zorlaşıyordu.

Özellikle giyim tarzının sadeliği göz önüne alındığında.

Kısa tunik ve asi breacan, at sürerken günahkâr çıplak uyluğunu ortaya çıkarıyordu. Ve rüzgârın, altındaki adamı baştan çıkarıcı bir bakışla görmek için arada sırada battaniyesini kaldırdığının farkında bile değil gibiydi. Jesu, ama bakmamaya çalıştı - gerçekten de baktı - ama kendini bundan alıkoyamadı, çünkü adamın güzelliği onu baştan çıkarıyor, nefesini kesiyordu.

Kalbi hızlandı, çünkü bir kez daha ikisinin onun iskelesinde birlikte yattığı görüntüsüyle, onun elini tutuş şekliyle karşılaşmıştı...

Bu anıyı hatırlayınca yutkundü, boğazı birdenbire çok hassaslaştı.

Tanrım! O bir kadındı, değil mi? Çocuk değildi. Neden her ihtiyaç duygusal olmak zorundaydı? Belki de onu çeken aşk değildi sonuçta. Neden içgüdüsel olarak bir erkek olarak ona verebileceğini bildiği şeyleri istiyordu? Erkeklerin ve kadınların işlerinde masum olsa da, Tanrı aşkına, yarım akıllı değildi! Adamın ona hissettirdiklerinin tamamen farkındaydı... cesur ve nefes nefese... acı dolu.

Kesinlikle fiziksel bir şeydi.

Evet, kollarının ona dolanmasını istiyordu. Bunda ne yanlış vardı ki? Elbette bu kadar istekli olan tek kadın o değildi. Neden bir erkek bunları isteyebilirken bir kadın isteyemiyordu?

Bir kadının ihtiyaçları neden aşk denen bir şeyle maskeleniyordu ki? Aşk kesinlikle abartılıydı, diye düşündü ve varlığından bile emin değildi.

Öyleyse, aşk diye bir şey yoksa... maske bir yalan değil miydi? Bu efsaneye geri dönmek gerçekten bir zayıflık değil miydi? Kendine karşı dürüst olup gerçeği kabul etmek daha iyi değil miydi - aslında şehvetti?

Evet, gerçekten öyle düşünüyordu... ve MacKinnon düşmanı olsa da, bir erkeğin bir kadını cezbediği gibi ona çekiliyordu. Başka bir şey değil.

Şehvet kontrol edilemezdi, değil mi? İnsanın duyularını cezbeden ve ele geçiren ilkel bir şeydi. Ve uyanıkken aklına gelen her düşünceyi. En azından erkekler böyle iddia ediyordu. Birkaç sadakatsiz kocanın eşlerine tam da böyle söylediğini duymuştu.

Tam rüzgar esip, yeleğinin ve tuniğini havaya kaldırırken, MacKinnon'a gizlice bir bakış attı. Nefesi kesildi ve bedeni ona ihanet etti. Kalbi kaburgalarına çarparak çarpmaya başladı.

Ilık baharatlı bal şarabı gibi, sıcaklık vücudundan akıp geçti, etini yaktı ve ağzını güneşte kurutulmuş deriden daha kuru hale getirdi. Bacaklarının arasındaki atın hareketi nefesini hızlandırdı, MacKinnon'ın görüntüsü ise bedenini hayata döndürdü. Eli boğazına gitti, sonra da elbisesinin ön kısmından aşağı kaydı; göğsünde durup orada uyanan hislere hayran kaldı.

Tatlı İsa. Ona kendini iyi hissettiren tek adam oydu...

Gözlerini kapattı ve elini kaldırıp boynundaki çıplak eti okşadı, onun elinin orada olduğunu hayal etti...

O, onun bedenini hayata döndüren ilk adamdı... Dokunuşunu özlediği ilk adamdı... Onu isteyen ilk adamdı...

Evet, onun da kendisini istemesini istiyordu ama özlediği şeyin onun aşkı olmadığını kendi kendine söyledi. O, şefkat dilenecek bir köpek değildi, vücudu soğuk çelikten yapılmamış bir kadındı.

Onu istediğini, bunu da şımarık bir şekilde itiraf etti.

Ve onun kendisini istemesini istiyordu.

Onun düşmanı.

Gözleri açıldı, nefesi kesildi, endişeyle etrafına bakındı, kimsenin onu kötü düşüncelerini görmemiş olmasını diledi. Yanakları utançla kızardı.

Bakışları, her düşüncesine kolayca ve hiç çaba harcamadan sızan adama takıldı.

Onun varlığından tamamen habersizdi.

Oğluyla birlikte at sürüyordu, Page'in hain bedeninin tepkilerinden habersiz. Kaşları çatıldı ve dudağının içini ısırды. Ne kadar da aptaldı!

Onu istemiyordu, diye kendine kızdı.

Ona inanmasına sebep olan neydi? Önündeki adam, istediği kadını elde edebilirdi. Ve Page hiçbir erkeğin tercihi değildi.

Kendi babasının bile değil.

Bu da onu meraklandırdı... Broc, MacKinnon'ın onu babasından kurtarmak zorunda hissettiğini söylerken ne demek istemişti? Yanındaki dev yaratığa gizlice bir bakış attı. "Ama senden bu kadar kolay

kurtulamayacak, taşa yemin ederim," dediğini tekrar duydu ve gözlerini kırıştırdı. "Babası mı? Babası ondan bu kadar kolay kurtulamayacak mıydı?" İçini bir huzursuzluk kapladı.

Kesin olarak bildiği tek şey, bir şekilde eve geri dönmenin bir yolunu bulması gerektiği idi.

Kaçmanın bir yolunu bulmak için can atıyordu.

Iain, oğlunun omzuna elini koydu, hafifçe sıktı; dokunuşunun verdiği güveni yalanlayan bir çaresizlikle. "Hatırlamaya çalış, Malcom..."

Malcom kendisine söyleneni çaresizce yapmaya çalışırken aralarında uzun bir sessizlik oldu. "Yapamam, baba," diye cevapladı mutsuz bir şekilde. "Sadece uyandığımı hatırlıyorum." Oğlu ona baktı ve küçük kaşları çatıldı.

"David ile mi?"

Cevabı yumuşak bir çocuk mırıltısıydı.

"Öyleyse oğlum, kendini yorma. Hatırlayamadığın bir başarısızlık söz konusu değil."

Malcom başını salladı ve Iain sordu, "Sana zarar vermediler, değil mi?"

Malcolm başını salladı.

"Guid," dedi Iain. Başka bir şey öğrenirse, atını çevirip karşılaştığı ilk Sassenach'ın boynunu boğmak zorunda kalacaktı. "Bana bir kez daha anlat evlat... ve seni bir süre daha rahatsız etmeyeceğim... O gece hakkında tam olarak ne hatırladığını anlat bana."

"Sadece yemek yediğimi hatırlıyorum... ve sonra uykum geldi" dedi.

"Orada seninle birlikte yemek yiyen kimdi, hatırlıyor musun?"

"Şey... yaşlı Angus?"

Sesi o kadar kararsızdı ki, Iain ona uyku ilacının ne kadarını verdiklerini merak etti. Aman Tanrım, onu öldürmemiş olmalarına şaşmamalı! Duruşunun rahatlığından kimse şüphelenmese de öfkesi bir kez daha arttı. Oğlunu dinlerken çenesindeki kasların gıdıklanması, inanılmaz öfkesini gösteriyordu. "Angus'u biliyorum... Başka bilen var mı evlat?"

"Maggie," diye haykırdı Malcom. "Ve Glenna— ve Broc."

Angus ve Broc hariç hemen hemen her erkek Iain'le birlikteydi, diye düşündü. Ve Lagan.

Ama Lagan, en küçük kızı yüzünden yaşlı adam MacLean ile yine kavga ediyordu. Kuzeni uzun zaman önce bu esmer kızdan hoşlanmıştı, ama

MacLean bir daha asla kızlarından birini MacKinnon'lı adamlara emanet etmeyeceğine yemin etmişti. Iain, adamı suçlarken bir şey diyemiyordu.

Mairi'nin ölümü kendi elleriyle olmamıştı, ama suç hâlâ onun omuzlarındaydı. Bilmeliydi. Onu bir şekilde durdurmalıydı. Ve eğer oğullarını kucağında tutmasaydı, bunu yapabilirdi.

Malcom. Malcom için uzun zamandır yas tutuyordu, çünkü onu sanki yüzüne tokat atıp sonra da çekip gitmiş gibi kesinlikle terk etmişti. Aman Tanrım, bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Ve onu ellerindeki kanla bıraktığı için.

MacLean'a göre, Iain onun katiliydi; çünkü onu hayatta gören son kişi oydu ve pencerede duran da oydu; kızının cesedi ise aşağıdaki engebeli kayaların üzerinde serilmiş yatıyordu. O gün, onunla birlikte barış şansı da yok olmuştu.

Aslında, MacLean'in gözünden bakıldığında, Iain'in onu pencereden itmesinin mi, yoksa sadece oraya sürüklemesinin mi pek önemi yoktu. Her iki durumda da sorumlu oydu ve Iain, MacLean'in yerinde olsaydı, lanet olası bir kan davasını çözmek için başka bir kız çocuğu vereceğini düşünmezdi.

Tanrı yardımcısı olsun, kendi aklına bile göre suçluydu. Bir şekilde Mairi'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu o kule penceresinden kovmak için ne yaptığını bilmiyordu ama bir şeyler yapmış olmalıydı.

Bir şey.

Onu tam olarak sevmemişti. Kendi sevgisini bu kadar içine kapanık bir şekilde yaşamıştı ama yine de onu önemsemişti. Ve onu sevmek istemişti. Sadece yeterli zaman olmamıştı.

Onu o pencereden dışarı atmak için ne yapmıştı?

Başlangıçta, bilme ihtiyacı onu neredeyse delirtmişti. Hâlâ içini kemiriyordu. Bir şey yapmış olmalıydı ama ona hiç kötü davrandığını hatırlamıyordu. Tanrı aşkına, onu elde etmeye çalışmış, ama feci şekilde başarısız olmuştu. Bugün bile, kule penceresinin önünde dikildiği görüntüsü aklından çıkmıyordu: dağınık saçlar, vahşi gözler ve bunca zamandan sonra bile ensesindeki tüyleri diken diken eden o hafif gülümseme.

Ürperdi, oyulmuş resmi elinden aldı ve oğluna sordu: "Yatağa gittiğini ya da gece uyandığını hatırlamıyor musun?"

"Hayır," diye cevapladı Malcom umutsuzca. "Hatırlamıyorum."

Iain saçlarını karıştırdı. "O zaman endişelenme."

Maggie'nin anlattıklarına göre Malcom masada, haggis'inin başında uyuyakalmıştı; çocuğun pudingini yememek için her şeyi yaptığı düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi. Maggie onu uyandırmaya çalışmış ve gerçekten uyuduğunu görünce yatağına taşımıştı. Kendini uykulu hissettiği için odadan hiç çıkamamıştı. Ona bir hikâye anlatırken uyuyakalmış, başını kollarının arasına alıp yatağın yanında oturmuş uyumuştur. Ancak sabahleyin, masada hâlâ uyuyan yaşlı Angus'un yanından geçtikten sonra, tabağının üzerine çökmüş haldeyken şüphelenmeye başlamıştı. Glenna mutfakta uyuyakalmıştı, Malcom ortalıkta yoktu ve kimse kanlı bir şeye tanık olmamıştı. Iain'in bilmek istediği şey... neredeyse kim olduğu kadar... Tanrı aşkına, hiç kimse fark etmeden tüm ev halkını nasıl zehirlemeyi başardıklarıydı.

Bunu öğrenmeyi çok istiyordu.

Birdenbire Page'e Maggie diyemeyeceği aklına geldi. Ah, ama aynı evde iki Maggie olması fazla olurdu. Başka bir isim düşünmesi gerekecekti. Page'e aşık olamayacağından emindi, ama onu gücendirmeden bu konuyu nasıl açacaktı... Ya da belki hiç açmayacak, karar verdiği yeni isimle ona seslenecekti. Eğer itiraz ederse, onun beğeneceği bir isim bulana kadar ona başka bir isim bulmak zorunda kalacaktı.

Acaba onu tutmaya ne zaman karar vermişti? diye düşündü.

İsa biliyordu ki, irade savaşına ihtiyacı yoktu; kaderinin bu kadar kolay belirlenebileceği bir yük hayvanı da değildi ve tam da bu yüzden onu bırakmayacaktı. Bir şekilde, zaten incindiğinden emin olduğu gibi, daha fazla incinmemesi onun için çok önemli hale gelmişti. Ve eğer babasının onu istemediğini anlarsa...

Kaşlarını çattı. Hâlâ peşinden geleceğine dair bir umut besliyordu - piç kurusu! Bunu yüzünde ve sık sık arkasına bakma biçiminde görüyordu. Sanki onu arıyormuş gibi. Iain neredeyse fahişenin onları takip etmesini ve hayal kırıklığına uğramamasını diledi.

Böylece kılıcını o piçin taş gibi yüreğine saplayacaktı.

Ranald'ın cesedini bulduklarında fırsatı yakalayacağını düşünmüştü ama Iain o zamandan beri FitzSimon'ın grubundan hiçbir iz görmemişti. Aslında, Ranald'ın cesedinin izleri dışında, o zaman bile görmemişti.

Eğer FitzSimon değilse, Ranald'a kim ulaşmıştı?

Kimin bir sebebi olabilir?

İçlerinden birinin sorumlu olma ihtimali midesini bulandırıyor. Gözlerini sıkıca kapatıp düşünmeye çalıştı. Düşüncelerinin kıyısında bir şey

vardı, bir şey, ama yakalayamıyordu. Her yaklaştığında, kızın şarkısının hayaletini kulaklarında duyuyordu.

Sus, bairnie'm, güzel küçük lammie'm...

Aman Tanrım, bu şarkıyı daha önce nerede duymuştun? Onu rahatsız eden ses kimin sesiydi?

Hafızası silindi.

Öte yandan, yan tarafında at süren kadının, ona attığı her bakışın, yaptığı her hareketin fazlasıyla farkındaydı. Ve evet, artıkları yere döktüğünün de farkındaydı. Broc'un da gördüğü gibi, onu yaramazlık yaparken görmüştü. Iain, Malcom'la konuştuğu konu daha önemli olduğu için onunla yüzleşmemişti. Ve eğer kaçmayı başarırsa diye, bu gece peşlerine düşüp onu engellemeye yetecek kadarını toplamaya kararlıydı. Planı ona hiç yardımcı olmayacaktı.

Ve Broc'un neyin peşinde olduğunu keşfetmeyi amaçlıyordu. Delikanlı, Iain'in haylazlıktan şüphelenebileceği son kişiydi, ama kanıtlar önündeydi. Iain ilk başta Broc'un onunla yüzleşmek istediğini düşünmüştü, ama hararetli konuşmalarından sonra bile kız kırıntılarını dökmeye devam etti. Sebebi ne olursa olsun, Broc ona yardım ediyordu. Bu çok açıktı.

Ona doğru attığı sürekli bakışlar da dikkat çekiciydi. Yüreğini sıkıan o bilge kahverengi gözlerin derinliklerinde yansıyan özlem. Onun arzuladığı Iain değildi, diye düşündü, Malcom ile arasındaki sevgiydi. Bakışlarının sıcaklığını ve Tanrı'yı hissettiği anda, onu kollarına alıp acısını dindirmek için karşı konulmaz bir arzu da hissetti.

İçinde duygular savaşıyordu.

Lanet olsun, ama eğer ona bu kadar belirgin bir özlemle bakmayı bırakmazsa, kendini tutabileceğinden emin değildi. Ne de olsa o sadece bir erkekti, kadınsız çok uzun zaman geçirmiş bir erkek. Arzuladığı şeyin kendisi değil, ona veremediği başka bir şey olduğu gerçeğini hatırlaması giderek zorlaşıyordu. Verecek gücü yoktu. Bir zamanlar kalbini açmayı düşünmüştü; şimdiyse bir mezardan daha sıkı mühürlenmişti.

Ve hala onu çiziordu.

Evet, çok tatlıydı ama daha fazlası vardı.

Uzun zamandır bir kadın tarafından bu kadar dikkati dağılmamıştı. Mairi bile onu bu kadar etkilememişti. Karısı güzeldi ama kalbi ona karşı zehirlenmişti. Onu sevmek bir görevdi. Onu istemek ise düşünülemezdi.

Ama FitzSimon'ın kızını istiyordu.

Dün gece ona yaptığı uyarı sadece dikkatini dağıtmak için değildi ve bakışlarının onun üzerinde bıraktığı etki acı verici derecede fizikseldi. Vücudu, sessizce ondan istediği şeyleri arzuluyordu. Aman Tanrım, kör olabilirdi ve hâlâ onun varlığını hissedebiliyordu.

Suya hasret bir adam gibi, havadaki suyun kokusundan çılgına dönmüş. Sinirleri gergindi.

Dönüp baktığında, onun baktığını gördü ve kanı kaynamaya başladı. Ne kadar küstah bir kadın olsa da, bakışlarını ona dikti, koyu gözleri için için yanıyordu, onun sahip olamayacağını bildiği bir cinsel bilgiyi yansıtıyordu... yoksa sahip olabilir miydi?

Bu olasılık onu uyandırdı, zihninde yeni imgeler canlandı. Kalp atışları hızlandı.

Yoksa gözlerinin derinliklerinde gördüğü kendi yansıması, kendi karanlık özlemleri miydi?

Birdenbire gözleri meydan okumayla, hatta belki de meydan okumayla parladı ve dizginleri çekip Ranald'ın atını ona doğru sürdü. Iain, yaklaşan savaşı fark ederek arkasını döndü; onun yaklaştığını görmenin, onu tahmin etmenin ve onunla karşılaştığında hâlâ aklını kaybetmemenin neredeyse imkansız olduğunu biliyordu.

Tanrı'nın gerçeği, ama zavallı bir rehine olması gereken biri için, daha çok kibirli bir kraliçe gibi davrandı, Broc'a sitemler yağdırdı ve o güzel gözleriyle hançerler savurdu. Çoğunlukla ona doğru ve Iain bu düşünce karşısında sırtıtmaktan kendini alamadı.

Ve sonra iç çekti, çünkü onun o güzel, iri kahverengi gözleri onun iyiliği için fazla anlamlıydı.

Bölüm 16

Page'i kışkırtan şey, yüzündeki ifadeydi; dudaklarındaki o kibirli kıvrım, sanki onunla alay ediyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ne bilebilirdi ki? Köpeğin! Kesinlikle kumaş parçalarını düşürdüğünü bilmiyordu; yoksa çoktan bitirmişti bu işi.

Ve büyücü olmasın, ya da onun kötü düşüncelerini tahmin etmesi mümkün olmasın. Bunlar onun düşünceleriydi ve bunlarla mücadele etmesi gereken tek kişi oydu; yanakları kızarmışsa, bunun tek sebebi zavallı adamın onları sürekli ileri, hiç durmadan, hiç dinlenmeden itmesiydi. Yorgundu. Üstelik öğleden sonra da gerekeni yapması gerekiyordu.

Page, içlerinden hiçbirisiyle konuşmamaya kararlı olduğu için ilk seferinde bile şikayet etmemişti. Broc'un pireli bir aptal olduğuna çoktan karar vermişti! Bütün gün ona neredeyse hiç iyi söz söylememişti ve onu kurtaran tek şey, küçük Merry Bells'i çok sevmesiydi. Aman Tanrım, ama canavarla yattığına bile bahse girebilirdi; pirelerini orada kapıldığından hiç şüphesi yoktu. Ve artık pirelerinin orada olduğundan neredeyse emindi.

Birkaçının varisi olmamak için binek hayvanını ondan uzaklaştırdı ve Kerwyn'e hayvanın keskin zekâsıyla övündüğünde fazla eğlenmemeye çalıştı. Kerwyn ise onu görmezden geldi. Broc'un övünmelerini yarım kulakla ve daha önce de hikayelerini duyduğunu ima eden kalıcı bir gülümsemeye dinledi.

Sonra Angus vardı. Angus, kafası karışık, yaşlı bir aptaldı ve sık sık yaptığı gibi ona bakıyordu; sanki çözülmesi gereken lanet bir bilmeceymiş gibi. Tanrı aşkına, ama Angus onu neredeyse toprak sahibi kadar huzursuz ediyordu. Tek tesellisi, MacKinnon'ı daha da aptal bulmasıydı, çünkü Iain'e attığı bakışlar kesinlikle şaşkındı.

Ve MacKinnon... Onun kendisine nasıl hissettirdiğini çoktan belirlemişti.

Kafası karışmış.

Umutlu.

Heyecanlı.

Ve ona bunu söylemeden önce asılacaktı!

Sabrı tükenince dizginleri çekip zavallı Ranald'ın atını öndeki biniciye doğru sürdü. Onu çevreleyen at çemberine lanetler yağdırarak doğruca MacKinnon'a yöneldi. Aklından geçenleri söylemesine engel olacaklar mıydı acaba! İşkencecisiyle konuşmaya kararlı bir şekilde, arkasından gelen

küfür ve uyarıları görmezden gelerek İskoç sürüsünün arasından güçlkle ilerledi.

Hiç kimse onu durdurmadı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde, uyanıkken aklına gelen her saniyeyi işgal etmeyi başaran adamla yüz yüze geldi.

Iain MacKinnon.

Adı bile tüyleri diken diken ediyordu.

"Hemen durmanı istiyorum!" diye ısrar etti ona.

Bir kaşını kaldırdı ve şehvetli dudakları onun aleyhine esprili bir şekilde kıvrıldı. "Şimdi mi?" diye sordu. "Peki, tam olarak neyi durdurmamı istiyorsun, kızım?" Malcom da ona biraz endişeyle baktığında, oğlunun omzuna nazikçe elini koyarak onu rahatlatmıştı. Page bu basit babacan hareketi fark etmemeye çalışmış ve onun öfkesine odaklanmayı tercih etmişti.

Adamın kibirli ses tonundan rahatsız oldu. "Dur demek istiyorum!" dedi, sabırsızca elini sallayarak alayı işaret ederek. Oğluna ihtiyatla baktı, çocuğun onu deli sandığını hayal ediyordu. Onu suçlayamazdı; kesinlikle öyle hissediyordu. Tanrı aşkına, adam onu ilk gördüğü andan itibaren kendini rahatsız hissetmişti. Bulanık. Sonra bakışları MacKinnon'ın parıldayan kehribar gözlerine döndü ve aniden hiçbir şey düşünemez oldu.

Bakışlarının derinliklerinde gördüğü şey karşısında yüreği hopladı.

Arzu.

Yanlış anlaşılmasın.

Ona doğru titreyen altın alevler gibi, gözleri vücuduna erimiş bir ısı gönderiyor, teninin hem acı verici hem de nefes kesici derecede tatlı bir şekilde karıncalanmasına neden oluyordu.

O gözler onu büyülüyor, sıcaklığının tadını çıkarmaya davet ediyordu.

Omurgasından aşağı istenmeyen bir ürperti yayıldı.

Bunu görmezden gelmeye çalışmış ama feci şekilde başarısız oldu. Duyularına yapılan saldırı çok şiddetliydi. Bakışları adamın ağzına kaymış ve gözlerini ondan ayıramayarak öylece bakakaldı.

"Neyi durdurmamı istiyorsun kızım?" diye sordu, sesi kısık ve alçaktı.

Bakışları onunkilerle buluştuğunda kalbi hafifçe takla attı.

Gözlerini kırıştırdı, bekledi ve Page yutkundu. "Dinlenmem gerek," diye açıkladı, hafif sersemlemiş ve biraz da nefes nefese kalmıştı. Sesi kalınlaşmıştı ve bu onu utandırıyordu.

Bakışlarının onun üzerindeki etkisinin farkında gibiydi, çünkü dudakları biraz daha kıvrıldı ve kadın kekeleyerek, "B-biz y-olduk..." dedi.

Aniden, yıkıcı bir gülümsemeyle gülümsedi ve nefesi tamamen kesildi. Midesi uçuştı, kalbi fırtına öncesi rüzgâr gibi kanatlanıp boğazına doğru uçuştı; acımasız bir esintiyle çaresizce yukarı doğru savrulan kuru yapraklar gibi, ağaçların budaklı dallarında boğuldu.

"Bütün sabah bisiklete bindim," diye bitirdi yutkunarak.

Hiçbir şey söylemedi, sadece gülümsemesini derinleştirdi ve Page, yasak meyvenin tadına bakmaktan dili kesilmiş zavallı bir çocuk gibi hissetti kendini. Birdenbire, onun bakışları altında kendini çok değersiz hissetti. Aman Tanrım, o güzeldi... her şeyiyle. Her şeyiyle. Dudaklarının kıvrımından yüzünün hatlarına, uzun ve ince vücuduna ve neredeyse çıplak olan uzuvlarındaki kas gücüne kadar.

Ve o... o çok... sadeydi.

Onu intikamdan başka bir şey için istemesi mümkün değildi.

Gerçekten de onunla oynuyor olmalıydı, çok zalimce bir oyun oynuyor olmalıydı, çünkü onun gibi bir adam asla böyle bir kadını isteyemezdi.

Bir kalp atışı kadar bile değil.

Onun nezaketi onu sadece şaşırtmaya yaradı. Yüreği acı bir şekilde burkuluyordu.

Ahenkli aksan ve sesindeki yumuşak ton onu rahatsız ediyordu, çünkü asla gerçekleşemeyecek şeyleri arzulamasına neden oluyordu... bir sevgilinin kucaklaması... kulağına bir fısıltı... dudaklarında onun nefesi.

Babasının evinin karanlık köşelerinde fısıldanarak duyduğu her şey.

"Ne oldu kızım?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Page, düşüncelerinin bu kötü gidişatından rahatsız olarak aniden arkasını döndü. Yüzünün kızardığını hissetti. "B-bütün gün boyunca en ufak bir dinlenme fırsatı bile bulamadan at sürdük," diye yakındı. "Hiç de..." Ona hızla baktı, sonra bakışları hızla uzaklaştı. Böylesine hassas bir konuyu açmak zorunda kaldığı için hem sinirlenmiş hem de huzursuzdu; adamın paramparça olmuş ruhuyla böyle oyunlar oynaması onu hem incitmiş hem de hayal kırıklığına uğratmıştı. "Biliyor musun..."

Nasıl yapabildi? diye sordu kendi kendine.

Kalbinin parçalarının bu kadar narin bir şekilde birbirine kaynaştığını bilemezdi. Güzel dudaklarından çıkan tek bir fısıltının, güneşin kavurduğu topraktaki ilk yumuşak kar taneleri gibi, onun acınası kalbini eritebileceğini.

Hayır, MacKinnon'a göre o, babasının sevgili kızıydı. Ve o... O, değerli oğlunu çalan adama karşı intikamıydı.

Adamlarına İskoçça bir emir verince aniden irkildi. Bu şiddetli ses karşısında Page oturduğu yerde irkildi. İlk düşüncesi öfke oldu - adam ona kızgındı - ve ürperdi.

Ne yapmıştı?

Vallahi ne dediğini bile hatırlayamıyordu!

Adamları hemen rotalarını değiştirdiler, takip ettikleri vadiden uzaklaşıp hafif eğimli bir tepenin yamacına tırmandılar. MacKinnon oğluyla kısaca konuştu, çocuk başını salladı ve ardından kuzeni Lagan'a gelip kendisine bakması için bağırdı. Oğlunu Lagan'a uzattı, Page'e kısa bir bakış attı ve ardından kuzenine anlaşılmaz bir emir verdi. Aralarındaki mesafeye aniden ulaştı, dizginlerini yakaladı ve ardından gruptan uzaklaşarak seyrek bir ormana giden bir patikaya saptı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana ihtiyacın olan mahremiyeti sağlamak için," diye çıkıştı Iain, ihtiyaçlarını ihmal ettiği için değil, gözlerinin derinliklerinde gördüğü şey için kendine kızarak. Adamları bedensel talepler söz konusu olduğunda törensel davranmazlardı, sadece yapmaları gerekeni yaparlardı. Onunkini düşünmeyi unutmuştu ve bu durum onu sinirlendirmişti, ama onu en çok kızdıran şey, ona attığı o lanet olası yaralı bakışı.

Lanet olsun babasına, umursamaz bir eşeğe!

Duruşu hâlâ gururlu ve sarsılmaz olsa da, gözleri her şeyi açığa vuruyordu. Adam, onun nemli bakışlarının tutkulu derinliklerindeki çekimi hemen fark etmiş ve bedeni on kat daha fazla tepki vermişti. Sanki sakalsız bir gençmiş gibi, avuçlarındaki ter, tuttuğu deri dizginlere tuz basmaya başlamıştı. Ve Tanrım, uyarılması anında ve acı verici olmuştu. Orada oturmuş, onun saçmalıklarını dinliyor ve düşüncelerini onun söylediği tek bir kelimeye odaklamakta zorlanıyordu.

Sesinin tonu bile onu baştan çıkarıyordu.

Onu uyuttu.

Boğuk ve nefes nefese.

Çok sevildikten sonra nasıl ses çıkarabileceği.

Bu düşünce kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Ve sonra tutkusu ne kadar hızlı ortaya çıktıysa, o kadar hızlı bir şekilde yok oldu ve yerini, onu ilk gördüğü andan itibaren tanıdığı o yaralı bakış aldı: küçümsenen bir kadının bakışı.

Aman Tanrım, varlığının ona neler yaptığını fark etmemiş miydi? Dün akşam yeterince açık söylememiş miydi? Bu ormandaki en تنها yeri bulup onu o tepeden aşağı çekip ne kadar etkilendiğini ona göstermeyi kafasına koymuştu.

Aman Tanrım, nasıl bilmezdi ki?

"Geri kalanlar ne olacak?" diye sordu biraz endişeyle. "Nereye gidiyorlar?"

Iain'in çenesi gergindi, ama öfkesinden kurtulmaya çalışıyordu. Onun iyiliği için. "Akşam için yerleşecek bir yer bulmak için."

"Biz olmadan mı?" Sesi sıkıntılı ve biraz nefes nefese geliyordu, Iain onu değerlendirmek için döndü. Tekrar bakıyordu, o güzel, duygulu gözleri kocaman açılmış ve endişeyle doluydu. Dudağını gergin bir şekilde ısırды, Iain de kurumuş dudaklarını yaladı.

Onunla yalnız kalmaktan mı korkuyordu?

Bu düşünce nedense onu hem rahatsız ediyor, hem de çok hoşuna gidiyordu.

"Onları yakalayacağız," diye güvence verdi ve arkasını döndü. "İşimiz biter bitmez."

"Nereye gidecekler?"

"Yükseltinin hemen ötesinde. Yeterince تنها bir yer, rahatsız edilmeyeceğiz."

"Anlıyorum," dedi ama sesi pek de rahatlamış gibi çıkmıyordu.

"Orada bir de göl var," diye ekledi Iain. "Belki biraz dinlenmek istersiniz diye düşündüm." At binerken yüz ifadesini izleyerek, ruh halini tartarak ona baktı ve sonra ekledi, "Suisan," Tanrı onu affetsin, ismi bu kadar erken denemek istememişti, hatta ona ne diyeceğini bile düşünmemişti, ama yine de isim aklına geldi ve ona çok yakıştığını düşündü.

Narin ve güzeldi, tıpkı bir zambak gibi, ama aynı zamanda dayanıklıydı da, her bahar en sert karları atlattıktan sonra geri dönüyordu.

Bakışları ona kaydı, gözlerini kırptırdı, sonra aniden arkasını döndü. "Ben senin keyfine göre adlandırılacak bir hayvan değilim!" diye tısladı.

Iain ne diyeceğini bilemedi. Doğruydı. Yolun geri kalanını sessizce yönetti, onu ormanın en sık yerine çekti, sonra dizginleri çekip attan indi.

"Hayır, sen değilsin," diye itiraf etti sonunda.

Page eyerde kaskatı kesildi. Iain, onun inmesine yardım etmek niyetiyle yanına gitti, ama o anda ona bakma hatasına düştü.

Gözlerinde yaşlar vardı.

Kadın bakışlarına karşılık vermese de onları görebiliyordu ve yüreği burkuluyordu. Yanlış mı yapmıştı acaba? diye düşündü ve sonra yaptığını anladı, çünkü kadın tekrar ona bakmak için döndüğünde gözlerinde öfke vardı, öyle acı dolu bir öfke ki, Iain'in yüreği kanıyordu.

Kahretsin, ama onun ne hissettiğini neden umursasındı ki? Bu kadını tanı mıyordu. Ona hiçbir şey borçlu değildi! Onu buraya getirmek istememişti...

Ve yine de öyle yapmıştı.

Aniden, onu gerçekten istemeseydi, asla getirmeyeceği aklına geldi. Onun ne hissettiğini önemsiyordu çünkü ruhunun uzun yıllardır dokunulmamış bir köşesine ulaşmıştı. Bir şekilde, o ilk yürek burkan bakışıyla o karanlık diyarı delmişti.

Onun önünde, sırtından aşağı doğru açılan uzun örgüsü, parlayan ve ışıldayan koyu gözleri ve gururlu duruşuyla, o anda neredeyse vahşi bir şeye benziyordu. Vahşi ve yaklaşılmaz, ormanların geyikleri gibi, o kocaman kahverengi gözleri hem korkutucu hem de dikkatliydi.

Iain bir an için o dipsiz karanlık göletlere tamamen büyüldü, bir yanılla o sisli derinliklere atlayıp gizli gizemleri ve zevkleri keşfetmeyi arzuluyordu...

Kadının ona acıdığını düşündüğünü biliyordu, bu apaçık ortadaydı. Bunu gözlerinden anlayabiliyordu ama Tanrım... gerçeklerden çok uzaktı. Aksine, ona hayranlık duyuyordu. Babasının elinden gördüğü kötü muameleye katlanıp da bu kadar yara almadan kurtulabilecek çok az erkek vardı.

Yaralı da olsa, yenilmiş olmaktan uzaktı.

Onun da onu kıskandığını fark etti. Korkmadan kucakladığı özgürlüğü için onu kıskanıyordu.

Onu ilk gördüğü anı düşündü; gece yarısı yüzmekten sırsıklam, hiçbir gerçek hanımefendinin hayal bile edemeyeceği bir haldeydi. Ayaklarına kapanmış olmasına rağmen gözleri meydan okumayla parlamıştı.

Tanrım, o an fethetmek değil, ona katılmak istiyordu.

Hayatının karanlık odasında çok fazla yıl geçirmişti; her zaman doğru olanı, adil olanı yapmış, odasının eşiğinin hemen ötesinde onu çağıran mum ışığının peşinden hiç gitmemişti.

Babasının tek oğluydu ve her şeye rağmen dünyaya bir erkek olarak gelmişti. Iain onu çok sevdiğinden emin olsa da, babası hiçbir zaman gerçek bir baba değil, bir öğretmendi; tek varisinin bir şekilde bu hayattan ayrılacağından ve egemen soyunun sona ereceğinden hep korkuyordu. Hem

Iain'i sonsuza dek korumuş hem de yaşlı toprak sahibi sonunda gözlerini kapattığında kendi başının çaresine bakabilsin diye onu acımasızca eğitmişti. Ve Tanrım, gözlerini çok erken kapatmıştı, Iain'in on yedinci kışındaki son kez.

Babası onunla gurur duyardı, diye düşündü, çünkü klanına her şeyini vermişti. Hayatının her anını, uyanık olduğu her saatini.

Onlara hiçbir şeyden kaçınmamıştı.

Ve hâlâ onun bir kısmı kendisine ait değildi, onu vermek onun elinde değildi, çünkü onu kendisi bile elde edemiyordu.

Ve sonra yalnız kalmıştı.

Annesini hiç tanımamıştı, bu gerçeğin yasını tutmaktan hiç vazgeçmemişti. Yine de bazen... bazen... onun o nazik yüzünü, derin anılarının arasında gördüğünü sanıyordu.

Gösterişten başka bir şey değildi, biliyordu, çünkü onu hiç kollarının arasına almamıştı. Hiç yatıştırıcı gözlere bakma fırsatı bulamamıştı - ne renk olduklarını bile bilmiyordu, ama mavi olduklarını belli belirsiz hissediyordu - bir bebekken göğsünü emme fırsatı bulamamış, diğer çocuklarla oynarken onu izlediğini görme fırsatı bulamamıştı.

Mairi de klanına karşı görevini yerine getirmişti.

Ondan çok şey istemişti, çok şey -belki de çok fazla. Ölümünün sorumluluğunu almaya razıydı. Hatta hepsini almıştı -her zamanki gibi görevi buydu. Onu reddetmesi ve ondan kaçmak için girdiği cehennem azabı, hayatı boyunca büyük bir sevgile baktığı o tek, sönük mumu nihayet söndürmüştü. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, yüksek kule penceresinden kaçışının ardından mum titreyip sönmüştü.

Karşısında gururla oturan kadın, tam eşiğinin ötesinde parlayan, onu çok iyi bildiği karanlıktan çağıran o ışık gibiydi.

Tanrı... ve onu takip etmek istiyordu.

Bu kısa tefekkür anları Iain'in sonunu getirdi, çünkü paylaştıkları sersemlikten kurtulmuş gibiydi ve gözlerinin öngördüğü tüm intikamla aniden tepki verdi.

Çok geçti, dizginleri elinden kaptı. Ranald'ın atını öfkeyle mahmuzladı. At şaha kalktı ve ileri atıldı. Iain dizginleri tek parmağı dışında tümüyle kaybetmişti ve bu çekingen tutuşla onu durdurmaya çalıştı.

Ranald'ın atı, artık sersemlemiş bir halde, tereddüt ediyor gibiydi ve Iain hemen dizginleri yeniden eline almaya çalıştı, ama atı bu sefer daha da öfkeyle mahmuzladı ve adam öne doğru savruldu. Deri, elinin etini kesti ve

çekişinin şiddetiyle dağladı. Adamın kolu dizginin içinde kıvrıldı ve Iain'le birlikte sürüklendi.

Acı içinde uludu, tutunacak bir yer bulmaya çalıştı ama at çok hızlı kaçtı. O anda kadının onu öldüreceğini, durmayacağını, kendi atıyla onu takip etmesi gerekeceğini anlayınca hemen kurtulmaya çalıştı. Başardı, ama önce atın toynaklarının altına girmeyi başardı. Cevap olarak verdiği küfür acı dolu bir cığlıktı.

Kolu çözüldü ve yere fırlatıldı.

Kafasına gelen şiddetli çarpmanın sesi bilinçaltına kadar yankılandı.

Page'in, kendisini saran öfkeli sisten kurtulması bir an fazla uzun sürdü. Ne yaptığını aniden fark ederek, atını döndürdü ve yere oturup, at eti sabırsızlıkla dalgalanırken, yerde hareketsiz yatan bedene baktı.

Tatlı Mary, ona ne yapmıştı?

Bir yanı ona gitmek istiyordu.

Yüreği acıyla burkuluyordu.

Özgürlüğe giden yola dehşet ve panikle bakmak için döndü ve bir an için acı ve parçalanma hissetti.

Kaçış için bundan daha büyük bir fırsat olamazdı.

Ve onun bir kısmı gitmek istiyordu, babasının yanına, bir kısmı gerçekten istiyordu, ama büyük kısmı, babası orada öylece yatarken gidemiyordu.

Öylece duruyor.

Babasının düşmanı olduğunu kendine hatırlattı.

Yalancı ve vefasız bir hilekar.

Ona nezaketten başka bir şey yapmayan adam. Ona karşı işlediği en büyük suç, babasının ona vermeye hiç cesaret edemediği bir ismi vermek olan adam.

Suisan.

Yüreği burkuluyordu. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu.

Dudaklarından çıkan o ses, bir sevgilinin fısıltısı gibi, onun kalbini hoplatmış, gözlerini hiç dökmeye cesaret edemediği yaşlarla doldurmuştu.

Evet, ve o anda onu sevmeye cesaret etmişti, bu vahşi yabancıyı, hoşlanmaya bile cesaret edemediği adamı.

Karşısında hareketsiz yatan bedene bakarken kalbi hızla çarpıyordu.

Ona acıdığını fark etmesi kalbini taş, düşüncelerini öfkeye çevirmişti.

Yanaklarından aşağı doğru süzülen gözyaşlarının farkına vardı.

Kulaklarında hıçkırıklar çınılıyordu; kendi hıçkırıkları mı?

Aman Tanrım, bu adam için neden ağlasın ki?

Nasıl gitmezdi ki? Hayatı boyunca babasının onu istemesini beklemişti ve şimdi babası onu istediğine göre, ona gitmeliydi! Gitmeliydi!

İsa, ama bu adam ona ihanet etmiş, sadakatini bozmuştu. Onun orada yatması neden umurundaydı ki?

Muhtemelen ölüyor.

Muhtemelen ölmüş.

Midesi burkuldu.

Kadın onu izlerken, adam kıpırdamadı bile. Orman zemininde yatıyordu, iri bedeni altındaki eğretili otlarını eziyordu. Seyrek dalları olan ağaçların arasından sızan ışığı çılgınca ölçüyordu; hava hızla kararıyordu.

Ya güneş son inişini yapmadan önce onu bulamazlarsa? Broc'un Ranald hakkında anlattıklarını, cesedinin ne halde bulunduğunu hatırladı ve yüreği korkuyla doldu.

Tatlı İsa, Iain MacKinnon'ın kaderinin bu olmasına dayanamıyordu, ondan hala nefret etmek istese de.

Gidemedi, Allah yardımcısı olsun, gidemedi!

Atını mahmuzlayıp dizginleri onun yanına çekti, hızla attan indi ve hemen onun yanına diz çöktü.

O kadar hareketsiz yatıyordu ki, Page'in kalbi küt küt atıyor ve korku onu sarıyordu.

Nefesini duymak için can atan, hâlâ yaşadığına dair bir kanıt arayan kadın, yanağını hâlâ tatlı bir yaşam iksiriyle sıcak olan dudaklarına dayadı. Yüzünde hissettiği hafif ve ferah nefesi hissettiğinde rahatlayarak gözlerini kapattı.

Tanrıya şükür!

Buna dayanamazdı.

Çok şükür, çok şükür, çok şükür!

Uzun bir süre hareket edemedi, baş döndürücü bir rahatlamayla uyuşmuştu.

Aniden bir el ensesini yakaladı ve adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kirpiklerinin yanağına değdiğini hissetti ama boynundaki toka yüzünden kıpırdıyamadı. Adam onu daha sıkı kavrarken ciğerlerini derin bir nefesle doldurdu. Adamın burun delikleri sanki onu kokluyormuş gibi açıldı, sonra inleyip çenesini sıktı.

Kalbi şiddetle çarpmaya başladı. Düzensiz bir şekilde çarpıyor, sesi kulaklarında vahşi davullar gibi yankılanıyordu. Bedenlerinin yakın pozisyonunda içinde oluşan dalgalanmalardan endişelenerek uzaklaşmaya çalıştı.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi.

Tek kelime bir yalvarıştı, ruhunun derinliklerinden bile daha fazla çaresizlik taşıyan, acı dolu bir fısıltıydı. Ve Tanrı ona yardım etsin ki, onu kendisine karşı tutan şey, onun tutuşunun gücünden daha fazlaydı.

Bir an ikisi de konuşmadı; sadece onu yüzüne bastırdı, dudaklarını yanaklarına bastırdı, Page'in yalnızca kendisinin bildiğini sandığı bir çaresizlikle.

Kıpırdandı ve adamın kavrayışı daha da sıkılaştı.

"Gitme," diye yalvardı ve göğsüne dayadığı avucunda kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu.

"Ben..." Page şiddetle yutkundu. Mantıksız görünse de, bu basit istekten büyük bir zevk alıyordu. Ciğerlerindeki nefesi kesiyordu. "Ben... Seni öldürmekten korktum," diye itiraf etti yumuşak bir sesle ve gözlerini kapatıp, adamın dudaklarını yüzüne değdirmesine izin verdi.

Tatlı Mary... yumuşak, sıcak ve tatlı... dudakları onu... çılgına çeviriyordu. Büyük bir zevkle titriyordu.

Nefesi, tıpkı onunki gibi, zorlukla çıkıyordu ve fısıltısı yüzüne sıcak ve tatlı geliyordu, ama yine de onu bırakmıyordu. Page, bedeni ona ihanet etmeden önce kıvranmaya çalıştı, ama bir şekilde dudakları kulağına ulaştı ve "Kal, kızım..." diye mırıldandı.

Aman Tanrım... Page, onun yalvarışlarıyla, onun nefesinin meme ucuna değen sıcaklığıyla, yüzünün tadını çıkarır gibi olmasıyla, sevdiği kişiyi tanımaya çalışan kör bir âşık gibi... Iain'in parmakları dudaklarıydı... ve onu delirtiyordu.

"Yaralı mısın?" diye soracak kadar akıllıydı. Parmakları saçlarının arasına kaydı, aradı, saçlarının kalın ve sağlıklı dokusunun gizlice tadını çıkardı.

"Hayır."

Adamın cevabıyla rahat bir nefes aldı ve sonra kulağına fısıldadı: "Neden geri döndün?"

"Ben... Ben bilmiyorum," diye cevap verdi ve gerçekten de bilmiyordu.

"Bunu yaptığın için çok mutluyum kızım."

"Bunu yapmamalıydım," diye yumuşak bir sesle itiraf etti.

"Ama sen yaptın."

"Evet." Page, dudakları bir kez daha yanağına hafifçe değdiği için yutkundu. Onu durdurmadı. Durduramazdı. Yüzünü okşayan o hissin tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Aman Tanrım, bir kalbin bu kadar yorgun hissedip hâlâ atmaya devam edebileceğini hiç görmemişti.

Teninin dokunuşa karşı bu kadar hassas olabilmesi.

Bedeninin bu kadar... çaresizce özlem duyabilmesi.

Kalbi değil, bedeni, diye hatırlattı kendine, çünkü kalbi taşa gömülmüştü; kan, harç ve acı dolu bir titizlikle kendi elleriyle ördüğü taş duvarlar. Onları yıkma gücüne yalnızca babası sahipti ve o, tuğlaları tek tek ona vererek, hayatının temeli olan bu temele sağlam bir şekilde oturtmasını sağlayarak, onları inşa etmeye yardım etmişti.

Ah, ama onun ruhu... onun ruhu özlemle özlemle yükselmiş, kalbinin hapisanesindeki sınırlarından uçup gitmişti, katı duvarlardan geçen bir hayalet gibi.

Vücudu da şimdi özlem duyuyordu ve Allah yardımcısı olsun, bunu inkar edecek hali yoktu.

Parmakları farkında olmadan onun saçlarının arasına dolandı ve adamın tutuşunu gevşettiğinin farkında değildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Beni affet kızım." Kolları onu kendine doğru çekerken yanağını öptü. "Seni incitmek istememiştim..."

"Biliyorum," diye haykırdı Page ve bir şekilde bunun böyle olduğunu biliyordu. Sonra hiç düşünemedi, çünkü adamın elleri bir şekilde yüzüne ulaşmıştı. İlk gece yaptığı gibi yanağını avuçladı... nefesini ve kalbini çalan bir şefkatle, gözlerinden yaşlar boşandı.

Bölüm 17

Ona bu kadar utanmadan gösterdiği arzu, Iain'in yüreğini acıyla sızlattı. Ruhuna kutsal bir ışık akışı gibi aktı, en karanlık örümcek ağlarıyla kaplı yerlerden gölgeleri kovdu.

"İstememeliyim," diye fısıldadı. "İstememeliyim..." Ve sesindeki çaresizlik ruhunu parçaladı. O da onu istememeliydi ama istiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, istiyordu.

Yüzünü çevirip bakışlarıyla buluşturdu. "Ama sen öyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerini kapattı ve alnını onun alnına yasladı. "Hayır."

Biraz geri çekilip gözlerinin içine baktı. Ormanın üzerine daha koyu gölgeler çöküyor, onları loş bir ışıkla yıkıyordu, ama yine de gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu.

Doğrusu.

"Bunu bakışlarından anlıyorum kızım," dedi.

Kadın bir kez daha inkar etti, başını hızla sallayarak onu ikna etti, hiç de öyle olmadığını.

"Bunu yapmamalıyım," diye ısrar etti.

Konuşurken dudaklarını daha iyi görebilmek için çenesini avuçladı ve yukarı kaldırdı. "Bu bakış bana başka bir şey söylüyor. Dudaklarıma hitap ediyor..."

Kendini doğrultu ve dudaklarını güzel çenesine değdirdi. "Bunu istiyor..." Kadın içgüdüsel olarak, kendiliğinden başını eğdi ve adam ağzını ağzıyla kapatıp, önce çekinerek dudaklarının tadına baktı.

Page, her tatlı okşamayı ruhunun derinliklerinde hissediyordu. Dudaklarındaki her yumuşak dokunuş, yüreğini çılgınca bir heyecana sürüklüyordu.

Tatlı Mary, bunu ne kadar da istiyordu...

Onu nasıl istiyordu.

Hayatında hiçbir zaman bundan daha fazlasını arzulamamıştı...

Ona verdiği azıcık şeyi almakta ne sakınca olabilirdi ki? Onu terk etmesinin ne önemi vardı? Önemli değildi... ve de değildi, diye düşündü kendi kendine.

Ya bu tek an onun geçici bir mutluluk anı olsaydı? Bu aidiyet duygusuna... istediği duyguya... kavuşma şansı...

Hiç almadığı için pişman olur mu?

Onun kendisini sevmeyeceğini biliyordu, kendisinin de onu sevmeyeceğini, çünkü birbirlerine yabancıydılar. Yine de... onu istiyordu. Bunu, ona dokunuşundan anlıyordu... öylesine nazikçe, ama bir o kadar da coşkulu bir şekilde ki, yüreği sevinçle haykırıyordu.

Dili, kalbini acıyla sıkıştıran bir zevkle dudaklarında gezindi. Page, nazik dürtmelerine, erotik ve talepkar okşamalarına ağzını açtı ve dili içeri girerken, cesurca ağzını yağmalarken, dilini tahrik ederken bedeni titredi... ta ki...

O da zevkten inleyerek onun bu nazik oyununa katıldı.

Bu, mutluluğun en tatlı tadıydı.

Hayal ettiği her şey.

"Şimdi söyle bana, beni istemiyor musun kızım?" diye meydan okudu ve dudaklarını onun ağzından ayırdı.

Onu gözlerini kapalı bıraktı, somut dünyaya açamadı. Tanrım, geri dönmek istiyordu... Her bir lezzetli titremeyi yeniden yaşamak istiyordu.

"Evet," diye fısıldadı nefes nefese, gözlerini hiç açmadan. Eğer açmadıysa, gerçek olmak zorunda değildi...

O, öyleymiş gibi davranabilirdi...

"Evet, Tanrı yardımcım olsun ama..."

Dürüst itirafı karşısında, Iain'in içine neredeyse acı verecek kadar yoğun bir haz duydu. Sonra bambaşka bir acı onu sersemletince inledi. Onu öpüp bayıltmak için kendini yerden kaldırmaya çalıştığında, acı uzuvlarında patladı. "Ah... Tanrım..." Gözlerini bu acıya karşı kapattı.

Kadının telaşla nefesini duydu. "Yaralandın mı?" diye bir kez daha sordu ve gözlerindeki endişeyi görebiliyor, sesinden duyabiliyordu. Bu, ruhuna bir merhem gibiydi.

Tanrım, incinmiş olup olmadığını kesinlikle bilmiyordu. Yüzünü buruşturdu, çünkü kendine gelmişti, onun sıcak, yumuşak yüzünün kendi yüzüne bu kadar yakın olduğunu görünce şaşırdı ve anında kokusuna, yakınlığına kapıldı, öyle ki neden o lanet olasıca ıslak orman zemininin ortasına serildiğini bile unutmuştu.

Bir anlığına sırtüstü uzandı ve sonra bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Yeterince iyi hareket ettiklerini düşündü, ama şeytan gibi ağrıyorlardı. Endişeli bakışlarıyla karşılaştı ve onu rahatlatma ihtiyacı hissetti, "Şimdiye kadar hiçbir şey kırılmadı." Kendisi de tam olarak ikna olmasa da gülümsedi.

Fazla kendinden emin görünmüyordu ve güzel kaşları zar zor seçilebilen bir şekilde çatılmıştı.

"Tamamen?"

Iain bacaklarını tekrar hareket ettirdi, yüzünü buruşturdu ve sonra ayağa kalkmaya çalıştı. Sırtüstü düştü, kaşları huzursuzlukla çatıldı. "Kırık değil belki, ama biraz dengesiz." Göz kırptı. "Ah, ama kötü bir büyü yapıyorsun, kızım." Sonra, şaka yaptığını anladığından emin olmak için sırttı. "İyi olacağım," diye temin etti, gülümsemeyi başaramayınca.

Uzun bir süre orada, kışının üzerinde oturup güneş batmaya devam ederken onu izledi ve o anın büyüünün bozulmamasını diledi. Loş ışıktaki kızın kızarıklığı gölgelere dönüştü, ama yüzünün narin hatları onu büyülemeye devam etti.

Ah, ama o çok güzeldi. Tanrım, o öfkeyle yuvarlanarak çıktığı o cehennem gibi yemek çuvalını giymiş olsaydı bile, Iain onu hâlâ muhteşem bulurdu.

Birbirlerine sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca baktılar, ikisi de konuşmadı.

"Seni incittiğim için özür dilerim," dedi sonunda. "İsteyerek yapmadım." Bir eline yaslanıp dizini dikleştirerek onu izledi. Kadın bakışlarını kaçırdı; yüzünün silueti ormanın alacakaranlık gölgelerine karşı hafifçe eğildi. Iain uzanıp bakışlarını karanlıkta onun gözlerine dikti. "İsteyerek yapmadım," diye yemin etti.

Başını çevirmeye çalıştı ama adam buna izin vermedi. Bakışlarını tutmak zorunda kalarak, hem öfkesini hem de acısını ortaya koyan boğuk bir ses çıkararak dik dik baktı.

İyi niyetliydi. Tanrım, ama öyleydi işte. Kendini o kadar tiksindiriyordu ki, bakışlarını onun suçlayıcı bakışlarından kaçırmamak için elinden geleni yapıyordu.

O anda, tam orada, orman zemininde, ağlamaya başladı. Lanet olsun acıya; onu kollarına aldı ve tuttu, vücudu kucağında hafifçe titriyordu.

Page, güçlü kollarının verdiği teselliye reddedemeyerek ona sımsıkı sarıldı.

Kaç kez böyle kucaklanmayı özlemişti? Kaç kez yalnız başına ağlamıştı? Saymakla bitmez.

Kucaklanmak o kadar güzeldi ki... Sanki sevilmiş gibi tutulmak o kadar güzeldi ki. Bir an için neredeyse inanabilirdi...

Yüzünü boynunun kıvrımına gömdü ve döktüğü gözyaşlarını göremediği için içtenlikle minnettardı. Duyabilmesi yeterliydi. Titremesini durduramıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, diye denedi ama başaramadı.

"Ne demek bu?" diye hıçkırarak sordu.

"Ne oldu kızım?" diye fısıldadı.

"Suisan."

Adam ona baktı. Adamın bakışlarını ve nefesinin tatlı sıcaklığını hissedebiliyordu ve yüzünü ona doğru kaldırmaya cesaret etti.

"Zambak demek."

"Zambak?"

"Güzel ve tatlı," diye fısıldadı.

"Hayır," diye reddetti Page.

"Evet, kızım," diye mırıldandı ve ona bakmaya devam etti. "Çok güzel..." Yüzünü eğdi ve dudaklarını hafifçe onunkine dokundurdu. "Çok tatlı," diye fısıldadı ve sonra dudaklarına bir öpücük daha kondurdu.

Page'in kolları boynuna daha sıkı sarıldı, kalbi bir koç gibi çarpıyor ve minnettarlıktan neredeyse patlayacak gibiydi. "Teşekkür ederim," diye yumuşakça yumuşadı ve tüm kalbiyle öpücüğü bir kez daha derinleştirmesi için dua etti.

Ona her şeyi vermek istiyordu. Ve sahip olduğu tek şey bedeniydi.

Umut, zayıf bir mum ışığı gibi, yüreğinde titreşiyordu.

Bir an için öyle düşündüğünü sandı, çünkü sanki öyle yapacakmış gibi ona bakıyordu; kalbi onunki kadar şiddetle atıyor, nefesi onunki kadar zordu. Onu neredeyse kendine doğru çekiyordu, bunu o kadar çok istiyordu ki, sıcak dudaklarının nazik güvencesini, öpücüğündeki açlığı özlüyordu.

O kadar yaklaştı ki...

Ağzının sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu, o kadar yakındı ki midesi çılgınca çırpınıyordu. Adamın kucaklaması daha da sıkılaştı, parmakları etine gömüldü. O samimi pozisyonda, sanki bir sonsuzluk gibi gelen bir süre kaldılar; bir kalp atışı kadar uzundu, çünkü dudaklarını dudaklarına yaklaştırıp, sevgililerin paylaştığı o sözsüz dilde ona ne vereceğini sorma şansını kaybetmişti.

"Artık gitmeliyiz," dedi ve Page'in yüreği pişmanlıkla düğümlendi.

"Evet," diye yanıtladı Page yumuşak ve somurtkan bir sesle. "Karanlık çökmeden önce."

Kıkırdadı ve şakacı bir tavırla onu sıktı. "Ah, kızım, ama hava karanlık," diye neşeyle belirtti.

Kahkahası ve muzip ses tonu, Page'in dudaklarında isteksiz bir gülümsemeye yol açtı. Kendini ona şaka yaparken buldu. "Fark etmemiştim."

Hafifçe güldü. "Öyle değil miydi?" Sonra ruh hali ciddileşti. "Sayfa," diye fısıldadı.

Page, tek bir kelime bile o kadar büyük bir acıyı çağırıyordu ki, bir an nefes almakta güçlük çekti. Bu, ona verilmiş bir isim değildi; babası için bir uşak olarak görevlerini yerine getirmiş, bu isme alışmıştı. Yalnızlığı, hüznü ve küçümsemeyi anlatıyordu.

Suisan güzeldi. Zambaklar. Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. Onu sevimli ve tatlı bulduğunu söylemişti ama Suisan onu harika, güzel ve nazik buluyordu ve kalbi onunla birlikte kaçmakla tehdit ediyordu.

İsteğinin önemini düşünmeden, "Eğer uygun görürseniz bana Suisan deyin..." dedi.

Hemen cevap vermedi ve bir an sonra fısıldadı: "Evet kızım... beni çok mutlu eder."

O gece Page uyuyamadı.

Yanında uyuyan adamın varlığının farkındalığıyla kalbi hızla çarpıyor, vücudu heyecanlanıyordu. Onun kollarının arasında yatmanın nasıl bir his olduğunu unutmak imkânsızdı; sanki hep özlemini çektiği yer orasıydı ve asla ayrılmak istemiyordu.

Ama gitmesi gerekiyordu.

Artık her zamankinden daha kararlıydı.

Kendi iyiliği için, hatta babası için bile, Iain'in peşine düşmesini istemiyordu, babasını kaybetmek istemiyordu; artık onu tanıma şansı vardı.

Onun kararından pişman olmasını istemiyordu.

Ayrıca, Iain MacKinnon'a karşı hissettiği çekimin bedensel değil, kalp ve zihinle ilgili olduğunu düşünerek yanıldığından da içten içe korkuyordu.

Evet, çünkü onu sevmeye meyilliydi.

Onu düşündüğünde, yüreği hem acı hem de tatlı duygularla dolup taşıyordu. Şimdi onun yanında yatarken, kendini daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu.

Suisan.

Fısıltısının anısı, omurgasından aşağı bir titreme gönderdi.

İsmiini söylediğinde, hayal kurmak çok kolaydı... Onu sevdiğini hayal etmek... Ona doğuracağı çocukları hayal etmek... Öpücüğünü hatırlamak...

Gözlerini kapattı, asi duygularıyla ve özel arzularıyla mücadele etti. İsa, ama buna izin veremezdi; kalbini bu adama veremezdi. O, o yıkıcı gülümsemeyi yaratmak için harcadığı çabadan daha fazlasını harcamadan, kalbini ayaklarının altında ezecekti.

Şilte üzerinde kıpırdanırken, istemeden adamın kendi bileğine bağladığı bileğini çekiştirdi ve boğazı düğümlendi.

Yarın.

Ertesi gün ayrılmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Bölüm 18

Kaçmayı planlıyordu.

O aptal değildi. Bunu gözlerinde görebiliyordu, arkalarında dönen sinsi küçük beyin.

İyi.

Bırak onu. Bir boğaza takılıp kurtların onu dışarı sürüklemesini ve Ranald'ın -o lanet olası Yahuda'nın- vücuduna yaptıkları gibi onun da vücudunu yemesini umuyordu!

'En iyisi bu olur,' diye düşündü, çünkü o zaman kesilmiş kuşakları Malcom için saklayabilirdi...

Her ne pahasına olursa olsun ikisinden de kurtulmaya kararlıydı ve bunu Malcom'un yakından izlendiği Chreagach Mhor'a tekrar varmadan önce yapması daha iyi olacaktı.

Kahretsin, intikamın alınmasını görmek için çok uzun süre beklemişti. Daha fazla beklemektense mahvolmayı tercih ederdi.

Hiçbir Sassenach kızı onu durduramayacaktı. Lanet olsun Iain'e. O aptalı kesinlikle büyülemişti. Ve nasıl yapacağını da bilmiyordu. Ağzı bozuk bir kızdı ve kanını ısıtmadan çok önce buza çevirecekti.

Aman Tanrım, gözlerinde görebiliyordu... Birbirlerinin göremediğini sandıkları zamanlarda birbirlerine nasıl baktıklarını. Iain'in onu koruması altına almasını izlemek yeterince iğrençti, oysa piç babası da bunu hak etmiyordu. Ama kaçmasını engellemek için giysi parçalarının peşine düştüğünü bilmek? Bu düşünceyi bile hazmedemedi.

Evet, Iain bir aptaldı, ama bu iyi ve güzeldi, çünkü bir kadına vurulan bir aptal, en büyük aptallardan biriydi.

Bu intikamı kısa sürede almayı planlıyordu. Iain, fahişe gözlerini kapatana kadar başına ne geleceğini asla bilemeyecekti... ve sonra ona anlatacaktı...

Her şey.

Evet, sonunda gözlerini kapattığında o piçin gerçeği öğrenmesini izleyecekti; tıpkı Iain'in babasına yapmayı hayal ettiği gibi.

Bu arada, içindeki bir gülümsemeyle karşısındaki manzarayı izliyor, kavgaya dahil olmak için en uygun anı bekliyordu.

"Gölde çamaşır yıkamamın ne zararı olabilir ki?" diye sordu Page, ses tonu meydan okuma doluydu.

Onları neredeyse ikna etmişti ve Angus hemen onlara gece yarısı yüzmesini ve kaçmak için gölü kullanmaya çalıştığını, neredeyse başardığını hatırlatmıştı. Ne de olsa çoğu yüzme bilmiyordu. Yaşlı adama küçümseyici bir bakış atıp kararlılıkla, "Eh, MacKinnon bana bir yıkama sözü verdi ve ben de yıkayacağım!" dedi. Sonra da su kenarına doğru ilerlemek için döndü ve onları durdurmaya cesaret etti.

Angus onun yoluna çıktı ve Page içinden küfretti. "Bu inatçı İskoçlara lanet olsun!" "MacKinnon döndüğünde bir tane alacaksın, hem de bir dakika bile beklemeden!"

Page, onun dönüşünü beklemeye cesaret edemedi. "Peki ne zaman?" diye sordu. "Nereye gitti?"

"Bu pisliği temizlemek için," dedi yaşlı adam gizemli bir şekilde, kollarını kavuşturmuş bir şekilde inatla onun önünde durarak.

"Sen inatçı, dik başlı bir ihtiyarsın!" dedi öfkeyle. "Neden beni bu kadar rahatsız etmeye devam ediyorsun? Beni evimden çalıp zincire vurup ağzınla aşağılaman yetmiyormuş gibi, bir de pislik içinde yaşamamı mı istiyorsun? Kirli toprakta uyumaya alışkın değilim ve banyo yapmam gerek!"

"Ah! Kendimi yormak bile istemiyorum, seni küstah Sassenach kızı! Ama lanet olası bir sebepten dolayı MacKinnon seni yanında tutmayı düşünüyor!" Eliyle göğsüne vurdu. "Göreceğim!"

Uyanık ihtiyar! Titreseler de Page'in elleri meydan okurcasına kalçalarına gitti. "Öyle mi? Nereye gidebilirim, rica etsem?"

Cevap vermedi ve Page orada öylece durup ona baktı, cevap vermesini bekledi. Tanrı aşkına, bu sabah onu öldürse bile kaçacaktı!

Dün gece bir daha asla fırsatı olmayacağını düşünmüştü ama bu sabah cennetten gelen bir mucize gibi bir fırsat çıkmıştı karşısına. MacKinnon kalkıp kendini ondan kurtardığında yarı uykuluydu ama yorgun ve sersemlemiş bir haldeydi ki gözlerini açmaya bile tenezzül etmemişti. Onunla yüzleşmeye bile cesaret edememişti. Sonra da gitmişti - Tanrı bilir nereye, çünkü henüz ondan hiçbir iz yoktu ve o dönmeden önce gitmek için can atıyordu.

Ona o dizleri titreten, ruhu titreten bakışla bakabilmesinden önce.

Ve gidecekti, eğer karşısında duran yaşlı aptal banyo yapmanın tamamen zararsız bir uğraş olduğuna ikna edebilirse.

"Benden kesinlikle korkamazsın, değil mi?" diye alay etti.

Yine de cevap vermedi, sanki gözlerinin önünde büyü yapıp kaybolacak kötü bir büyücüymüş gibi ona bakmaya devam etti. Page, onun bu dikkatli ifadesine ve hazır duruşuna gülebilirdi, ama o kadar öfkeliydi ki, en ufak bir neşeye bile tahammül edemiyordu.

"Gerçekten mi!" diye ısrar etti. "Benden korkamazsın! Nereye gidebilirim ki?" diye sordu biraz histerik bir şekilde. Gözleri hemen ufku taradı, bir kez daha en iyi gözlem noktasını inceledi: Orman ağaçlarının meraklı yaşlı adamlar gibi gölün üzerinde asılı durduğu yer. Yapraklı dalları, serin bir içecek için aşağı doğru uzanıyormuş gibi suyun kenarına değiyordu. Geçici bir sığınak sunuyordu.

Keşke kendini göle atabilseydi.

Atlar da karşı kıyıya yakın bir yere bağlanmıştı.

Mükemmeldi.

Page, kibirleriyle oynamanın zamanı geldiğini düşündü ve kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Elbette hepiniz... kaç kişi?" Etrafına bakınıp saydıktan sonra Angus'a döndü. "En az yirmi kişi sayıyorum," dedi ona. "Elbette tek bir zayıf kadınla başa çıkabilirsiniz, değil mi?"

"Öf!" diye haykırdı Angus.

"Evet, Angus," diye araya girdi Dougal. "Elbette tek başına zayıf bir kadınla başa çıkabiliriz, değil mi?"

Page, sesindeki bu soruya neredeyse yüksek sesle gülecekti.

"Öf!" diye haykırdı Angus bir kez daha.

"Kızın yıkanmasına izin vermemde bir sakınca görmüyorum," diye araya girdi Broc, aralarına girip ona bilmiş bilmiş bakarak. Page, bu büyük yaratığa neredeyse minnettardı. Neredeyse, çünkü sonra ekledi, "Ah, ama ne kadar kirli olursa olsun, kendi kendine yıkanırsa çok memnun olurum. Şu Sassenach kokusunu duyamıyor musun?" diye sordu ve kahkahalarla güldü.

Page gözlerini kısıtı, gece çöktüğünde kulaklarını çınlatacak kadar yanında olmayacağı için bir şükran duası etmesi gerektiğini düşündü. Aman Tanrım, ama onu çizmeli ayaklarıyla yere sermek istiyordu! Küstah İskoçlar! Hepsinden fazlasıyla bıkmıştı! Broc'a öfkeli bir bakış attı ve benekli yüzlü Angus'a dönerek, "Lütfen beni suya kadar takip et... bana güvenmiyorsan..." dedi.

"Verra, bırak yıkansın," diye emretti Lagan ve sonra etrafta boş boş duranlara elini salladı. "Ama onu takip et. Gözünün önünden ayırma."

Page bakışlarını ona dikti ve ürperdi, çünkü adamın kendisinden hoşlanmadığını ve ona güvenmediğini anlayabiliyordu. Eğer her şeyi kendi istediği gibi yapsaydı, ona hiçbir fırsat tanımazdı.

"Lagan!" diye itiraz etti Dougal. "Mavi bir banyoya ihtiyacım yok! Onu takip etmek istemiyorum! Kendi kendine yıkanabilir, biz de kıyıda izleyebiliriz!"

"Onunla banyo yapacağım," diye haykırdı Kerwyn, ima dolu bir tonla. Kendi kendine gülerек eğlendi.

"Ben de," diye onayladı Kermichil, Kerwyn'le özel bir gülümseme paylaşarak.

Page, gözlerinde aniden beliren şehvetli bakışlar, aralarındaki anlamlı bakışlar karşısında ürperdi.

Ve sonra aniden hepsi birbirlerine bakıyor, İskoç dilleriyle mırıldanıyor ve gülüyorlardı, çıplak kalçalarına kadar soyunmak için yarışıyorlardı.

Page'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Allah aşkına! Bunu hiç düşünmemişti!

Birdenbire ona doğru koşmaya başladılar ve Angus'un onunla güvenlik arasında durmasının artık bir önemi yoktu. Küçük bir alarm çığılığı atıp hızla göle doğru koştu. Buz gibi su, buz avuçları gibi çarparak nefesini kesti, ama bedeninin acısını umursamadan en derin suya doğru atıldı.

İsa, ama o da bu kadar soğuk olacağını beklemiyordu!

Ayakta duramayacak kadar uzaklaştığında ve kimsenin onu takip etmediğinden emin olduğunda, dalgalanan elbisesine rağmen suyun üzerinde kalmaya çalışarak döndü ve şaşkın şaşkın, çıplak İskoçların suda bebekler gibi oynaşmasını izledi. Hepsi üzerlerindeki incecik giysileri çıkarmış, şimdi sığ suda, erkeklik organları rüzgara açık bir şekilde duruyor, birbirlerine su sıçratıyor ve kahkahalarla gülüyorlardı. Ona attıkları şehvetli bakışları kesinlikle yanlış anlamasa da, kendi eğlenceleriyle meşgul oldukları için şimdi varlığını bile unutmuşlardı.

Kıyıda yalnızca Angus, Broc ve Lagan duruyordu.

Lagan, hepsine sırtarak, Page'e bir bakış bile atmadan, başını sallayarak ve gülerек uzaklaştı.

Broc ise kahkahalarla gülüyordu; kasıklarını kaşıyarak gülüyordu; bu hareket tam anlamıyla müstehcen sayılamayacak kadar ciddiye ve Page'in aklına aniden, burada banyoya şiddetle ihtiyacı olan tek adamın kendisi olduğu düşüncesi geldi. Tanrım, ama o pirelerden kurtulmanın başka yolu yoktu. Bir anlık dalgınlıkla ona söylemeyi düşündü, ama sonra vazgeçti ve

kendine, o lanet olası hastalıktan kurtulup kurtulmayacağını umurunda olmadığını hatırlattı. Huysuz dev yaratık onu hiç ilgilendirmiyordu. Bırakın o haşerelere katlansın, umurunda bile değildi! Umarım derisi yüzülmüştür!

Angus ise, etrafındaki yetişkin erkeklerin sağduyusunu kaybetmesinden onu sorumlu tutarcasına, dik dik ona bakıyordu. Eh, kesinlikle suçlu değildi!

Bakışları hepsinin üzerinde gezindi. Hiçbiri ona aldırış etmiyordu. Kerwyn sığ suda durmuş, buruşuk kafasını buz gibi göle daldırmak için eğilmişti. Kafasını yukarı çekti, ıslak bir canavar gibi suyu sallıyor ve Page'in kulağına yaralı bir hayvanınki gibi gelen korkunç sesler çıkarıyordu. Kermichil'in de aynısını yaptığını şaşkınlıkla izledi ve sonra sanki tuhaf bir yarış içindeymişler gibi Kerwyn'in tekrar denemesini bekledi. Page, ne için yarıştıklarını hayal bile edemiyordu.

Soğuktan ilk kimin başı morarır?

Bakışları tekrar kıyıya döndüğünde dişleri birbirine çarpıyordu. Angus, ona yaklaşması için el sallıyordu. Hepsi meşgulken, şimdi kaçmayı denemek istese de, Angus'un planını harekete geçirmeden çok önce bozacağını bilerek, adamın dediğini yaptı. Yaşlı adam tilki kadar kurnazdı ve onu o kadar yakından izliyordu ki, Angus henüz kaçmaya bile teşebbüs edemedi. İhtiyacı olan son şey, adamın ona bağırıp dikkat çekmesiydi.

Atların bağlı olduğu yere özlemle bakma dürtüsüne direnen Page, kıyıya doğru yürüdü, ama tam olarak değil. Angus izin verince durdu ve diğerlerinden güvenli bir mesafede durdu. Sonra da, elbisesindeki var olmayan bir lekeyle ilgileniyormuş gibi yaparak yıkanmaya başladı. Kıyıda izleyen yaşlı adama hızlıca göz atarak, lekeyi aralıksız ovaladı. Kendine verdiği bu görevde yeterince zaman geçirdiğinde, suyun altındaki ilk ördeğini saçlarını ıslatmaya cesaretlendirdi ve hızla yukarı çıkıp Angus ve diğerlerinin saç örgülerini çözmesini izledi. Yine de Angus'tan başka kimse onu izlemiyordu. Broc bile uzaklaştı. Ama çocuk oyunlarından sıkılıp onu tekrar rahatsız etmeye karar vermelerinin an meselesi olduğunu biliyordu, bu yüzden saçları çözüldükten sonra daha fazla oyalanmadı. Tekrar suya daldı, bu sefer yüzeye çıkmak için acele etmedi.

Angus'un onu izleyeceğini bildiğinden, aynı yerde kalmak için büyük çaba sarf etti ve tekrar yüzeye çıkmadan önce çok uzun süre beklemeye cesaret edemedi. Angus'un gardiyanları peşine düşürmesini istemiyordu. Aksine, Angus'un ilgisini kaybedene kadar daha uzun süre su altında kalmak niyetindeydi.

Ta ki o çılgının özgürlüğe doğru yüzmesini sağlayacak kadar uzun bir zaman olduğunu düşünene kadar.

İkinci kez yüzeye çıktığında endişeyle bakıyordu, ama Page yıkanıyormuş gibi yaparak yoluna devam etti ve sonunda o kadar da şüpheli olmadığını anladı. Birkaç kez daha suya daldı ve son seferinde onu Kerwyn ve Kermichil ile konuşurken buldu.

Zamanının kısıtlı olduğunu bilen Page, suyun altına son dalışını yaptı. Bu sefer derinlere daldı ve atların olduğu yöne doğru ilerledi. Yönünün yanlış olmaması için Tanrı'ya dua ediyordu. İçgüdüsel olarak bunun tek fırsatı olacağını biliyordu.

Soğukun yakıcılığına rağmen gözleri açık yüzüyor, tüm gücüyle yüzüyor, yolunun suyun yüzeyinden görünmemesini umuyordu.

Kıyıya vardığında yavaşça suyun yüzeyine çıktı, yaprakların örtmesi için dua ediyordu ve kendini yapraklı alanın tam kalbinde bulduğunda ve atların rahatça hareket ederken çıkardıkları yumuşak kişnemeleri ve çiğneme seslerini duyduğunda rahatlama ve sevinçten neredeyse ölecekti.

Çok şükür! Başarmıştı!

Şu ana kadar.

Zamanının kısıtlı olduğunu ve fark edilmeden bir at çalması gerektiğini biliyordu; yoksa çok uzağa gidemezdi. Yakalanma ihtimali konusunda endişelenmek için zaman kaybetmiyordu, çünkü ayıracak çok az zamanı vardı. Angus her an alarmı çalabilirdi. Sudan çıkarken bile, onun huysuz, yaşlı böğürmesini duymayı bekliyordu.

Ağaçların ve çalıların arasından hızla ilerledi, Angus'a doğru bakmaya bile cesaret edemedi.

Atına pek dikkat etmemiş, sadece birini yakalayıp çözmüştü. Tam binmek üzereyken, zavallı Ranald'ın bağlı olduğu at olduğunu fark etti - üstelik pek de iyi durumda olmadığını hemen fark etti. Başka bir at seçip onu çözmek için daha fazla zaman harcamak ve böylece dikkat çekme riskini almak yerine, Page cesaretini toplayıp zavallı Ranald'ın önüne atladı, ama at sıırıslam olduğunu fark etmemiş gibi homurdanıp zıplayarak itiraz etti.

Ve sonra aniden uyarı çığlığını duydu ve zamanının dolduğunu anladı. Panikleyerek, ayağının topuğuyla atı mahmuzladı. At şaha kalktı ve Page can havliyle tutundu. Dehşete ve dehşete kapılmış bir şekilde, at onu devirmeye çalışarak geriye doğru dans etti. Öfkeyle kişneyerek suya çekildi. Sonra irkilerek bir kez daha şaha kalktı. Page, sanki ruhunu

kurtarmak istercesine atın omuzlarına tutundu. Zavallı Ranald, at gölden fırlayıp çılgınca koşmaya başladığında kayıp suya atladı. Arkasından gelen bağırışları ve küfürleri duydu, adamlar zavallı Ranald'ın peşinden çılgınca atlarken daha fazla su sıçraması sesi duydu ama dönüp bakmaya cesaret edemedi, topuklarının dibinde hâlâ çok yakında olacaklarından korkuyordu. Sonunda geriye bakmaya cesaret ettiğinde, çok arkasında onu kovalayan, bağırın, küfür eden, çıplak İskoçlardan oluşan bir kalabalıkla karşılaştı.

O izlerken, birkaçı dönüp atlarına doğru koşmaya başladı, ama çok geçti.

Çok geç.

Page rahat bir nefes aldı ve özgürlüğe doğru döndü. Sabahın erken saatlerinden akşama kadar koşması gerekse bile, onlardan kaçmaya kararlıydı.

Bir kez daha geriye bakmaya cesaret etti ve kendini tutamadı; sundukları komik manzara karşısında histerik bir kahkaha attı.

Çıplak ve öfkeli bir şekilde koşuyorlardı, onu hâlâ kovalıyorlardı.

Bölüm 19

Iain'in geri döndüğünde bulmayı umduğu son şey buydu.

Gösteriyi izlemek için dizginleri çektiğinde aklına gelen ilk düşünce, nasıl olup da otuz kadar İskoç'u soymayı başardığıydı.

Tanrı aşkına, onu yarı delirtecek kadar güçlü bir halde bulmayı bekliyordu ve geri dönmeden önce onu öldürdüklerini keşfetmekten korkuyordu, ama bu... bunu kesinlikle beklemiyordu; onu çalıntı bir ata binmiş halde bulacaktı ve adamları onu kovalarken aptallar gibi soluk soluğa kalıp böğürüyor, erkek anatomileri rüzgarda savruluyordu. Bazıları iki eliyle kasıklarını tutarak koşuyor, bazıları tek eliyle geri dönmesi için diğer eliyle öfkeyle el sallıyordu. Belli ki sadece bir avuç insan atlarının peşinden geri dönmüştü, çünkü annelerinin rahminden yeni çıkmış çocuklar gibi çıplak bir şekilde onun peşinden koşuyorlardı.

"Ne yapıyorlar, ha?" diye sordu oğlu, Iain kadar şaşkın bir sesle.

"Biliyorsam kahretsin oğlum," diye cevapladı Iain bir an sonra. "Tanrı aşkına, bilmiyorum!"

Aman Tanrım, kızmalı mı eğlenmeli mi bilemiyordu, bu yüzden orada şaşkın bir şekilde oturup olup biteni izliyor ve zavallı bir kadının nasıl bu kadar kanlı bir soruna yol açabildiğini merak ediyordu.

Uzun uzun düşünme fırsatı bulamadı çünkü oğlu ona apaçık ortada olanı hatırlattı. "Ben de bilmiyorum ama sanırım kaçıyor, baba."

"Olmazsa kahrolayım oğlum," diye onayladı ve Kerr'i öne çıkmaya teşvik etti. Malcom'u ona uzattı, kampa dönüp onu orada beklemelerini söyledi ve ardından atını onun peşinden sürdü.

"İnatçı kanlı kız," diye mırıldandı kendi kendine.

Peki neden onu öylece bırakıp gitmedi?

Onun güvenliği için kolayca bir binek hayvanını feda edebilir ve onu kendi başına bırakmanın verdiği suçluluk duygusunu yatıştırabilirdi. Eğer biraz olsun yön duygusu varsa, çok geçmeden babasının duvarları arasına yerleşmiş olurdu. Üstelik attığı tüm kırıntıları da geri almamıştı. Çok geçmeden onlara rastlayacaktı ve bunlar ona yol gösterecekti...

Eğer onu bırakırsa...

Peki neden yapmadı?

Çünkü kesinlikle istemiyordu, işte bu yüzden! Sadece babasının elinde onun güvenliğinden endişe ettiği için değildi. Sadece istemiyordu.

Onun hızla uzaklaştığını görünce içindeki bir şey kırıldı; korkuya benzeyen bir duygu dalgalanması.

Kayıp gidiyordu, gölgeler içeri sızıyordu. Ağır bir kapı gürültüyle kapanıyordu. Karanlık.

Atının üzerine kararlı bir şekilde eğildi, atını daha da hızlandırdı, aralarındaki mesafeyi kapattı, sol kanattan saldırdı ve yanına yaklaştı. Onu takip eden çıplak kalabalıkla meşgulken, adam onu gafil avladı. O anda düşünmedi, sadece harekete geçti ve öfkeyle onu eyerinden indirmek için kükredi. Kadın korkuyla çığlık attı ve bir an için ona karşı koyamayacak kadar irkildi. Adam onu kendine doğru çekti ve hapsetti.

"Bırakın beni!" diye bağırdı, hemen kendine gelerek. "Bırakın beni! Bırakın beni!" Onu kimin yakaladığını anlayınca öfkeyle ona doğru kıvrandı, tuniğini ve breacanını ıslattı.

"Hayır kızım," diye homurdandı. "Sana yapmayacağımı söylemiştim! Yapmayacağım!"

"Seni deli İskoç!" diye bağırdı ona. "Beni öldürebileceğinin farkında değil misin?"

Cevap vermedi. Aslında, bu mantık parçasına ne diyeceğini bilmiyordu, çünkü onu durdurmak dışında hiçbir şey düşünmemişti. İçini karanlık bir sis kaplamıştı, onu hâlâ titreten, inkâr edilemez bir duygu dalgası. Acı verici bir boşluk. Mairi kendini penceresinden attıktan sonra hissettiğiyle aynı.

Yalnız, anladığını.

Bunu yapmadı.

"Beni uyarmalıydın!" diye öfkeyle ekledi.

Evet, eğer bunu yapacak kadar beyinsiz olsaydı, yapabilirdi. "Yani beni eğlenceli bir kovalamacaya mı sürükleyeceksin? Hiç sanmıyorum!"

Geri dönmeye tenezzül etmedi, bunun yerine başına ne geldiğini anlamaya çalışarak yoluna devam etti. Geriye dönüp baktığında, atının adamlarının yetişebileceği kadar yavaşladığını gördü. Her neyse, kesinlikle onun ıslak elbisesiyle kalıp ölmesine izin vermeyecekti ve adamlarının önünde soyunmasını da istemiyordu.

Mahremiyete ihtiyacı vardı.

Onu tutmak istiyordu.

"Beni neden bırakamıyorsun?" diye öfkeyle sordu.

Keşke sorularına cevap bulabilseydi.

Aman Tanrım, bilmiyordu. Bu, onu babasından kurtarmak istemesinin çok ötesinde bir şeydi. Aslında, ondan kaçarken aklına gelen son şey buydu.

Onu diğerlerinden daha hızlı harekete geçiren tek düşünce, onun kayıp gidiyor olmasıydı... şehvetli yan bakışlarıyla gölgeleri kovan bu kadın.

Iain, gözde ödülünün peşinde koşan bir genç gibi, onu sıkıca kendine bastırdı, kara sisin dağılmasına izin verdi ve giydiği soğuk, ıslak elbisenin altındaki sıcak teninin tadını çıkardı. Eli karnına doğru uzandı ve incecik belini, kaburgalarının narin hatlarını fark etmemek için kendini zor tuttu. Parmakları daha yukarılara doğru kayd, ta ki göğüslerinin ağırlığını eline bastığını hissedene kadar. Kasıkları hızlandı.

"Bırakın beni!" diye yalvardı.

"Yapamam kızım," diye cevapladı. "Yapamam." Ve aniden onu bu kadar şiddetle saran arzuyla ürperdi. Onu delirme noktasına kadar kolayca tahrik etmişti. Hiç çabalamadan. Onu ölümüne üzen bu kadın. Gündüzleri onu rahatsız ediyor, geceleri işkence ediyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, çok zevkli bir işkenceydi.

"Evet, ama yapabilirsin!" diye çaresizce karşı çıktı. "Yapabilirsin!" diye akıl yürüttü. "Keşke isteseydin!" Parmakları keşfetmeye devam ederken hıçkırmaya başladı ama onu durdurmadı.

Eğer o sorsaydı... sorardı.

Ama öyle yapmadı.

Bunun yerine, son bir hıçkırıkla nefesi kesildi ve hafifçe inleyerek geriye doğru eğildi ve başını onun omzuna dayadı.

Onun masum cevabı karşısında, Iain'in bedeni öyle şiddetli bir açlıkla kasıldı ki, kollarındaki kadın dışında tüm düşünceleri kafasından sildi. Kadının tatlı kokusunu ciğerlerine çekerken, elini kaldırıp göğsünü sıyrıp boğazına doğru uzandı, nazıkçe ve saygıyla okşadı. Dayanamayarak, yüzünü boynunun kıvrımına gömdü ve bir kez daha baştan çıkarıcı kokusunu içine çekti.

"İşte böyle kızım," diye fısıldadı boğazındaki ete hafifçe ısırarak. "Sanırım bunu yapmak istemiyorum."

Parmakları omzunu kavradığında kadının nefes alışını, eli kolundan aşağı kaydığında kadının hafif titreyişini duydu ve etkilenmemiş olmadığını anladı.

Basit bilgi onu tamamen uyandırdı.

"Seni istiyorum kızım," diye fısıldadı kulağına, kendini tutamadan ve bunu şiddetle kastediyordu. "Seni... çok istiyorum..."

Birdenbire ağlamayı bıraktı ve taş gibi hareketsiz bir şekilde onun karşısına oturdu.

Sayfa aniden nefes alamıyor, ağlamaktan kendini alamıyordu.

Sadece sözlerdi bunlar. Ama o kadar güçlü ve etkileyiciydi ki, onu şoka uğrattı.

Vücudu sarsıldı. Kalbi doğal ritmini kaybetti ve düşünceleri dağıldı.

Gözlerini kapattı ve sırtındaki göğsünün her iniş çıkışını hissedebiliyordu. Eli onu keşfetmeye devam ediyor, okşamaları vücudundan enfes ürpertiler koparıyordu ve Tanrı ruhunu korusun, parmaklarının sonsuza dek dolaşmasına izin vermek istiyordu. Onunla istediği her şeyi yapmasına izin vermek istiyordu.

Herhangi bir şey.

Evet, o azgındı... ve kötüydü, ama umurunda değildi.

Onun itirafı, yüreğinin sevinçle patlamak üzere olduğunu hissettirdi.

O onu istiyordu.

Sadece bir anlığına olması önemli değildi, o da onu istiyordu ve yanında bir parçasını götüremezse öleceğini düşünüyordu. Yaşlı ve saçları ağarmışken ve onu ayakta tutacak tek şey anılarken, tek bir buruk an bile gözlerine hüznü bir damla yaş dökmeye yetiyordu.

Başparmağı göğsünün alt kısmını okşadığında ve eli onu nazikçe kavramaya cesaret ettiğinde, titreyen parmaklarını onun parmaklarının üzerine geçirdi ve yüzünü bakışlarıyla buluşturmak için yukarı çevirdi.

Gözleri erimiş altın gibiydi, vaatlerle parıldıyordu, ardındaki açlıkla onu baştan çıkarıyordu.

Onun bilmesini istiyordu... kendi arzusunu görmesini istiyordu... onu tutmasını... onu öpmesini istiyordu.

Tekrar konuştuğunda sesi kısılmıştı. "Şimdi söyle bana... eğer durmamı istiyorsan, kızım."

Page'in boğazı düğümlendi, kelimeler ağzından çıkmıyordu ama başını sallamayı başardı, sessiz yalvarışını anlayacağını umuyordu.

Sonra onun boğazını öptü, yavaşça ısırды, açlıkla yaladı ve onun anladığını biliyordu.

"Ah, kızım," diye fısıldadı, nefesi boynuna değdiğinde, "emin misin?" Eli yukarı doğru kaydđ ve sanki niyetini belli etmek istercesine göğsünü hafifçe sıktı.

Cevap olarak Page, devam etmesini dileyerek elini takip etti, parmaklarının bedenini okşayışının, ondan tatlı titremeler koparıışının tadını çıkardı. Açıkça davet edercesine elini göğsüne bastırdı ve yüzündeki ifadeyi izledi.

İşkence görmüş bir adam gibi gözlerini kapatıp boğazının derinliklerinden inledi, avucunun içindeki yumuşak eti yoğururken yüzünü mavi gökyüzüne kaldırdı. Page, yüzündeki ifadenin yoğunluğuna ve çenesindeki gergin çizgilere büyülenmiş bir şekilde, boğazındaki yumrunun hareket ettiğini izledi. İsa, ama sanki tüm hayatı boyunca bu an için yaşamış gibiydi ve o... o, tüm hayatı boyunca sadece var olmanın böylesine bir neşesini hiç tatmamıştı.

Sonra bakışları aşağı kaydı ve başını tekrar eğdi. Dudakları kızın ağzını kapladı ve Page, bu zevkten öleceğini sandı. Vücudu eridi, en mahrem yerleri kasıldı. O anda ona her şeyi yapmış olabilirdi ve Page bunu sevinçle karşıladı.

Onu gerçekten istiyordu.

Bunu onun yüzünde görebiliyordu.

Bunu ona dokunuşundan hissedebiliyordu.

Ve onu istiyordu.

Dili dudaklarının kıvrımında gezindi, sonra ağzının içine girip tadına baktı. Page zevkten inledi. Kendi tatminiyle inlediğinde ise, kalbinin paramparça olacağını ve bedeninin alevler içinde kalacağını düşündü.

Dudaklarını aniden çekti ve Page, o ana kadar atın durduğunu, hatta bindiklerinin bile hareketsiz olduğunu fark edemedi.

Bir şekilde, onu öptüğünde, tüm dünya yok oldu. Sanki sadece kendisi varmış gibi hissettirdi. Kalbini doldurdu.

Ruhunu özlemekten korkmaz hale getirdi.

Adam atından inerken, niyetinin ne olduğunu biliyordu ve kollarını ona doğru uzattığında, Page sonuçlarını düşünmeye vakit ayırmadan, kalbi şiddetle çarparak kollarının arasına girdi. Tanrı'nın gerçeğiydi, ama hiçbir şeyi düşünmek istemiyordu. Sadece hissetmek istiyordu.

Iain, onu çiğnenmekten koruyacak kadar uzağa taşıdı, ama sadece kendisinin taşınması gereken mesafeye kadar, sonra onu sarı çiğdemlerden oluşan bir yatağın üzerine yatırdı, bakışlarındaki, gözlerindeki bulanıklıktaki arzudan büyük bir zevk aldı.

İçinden bir ses, gerçekten çok geç olmadan durması gerektiğini söylüyordu; ona ne yapmak üzere olduğunu kesinlikle anlayamazdı. Ona yapmak istediği her şeyi. Ama Tanrı yardımcısı olsun, bunu çok istiyordu, artık mantıklı değildi.

Iain, uzun bir süre sadece onun gözlerinin içine baktı, gözünü bile kırpmaya cesaret edemedi, gözlerini kapatıp açtığında onun arzusunun,

ateşli hayal gücünün zalim bir icadı olduğunu anlamaktan korkuyordu.

Acaba anlayabilir miydi? O "beni hemen sev" bakışıyla ne istediğini bilebilir miydi?

Olamaz, diye düşündü, ama umurunda bile değildi. Yanına diz çöktü, üzerine eğildi, onu kollarının arasına aldı ve sonra başını eğip onu öptü; dudaklarının tatlı, davetkâr tadını dudaklarında hissetmişti. "Tatlı," diye mırıldandı dudaklarına doğru. "Çok güzel."

"Hayır," diye mırıldandı içini çekerek ve gözlerini kapatarak.

"Evet kızım," diye ısrar etti. "Öylesin." Ve öpücüğü derinleştirdi.

Page, ağzının nazik işgalini tüm kalbiyle karşıladı, dilinin her sıvı dokunuşuyla onu tatma biçiminin, ağzının kendi ağzına saygı duyma biçiminin tadını çıkardı. Hayatında hiç bu kadar değerli hissetmemişti.

Hayatında hiç kimseyi bu kadar sevmemişti.

Ama bu aşk değildi, diye hatırlattı kendine.

Aşk beklemek ona sadece kalp kırıklığı getirecekti. Hayır... bu bambaşka bir şeydi... ve eğer daha fazlasını, asla sahip olamayacağı bir şeyi istemeseydi, o zaman asla gelmediğinde kederle ezilmezdi.

Evet, bu başka bir şeydi, aşk değildi.

Bu onun bedeninin bir ele geçirilmesiydi, tatlı ve kötü.

Başka bir şey değil.

Kendine bunu söyledi. Ve bunu hayatında hiçbir şeyden daha çok istiyordu.

Iain tükenmiş bir adamdı.

En büyük arzusu onu memnun etmekti.

Evet, ama onu yanında tutmak için bundan daha fazlasını istiyordu. Geri çekildi ve tutkuyla kızarmış yüzüne baktı. Ona her zaman aynı şekilde bakmasını istiyordu... Güneşin sıcağında açan bir çiçek gibi öpücüklerinin tadını çıkarmasını. Ama sonra onu kendine bağlamanın yolunun onunla sevişmek olmadığını anladı. Bunu Mairi ile denemişti ve gecenin karanlığında Mairi onun ustaca ikna çabalarına boyun eğmişken, sabah ışığında da ondan nefret etmişti.

Ve sonra ona bir çocuk doğurmuştu ve onu sonsuza dek kaybetmişti.

Bir daha o yola girmek istemezdi herhalde.

Mairi'den önce çok sayıda kız vardı. Ondan sonra ise neredeyse hiç kalmadı.

Çünkü unutamıyordu.

Bu sevgi onun için olacaktı, diye karar verdi.

Tatlı, sevimli Page'e.

Kendisi için sadece onun yüzünde sergilenen tutkuyu görmenin zevkini talep edecekti.

Başka bir şey değil.

İşte kendisine emrettiği şey buydu.

Uzanıp kolunu kaldırıp hassas iç etine minik, narin öpücükler kondurduğunda, Page ürperdi ve gözlerini sıkıca yumdu, kendini tamamen onun iradesine bıraktı. Eline vardığında, avucunu öptü, diliyle yaladı, parmaklarını emdi ve avucunun tabanını ısırdı; ta ki Page coşkuyla titreyene kadar. Sonra elini başının üzerine doğru götürdü, diğerine geçti ve aynısını yaptı. Bir eliyle iki bileğini tuttu, kollarını başının üzerine doğru çekerken, vücuduyla onu güneşten koruyarak serin gölgelerde yıkadı.

Ama o hiç de havalı değildi. Sıcaktı. Yakıcı derecede sıcaktı, teni alev alevdi.

Page, adamın bakışlarının sıcaklığını hissetti, ama o bilmiş gözlerle karşılaşmaya cesaret edemedi. Adam tepesindeyken, o anda her şeyin farkındaydı. Her nüansı. Esintinin hafif değişimi, güneşin tenine değdiği yerdeki sıcaklığı, yükseklerde bir yerlerde cıvıldaayan kuşlar. Bedenlerinin altında ezilen otların sesi. Çiğdemin o tarifsiz kokusu. Ve üzerinde süzülen adamın misk kokulu erkeksi kokusu.

Yüzünü boynuna doğru eğdiğinde, ürperdi ve onu tamamen açığa vurmaya cesaret etti; kendini tamamen kaptırmış bir şekilde, zevkten inleyerek, tenini emerken, bir kez daha diliyle yalarken. Emeline aşık bir ressam gibi, onun hiçbir yerini kehanet fırçasıyla dokunmadan bırakmadı. Vücudunu besledi, onu öpücüklerle boğdu, ta ki ruhu bedeninden yükselip onunkıyla birleşecekmiş gibi.

"Evetttt," diye fısıldadı ve adamın tepesinde titrediğini hissetti.

Öpücükleri daha da ateşli bir hal aldı ve göğüslerine doğru kayd. Islak elbisesini emdi ve Page'in kalbi küt küt attı, çünkü o çılgın anda, o iğrenç elbiseyi vücudundan çıkarıp, dudaklarının sıcaklığını çıplak teninde hissetmesini istiyordu. Vücudunun üzerinde uzandığını hissetmek.

Bunun yerine, daha da aşağı indi... ellerini serbest bıraktı ve kolunu belinin altından kaydırarak ateşli öpücükleri için vücudunu kaldırdı. Kadın, ona verdiği zevkten neredeyse habersiz, okşamalarına sabırsızlanarak, coşkuyla inledi. Elbisesine yapıştı, çaresizce yukarı çekti, onu sözsüzce davet etti.

Yine de gözlerini açmaya cesaret edemiyor, büyücünün büyüsünü bozmak için konuşmaya cesaret edemiyordu; ama büyücünün dudakları çıplak karnını öptüğünde sevinçle haykırdı. Ve tatlı İsa... o dudaklar, en uzun an boyunca hareketsiz, donmuş bir şekilde, çıplak tenine değen sıvı alevle öylece kaldı. Page, onu kendine çekmek için uzandı, asla gitmesini istemiyordu.

Ve sonra bacaklarına doğru indi, ısırıldı ve öptü.

Adam onu en mahrem yerlerinden öpmeye cesaret edince, kalbi kaburgalarına çarparak yüksek sesle inledi. Vücudu o kadar inanılmaz bir zevkle kasıldı ki, neredeyse Cennet'in ta kendisine bir bakış gibiydi. Sonra dili vücudunun içine girip öyle cesurca keşfetmeye başlayınca, altında sıvı bir havuza dönüşeceğini sandı.

"Ah, evet," diye fısıldadı. "Aman... Tanrım... evetttt..."

"Tatlı," diye mırıldandı ve dilini onun vücudunun içine sokup, kendini kaptırarak tadına baktı, ta ki Page kalbinin binlerce parlak parçaya bölüneceğini düşünene kadar.

İsa, ama daha fazlasına dayanamadı.

"Lütfen," diye mırıldandı ve onun altında kıvranarak inledi. Aslında neye ihtiyacı olduğunu anlamasa da içgüdüsel olarak bunun daha fazlası olduğunu biliyordu.

Elleri şimdi daha ısrarla vücudunun üzerinde geziniyordu, dudakları ona tapınmaya devam ediyordu ve sonra iki elini de kalçasının altına kaydırarak, onu avuçladı, haz için kaldırdı ve Page, göz kapaklarının ardında gözlerinin kaydığını hissetti, bu ona öyle büyük bir haz veriyordu ki. Vücudu keşfedilmemiş bir ihtişamın eşiğindeydi ve ona uzanmayı, ona tutunmayı, sonsuza dek elinde tutmayı çok istiyordu.

Ve sonra aniden inledi, azap dolu bir ses çıkardı ve durdu, onu indirdi ve yere bıraktı.

Page'in kirpikleri açıldı ve ateşli gözlerine baktı, kalbi şiddetle çarpıyordu.

Önünde diz çöktü, ifadesi ciddiydi, gözleri yalvarıyordu. "Seni istiyorum kızım," diye fısıldadı bir kez daha.

Bölüm 20

Aman Tanrım, bunu başaramadı.

Bunu yapabileceğini düşünmüştü ama başaramadı.

Onu istemek onu dayanılmaz bir deliliğe sürüklüyordu.

Vücudu sızlıyordu, ona çok ihtiyacı vardı. Gözlerini kırıştırdı, yüzü kıpkırmızı olmuştu ve başını salladı. Ama Tanrım, anlayabileceğine inanmıyordu, ama anladığı inancını çok istiyordu.

"Emin misin kızım?" diye bir kez daha sordu, sesi ihtiyaçla kalınlaşmıştı.

Cevap olarak ayağa kalktı, titreyen parmaklarını kemerinin içine doğru uzattı, kocaman, güzel gözlerini bir an olsun ondan ayırmadı. Kalbi hızla atarken, kemeri hemen çözdü ve bakışlarını kızın üzerinden ayırmadan hızla fırlattı, fikrini değiştirmesinden korkuyordu, değiştirmeyeceğinden korkuyordu.

Aman Tanrım, bunu istiyordu. Hatırlayabildiğinden çok daha fazlasını istiyordu.

Vücudundaki tüm kaslar, bir kez daha breacan'ına dokunmak için öne doğru uzandığında gerildi, parmaklarının hafifçe dokunması yeterliydi, daha cesur bir hareket değildi ama sanki isteğini yüksek sesle söylemiş gibi anladı ve hemen çıkarıp battaniyeyi çimenlerin üzerine attı. Üzerinde sadece kısa tunikle, önünde diz çöktü ve onu da çıkarmak için aşağı uzandı, arzusunun tam boyutunu görmesini istiyordu.

Çok geç olmadan anlamasını istiyordu. Eğer ondan kaçacaksa, şimdi kaçmalıydı. Kalan iradesini kaybetmeden önce.

Bir daha ona dokunmaya cesaret edemedi.

Bir öpücük daha kaderini belirleyecekti.

Ve onu ebediyen kendisine bağla.

Gözleri kocaman açılmış, yüzü kızarmış bir şekilde ona baktı.

Page, önünde diz çökmüş, muhteşem çıplak, teni güneşten bronzlaşmış ve vücudu arzuyla dolu adamı görünce boğazı düğümlendi. Çok iyi görünmemeye çalıştı ama kendini bundan alıkoyamadı. Korkusunu yuttu.

Böyle bir adam nasıl olur da onu isteyebilir?

Sevinçten ağlamak istiyordu, çünkü kanıt, inkâr edilemez ihtişamıyla karşısında duruyordu. O da soyunmak, Tanrı'nın ikisini de yarattığı gibi onunla birlikte olmak istiyordu, ama Tanrı'nın onu eksik bulmasından

korkuyordu ve bu yüzden karşısındaki adamın güzelliğine hayran kalarak uzandı.

"Durmak ister misin kızım?" diye sordu, sesi boğuktu.

Page hemen başını salladı, bakışlarını yakaladı; bakışlarını yakaladığını fark edince yüzü üzüntüyle yandı. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle ve sonra sordu, "S-sen?" Güzel dudaklarının silahsızlandırıcı bir gülümsemeyle kıvrıldığını izledi.

Hafifçe kıkırdadı. "Hayır, kızım, bilmiyorum." Başını iki yana sallayıp elini uzattı. Kız bir an şaşkınlıkla eline baktı, afallamıştı. "Elini ver bana," diye emretti, hâlâ gülümseyerek.

Page gözlerini kırptırdı ve kalbi hızla çarparak ona teslim oldu. Adamın onu önünde diz çöktürmesine izin verdi, bakışlarının bir kez daha onun o erkeksi yanına kaymasını engelleyemedi.

"Ah, kızım, ama durmak istiyormuş gibi mi görünüyorum?" diye takıldı.

Bakışları ona kaydı. Page cevap veremedi ve adam da ona fırsat vermedi. Elleri uzanıp belini kavradı, hafifçe sıktı ve sanki ellerinin altındaki bedeninin hissini tatmak istercesine gözlerini kapattı.

Page de bu anın tadını çıkardı, başı hafifçe arkaya düştü, ama yine de onu izlemeye devam etti, çünkü hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu.

Gözlerini tekrar açtığı anda, altın rengi gözleri parıldayan bakışlarıyla karşılaştı ve fısıldadı: "Hepinizi görmek istiyorum, kızım..."

Page başını sallamayı başardı, ama daha fazlasını yapmadı ve ellerini aşağı kaydırarak elbisesinin eteğini kavradı, yavaşça yukarı çekti ve sanki her an reddedebileceğini düşünüyormuş gibi ona baktı.

Niyeti bu değildi. Tatlı İsa, ama arzuyla başı dönüyordu, ona ne verecekse onu istiyordu.

Elbiseyi yırtığıyla birlikte yukarı çekip başının üzerinden geçirdi ve nemli kumaşı çimlerin üzerine fırlattı. Sonra öylece bakakaldı. Page, adamın cevabını merakla beklerken, yüzünde beliren göz kamaştırıcı gülümsemeye hayran kalmıştı.

"Güzel," diye hararetle fısıldadı ve Page kendini kollarına atıp ağlamak istedi. Sonunda öne eğildiğinde, Page onu bütünüyle karşıladı, gözlerini kapattı ve kollarını tam ve neşeli bir teslimiyet ifadesiyle kaldırdı.

Sonra artık düşünemedi, çünkü adamın dudakları bir göğsünün tepesine kapandı ve emmeye başladı. Vücudundan aldığı hazla öleceğini sandı. Öpücükleri yüzüne yükselirken, eli dudaklarıyla terk ettiği eti okşadı. Ağzı kendi ağzına değdiğinde, dünyanın aniden dönebileceğini düşündü. Ona

çaresizce sarıldı, kollarını boynuna doladı ve adam onu derinden öptü; dili önce nazikçe, sonra daha da şiddetle onunkiyle çarpıştı.

Adamın onu tekrar çimenlere yatırdığının farkına bile varmadı. Adamın bedeni onun bedenini sarmıştı, ağırlığı hem hoş karşılanıyor hem de değer veriliyordu; dudakları ve elleri ise onu keşfetmeye ve baştan çıkarmaya devam ediyordu. Gövdesini, göğüslerini, uyluklarını.

Sonra parmakları aniden bacaklarının arasına girdi ve içgüdüsel olarak ona açıldı, o inanılmaz mutluluğu yeniden hissetti. Bacaklarının arasına yerleşti ve o sert kısmının onu dürttüğünü hissetti. Onu karşılayan Page, bacaklarını kaldırdı ve içgüdüsel olarak ona doladı.

İlk hamle aniden geldi. Elleriyle kalçalarını destekleyerek hızla içine girdi, acı dolu çılgınlığını ağzı ve öpücükleriyle bastırdı. Kalbi boğazına saplanacakmış gibi hissediyordu, adam kendini içine öyle derine itti ki. Başını geriye atarak haykırdı.

"Durdurmamı söyle," diye mırıldandı ağzına doğru, çenesine ve boynuna minik, ateşli öpücükler yağdırarak. "Çok geç değil. İstersen... Dururum kızım... Sadece şu kelimeleri söyle..."

Ateşli bedeni soğuk bir ter bulutuyla kaplandı, ama Page acıyı bile kucaklayarak başını çılgınca iki yana salladı. Kalbinin bir yerinde, onunla ilk seferinin son seferi olacağını bilerek, onun ona vereceği her şeyi, her şeyi istiyordu.

Sonra acı dindi ve içindeki en tatlı sızıyı yeniden hissetti. Adam hareketsizce üzerinde yatıyor, onu tamamen dolduruyor, sanki bir tepki vermesini bekliyordu. Page hareket etmeye başladı, o ulaşılmaz hissi yeniden keşfetmeye çalışıyordu.

Iain öylesine şiddetli bir zevkle inledi ki, neredeyse acı çekiyordu.

Bu kadar çabuk hareket etmeyi planlamıyordu ama kadın çok ısrarcıydı, çok tutkuluydu, sanki iradesinin son damlasına kadar onu sömürmek istiyormuş gibi onun altında hareket ediyordu.

Ve İsa... onun bunu... istemesini istiyordu...

Kendini bundan alıkoyamadı.

Tekrar tekrar ileri geri itti, kendini düşüncesizce zorladı, ta ki beynindeki sis dağılıp eylemlerinin sonuçlarını düşünebilecek kadar dağılana kadar. Onun hatırı için geri çekilmeye çalıştı ama kadın bacaklarını kaldırıp bacaklarına doladı. Adam haykırdı, titredi ve daha önce hiç olmadığı kadar iradesine tutundu, kendini onun içine dökmeyi reddetti. Kalbi boğulmak

üzere olsa da, son irade kırıntısına kadar kendini zorladı ve tekrar tekrar ileri geri itti, ta ki kadının altında ezildiğini hissedene kadar asla durmadı.

Vücudu kendi boşalmasıyla titrediğinde ve mutlu bir iç çekişle sonlanan yumuşak, iniltili bir çığlık attığında, onu memnun ettiğini anladı ve hızla geri çekilip, onun yerine kendini döktü. Doymuş ve bitkin bir halde, onun üzerine yığıldı, onları çevreleyen sevgilerinin misk kokusunun, vücutlarındaki serin ter parıltısının ve sırtındaki esintinin tadını çıkardı.

Ona asla ödeyemeyeceği bir şekilde minnettardı ve şimdi ona asla vazgeçemeyeceği bir şekilde bağlıydı.

Tutkulu bir genç gibi uzanıp yanındaki otlardan parlak sarı bir çiğdem kopardı ve ona uzattı. Çiçeği kabul etti ve adam yüzünü boynunun girintisine gömüp onu kucakladı.

Artık onundu.

Bunu o yapmıştı.

Ve hayatı üzerine yemin etti ki, bu günü asla pişmanlık içinde geçirmesine izin vermeyecekti.

Diğerleri aptallar gibi oturup parmaklarıyla oynarken, ikisi de rahatlamıştı.

Lanet olsun ama çok sinir bozucuydu.

Eğer onları bir arada kendi gözleriyle görmeseydi, buna asla inanmazdı.

Iain, küstah kaltağı dövmesi gerekirken, onun yerine geri döndü ve onu kollarının arasına alıp küçük bir bebek gibi uyurken kucağına aldı. Karıştırdığı onca beladan sonra, ağabeyinin onu uçup babasına geri göndereceğini yarı yarıya beklemiş, yarı yarıya ummuştu. En azından, uzun süreli yoklukları, onu Balfour'a geri götürmeyi ve onu bir çöp gibi kale hendeğine atmayı kendi üzerine alması anlamına geliyordu.

Hak ettiğinden fazlası değildi.

Iain, Sassenach fahişesi için çiğdem çiçekleri topluyordu. Uyurken bir tanesini hâlâ avucunun içinde tutuyordu.

Kahretsin, hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyordu - hem de hiç! Bu zamana kadar, Iain'in yavrusundan sonsuza dek kurtulmayı umuyordu. Ve o kızcağız - baştan beri sorun olmamalıydı - hem Iain hem de onun kanayan yüreği çürüdü!

Kerwyn ve Dougal'ın Ranald'ın hâlâ ıslak bedenini Malcom'a vermeyi planladığı ata yüklemesini izlerken, yüzünün aciz bir öfkeyle yandığını

hissedebiliyordu. Zavallı piçi gölden çıkarıp tekrar sarmak zorunda kalmışlardı ve ancak şimdi tekrar bağlıyorlardı. Kız Iain'le, Malcom da yaşlı Angus'la gidecek gibiydi ve o da durup izlemekten ve öfkelenmekten başka bir şey yapamıyordu. Page ve Malcom'ın birlikte ata binmesini umuyordu.

Bu şekilde hissetmekten, çaresizlikten, Iain'in kanlı bağırsaklarından da nefret ediyordu. Piç! Tıpkı babası gibi! Yaptığı fedakarlıklar yüzünden kendini çok asil sanıyordu.

Iain'in babası, o lanet olası piç, onu bile feda etmişti; hem de hiç düşünmeden.

Eh... yakında yanlışını düzeltmeyi planlıyordu; önce Malcom'dan, sonra Iain'den kurtulacaktı ve en sonunda da klanı kendisi yönetecekti.

Yıllarca sessizce acı çektikten sonra bu onun hakkıydı.

Lanet olsun Iain'in babasına, bencil ihtiyar bir aptal! Yaşlı adam, aldatmacasının asla ortaya çıkmayacağını gerçekten tahmin etmiş miydi? Gerçek nihayet ortaya çıktığında Lagan'ın yalanı bu kadar kolay kabul edeceğini mi öngörmüştü? Babasının öldürülmesi ve en büyük aldatmacanın sonucu olarak annesiz ve babasız kaldığını unutacağını mı?

Aptal ihtiyar. Oğlunu iğrenç gerçeklerden -karısının başka bir adamı, hem de bir MacLean'ı sevmeye cesaret etmesinden- kurtarmaya çalışırken, Lagan'ın tüm doğuştan haklarını elinden almayı başarmıştı.

Evet, Iain bir zamanlar onu emziren annesini hiç tanımadığı için hayıflanırken, Lagan onu gerçekten hiç tanımamıştı. Aman Tanrım, onun için açıkça yas tutmaya bile hakkı yoktu. Glenna'dan sadece anılarının bir kısmını almıştı, çünkü Glenna bile utançla kaybettiği kız kardeşinden bahsetmezdi; doğururken öldüğü oğluna bile.

En azından Iain onu iki yıldır tanıyordu - Lagan aynı lükse sahip olmak için iki yıl boyunca gözlerini oyabilirdi - ve kardeşinin yas tutmaya hakkı yoktu.

Onu hatırladı mı, hatırlamadı mı?

Zavallı, zavallı Iain... babasının saygıdeğer oğlu... Iain, klanının liderliğini üstlenmek üzere titizlikle eğitilmişken... Lagan, terk edilmiş bir akrabadan başka bir şey değildi.

Yaşlı toprak sahibinin oğluna olan ilgisini ne kadar kıskanmıştı. Bunu ne kadar da arzulamıştı. Hiç bilmeden...

Aman Tanrım, babasından, acıdan başka bir şey hissedemeyecek kadar yaşlanana kadar hiç bahsedilmemişti. Ona söylenen tek şey buydu:

babasının aldatıcı bir MacLean olduğu, artık değil. MacLean'lar onu bir kez bile tanımamışlardı.

Hiçbir zaman.

Sonuçta bu gizli anlaşmayı ifşa eden, bir zamanlar annesi dediği teyzesi Glenna'ydı. Kendi suçu çok büyüktü ve haklıydı da! Onu hak ettiği hayattan mahrum bırakmayı asla düşünmemeliydi.

Lanet olsun hepsine, çünkü sevdiği klan üyeleri tarafından soyulmuştu; yaşlı toprak sahibini, yalnız çocukluğundan daha çok kayıran klan üyeleri. MacKinnon'ın her biri, doğumunun kirli sırrını saklamak için komplo kurmuştu. Hiçbiri, hiçbiri ortaya çıkmamıştı!

Ve şimdi, geçmişini hatırlayacak olanların çoğu ölmüştü, Glenna ve birkaç kişi hariç. Onlar da bedel ödeyeceklerdi. Ve sonra... suçlular gözünden kaybolduğunda, sonunda yaşamayı öğrenecekti; asla affetmemeyi, geçmişi sonsuza dek geride bırakmayı.

Şaka, yaşlı MacKinnon'ın üzerindeydi - mezarında ters dönsün - çünkü lanet olası oğlu Iain'i annesinin ölümü yüzünden ömür boyu sürececek bir suçluluk duygusuyla yüklemişti. Aptal herif, çünkü onu öldüren üvey kardeşinin değil, kendi doğumuydu. Yine de Iain, sefil hayatının her gününü, annelerinin son nefesini çalan kişinin kendisi olduğunu düşünerek yaşamıştı. Öyle düşünsün - lanet olası herif - lanet olası suçluluğunu mezara kadar götürebilirdi, umurunda bile değildi - bir de Mairi'nin ölümü yüzünden çektiği suçluluk duygusu. Lanet olsun, onun doğum yaparken ölmesini umursamıştı. Onun ölmesini çok istemişti - bunun gerçekleşmesi için çok uğraşmıştı.

Bunun yerine, kendini lanet olası pencereden atmış ve en küçük kız kardeşiyle olan şansını çalmıştı. Aptal kaltak. Iain'e karşı yaptığı korkunç uyarılar onu korkutmak, hayatını mahvetmek içindi, onu bir pencere pervazına göndermek için değil.

Ve yine de... itiraf etmeliydi ki... fahişeyi, başka türlü asla mümkün olamayacak bir şekilde yaralamayı başarmıştı, çünkü Iain, Mairi'nin ölümünden beri bir kadını yatağına almamıştı.

Şimdiye kadar.

Gülümsedi, çünkü bu, o piçin ölmeden önce kanlar içinde kalmasını görmenin bir yoluydu.

Şimdi tek ikilemi... dünyadan kimin daha çabuk ayrılması gerektiğine karar vermek... oğul mu... yoksa sevgili mi?

Belki ikisi de.

Birlikte.

Page, doymuş uykusundan uyandıktan çok sonra bile, Iain'le yüzleşemeyecek kadar uykulu görünmeye çalışıyordu.

Iain kollarında onu geri getirdiğinde, adamlarının suçlamalarıyla da başa çıkamadı. Adamlarının şikâyetlerini, zavallı Ranald'a yaptığı kötü muameleye dair dile getirdikleri öfkeyi duydu ve bir kez daha yarattığı yıkım için hafif bir suçluluk duygusu hissetti. Cesedi göle atmayı kesinlikle istememişti! Bir kazaydı, başka bir şey değil. Ama Iain MacKinnon'ın onun şampiyonu olduğunu duyduğunda yüreği sevinçle dolmuştu. Hepsine susmalarını emretmiş ve onun beklenmedik savunmasıyla yüreğinde bir sevinç yeşermişti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, her şeyden çok, onun kollarının sığınağından ayrılmak istemiyordu. Onu bir bebek gibi kucaklıyor, güçlü kollarıyla onu, o kabarık beyaz bulutların bile mümkün olabileceğinden daha çok Cennet'e benzeyen bir kucaklamayla sarıyordu.

Hayır... uyanmak istemiyordu... Ona her zaman tutunmak istiyordu.

Bu aşk yanılsamasına.

Onu tutuş şekli, yüzündeki saçlarını okşayışı onu değerli hissettiriyordu. Ama bu bir yanılsamaydı, artık değil. Bunu çok iyi anlıyordu; tıpkı gözlerini açtığı anda artık sevgilisi değil, rehinesi olacağını anladığı gibi.

Aman, ne kadar da güzeldi o zamanlar.

Aşklarının anısını yüreğinin derinliklerinde saklayacak, her harika anı hatırlayacaktı... ve o akşamlar, odasının penceresinden dışarı baktığında... artık hiç olmamış, asla olamayacak şeyleri dilemeyecekti... Elinde tuttuğu çiğdemi dikkatlice açacaktı. Yaşlılıktan solmuş ve kırılgan olsa da, onu parlak, sarı ve çiğın öptüğü halde görecekti. Yüzünü görecekti; kalbini büken ve ona karşı duyduğu şehveti alay konusu yapan o büyük duygu akışını hissedecekti. Evet, çünkü o anda onu şiddetle sevmişti. O büyülü anda, sonsuza dek onunla kalmak istemişti.

Evet, ve onun kendisini sevmesini istemişti.

Çiçeği koparıp eline tutuşturuşunu hatırladığında, boğazı dayanılmaz bir duyguyla düğümlendi. Basit bir hareketti, binlerce farklı sevgili için binlerce kez yapmış olabileceği bir hareketti... ama bu, yalnızca kendisi içindi.

Ağlamak istiyordu ama cesaret edemiyordu, çünkü uyanık olduğunu fark edecekti.

Takip ettikleri patika, şimdiye kadar yürüdükleri patikalardan daha dik bir yokuşa doğru kıvrılıyordu ve Page, rüyalarını sonsuza dek rahatsız edecek adama yaklaştıkça memnuniyetle iç çekti.

Anladığı kadarıyla öğleden sonranın geç saatleriydi.

Kirpiklerinin arasından, solgun mavi gökyüzünde uzanan gül kırmızısı şeritleri görebiliyordu. Güneş, fundalıklı tepeleri tereyağı gibi aydınlatıyordu; tıpkı dokunduğu her şeyi öpüp sonra ışığını söndüren nazik bir anne gibi.

Yol daha da dikleştğinde, Page, kendisini güvende tutacak gücünden güç alarak, şüpheli kurtarıcısına tutunmaya cesaret etti. Sırtındaki eli, teninin kaslarını, sırtının genişliğini keşfetmekten büyük bir zevk alıyordu; uyku taklidi, ona başka türlü asla cesaret edemeyeceği bir cesaret veriyordu.

Her uzvuyla mükemmel bir erkek örneğiydi. Onun önünde çıplak, görkemli ve ilkel bir şekilde diz çöktüğü anıyı hatırlayarak içini çekti.

Ona bakış şekli; daha önce hiç kimse ona bu şekilde bakmamıştı.

Gözleri... tam anlamıyla üzerine düştüğünde bir kadını güçsüzleştirecek türdendi. Karnının derinliklerinde, onun için için yanan bakışlarını neredeyse hiç hatırlamayan bir şey uçuşuyordu. Kibirli bir özgüvenle, ne istediğini bilen ve içgüdüsel olarak nasıl elde edeceğini bilen biri gibi değerlendiriyordu. Sırları araştırıyor, onları kalbi... ve bedeni harap etmek için kullanıyorlardı.

Bu düşünceyle ürperdi.

Ellerinin onun üzerinde olması...

Ve dudakları... tarifsiz şeyler vaat eden dudaklar... büyük bir zevkle yerine getirilen sözler. İsa, ama dudaklarının yaramaz kıvrımına bakılırsa, ona yaptığı her şeyden muazzam bir zevk almıştı. O muhteşem ağzıyla onunla tekrar sevişmiş, bir erkeğin böyle bir şeyden alabileceği zevkten çok daha fazlasını almıştı.

Kendini tutamayan kadın, uykulu bir inilti çıkardı ve yüzünü onun göğsüne gömdü. Ama bunun bir hata olduğunu hemen anladı, çünkü onun kokusunu içine çekmişti ve bu onu tamamen mahvetti.

İsa, ama o sonsuza kadar böyle kalmak istiyordu.

Ama sonsuza kadar diye bir şey imkânsızdı ve o an çok çabuk sona erecekti. Kirpiklerinden sıcak gözyaşları süzülüyordu, ama kendi kendine bunların saçma olduğunu söylüyordu.

Daha yeni tanıdığı bir adamı nasıl sevebilirdi ki? İsa, ama sevdiğini sanıyordu.

Kendini nasıl bu kadar özgürce verebilmişti? Onu hiç tereddüt etmeden sevmiş miydi?

Aşk değil. Aşktan başka her şey.

Şehvet, diye kendini inandırmaya çalıştı. Şehvetti, basit ve gerçek.

Peki, o zaman neden gözyaşlarının acısı hâlâ sürüyordu?

Peki, neden birdenbire yüreği taşla ağırlıklandırılmışçasına ağırlaştı?

Sırtına değen parmakların nazik dokunuşuyla kaskatı kesilen Iain, Page'in uyuyup uyumadığını anlamaya çalışarak aşağı baktı.

Bir âşığın okşamasıydı bu. Uykulu bir âşığın okşaması, duyularını harekete geçirip nabzını hızlandırdı. Uyanmış olabileceğini düşündü ama kadın gözlerini açmadı.

Önemli değil, onu böyle tutmaktan zevk alıyordu. Kollarının arasında çok hafif, narin, hatta kırılgandı; o kadar savunmasız bir görüntü sergilese de. İlk bakışta babasının kalesinin etrafına ördüğü taş duvarlar kadar sağlam görünüyordu, ama tek bir tuğlayı çıkarsanız duvarları yıkılırdı.

Onu bu kadar derinden sevmesinin ardından bitkin düşmüştü, öyle ki, yüzünden düşen nemli saç tutamlarını okşarken kollarının arasında uyuyakalmıştı. Ah, ama bu, olması gerekenden daha fazla hoşuna gidiyordu... Onun kucağında bu kadar kolay uykuya dalabilmesine duyduğu güven.

Bu, onu dayanıklı yapısından bile daha kolay kendisine bağlayan basit bir inanç gösterisiydi. Mairi'den asla görmediği bir şeydi. Güven. Asla umut etmeye bile cesaret edemeyeceği bir şey.

Bunun yerine karısı yatağından kalkıp o cehennem penceresine çekilmiş, orada durup geceye bakmıştı. Karısının ağlamasını dinlemiş, yaptıkları aşk eylemine duyduğu sessiz tiksintiyi izlemiş ve yüreği kan ağlamıştı.

Bir kez hamile kaldıktan sonra, bir daha ona dokunmamıştı; ondan özenle kaçındığı için de dokunmasını istememişti. Çocuğunu tek bir fısıltısını bile paylaşmadan kucağında taşımış, bebeğini rahminde büyüttüğü her anı, sanki varlığının bir iğrençliğiymiş gibi yas tutmuştu.

Oğlu muhteşemdi.

Evet, Malcom bir oğuldan beklediği her şeye sahipti; özgür ruhlu ve sevmekten korkmayan. Bu, onu kıskandığım bir şeydi.

Sayfa... onun için seçtiği ismi tereddütle kabul edişini hatırlayarak gülümsedi: Suisan. Onu böyle düşünmek ona zevk veriyordu. Ona verdiği tepki... onun sevgisini açıkça kabul etmesi -sadece boyun eğmesi değil- ruhu için bir merhem gibiydi.

Tanrı, ona yeniden rüya gördürdü, kalbinde daha önce kapalı olduğunu bilmediği kapıları açtı.

Kadın hafifçe ondan uzaklaştı ve adam uzandı, ona dokunmadan, avucuyla karnının dış çizgisini takip ederek bebeğinin orada büyüdüğünü hayal etti. Bu ona müthiş bir zevk verdi. Her seferinde, tohumunu onun bedenine ekmeden önce geri çekilmişti ama karnının bebeğiyle birlikte şiştiğini hayal etmekten kendini alamıyordu.

Tekrar yapmak istiyordu... hem de çok - onu sevmek, evet, ama daha da önemlisi, ona çocuğunu vermek. Tüm şanslarının tükendiğini düşünmüştü. Mairi ile yapmak isteyip de bir türlü yapamadığı her şey... elini karnına koymak, bebeklerinin ilk kıpırtısını hissetmek... yanaklarını ve dudaklarını bebeğini beslediği vücuduna değdirmek... her sabah ve her gece onu çıplak bir şekilde yatağına yatırıp vücudundaki muhteşem değişimleri incelemek.

Kadın kollarının arasında öylesine sakın bir şekilde uzanırken, birdenbire tüm bu şeyleri ister hale geldi.

Bunu düşünmek bile onun yüreğini sevinçle dolduruyor ve heyecanla aydınlanmasına neden oluyordu.

Kahretsin, ama yaşlı Angus'un onu kampa geri getirdiğinde ona attığı bakışa gülmek zorundaydı - hem açıkça öfke hem de gönülsüz bir onay karışımı. Yaşlı adam, kendine bir kadın bulabilecek kadar uzun süredir peşindeydi, ama Iain onun biraz daha az can sıkıcı birini tercih edebileceğini düşündü. Hafifçe kıkırdadı, çünkü aslında biraz daha az sorunlu birini de tercih edebilirdi.

Küçük serseri.

Ah, ama gerçek şu ki, onun ruhunu, huylarını da seviyordu; çünkü bunlar, ruhunun hayatla yandığının kanıtıydı. Sessiz, öfkeli, yas tutan bir kadın değildi o. Hatta, tutkunun ete kemiğe bürünmüş haliydi; öfke, şehvet ve aşk da dahil her şeyi sonuna kadar hissediyordu.

Kuzeni ise, yüzündeki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla, tam tersine, hiç onaylamamıştı. Çok yazık. Iain çoktan kendi kararlarına uymuştu ve Lagan'ın onlara sızması için artık çok geçti. Kuzeni, tıpkı diğerleri gibi, aralarındaki o ateşli Sassenach'la yaşamayı öğrenmek zorundaydı; çünkü onu yanında tutmaya kararlıydı.

Kendisi içinse onun varlığına alışmak, son derece keyif alacağından şüphelendiği bir girişimdi.

Kuzenini düşününce alnında düşünceli bir kırışıklık oluştu.

Lagan son zamanlarda tuhaf davranıyor, sürekli kara kara düşünüyordu. En küçük kızı yüzünden yaşlı MacLean'la kavga ettiğinden beri. Belki de Lagan'ın hatırı için MacLean'la bizzat konuşmalıydı -her ne kadar istemese de. Belki de şimdilik yapabileceği bir şey vardı?

Ve belki de hayır; yaşlı MacLean ondan nefret ediyordu, bu kesin. Onun aracılığı, aralarındaki uçurumu daha da sağlamlaştıracaktı.

"Da! Da!"

Malcom'un tiz alarm çılgılığı, düşüncelerini bir balta darbesi gibi deldi. Kalbi gümbür gümbür atarak arkasını döndüğünde, oğlunun zarar görmediğini ama çılgınca işaret ettiğini gördü.

"Ranald kaçıyor!" diye bağırdı Malcom. "Ranald kaçıyor!"

Iain, oğlunun haykırıları karşısında kaşlarını çatı. Ranald, o piç kurusu, nasıl böyle bir şey yapabilirdi ki? Malcom'ın işaret parmağının yönünü takip edince, oğlunun endişesini besleyen krizi fark etti. Ranald'ın bedeni bir şekilde bağlarından kurtulmuştu; daha yakından bakınca, bağların değil, bağların kurtulduğunu fark etti. Koşum takımı kopmuştu ve Ranald hâlâ bağliken, eyer kayıyordu. Ranald'ın içinde bulunduğu zor durumu tam olarak sindirmişken, Ranald aniden kurtuldu ve dik yamaçtan aşağı yuvarlanmaya başladı, ilk sert dönüşlerden sonra eyeri kaybetti. Üzerindeki ekose kumaş, her yuvarlanışta sökülüyordu.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı. Kahretsin, Ranald hayattayken büyük bir lanete uğramış olmalıydı. Iain, ölmüş bir adamın böylesine kanlı bir talihsizlik yaşadığından şüphe ediyordu!

Adamlarından birkaçı hemen eyerlerinden atladı ve bir gün içinde ikinci kez Ranald'ın kayıp cesedinin peşine düştüler.

Iain kaşlarını çatarak Page'in kırpışan gözlerine bakarken sertçe küfretti.

Uyanıktı, ona bakıyordu. "Ben yapmadım!" diye hemen küfretti.

Bölüm 21

Ranald'ın cesedine bakan yüzlerde tek bir ifade bile yoktu. Kurtlar, göle dalış, ıslak battaniyeleri ve tepeden aşağı yuvarlanma arasında, Ranald şüphesiz ki en kötü durumdaydı.

Page, kalabalığın arasında sessizce duruyordu; önlerinde öylece yatan cesedi görünce yüzü tiksintiyle buruşmuştu. Suçluluğu çok büyüktü, çünkü zavallı adamın talihsizliğinde bir miktar payı olduğunu biliyordu. Aman Tanrım, babası her zaman ölü bir adamın ruhuna vergi koyabileceğini söylerdi ve haklıydı da, çünkü bu ölü adam, bir ruhun alabileceği en ağır vergiye tabi tutulmuştu.

Yine de, tüm suçu üstlenmeye hiç niyeti yoktu! Adamı en başından beri öldürmediği kesindi; kurtları da ona karşı kışkırtmamıştı. Ancak kaçı sırasında onu göle atmıştı. Islak battaniyelerinin görünüşüne hiç faydası olmadığı kesindi. Tanrı aşkına, başlangıçta gördüğü en yakışıklı adam değildi ama şimdi oldukça iğrençti. Burnunu kırıştırıp arkasını döndü. Aman Tanrım, iyi ki bu kadar güçlü bir metaneti vardı.

"Onu atıma bindirmeyeceğim!" diye aniden söze karıştı Dougal, ses tonu iğrenme doluydu, yüz ifadesi de bunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Benim de değil!" diye duyurdu Kerwyn. "Ona bakmak bile midemi bulandırıyor."

Broc'un da öyle, diye düşündü Page, dev yaratığın ölü adama verdiği tepkiden biraz şaşkın bir şekilde. Aslında, cesedin yanına bile yaklaşmamıştı ve yine de toplanan kalabalığın arasından sıyrılıp diz çökmüş, kusuyor ve Page'in hayatı boyunca duyduğu en iğrenç sesleri çıkarıyordu.

Karışmak istemese de yanına yaklaştı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Broc, sorusu karşısında bir anlığına afallamış göründü. "İçimi dökmeme yardım et, değil mi?" diye cevapladı, kaşlarını hafifçe çatarak ona bakarak. "Neden bana yardım etmek istiyorsun, fahişe?"

Page omuz silkti ve ona hafifçe gülümsedi. "Çünkü sandığın kadar kötü durumda değilsin."

"Öyle mi?" diye sordu. "Kim diyor?"

Page'in gülümsemesi, adamın sert bakışlarına rağmen derinleşti. "Ben öyle diyorum," diye cevapladı küstahça. "Bana bu anneye yardım etmeye çalıştığın için sana teşekkür ederim... Broc."

"Sassenach kız!" diye cevapladı, soğuk bir tavırla.

"Behemoth," diye cevapladı sırtarak.

Hafif bir tebessümle karşılık verdi.

"Evet, peki... bana yaptığı tüm kötülüğe rağmen," diye espri yaptı. "Çok uzağa gidemezsin, değil mi?"

"Hayır," diye cevapladı Page, toprak sahibinin ellerinde yakalandığı anı hatırlayınca yanakları kızararak. O anda, sanki tüm suçluluk dolu zevkleri yüzüne yazılmış gibi hissetti. Acaba o adam onun hakkında ne düşünüyordu? Hepsi onun hakkında ne düşünüyordu? Tanrım, ama gerçekten bilmek istemiyordu. "B-ben düşünmedim," diye hayıflandı ve sonra tekrar sordu, "İzin verir misiniz... yani... şimdi daha iyi hissediyor musunuz?" Nedense, aniden, önünde acınası bir şekilde diz çöken o asık suratlı dev bile olsa, onun hakkında kötü düşünmemeleri önemli göründü.

"Kaşları sert bir şekilde çatıldı. Bana saldırma," diye çıkıştı. Bakışları kaydı. "Şimdi git ve beni rahat bırak."

Huysuz herif. Page ona ters ters baktı ama ısrar etmedi. Tekrar toplanan kalabalığa doğru yürüdü, bu İskoçların sürekli savaş halinde olmasının hiç de şaşırtıcı olmadığını düşündü. Kaba yaratıklar.

"Aman Tanrım, ama cennete kadar kokuyor!" diye küfretti Kermichil, yüzünü buruşturarak. Ama Page, bakışlarını kaçırmadığını fark etti. Önlerindeki bedene büyülenmiş gibi bakıyordu. Sanki hastalıklı bir merak onları oldukları yere mıhlamıştı.

"Artık Ranald'a hiç benzemiyor," diye hayıflandı Lagan, pişmanlık içinde başını sallayarak. Yine de gözleri Page'e kaydığında, bu duygudan hiçbir şey açığa vurmuyordu. O an sadece öfkesinin derinliği kalmıştı. Onu sadece suçlamakla kalmadığını, aynı zamanda ondan nefret ettiğini de fark etti.

Nedenini bilmiyordu ama onu bir şekilde rahatsız ediyordu; sadece ondan hoşlanmamasından değil, daha büyük bir sebepten dolayı. Daha fazlasıydı. Adamın ona attığı bakıştan ürpererek irkildi ve arkasını döndü.

"Zavallı Ranald," diye cevapladı Angus sertçe.

"Kahretsin ama o da benimle gelmeyecek," diye araya girdi Kermichil.

"Zavallı piç," diye söze karıştı biri.

"Evet, zavallı lanet olası piç," diye yankı geldi.

Hepsinin bakışları arasında uzun bir sessizlik oldu ve hepsi onaylarcasına başlarını salladılar.

"Ah, Iain... belki de onu bırakmalıyız," diye önerdi Dougal.

Iain'in kaşları çatıldı. "Hayır," diye hemen söyledi. "Uslu bir cenaze törenini hak ediyor! Onu burada çürümeye bırakmayacağız!"

"Şey..." diye atıldı Dougal, biraz huysuz bir tavırla. Başını kaşdı. "Onunla at binmeyeceğim, orası kesin." Sinirli bir şekilde Iain'e baktı. "Buna dayanabileceğimi sanmıyorum!" diye ekledi hemen.

Page onu pek suçlamıyordu, çünkü kendisi de suçlayabileceğini sanmıyordu. Kaşları çatıldı. Jesu, ama birinin onu alması gerekecekti. Iain oğluyla birlikte at binmeyi planlıyordu ve Ranald'ın atını kendisi kullanması için ona vermişti - görünüşe göre adamlarının isteklerine aykırı olarak. Ranald'ın atı sonbaharda kullanılamaz hale geldikten sonra kendi eyerini ve koşum takımını ona vermiş olmasından da pek memnun görünmüyorlardı. Bu konuda hiçbir şey söylemediler, ama yüzlerindeki ifadelerden bu kararın midelerini bulandırdığını biliyordu.

"Ben de," dedi Kerwyn onlara katılarak.

"Ben de," dedi Kerr yüzünü buruşturarak.

"Broc da!" diye haykırdı Angus, hiç de azımsanmayacak bir tiksintiyle. "Ah, şuradaki adama bak, küçük bir çocuk gibi kusuyor! Bu kadar aptal bir çocuk için bu ihtiyarın gördüğü en zayıf göbeğe sahip!"

Iain, "Ranald bizimle geliyor," diye devam etti.

Lagan sessizliğini korudu ve Page'e baktı.

"Ah, Iain!" diye söze başladı Dougal ve huysuz bir çocuk gibi ayağını yere vurdu. "Onunla at binmek istemiyorum!"

"Onun minik kızına ne söylememi istersin, Dougal?" diye sordu Iain. Çenesi öfkeyle gerildi; orada çalışan kas, dikkatle kontrol ettiği öfkesinin tek kanıtıydı. "Belki de tek oğlunu kurtlara ve kanlı akbabalara nasıl terk ettiğimizi açıklamanın zevkini yaşamak istersin?"

Dougal'ın yüzü kızardı. Başını utançla iki yana salladı ve çiğnenmiş bir çamur otu parçasına sapladığı ayağına şaşkın gözlerle baktı.

Page, yüzlerinde ölü bir adamla at binmekten duydukları tiksintiyi görebiliyordu; onları suçlayamazdı. Bu iğrenç bir ihtimaldi, kendisi de pek hoşlanmasa da, Iain'in öfkeli olmasını kesinlikle istemezdi. Babasının öfkesinden yıllarca kaçmaya çalışması, onu konuşmak için can attırıyordu. Çürümüş bedene bir bakış bile dilini tutmasına yetiyordu.

"Ah, ama ne kadar da zavallı bir topluluğuz!" diye başladı Angus, ses tonu Page'in olduğu yerde irkilmesine neden oldu. "Zavallı bir topluluk-"

"O-Onunla gideceğim!" diye patladı Page aniden, teklifiyle kendisini bile şaşırtarak. Hemen bu çıkışından pişman oldu.

Her bakış ona doğru yöneldi.

Jesu, ama durumu kısmen onun sorumluluğundaydı, diye çılgınca düşündü. Belki de onun için huzuru koruyarak Iain'i memnun edebilirdi? Hatta belki de adamlarını Ranald'ın istenmeyen arkadaşlığından kurtararak onların kabulünü kazanabilirdi?

Bunlar onun halkı olmasa da, diye düşündü, babası gelip onu sahiplenene kadar onlara katlanmak zorunda kalacaktı. Ve o gelecekti, dedi kendi kendine. Gelmek zorundaydı.

Acaba adamlarını şimdi mi toparlamaya çalışıyordu?

"Ben... ben... umursamıyorum," diye zorlukla yalan söyledi. İsa, ama yüzündeki tiksinti kesinlikle belliydi!

Tıpkı o ilk geceki gibi, hepsi ona bakakaldı, ağızları hafifçe açık, hiçbir şey söylemeden, sadece bu sefer Page keskin zekâsını katmaktan kaçındı. İzlerken yüzleri kızardı, bazılarının ifadeleri inanmaz, bazılarınıninki şüpheli bir hal aldı ve Page bir adım geri çekildi. Iain'e kuşkulu bir bakış attı ve onu sertçe kaşlarını çatarken buldu. Tanrım, ne yapmıştı? Teklifiyle büyük bir İskoç günahı mı işlemişti?

Gözlerini arayarak onun gözleriyle buluştu.

Iain, kulaklarına inanamayarak gözlerini kırptırarak baktı.

Tam konuşup Ranald'ı taşımaya razı olacaktı ki, kadın ondan önce davrandı. Kendi akrabaları uğruna böylesine tatsız bir göreve razı olması onu zaten yeterince şaşkına çevirmişti; özellikle de kendi adamları, Ranald'ın arkadaşları bu sorumluluğu üstlenmekten kaçınırken. Aman Tanrım, Ranald uğruna razı olması akıl almazdı.

Adamlarının yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, hepsi de onun beklenmedik teklifi karşısında kendisi kadar şaşkına dönmüştü. Hepsi onu bu kadar kışkırtmasaydı, onlardan almayı başardığı tepkiye gülerdi. Kahretsin, paha biçilemezdi. O anda ona hayran kaldı; onu kollarına alıp o güzel dudaklarından öpmek istedi.

Ve ona yapmak istediği tek şey bu değildi. Tanrım, orada dururken çok sevimliydi, öyle güzel ve endişeli görünüyordu ki, kocaman kahverengi gözleri temkinli ama bir o kadar da uyarıcıydı. Elbisesi şüphesiz daha iyi günler görmüştü ama yine de önemli değildi. Üzerinde sanki altından eğrilmiş gibiydi. Göğüsleri dik ve sıkı, onu mükemmel bir şekilde dolduruyordu. Ellerinin içinde, parmak uçlarının altında hissettikleri o yumuşak hissi hatırladı ve bu düşünceyle bile sertleştiğini, kanının nabzının attığını hissetti. Giyilmiş haliyle bile, elbise her kıvrımına, çıplak ete

yapışan incecik ağlar gibi yapışıyordu. Saçları. Aniden keşke örgülerini açıp parmaklarını güneş ışığıyla aydınlanan saçlarının arasından geçirseydim diye düşündü. Başka bir zaman olacaktı, diye düşündü. Kahretsin, ama birden piç babasına minnettar hissetti. Evet, çünkü o bir yük değil, bir armağandı. Ona göz kırptı ve gerginliği gözle görülür şekilde azaldı.

"Şey," diye başladı Angus, yüzünü düşünceli bir şekilde buruşturarak.

"Ben alırım onu, baba!" diye hevesle teklif etti Malcom, babasının fren kabını çekiştirerek. "Ben büyüdüm. Onu alabilirim! Değil mi Angus?" Huysuz ihtiyar İskoç'a bakmak için döndü.

Angus'un kaşları kalktı. "Sen tam bir pisliksin, tamam, ama sen—"

"Lanet olsun! Bırakın Ranald'ı taşısın!" diye öfkeyle atıldı Dougal. "Onun için neden bir attan vazgeçelim ki? Onu istememesi bizim suçumuz değil!"

Page, bu açıklama karşısında donakaldı, bakışları Dougal'a kaydı. Bir an doğru duyup duymadığından emin olamadı. Kendisine bakan yüzlerdeki aniden beliren temkinli ifadeler, ona farklı bir şey söylüyordu. Iain'in bakışlarıyla karşılaştığında yüreği burkulmuştu. "Ne... ne demek istiyordu... babam beni istemiyordu?"

"Dougal'ı dinleme, kızım." Adamın gözlerindeki gerçeği gördü, ama adam bunu inkar etti.

"Babam beni istemedi mi?" diye ısrar etti, vücudu gergindi, nefesini tutuyordu, cevabını bekliyordu.

Sessizce durup baktı, cevap vermeyi reddetti ve Page, adamın ifadesinde katlanamadığı tek şeyi gördü: Acıma. Acımasını gördü ve kalbi aniden öfkeyle doldu; onu bu kadar kolay terk ettiği için babasına, ona yalan söylediği için Iain MacKinnon'a ve asla elde edemeyeceği bir şeyi istediği için kendine duyduğu öfke.

"Zavallı piç ben alırım!" diye bağırdı Broc, kalabalığın arasına dirseğiyle girerek. "Ben alırım! Yükü onun taşımasına izin vermek doğru değil! Hepinizin nesi var ki zaten?" Özellikle Dougal'a baktı ve "Biz onun arkadaşınız!" diye belirtti.

Aralarındaki sessizliğin bir an mı, yoksa bir sonsuzluk mu süreceğini bilmiyordu Page. Kendini uyuşmuş hissediyordu.

"Onu ben alırım," diye yumuşadı Kerwyn, Dougal'ı öfkeyle iterek.

"Hayır... Yapmalıyım," diye önerdi Kermichil, Dougal'a doğru sert bir bakış atarak.

"Belki de öyle yapmalıyım," diye kabul etti Kerr ve o da Dougal'a sert bir bakış attı. "Bak neler yaptın," dedi, Page'e doğru bir bakış atarak.

Utanan Dougal pes etti. "Pekala! O pis fahişeyi ben taşıyacağım!"

"Hayır! Onu alacağımı söylemiştim!" diye itiraz etti Broc. "Ah, ama sen zaten yeterince şey yaptın, seni kanlı, ağlayan piç!"

Page, Broc'un kendisine doğru attığı bakışın farkında değildi ama Broc'un acısını bir kül dağı gibi hissediyor, ruh halini de içinde debelendiği kadar karartıyordu. Kendini, o devin onu önemseyeceğine inandıramadı. Hayır, Broc ona acıyordu. Ve bu, Broc'un onlardan isteyeceği son şeydi.

Dougal'ın ifşası onu bu kadar şaşırtmasaydı, şimdi hepsinin Ranald'ı kimin taşıyacağı konusunda kavga ediyor olması onu eğlendirebilirdi. Kavgacı İskoçlar. Tartışmadan uzaklaştı, ağlamak istiyordu ama tek bir gözyaşı bile dökmeyi reddetti.

İsa, ama babası onu istemedi.

Tamamen reddetmiş miydi? Yoksa Iain'le görüşmeyi reddetmiş miydi? Yoksa aslında aynı şey değil miydi?

Iain ona acıyordu. Acıyor olmalıydı. Elbette hepsi acıyordu!

"Kızım," diye söze başladı Iain, arkasından yaklaşp elini nazıkçe omzuna koyarak.

Page öfkeyle omuz silkerek ondan uzaklaştı. "Bana dokunma!" diye tükürdü ve ona doğru döndü. "Bana nasıl yalan söylemeye cüret edersin! Nasıl cüret edersin!"

Onun suçlaması karşısında sessiz kaldı, bakışları düşünceliydi.

"Bana neden yalan söyledin?" diye sordu ve hemen pişman oldu. Elbette nedenini biliyordu. Adam ona acıyordu! Düşmanının zavallı, istenmeyen kızıydı ve adam da ona acıyordu! "Ne dedi? Babam mı?" diye sordu. "Beni nasıl reddetti?"

"Ah, kızım, önemli mi?"

Adını bile söyleyemediğini hatırlayınca öfkesi daha da arttı. "Evet, önemli! Evet! Bilme hakkım olduğuna inanmıyor muydun?"

Oğluyla birlikte açıklığa at sırtında geldiği anı, ona bakışını ve her şeyin anlam kazandığı anı aniden hatırladı. Hepsinin yüzündeki ifadeler - MacKinnon'ın onu eve götürme niyetini açıkladığında yaşadıkları şok. Hepsinin ona karşı hissettiği kızgınlık. Broc'un kaçışına yardım etmesi...

Bütün bunlara dayanacak gücü kalmamıştı.

Sorusunu düşünüyormuş gibi göründü, konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı. Başını salladı. "Önemi yok kızım... Bizimle bir evin var."

Page acıklı bir inilti sesi çıkardı ve boğazı bir duygu dalgasıyla tıkanı. Yutkundu. "Fırtınadan kurtarılmış başıboş bir hayvan gibi mi?" Tekrar yutkundu ve öfkesinin acısına merhem olmasına izin verdi. "Sanmıyorum. Ya seninle yuva kurmak istemiyorsam? Tanrım! Kendi aralarında bile geçinemeyen kaba bir İskoç çetesinin arasında yaşamayı neden isteyeyim ki!" Zalimce davranıp davranmadığını umursamıyordu. Öyle olmak istiyordu - saldırmak ve yaralamak istiyordu. Adamın orada durup onun kaba sözünden etkilenmemiş gibi görünme cüretini göstermesi onu daha da öfkelendiriyordu.

Bunca zamandır babasının nasıl hissettiğini biliyordu! Bunca zamandır ona acıyor olmalıydı! Bir şekilde, sevimlerine bile küfür sayılırdı, çünkü onu nasıl isteyebilirdi ki? Tanrım, ama babası bile onu istemiyordu! İsa, buna dayanamıyordu.

"Bilmeye hakkım var!" diye ısrar etti Page.

Sessizce durdu, duruşu tavizsizdi, dudakları hoşnutsuzlukla sımsıkı kapalıydı.

"Seni tamamen reddetti mi?"

Cevap vermedi. Gözünü bile kırpmadı, sadece baktı.

"Babam seni reddetti mi?"

Çenesi gergin bir şekilde arkasını döndü ve Page'in tiksinti olarak algıladığı bir ifadeyle başını salladı. "Evet," dedi. "Öyle yaptı, kızım."

Page, hayatın, tüm umutlarının, her şeyin bir anda onu terk ettiğini hissetti. Bacakları dayanamayacaktı ama kendi ayakları dışında yaslanacak hiçbir yeri yoktu. Her zamanki gibi. Sesi kendi kulağına bile cılız geliyordu. "Ne dedi?"

Ona bakmak için döndü, onu inceliyormuş gibi göründü ve sonra, "Sadece reddetti, hepsi bu. Hiçbir şey söylemedi." dedi. Sonra aniden arkasını döndü, sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi.

"Anlıyorum," dedi ve bir şekilde babasının en kötüsünü ondan sakladığını biliyordu. Babasının zulmü mü? Hah! Bunu zaten biliyordu, değil mi? Babasının sözlerinin ne kadar acımasız olabileceğini ondan daha iyi anlıyordu. Babası ona kaç kez kimsenin kızı olmadığını, kesinlikle kendi kızı olmadığını, kendi öz kızı olamayacağını söylemişti? Kaç kez sevilmez olduğunu, aşağılık olduğunu söylemişti?

Page'in sayabileceğinden daha fazla kez.

O an Iain'e şeytana kaçmasını söylemek istedi; ona ya da onun hayırseverliğine ihtiyacı olmadığını ama bunu iddia etmenin gülünç

olacağını.

Ona ihtiyacı vardı.

Sonuçta seçenekleri nelerdi? Ormanın vahşi hayvanlarıyla burada, ormanda yaşamak mı? Yüzüne tükürmesi muhtemel bir kralın önünde dizlerinin üzerinde sürünerek gitmek mi? Hayır, Iain MacKinnon'ın sunduğu dışında hiçbir seçeneği yoktu. Ve Tanrı aşkına, ona minnettar olmak yerine ondan nefret ediyordu ve nedenini bile bilmiyordu. Utancını gördüğü için mi? Kendini istenmiş gibi hissettirdiği için mi? Sonra dönüp baktığında aslında onu hiç istemediğini mi fark edecekti? Kimse istemiyordu. Bu bilgi, daha önce hiç hissetmesine izin vermediği bir kederle doldurdu onu.

Kalbinin tozlu, örümcek ağlarıyla kaplı derinliklerinde bir yerlerde, onun kendisine kapıldığına, onu istediği için aldığına inanmaya cesaret etmişti. Oysa öyle değildi. Ona acımişti; sırf vicdanı olduğu için onu yanında getirmek zorunda kalmıştı. Bu kadar basitti.

Peki ya öğleden sonraları? Basit bir kaçamak. Başka bir şey değil. Ne de olsa o bir erkekti, o da bir kadındı ve adamın, kadının karşılayabileceği ihtiyaçları vardı. Ve Tanrı ruhunu korusun, o da bunu kolayca, keyfi bir şekilde yapmıştı.

Elindeki çiçeği hatırlayarak yumruğunu açtı, ama şimdi onu ne kadar sıkı tuttuğunu fark ederek, ezilmiş çiğdeme baktı. Bu kadar uzun süre elinde tuttuğu için bile pişmanlık duyamayacak kadar kendinden iğreniyordu. Çiçek artık solmuş, yaprakları aşınmış ve damarlıydı. Dudaklarını iğrenerek büzerek çiçeği yere fırlattı, arkasını döndü ve uzaklaştı. Iain MacKinnon'a dönüp bakmaya bile cesaret edemiyordu, yüzündeki utancı fark etmesin diye.

Hepsi yumruk yumruğa kavga etmeye yaklaşıyor, hâlâ Ranald'ı kimin taşıyacağı konusunda tartışıyorlardı. Page onları duymuştu ama hiçbir şey duymamıştı. Tatlı Mary, ama bu İskoçlar ne kadar da kararsızdı. Eh, bırakalım da bu şaibeli onur uğruna kendilerini öldürsünler. Artık zavallı lanet Ranald'ı taşımaya niyeti yoktu! Zavallı lanet Ranald, umurunda bile değildi! En yakın kayayı bulup kuruyana kadar üzerine oturmak için az da olsa bir istek duyuyordu.

Bölüm 22

Iain onun peşinden gitmemek için kendini zor tuttu.

Onu bundan alıkoyan şey, söyleyebileceği herhangi bir kelimenin, onun gözlerinde yansıyan inanılmaz üzüntüyü hafifletmeye yetmeyeceğini bilmesiydi.

Bakışları, kadının attığı buruşuk çiğdem çiçeğine kaydı. Çiçeğin onarılamayacak kadar yıpranmış, yaprakları katlanmış ve çarpıktı, ama kadının hatırayı saklamış olması, çiçeğin onun için bir şekilde önemli olduğunu gösteriyordu ve tıpkı ilk başta çiçeği koparmak zorunda hissettiği gibi, şimdi de onu geri alıp ona saklamak zorunda hissediyordu. Eğildi, büyük ve hantal ellerinin yettiği kadar dikkatlice çiçeği kaldırdı ve sonra kırlangıçotunun kıvrımlarına yerleştirdi.

"Onu gerçekten seviyorum, baba," dedi oğlu fısıltıyla, aniden yanında belirerek.

Iain, kendisinin daha küçük, kirli görüntüsüne baktı ve gülümsedi. "Ben de," dedi ve Malcom'ın başının tepesine eliyle vurdu.

"Ama çok kötü bir kız," diye haykırdı Malcom. "Ondan hoşlanmadım!"

Iain'in bakışları Page'e döndü. "Evet oğlum, öyle yapıyor." Piç babasını düşünerek dalgın dalgın baktı, oğlunu yarım yamalak dinliyordu. "Ben de ondan hoşlanmadım."

"Bir cadı gibi uluyordu ve çok kötüydü!"

Iain'in bakışları aniden oğluna kaydı. "Sana mı?"

Malcom başını salladı ve küçük kaşları çatıldı. "Hayır... ona. Onu dövmekten kârlıydım!" diye açıkladı, azımsanmayacak bir gururla.

Iain kıkırdadı ve oğlunun saçlarını karıştırdı. "Öyle miydin?" Böyle bir girişimin olası sonucunu belirtmek için bir sebep göremiyordu. "Peki seni ne durdurdu Malcom?"

Kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Çok korkmuştum," diye itiraf etti.

Iain'in sırtışı, oğlunun doğuştan gelen dürüstlüğü karşısında daha da genişledi.

Sonra küçük kaşları yeniden çatıldı. "Baba," diye cesaret etti. "Sen de ondan korkuyor muydun baba?"

Iain, oğlunun sorusunun hafife alınacak bir soru olmadığını hissederek, çömelerek oğluya yüzleşti. Çocukluğun tüm karmaşasını, kararsızlıkların yetişkinliğe taşındığını duydu. Bu, kendi çocukluğunun bir yankısıydı;

babasının onu kötüleyeceği korkusuyla asla dile getirmediği bir öz güven eksikliğiydi. Elini oğlunun omzuna koydu ve itiraf etti: "Çok teşekkür ederim Malcom." Elbette oğlunun bahsettiği anlamda değil, ama Malcom uğruna ölümüne korkmuştu. Aslında, Malcom'ın güvenliği için kendi güvenliğini düşünemeyecek kadar öfkeli ve korkmuştu. Adamlarının güvenliğini de düşünmediğini itiraf etmekten utanıyordu. Yine de Malcom ikisi arasındaki farkı anlamayacak kadar küçüktü ve Iain, oğlunun korkusunun doğal olduğunu bilmesi gerektiğini hissetti. Elini oğlunun omzuna koydu. "Doğrusu, çok korkmuştum," diye fısıldadı.

Malcom başını salladı ve küçük elini Iain'in omzuna koyarak sarılmaya karşılık verdi. "Endişelenme baba," dedi. "Söylemeyeceğim, tamam mı?"

Iain gülümsedi.

Malcom da gülümsemesine karşılık verdi ve dikleşip sırtını dikleştirdi. Bakışları Page'e, sonra tekrar babasına kaydı ve Iain'in omzuna vurarak, "Gerçekten çok güzel bir kız, baba. Öyle mi düşünüyorsun?" dedi.

Iain kıkırdadı. Başını ciddi bir tavırla sallamayı başardı. "Evet evlat, öyle yapıyorum."

Malcom da başını salladı. "Ve çok güzel şarkı söylüyor."

Iain'in bakışları, küçük bir taşın üzerinde oturduğu yere kaydı. "Öyle yapıyor," diye onayladı. "Öyle yapıyor." Düşünceli bir şekilde bakarak ayağa kalktı.

"O halde onu tutabileceğimizi mi düşünüyorsun?" diye sordu Malcom.

Iain, yakında suç ortağı olacak oğluna sırtırken buldu kendini. "Onu yanında tutmak ister misin, Malcom?"

"Evet, evet!" diye cevapladı Malcom hemen. "Bazen..." diye ekledi, "şimdilik kimseye söyleme... Bir annemin beni uyutmak için şarkı söylemesini istiyorum."

Oğlunun itirafı Iain'in yüreğini biraz sızlattı. Bu sefer gerçeği çarpıtmaya gerek yoktu ve itiraf etti: "Ben de senin yaşındayken aynısını isterdim Malcom."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Sayamayacağı kadar çok kez tam da bunu dilemişti. Belki de, zihninde asla var olamayacak bir sesin yankısını duymasının sebebi buydu. Annesinin sesi. Yüreğini titreten ve ruhunun derinliklerini kemiren, tüyler ürpertici bir melodi.

"Öyleyse Guid. Hadi ikimiz birlikte ona kur yapalım. Sen onun kalbini kazan," diye oğluna emretti.

"Peki onun hangi tarafını elde etmek için çalışacaksın?" diye sordu Malcom masumca. "Beynini mi? Beynini elde etmek için mi çalışacaksın?"

Iain'in bakışları yine ona kaydı. Dizini göğsüne bastırarak oturdu. Diğer bacağı, eteğinin yırtık pırtık eteğinin altından, uzun, ince ve dolgun bir şekilde uzanıyordu. Sadece görüntüsü bile kanının kaynayıp kaynamasına neden oldu. Tanrım, baldırının yumuşak, esnek etinin elinin dokunuşuyla kaydığını neredeyse hissedebiliyordu. Bir an daha titreyerek izledi, sonra yumuşayıp oğluna döndü. "Evet," dedi, boğazı bastıramadığı bir özlemle tıkanmıştı. "Onu da." Oğluna gizlice göz kırptı.

"Iain!" diye bağırdı Angus.

Iain'in dikkati Ranald'ın cesedinin etrafında toplanan adam grubuna çekildi.

Angus koşum takımını elinde tutuyordu. Iain'in görmesi için havaya kaldırdı. "Sanırım buna bir baksan iyi olur," diye ısrar etti.

Iain başını salladı ve oğluna döndü. Elini Malcom'ın saçlarında gezdirdi. "Hadi oğlum, devam et ve onun rehberini baştan çıkar, duydu mu?"

Malcom gülümsedi. "Evet, evet!" dedi, babasının göz kırpmasının abartılı bir versiyonuyla karşılık vererek. "Ben yaparım!" Sonra arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Iain, Malcom'un Page'in oturduğu yere doğru koşturmasını izledi; oğlunun onunla asla başaramayacağı şeyleri başaracağını biliyordu. Kimse o kirli, tombul yüze karşı koyamazdı. Kesinlikle Iain de karşı koyamazdı. Nitekim, melankolik düşüncelerinden başını kaldırıp onu gözetledi ve Iain izlerken Malcom, onun dolgun dudaklarından bir gülümseme çıkarmayı başardı.

Oğlunun çabalarının yeterince iyi gittiğinden emin olarak, Angus'u neyin heyecanlandırıldığını görmek için yanına gitti. Yaklaşırken tüm gözler üzerindeydi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ne oldu?"

"Kendin bak," diye emretti Angus.

Iain, koşum takımını eline alarak öyle yaptı. İlk bakışta hiçbir sorun görmedi. Koşum takımını çevirip baktı ve sonra gözleri temizce kesilmiş kemere takıldı. Ne anlama geldiğini içgüdüsel olarak anlayarak kaskatı kesildi. Deri kayışı hemen kaldırıp daha yakından inceledi, parmağını kesik kenarında gezdirdi ve vücudu gerildi.

"Birisi kesmiş."

"Evet," diye onayladı Angus. "Birisi yaptı."

"Ama kim?" Iain'in bakışları hepsinin üzerindeydi.

Angus omuz silkti. Broc, kaşlarını çatarak parçalanmış koşum takımına baktı. Kerwyn, Dougal ve Kermichil başlarını sallayıp omuz silktiler.

Lagan elini uzatarak, sözsüz bir şekilde hasarı görmesini istedi. Iain koşum takımını ona uzattı ve adam koşumu iyice inceledi. "Kuşkusuz kesilmişti," diye bir an düşündükten sonra teslim oldu. "Ama aramızdan kimsenin böyle bir şey yaptığını görmedim," diye itiraf etti ve Page'e anlamlı bir bakış attı. "Sadece Sassenach hizmetçisi dağların yakınındaydı," diye ilan etti.

"Gerçek bu," diye onayladı Dougal. "Kaçarken atların yanında yalnızdı."

"Hayır," diye itiraz etti Broc. "Bunu yapmaz. Her anını izledim ve yapmaz!"

Iain, Broc'un Page'e karşı ani fikir değişikliğini düşünemeyecek kadar öfkeliydi. Ve eğer doğruyu söylemek gerekirse, fazlasıyla rahatlamıştı. Page'in masumiyetinden şüphesi yoktu, ama kendisi yokken orada olan, kendisi dışında bir savunucusu olduğu için memnundu.

Page kesinlikle kibar bir prenses değildi, ama özgürlüğünü kazanmak için bile olsa asla buna tenezzül etmezdi, bundan emindi. Piç babasını, hatta kendi oğlunu savunurken gözlerine bir bakış bile bunu anlatıyordu. Kendisine karşı işlediği günahlar yüzünden paramparça edilmeyi hak eden bir adamı savunabiliyorsa, başka bir insana zarar vermesi mümkün değildi. Evet, ve neredeyse hiç tanımadığı bir çocuğu, böyle olduğu söylenen bir adama karşı savunabiliyorsa, kalbinin saf olduğunu biliyordu.

Ama birileri bu işi kolaylaştırmıştı.

Soru şuydu...

DSÖ?

Peki bu Ranald için miydi... yoksa başkası için mi?

Klanında hiç bu kadar huzursuzluk ve güvensizlik kol gezmemişti. Malcom'un kaçırılmasından bu yana geçen kısa sürede, onları birbirine bağlayan bağ zayıflamaya başlamış gibiydi. Belki de İskoçyalı David istediğini elde edecekti. Yaylaların geride kalmasını, kalmayanların da yol kenarına çekilmesini istiyordu.

Iain boyun eğmeyi reddetti. Davut tüm İskoçya'yı Sassenach yandaşlarına teslim ederken öylece durup seyredecekse kahrolsun. Ve İngiliz piçlerinin halkına boyunduruk vurmasına izin verecekse de kahrolsun. Oğlunun doğuştan gelen hakkını İngiliz egemenliği altında çiğnenmesine izin verecek değildi. Yaylalar onların topraklarıydı; kışları sert ve soğuk, yazları ise çok engebeli ve vahşi olsalar da. Orası onların toprağıydı ve Tanrı

aşkına, Iain'in bu konuda bir söz hakkı olsaydı, son MacKinnon şefi Cennet'in tahtı önünde diz çökeneye kadar orası onların toprağı olacaktı.

"Öyle mi?" diye meydan okudu Lagan, Broc'a. "Onu her an izledin mi? Öyleyse söyle bakalım... bu yüzden mi bizden yüzerek kaçıp kahrolası atlarımızı çalabildi?"

"Bir at," diye itiraz etti Broc, Dougal'a, Lagan'a ise birer kaş çatarak.

Iain, Broc'un bakışlarıyla karşılaştı, kendi gözleri de soru sorarcasına kısılmıştı. Broc'un bakışları kaydı, yüzü bu kadar incelemenden dolayı kızarmıştı.

"Cevap ver Broc," diye emretti Iain. "İddia ettiğin gibi onu izledin mi, izlemedin mi?"

"Evet, lordum," diye itiraf etti Broc. "Öyle yaptım. Söylediğim her anı izledim."

"O zaman onunla bir plan yapıyor olmalı!" diye öfkeyle haykırdı Lagan. "Eğer öyle değilse neden onu izleyip bıraksın ki?"

Iain'in bunun nedenini tahmin etmek zordu ama bunu Broc'un kendi ağzından duymak istiyordu. Broc'a bakışları hiç durmuyordu ve genç adam bunu sezmiş gibiydi, çünkü Iain'in gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. "Broc? Buna ne diyorsun?"

"Onu gerçekten istediğini düşünmemiştim, lordum," diye itiraf etti, sonunda yerden başını kaldırarak.

"O da kalmak istemiyor gibiydi. Ve bizimle alay etme şekli hoşuma gitmiyor." Ağzı utanç dolu bir ifadeyle büküldü. "Bizimle gelmesi gerektiğine inanmıyordum ve senin de onu göndermeye cesaretin olmadığını düşündüm."

"Yani bana bir iyilik yapıp onun yolculuğuna yardım etmeyi mi düşündün?"

Broc başını salladı.

"Benim tek başıma böyle bir karar verebileceğimi mi sanıyorsun evlat?" diye sordu Iain.

"Evet," diye cevapladı Broc.

"Aman Tanrım, size ne oluyor böyle?" diye sordu Iain öfkeyle. "Aranızda sürekli didişen bir grup yaşlı kadını hatırlatıyorsunuz bana!"

"Bu Sassenach topraklarına geldiğimizden beri bir şeyler ters gidiyor, Iain," diye önerdi Angus. "Önce zavallı Ranald, şimdi de bu."

"Ve bahse girerim ki tüm bunlar onun işi!" diye iddia etti Dougal, Page'e tehditkar bir bakış atarak.

Iain başını salladı. "Başlangıçtan beri bir şeyler ters gidiyor," diye karşılık verdi. "Bu Sassenach topraklarına neden geldiğimizi hatırlamıyorsun bile. Bizi buraya getiren şey ne bir zina ne de bir fahişeydi. Biri kanlı oğlumu kaçırdı, unuttun mu?" Ellerini kalçalarına götürdü. "Hayır." Page'e doğru bir bakış attı ve ardından karşısında duran küçük adam grubuna çevirdi.

Adamlarının hepsi durumun farkında değildi: Bazıları vakit öldürüyor, süvari alayının tekrar başlamasını bekliyordu. Iain'in bakışları etrafı tarıyor, küçük grupların konuşmalarını ve dinlenmelerini izliyordu. "Ranald'ın ölümüyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," diye iddia etti.

"Ve sen onun babası olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Kermichil, dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek.

"Hayır. Takip edilmedik," diye cevapladı Iain kesin bir tavırla. "İlk başta öyle sandım ama hayır. Ranald'a kimin ulaştığını bilmiyorum ama babası değildi ve o yapmadı," diye temin etti onları. "Birisi yaptı. Ama Ranald, hatırlarsanız, göğsünden bir okla öldürüldü. Yay kullanmada usta olsa bile, böyle bir silaha erişimi yoktu ve ayrıca izleniyormuş -benim tarafımdan!" diye araya girdi, şüpheye mahal vermemek için. "Hayır, başkasıydı."

Hem Broc hem de Angus onaylayarak başlarını salladılar.

"Peki, ne düşünüyorsun Iain?" diye sordu Lagan. "Eğer onun babası olmasaydı..."

"O zaman bunlar haydutlar olmalı!" diye araya girdi Kerwyn.

"Ya da bizden biri," diye önerdi Broc, ama böyle bir düşünceyi dile getirmekten çekiniyor gibiydi. Bakışları oradaki adamları taradı, sanki bir kez daha parmaklarını kendisine doğrultmalarını bekliyor gibiydi.

"Evet, Broc," diye onayladı Iain, başını sallayarak, ifadesi ciddi bir ifadeyle. "Ya da içimizden biri..." Iain de onları dikkatle inceledi, ciddi ifadelerini, katı duruşlarını inceledi. Hepsi uzun zamandır birbirlerine sıkı sıkıya bağlıydı ve içlerinden hiçbirinden şüphelenmiyordu. Bazılarının çıplak kollarının çocukken anneleri tarafından şaplaklandığını görmüştü; birkaçı da babası tarafından dövülüşünü izlemek için oradaydı. Hayatları ve mirasları iç içe geçmişti ve MacKinnon klanına aitti, mirasları MacAlpin'in kudretli oğulları tarafından aktarılıyordu. İçlerinden herhangi birini suçlu bulmak yüreğini acıtıyordu.

Ve yine de onlardan biri öyleydi.

"Broc diyorum!" diye patladı Dougal, dönüp titan genci tüm gücüyle iterek.

Broc bu çaba karşısında neredeyse hiç kıpırdamadı ve Iain, durumlarının ciddiyetine rağmen neredeyse yüksek sesle gülüyordu.

"Seni orospu Sassenach'ın yordakçısı!" diye hırladı Dougal.

Broc'un gözlerindeki öfke, takdire şayandı; Dougal'ın toyca itişine karşılık verme gereği duymadı. Akranına kaşlarını çatarak baktı. Broc ve Dougal uzun zamandır dostça bir rekabet içindeydiler ve bu rekabet artık içten bir rekabete dönüşmüş gibiydi.

"Yeter artık, Dougal!" diye çıkıştı Iain, kararlı bir ses tonuyla, akıl yürütmesini niyet eksikliğiyle karıştırmamaları için. "Kendi içimizde kavgaya etmek bize hiçbir şey kazandırmaz," dedi onlara.

Broc'un devasa bedeni üzerinde yaratmış olduğu etki eksikliği ve Iain'in azarlaması yüzünden yüzü kızarmış olan Dougal, önündeki yere düşünceli bir şekilde bakarak onaylarcasına başını salladı.

"Hepinize görevim şu," dedi Iain, gözlerini kısıp her birinin üzerine tek tek bakarak. "Hepiniz arkanıza dikkat edin. Birbirinizi iyi koruyun. Dougal ve Broc," diye emretti, "şimdilik anlaşmazlıklarınızı bir kenara bırakın." Her birine kötümser bir bakış atıp, "Aramızda bir hain var gibi görünüyor," dedi.

Her bir adam, Iain'in onları hiç görmediği kadar asık suratlı bir şekilde başını salladı. Gerçeği inkar etmek mümkün değildi.

Kanıtlar tartışmasızdı.

"O her kimse, ona bir uyarı mesajı," diye sözlerini tamamladı Iain. "Kim olduğunu keşfettiğimde... ve o kanlı fahişenin maskesini düşürdüğümde... kalbini ellerimde tutacağım ve kalpsiz bir piç olarak yaratıcını selamlamanı izleyeceğim."

Orada bulunan her adam başını sallayarak sorumluluğu reddetti.

"Ben yapmadım," diye mırıldandı Dougal, başını kararlılıkla sallayarak.

"Ben de," diye mırıldandı bir diğeri.

"Ya da ben," diye yankılandı.

"Şey," diye cevapladı Iain, "neyse, bunu başkalarına da iletebilirsin."

"Orospu kim olduğunu biliyor," diye onayladı Angus kasvetli bir şekilde. "Ve o tepeden yuvarlanan adamın zavallı Ranald olduğunu da sanmıyorum."

"Öyle," diye onayladı Iain. "Ve hayır... yamaçtan aşağı yuvarlanan o adamın amacı kanlı bir cesedin üzerinde çiziklerden daha fazlasını bırakmaktı. Belki de onun içindi..." Page'e doğru başını salladı. "Ve belki de oğlum içindi." Çenesi gerildi. Elleri iki yanında kenetlendi. "Her neyse..."

Tanrı onun o acı kalbini bağışlasın, çünkü onu kendi ellerimle onun sağrılı bedeninden kesip kudurmuş kurtlara yedireceğim! Bunu ona benim için söyleyin, olur mu?" diye emretti Iain ve onları, öğüdünü düşünmeye bıraktı.

Bölüm 23

MacKinnon'ın morali bozuktı.

Page, onun yolundan çekilmeye çalışması gerektiğini anlamak için fısıltılı uyarıları duymasına gerek yoktu. Babasının evinde derslerini iyi öğrenmişti. Babasının ruh halini bu kadar bozan şeyin ne olduğundan tam olarak emin değildi, ama bunun günün erken saatlerinde adamlarıyla yaptığı konuşmayla bir ilgisi olduğunu biliyordu. Onlarla konuşma biçiminden ve sonra dönüp onları terk etmesinden anlamıştı. Yüzündeki asık surat, küçük taşının üzerine oturduğu yerde sinmesine yetecek kadar göz korkutucuydu.

Tek kelime etmeden atını kendi koşum takımı ve koşum takımlarıyla eyerlemiş ve Malcom'la birlikte gitmesine karar vermişti. Sonra tek kelime etmeden yanlarına gitmiş, sadece ara sıra süvarilerinin üzerinden süzölmüş, durup hitap ettiği kişilere sert bir şekilde konuşmuştu.

Sadece Malcom, onun ruh halinden etkilenmemiş gibiydi ve Page bunu ya çok aptalca ya da çok anlamlı buluyordu. Iain'in oğluna tek bir kötü söz söylediğini duymadığı için ikincisine inanmaya başlıyordu, ama bu durum onu kıskanacak kadar ileri gitmemişti. Aksine, Malcom için seviniyordu. Zeki bir çocuktı, neredeyse babasınınki kadar keskin bir zekâyâ sahipti. Ve hiçbir çocuk kötü muameleyi hak etmezdi; kimseden.

O ve Malcom saatlerce her şeyden konuşarak vakit geçirdiler. Malcom ona evi Chreagach Mhor'dan bahsetti; babasının kalesinin taş duvarlarının, ilk MacKinnon Tanrı'nın dünyasına ayak basmadan çok önce inşa edildiğini. Babası hakkında, Iain'in bilmesini isteyeceğinden emin olmadığı şeylerden bahsetti; babasının bazen kabuslar gördüğünü ve annesinin adını haykırdığını.

Mairi.

Seçebileceği tüm isimler arasında, ona verdiği ilk sahte isim olduğunu fark etti. Sessizliğe gömülmüştü. Karısına kıyasla onu eksik bulup bulmadığını merak etti.

Muhtemelen öyle.

Açıkça onu hâlâ seviyordu.

Bu gerçek, Page'i olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyordu. Tanrı aşkına, anlayamıyordu ama nedense, Iain'in karısına asla zarar veremeyeceğini bildiğinden, onu hâlâ sevdiğini ve sık sık rüyalarında gördüğünü düşünmektense, böyle bir şey yapabileceğini düşünmeyi tercih

ediyordu. Anlayamıyordu, anlamaya bile çalışmıyordu çünkü bu ona saçma bir fikir gibi geliyordu ve eğer karısını öldürmek gibi korkunç bir şeyi yapabilecek kapasitedeyse, ondan hoşlanmayacağını düşünüyordu. Karmakarışık duygular. Daha da karmaşık düşünceler.

Bildiği tek şey, ister beğensin ister beğenmesin, Tanrı'nın onu içine koyduğu bu durumdan en iyi şekilde yararlanmak zorunda olduğuydu. Babası peşini bırakmıyordu. Artık omzunun üzerinden bakıp, babasına takip etmesi için bez parçaları atmayı bırakabilirdi. Umut etmeyi bırakıp, elinden gelenin en iyisini yapmaya başlayabilirdi.

Ama Tanrı ruhuna merhamet etsin, ondan nefret etmekten vazgeçmeyi reddetti. Bir şekilde, onu bu kadar kolay ve tamamen reddettiğini - yabancılarla bile!- bilmesiyle, bir zamanlar ona karşı beslediği şefkat dolu duyguların son kırıntısının bile uçup gittiğini fark etti. Ve aslında, onu sevmek hiçbir zaman kolay olmamıştı, diye itiraf etti. Onu sadece sevmek zorunda hissettiği için sevmişti. Çünkü tanıdığı tek akrabasıydı. Eh, artık yok! Bu bilgi, bir zamanlar ona karşı duyduğu zorunlu sevgiden onu kurtarmıştı.

İyi günde de, kötü günde de, bunlar artık onun halkı olacaktı.

Orada, o taşın üzerinde tek başına otururken, tanıdığı her şeyden ve herkesten çok uzakta hissediyordu kendini.

Sonra Malcom onunla konuşmaya gelmiş, gülümsemeleri ve sözleriyle kalbini aydınlatmıştı. Yeşil gözlü, altın sarısı saçlı ve babasının neredeyse birebir aynısı bir yüze sahip bu pis İskoç oğlan.

Evet, artık bunlar onun halkıydı, diye düşündü.

Belki de onları asla seçmezdi - onlar da onu seçmezdi - ama Tanrı onları bir araya getirmeyi uygun görmüştü ve hissettiği öfke ve acıya rağmen minnettar olmaya kararlıydı. Ve ne olursa olsun geçimini sağlamaya daha da kararlıydı.

Kuzeye doğru yolculuklarına çoğunlukla sessizce devam ettiler, Malcom'ın ara sıra tanıdık aydınlığı dışında. Rüzgâr dindiğinde, Malcom dönüp küçük yüzünü göğsüne gömdü ve Malcom onu elinden geldiğince koruyarak zaman geçirmek için ona şarkı söyledi. Şaşırtıcı, bir vücudun bu kadar soğuk havalara dayanabileceğini hiç düşünmemişti, ancak Malcom ona sokulmaya hazır görünse de, titreyen tek kişi oydu.

Belki de içindeki boşluktan onu bu kadar ürperten. Saçma bir şekilde, Iain MacKinnon'ın ona acıması düşüncesi, babasının ihanetinden bile daha bitkin hissetmesine neden oluyordu.

Aptal kız, diye kendine kızdı.

Onun seni sevebileceğine nasıl inandın?

Aşkı beklemediğini ve alamadığını söyledi kendi kendine. Öyleyse neden bu kadar umutsuzluğa kapılıyordu?

Allah'ın gerçeğini bilmiyordu ama biliyordu.

Kuzeye doğru ilerledikçe hava daha da çılgınlaşıyordu.

Ertesi sabah, etlerine yerleşir yerleşmez kemiklerine kadar sızmaya başlayan ince, soğuk bir sisle uyandılar. Ve hâlâ titreyen tek kişi oydu. Etrafındaki İskoçlar, karşılaştıkları vahşi havaya karşı tamamen bağışık görünüyorlardı.

Page, güneş üzerlerine parıldarken havanın bu kadar soğuk olabildiğini tuhaf buldu. Ama öyleydi işte. Hem de etleri uyuşturan, bedenleri felç eden bir soğuktu bu. Erkenden yola çıktılar ve atların kat edebileceğinden çok daha fazla mesafe kat ettiler; oysa Page'in kırılğan kemikleri donmuş ve hareketsiz görünüyordu.

Sonunda yağmur dindiğinde, sevinecek fırsatı olmadı, çünkü yağmur dindikten hemen sonra kar yağmaya başladı. Şaşkına dönen kadın, hayal görmediğinden emin olmak için elini uzattı ve güneşten pembeleşmiş tenine beyaz, tüylü pulların düştüğünü görünce afalladı. Öyle ince pullardı ki, temas edince eriyorlardı, ama pullardı işte.

Ve Jesu, tam o anda, MacKinnon adamlarını incelerken, her birinin ne kadar olağanüstü bir cesarete sahip olduğunu fark etti. Yarısından fazlasının ayakkabısı bile olmamasına rağmen, hiçbirisi en ufak bir şikayette bulunmadı. Çıplak bacaklı ve ayakları çıplak, onları keskin rüzgardan ve soğuktan koruyan tek şey breacan'larıydı; omurgaları kaskatı, başları dik ve gururlu bir şekilde at sürüyorlardı.

Page değil. O ise, rahatsızlığını dile getirmeye cesaret edemese de, Malcom'ın üzerine büzülmüş, çaresizce vücudunu ısıtmaya çalışıyordu. Ayakları da çıplaktı ama buna bu kadar asil bir şekilde katlanmıyordu. Sıkıntısı belli olmalıydı ki, Iain yeleğinin altından kalkarak ona yaklaştı ve kalın yün battaniyeyi bir örtü gibi omuzlarına attı. Onun sadakasını kabul etmeye gönülsüzdü ama reddetmeye de cesaret edemiyordu. Malcom'ın önünde oturan küçük bedeni olmasaydı, çoktan ölmüş olacağını düşünüyordu. Yüce İsa! Yağmurun dokunmadığı her şeyi, soğuk rüzgâr esiyordu.

Broc da gelip battaniyesini uzattı, Page'i huzursuz etti ve gözlerini yaşlarla doldurdu. Page onu reddetmeye çalıştı ama Broc kararlılıkla elini

uzattı.

"Çocuk için," dedi alçak sesle, başını sallayarak ve onu almaya teşvik ederek.

Gururunu yutarak, Malcom'un göğsüne yaslanmış, tek bir titreme bile hissetmeden uyuduğunu fark ederek -bu hareketin kendisi için olduğunu biliyordu- battaniyeyi aldı, gözleri korkunç bir şekilde yanıyordu.

Broc bir an daha yanında kaldı, köpeği Merry Bells hakkında boş boş konuşuyor ve talihsiz hastalığını gecikmeli olarak hatırlatıyordu. Malcom'la kendisinin üzerine örttüğü battaniyeye baktı ve tiksintiyle yüzünü buruşturmaya çalıştı. Battaniyeyi beyaz yüzlü dev yaratığa fırlatma dürtüsüne karşı koydu ama onu gücendirmek istemiyordu. Zavallı çocuk muhtemelen pirelenecekti - ve kendisi de. Broc'a bir bakış attığında, başını kaşındığını gördü ve onu bu istiladan sonsuza dek kurtarmaya karar verdi.

Broc, Iain yanına dönüp at sürene kadar yanında kaldı ve ona dünyanın en zeki köpeğinin hikayelerini anlattı. Lordunun tek bir bakışı Broc'u yoluna gönderdi. Sonra Page yine sessizce at sürdü, çünkü Iain onunla konuşmaya tenezzül etmedi.

Ona bakmıyordu bile.

Saçma olduğunu bilse de, hâlâ ona kızgındı; kendine hakim olamıyordu. Gerçeği sakladığı için, sonuçta sadece duygularını düşünme cüretini göstermişti. Minnettar olmalıydı ama bir türlü duyguyu toparlayamıyordu. Kendisine yalan söylediği, gerçeği ondan sakladığı için dilini kesmek istiyordu. Yalanla aynı şeydi, değil mi? Onu öpmeye cesaret ettiği, hiçbir şey hissetmeye cesaret edemezken kendisini değerli hissettirme cüretini gösterdiği için ağzına tokat atmak istiyordu.

Tatlı İsa, ama her şeyden çok, kendini onun kollarına atıp son gözyaşını dökene kadar ağlamak istiyordu. Onu tutmasını, öpmesini, sevmesini istiyordu. Kendini onun kollarında unutmak, onu yalnızca bedeninin önemli olduğu, kalbinin önemli olmadığı o tatlı yere geri götürmesine izin vermek istiyordu; sonsuza dek orada kalmak, bir daha asla geri dönmek istiyordu.

Onu kendisini tanımaya, ona yine eskisi gibi bakmaya zorlamak istiyordu; kalbini sızlatan ve gözlerini oymak istemesine neden olan o acıklı ifadeyle değil.

Her zamanki gibi, çok fazla şey istiyor gibiydi, çünkü Iain MacKinnon onun yanında sessizce at sürmeye devam ediyor, ona sadece ara sıra düşünceli bakışlar atıyordu.

Zamanı tükeniyordu.

Iain'in ipuçlarının karmaşık zincirini çözmeye başlaması uzun sürmeyecekti.

Peki bu onu nereye götürecekti? Bir kez daha hiçbir şey olmadan - buna izin vermezdi herhalde!

Hayır, planlarını hızlandırmalı, her fırsatı değerlendirmeliydi. Kanlı, sorunlu kadın, sesini bile yükseltmeden hepsini düzeltmeyi başarmıştı. Tanrım, hepsini Ranald'ın iğrenç bedenini taşıma onurundan utanarak koşturmuştu.

Teklif etmemişti ve şimdi Iain'in fark edip etmediğini merak ediyordu. MacKinnonlar'ın toprak sahibine gizlice bir bakış attı ve onu hâlâ düşünceli, babasının kalbi kadar kara bir ifadeyle buldu. Ranald'ın düşüşünden beri pek bir şey söylememişti. Kimseye, hatta Sassenach fahişesine bile, her saniye onu, aşk acısı çeken bakışlarında onu fark etmeyeceğini düşünerek izliyordu.

O ise orada öylece oturuyordu, ifadeleri okunması çok kolaydı: özlem, öfke ve acının bir karışımı. Evet, neyse ki o kaltağı çok geçmeden acılarından kurtaracaktı.

Tanrı, ama sadece bunun düşüncesi bile dudaklarında beklenti dolu bir gülümsemeye neden oluyordu.

Bölüm 24

Hafif eğimli, fundalıklı bir tepede yükselen Chreagach Mhor, büyülü bir yer gibi görünüyordu. Malcom'un hikâyeleri bile, ne kadar gurur dolu olsalar da, onu tepedeki taş bekçinin o sade, fantastik güzelliğine hazırlayamazdı. Sadece görüntüsü bile Page'in nefesini kesiyordu.

Bu tepelerde hava serinliğini korurken, fundalar canlı bir yeşil halının üzerinde parlak bir menekşe rengiyle çiçek açıyordu. Yemyeşil araziye dağılmış engebeli taşlar, devasa kuleyi korumak için gururlu nöbetçiler gibi dikiliyordu. Küçük, sazdan çatılı binalar yamaca serpiştirilmişti. Yuvarlak burç, Page'in daha önce gördüğü hiçbir burçtan farklıydı. Yapı, alacakaranlık gökyüzüne karşı yükseliyor, kararan ufukta zarif, incelen gri bir silüet oluşturuyordu.

Tepeye doğru tırmanırken Page nefesini tuttu, yüzünde hayranlık ifadesi vardı. Balfour denen çirkin taş kaleye hiç benzemeyen, eşsiz güzellikte bir rüyaydı.

Sadece savunma amacıyla inşa edilen Balfour, üzerinde oturduğu İngiliz çayırının güzelliğini lekeleyen bir canavar, çirkin bir yaratıktı.

Bu yer, bu engebeli kale, mor bir örtünün üzerinde yükselmiş, tek görünen yüksek penceresiyle, manzaraya hükmeden görkemli bir hükümdar gibiydi.

Hayranlıkla izlerken, sazdan çatılı evlerden akrabalar belirdi ve kaleye giden tek, yıpranmış patika boyunca endişeyle toplandılar. Boyunlarını uzatarak ve mırıldanarak süvari alayını bekliyorlardı.

Malcom'un canlı sesi ve Iain'in ardından gelen kahkaha, Page'in dikkatini yanında at süren baba ve oğula çekti. Düşünceli yüz ifadesi kayboldu, yerini büyük bir memnuniyet ifadesi aldı. Baba ve oğul, eve dönüş anlarında onu unutmuş gibiydiler. Page umursamadı. Sevinçleri bulaşıcıydı.

Halkının ne öğrenmek istediğini anlayan Iain, aniden oğlunu önünden eyerin üzerine kaldırıp omuzlarına oturttu. Kollarını savurarak Malcom, akrabalarına neşeli bir Galce selamlama sesiyle bağırды ve Page, onun coşkulu gösterisi karşısında gülümsediğini fark etti.

Page, coşkularına kapılarak gözyaşlarını sildi. Iain'in oğlunun heyecanına gülmesi yüreğini kabarttı. Bu kadar sevmek nasıl bir duygudur acaba?

Tanrım! Karşılığında bu kadar sevmek?

Göğsü aniden öyle daraldı ki Page nefes almakta güçlük çekti. Profilden bakıldığında Iain MacKinnon'ın gülümsemesi büyüleyiciydi, ama aniden dönüp ona baktığında ve göz kırptığında, kalbinin göğsünden fırlayacağını sandı.

"Ne düşünüyorsun kızım?" diye sordu.

Page yutkundu ve başını salladı, kalbi boğazında öylesine sıkışmışken cevap veremedi.

"Ah, kızım," dedi ve binek hayvanını yaklaştırdı. Malcom'ın bacaklarını kavrayarak, omuzlarının üzerinde kıpırdanan oğluyla birlikte olabildiğince ona doğru eğildi. "Bu kadar asık suratlı görünme," diye emretti gülümseyerek. "Isırmazlar, mo chridhe."

Page o kadar emin değildi. Kaşını kaldırdı ve sözsüz bir şekilde bunu söyledi.

Kıkırdadı ve Angus'a döndü, "Onunla kal, Angus," diye emretti.

İkisi arasında anlaşılmaz bir bakışma oldu ve Page, önemli bir şeyi kaçırmış gibi hissetti. Iain'in ne dediğini hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. Auld Angus başını salladı ve Page, Iain'in adamlarının önüne doğru at sürerken, hâlâ sessiz sohbetlerini düşünerek izledi.

Angus'un da onu izlediğini fark etti; yüzünde şaşkınlık ve şaşkınlık ifadesi vardı. "Kalbim mi dedin?" dedi yaşlı adam Iain'e ve başını iki yana salladı. Ona anlamlı bir bakış attı, dudaklarını hafifçe kıvrarak arkasını döndü.

Kalbi mi ağrıyordu acaba? Acaba canı mı yanıyordu? diye düşündü Page.

Angus'un neşesine pek ortak olamasa da, baba ve oğulun sadece varlıklarıyla bile ortaya çıkan bariz yaygara karşısında kendi gülümsemesini bastıramadı. Eve dönüş yolculuğunda birbirlerine gösterdikleri rahat tavırlardan ve kendi aralarındaki tartışmaya bu kadar meyilli görünmelerinden bunu asla tahmin edemezdi. MacKinnon'a saygı duydukları ve her zaman ona boyun eğdikleri aşikar olsa da, inançlarını dile getirmekten ve mesafeli durmaktan çekinmiyorlardı. Dönüşünün yarattığı kargaşayı görünce, bu insanların toprak sahiplerine gerçekten değer verdikleri apaçık ortadaydı ve Iain ile babası arasındaki farklılıkları düşünmeden edemedi.

Babasının adamları her zaman onun arkasından yürür, pelerinini yere düşmesin diye kapmaya hazır, sinsî gölgeler gibi beklerlerdi. Ama onları duyacak kulak olmadığını düşündüklerinde, onu birbirlerine kötülerlerdi.

Page onları asla suçlamamıştı. O kadar sık dile getirirlerdi ki, keşke ifade etmeye cesaret edebilseydi.

"Onu görene kadar bekle!" dedi Broc, yanına yaklaşıarak.

"Kim?" diye sordu Page, hüzünlü bir iç çekişle. Gözleri hâlâ Iain'in omuzlarında oğlunun oturduğu at sırtındaki halini görüyordu. Birdenbire onun yanında olmak, yüzündeki o zevk dolu gülümsemeyi görmek, onun gibi sevilmenin nasıl bir his olduğunu bilmek için derin bir özlem duydu.

İsa, ama biliyordu. Kollarındayken ona kısa bir süreliğine de olsa bunu tattırmıştı ve o da tekrar orada olmak istiyordu.

"Neşeli Çanlar," diye açıkladı Broc ve Page, Tanrı'nın yarattığı şeyde ne olduğunu anlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı.

"Çok zeki bir köpek," dedi ve Page kıkırdarken boğuldu. Eğlendiğini belli belirsiz bir boğaz temizleme hareketiyle gizledi. Döndüğünde Angus'un kendi kendine gülümsediğini gördü. Tanrım, ama yaşlı adamın dudaklarını böylesine şeytani bir şekilde kıvrıran şeyin ne olduğunu tam olarak bildiğini düşündü. Broc, aman Tanrım, köpek hikayelerini anlatmakta hiç durmuyordu! Aslında, bu kadar kutsanmış devden hoşlanmaya başlamasaydı, canavar hakkında durmadan saçmaladığı için çoktan onu boğabilirdi!

Orada oturmuş, başını kaşıyor ve kalabalığı inceliyordu.

"İşte orada!" dedi aniden, köpeği görünce ve sonra, "Bunu izle!" diye emretti.

Page, adamın ona emir vermesini izledi. Bakışlarını takip edince, sırtını kaşıyan küçük bir çocuğun yanında duran siyah beyaz benekli köpeği gördü. Broc bir ıslık çaldı ve köpeğin kulakları hemen dikildi. Sonra aniden uçarak geldi.

"Şunu izle!" diye emretti Broc, izlediğinden emin olmak için dönerek. Broc ona gülümseyip başını salladı ve Broc tekrar köpeğini izlemek için döndü. Ancak Merry Bells, Broc'un açıkça tahmin ettiğinden daha hızlıydı. Hayvanı beklemek için döndüğü anda, Merry Bells havaya sıçradı. Behemoth ve canavar yüz yüze geldi ve Page, Broc'un burnunun köpeğinin burnu yüzüne çarparak kırılmasının yarattığı mide bulandırıcı çatırtıyı duydu. Broc ve hayvanı geriye doğru havlayarak düşünce, Page'in korkuyla nefesini tuttu.

Şaşkın küfürler ve Angus'un kahkahaları eşliğinde hemen dizginleri çekti. Atından inerek, yere düşen çifti incelemek için acele etti. Merry Bells ise ürkmüş ama zarar görmemiş gibiydi. Köpek, Broc'un üzerinden

yuvarlanıp kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak hızla uzaklaştı. Broc, utançtan kıpkırmızı olmuş yüzü ve kanayan burnuyla, sersemlemiş bir halde yerde yatıyordu.

Page ona acıdı ve neşesini dizginlemeye devam etti. Hiç tereddüt etmeden elbisesini kaldırıp, zaten yırtık pırtık olan eteğinden bir şerit kopardı ve Broc'un kanayan burun deliğine bastırdı. Toplanan kalabalığın farkında bile değildi; bazıları gülüyor, çoğu ise aralarındaki varlığına o kadar meraklanmıştı ki, Broc'un önünde yere serilmiş halde uzanmasına ve yaralarını sarmasına bakmaktan başka bir şey yapamıyorlardı.

"Hadi, cehenneme git!" diye bağırdı biri. "Broc'un kendine bir kadını var!"

"Broc'un kendine bir kadın mı bulduğunu?" diye yankılandı bir diğeri ve kalabalık birdenbire etraflarını sarmaya başladı.

"Asılacağım!" diye emretti biri, sesinde bir kahkaha vardı. "Piç kurusu Merry Bells'in burnunu kesmesine şaşmamalı, seni aldatan orospu! Ama seni suçlayamam! Merry Bells'den çok daha güzel!"

Merry Bells o anda çemberin içine süzüldü ve efendisine ulaşmak için bacaklarının altından geçti. Kuyruğunu sallayarak arkasından geldi, Page'e kara gözlerle baktı ve Broc'a doğru koştu. Köpek önce tereddütle, sonra da hevesle sızlanarak yüzünü okşadı. Kuyruğunu dikleştirip sallayarak, o anda değerli efendisinden başka her şeyi unutmuş gibiydi.

"Bana öyle geliyor ki Broc bu gece yatağını iki orospuyla paylaşacak!"

Bu sözün ardından bir kahkaha tufanı daha koptu ve Page'in yanakları kızardı.

Birdenbire, Iain MacKinnon ona doğru yaklaşırken topluluk dağıldı; bakışları karanlık ve adımları kararlıydı.

Tek kelime etmeden eğildi. Adamlarına öfkeli bakışlar atarak onu belinden yakaladı ve törensizce omuzlarına attı. "Broc'un yatağını kesinlikle paylaşmayacak!" diye haykırdı herkese ve sonra Page'i can havliyle omuzlarına tutunarak uzaklaştı.

Hepsinin üzerine bir sessizlik çöktü.

Onları ağızları açık bakışlar takip etti.

Page'in yanakları daha da kızardı.

"Kurtuluş için elbette minnettarım," dedi oldukça küstahça, vurgulamak için sırtına bir kez vurarak, "bu konuda biraz daha medeni davranabilirdin!"

Evet, olabilirdi, diye kabul etti Iain, ama onu Broc'la izlerken soğukkanlılığını kaybetmişti. Ah, ama Broc'un ona bu kadar özen

göstermesi onun için önemli değildi - evet, ama öyleydi! Yine de, konuşma Broc'la yatmaya dönmeseydi, bununla başa çıkabilirdi! Bu görüntü onu tamamen tedirgin etmişti ve kendini Malcom'ı Glenna'nın becerikli kollarına teslim edip onlara doğru yürürken bulmuştu. Kim olduğunu anlamalarına izin vermeyecekti.

O onundu.

Tam olarak ne zaman böyle bir şeye karar verdiğinden emin değildi; sevişmelerinin hemen ardından mı, yoksa bütün öğleden sonra Broc'un yanında arkadaşça at sürerken, iki sevgilinin birlikteyken yapacağı gibi alçak sesle konuşup yumuşak bir şekilde gülerken mi gördüğünden. Hayatında hiç böyle bir açgözlülük hissetmemişti. Kıskaç bir yakışıklı gibi, atını ikisinin arasına alıp Broc'u ondan uzaklaştırmaktan kendini alıkoymakta zorlanmıştı. Şaşırtıcı olan, bu kadar kısa sürede Broc'un gözüne girmeyi başarmasıydı; birkaçı hariç diğerlerinin de. Bunu, ona bakışlarından ve onu korumaya çalıştıkları küçük yollardan anlayabiliyordu. Broc'un onu ne kadar şiddetle savunduğuna inanamıyordu.

Kahretsin, belki de bu kararı sadece oğluyla birlikte yolculuk ederken izlemesi vermişti. Malcom'ın onu dinlerken yüzündeki saçları geriye doğru itmesini izlemişti... tıpkı sevgili çocuğuna bakan bir anne gibi ve bunu görünce yüreği göğsünde gümbür gümbür atmıştı. O anda onu kollarına alıp delicesine sevmek istemişti.

Neden böyle hissettiğini anlayamıyordu.

Tek bildiği onu istediğiydi.

Ve o an, onun tavırları hakkında kimsenin ne düşündüğünü umursamayacak kadar onu istiyordu.

Lanet olsun görgü kurallarına! Lanet olsun herkese!

Malcom evdeydi. Evet, bu anı görmek istedikleri kişi kendisi değil, oğluydu. Glenna'nın ona iyi bakacağını biliyordu; Malcom'ı kendi çocuğu gibi seviyordu. Ve Glenna, Malcom'un tanıyabileceği en yakın büyükanne ve büyükbabaydı. Kendilerini toparlamak için zamana ihtiyaçları vardı.

Oysa onun bambaşka bir şeye ihtiyacı vardı.

Sadece Page'in ona verebileceği bir şey.

Kadının itirazlarına ve tehditlerine aldırmadan, tek kelime etmeden onu evine taşıdı ve merdivenlerden yukarı, odasına çıkardı.

"Beni indirin!" diye emretti. "Teşekkür ederim, kendi ayaklarım üzerinde yürüyebilecek kapasitedeyim!"

"Elbette yapabilirsin, kızım."

Ama adam durmadı ve kadın öfkeyle çığlık attı. "Beni yere bırakın!" diye emretti. "Herkes izliyor!"

"Gerçekten öyle mi?" diye sordu pek de kaygılanmadan.

Kadın buna homurdandı ve Iain, kadının öfkeli ifadesine karşı içten bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı.

"İndir beni, diyorum sana! Hemen! Seni küstah hayvan!"

"Elbette yapacağım," dedi Iain uysalca, ama yine de onu merdivenlerden yukarı taşımaya devam etti, odasına girene kadar onun isteğini görmezden geldi ve kapıyı tekmelemeyi başardı.

Ancak o zaman onu yere bıraktı ve serbest bıraktı.

Bölüm 25

Ayakları ahşap zemine değdiği anda, Page odanın içinde hızla koşturdu; odanın loş sınırları içinde yanlış yere konmuş bir nesneye takılıp düşebileceğini umursamayacak kadar öfkeliydi. Cesaret edebildiği kadar ileri gitti ve sonra ona doğru döndü, ellerini kalçalarına götürüp gölgelerin arasından ona baktı. Tek kapının önünde ürkütücü bir şekilde duran heybetli bedenine odaklanmaya çalıştı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı, onu hâlâ yeterince net göremediğinde. "Ampulün yok mu?"

Aman Tanrım, ne zaman bu kadar aşağılandığını hatırlayamıyordu! Sonra hemen yeniden düşündü. Elbette hatırlayabilirdi! Hayatında hiçbir an, babasının ihanetini keşfettiği andan daha fazla acı çekmezdi. Her ne olursa olsun, Iain MacKinnon'ın kaba davranışı buna çok yakındı!

"Her kaprisimizi önceden haber verecek hizmetçilerimiz yok," diye sakince cevapladı. "Kendimiz için tutuyoruz kızım. Oda karanlık ve soğuksa, kusura bakmayın."

Page, haksız imalarına -kendisini şımartacak hizmetçileri olacağı- karşılık vermemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Gerçekten de! Babası ona isim verme zahmetine bile giremiyorsa, rahatını da sağlamaya hiç niyeti yoktu!

Tam tersine, onu yorulmadan çalıştırmıştı ve ellerinin sıradan kabalığı da bunu gösteriyordu. Yumruklarını iki yanına sıkı ve babasının acımasızca inkârını hatırlayınca yeniden öfkeyle dişlerini sıkı.

"Hizmetçi yok mu?" diye küstahça cevapladı. "Ne yazık. Neyse, zaten kendimi evimde hissedeceğim," diye doğruyu söyledi.

"Bunu yapacağım," diye söz verdi, sözleri kaynayan bir fısıltıydı.

Kapıdan uzaklaşıp gölgelerin arasından geçerken bir anlığına gergin bir sessizlik oldu. Page onu gözleriyle takip etti.

Nihayet görüşü karanlığa alıştığında, adamın nihayet bir mum yaktığını gördü. Mumun alevi hemen yukarı fırladı ve sabit ve parlak kalarak odayı aydınlattı. Neredeyse her standartta geniş bir odaydı; içindeki devasa yatağa rağmen, tamamen boş görünmesine yetecek kadar genişti. Yatağın kendisi kürklerle doluydu, ancak odanın geri kalanı ona sıcaklık verecek hiçbir şeyden tamamen yoksundu. Duvarlarda ve zeminlerde hiçbir şey yoktu.

Odanın ortasında, içi kararmış ve kullanılmamış küçük bir mangal duruyordu. Yatakla birlikte, odanın kullanımında olduğuna dair tek kanıt oydu; çünkü oda kusursuz ve derli topluydu; hatta terk edilmiş gibi görünüyordu. Etrafına aceleyle bakınca, arkasında tuhaf bir şekilde parmaklıkları tek bir pencere gördü. Aceleyle yerleştirilmiş ahşap çıtaların arasından, incecik güneş ışınları taş duvarlı odanın küflü sınırlarına sızıyordu.

Bakışları hemen Iain'in ellerindeki mumun yumuşak titreyişine kaydı. Mumun parıltısı, sert ve erkeksi yüz hatlarını tamamen aydınlatıyordu ve altın benekli gözlerinin onu bu kadar dikkatle izlemesi onu ürpertti.

Onu getirdiği bu yere vereceği tepkiyi mi bekliyordu? Onu buraya hapsetmeyi mi planlıyordu? Aman Tanrım, neden hapsetsindi ki? Kaçacak yeri yok, diye düşündü kasvetli bir şekilde.

"Burası neresi?" diye sordu ona.

"Benim odam."

"Burada mı uyuyorsun?" diye sordu Page, büyük bir şaşkınlıkla. Zihninde, bu sade odayı babasının gösterişli yatak odasına benzetti; babasınınki rengarenk duvar halıları ve türlü türlü abartılı eşyalarla doluydu.

"Evet."

Page etrafına bir kez daha baktı, gözleri odayı farklı bir ışıktaki algılamaya çalışıyordu ama ona onun hakkında en ufak bir ipucu verecek hiçbir şey yoktu. "Çok... ıssız görünüyor," diye belirtti kaşlarını çatarak.

"Amacına yeterince hizmet ediyor," dedi Iain. "Uyurken gözlerim görmeyecekse gösterişli şeylere ne ihtiyacım var?"

Page'in kendi yatak odası bir keşiş hücresi kadar sadeydi, ama kendi isteğiyle değil. Daha az sade görünmesini sağlamak için, babasının evinden terk edilmiş süs eşyalarını gasp etmiş, kendi odasına canlılık katmak için çalmıştı. Bu acıklı düşünce karşısında kaşları daha da çatıldı.

Iain, elinde yanan mumla durduğu yerden kıpırdamamıştı. Kadın odayı incelerken, o da merakla onu izliyor, sanki ondan bir tepki bekliyordu. Lanet olsun ona da, çünkü sürekli izliyor gibiydi! İnceliyor. Bekliyor.

Onu görmek bile onda çelişkili duygular uyandırıyor, çünkü hayatında kendisini değerli hissettiren tek kişi oydu ama aynı zamanda kendisini olduğu gibi görmesini sağlayan tek kişi de oydu.

Ve gördüklerinden hiç hoşlanmadı... sadece gözlerinin içine baktığında.

Ve o zaman bile, mahrum kaldığı her şeyi hatırladı.

Ona sanki çok değerli biriymiş gibi bakıyordu... ve meselenin özü burada yatıyordu, çünkü o kendini değersiz olarak biliyordu.

Yıllarca umursamadığını iddia etmişti... Adam hepsini korkunç bir yalana dönüştürmüştü. Evet, çünkü varlığının her zerresiyle umurundaydı; kalbinden akan her son damla kanla incinmişti.

Ve bu Iain MacKinnon'ın suçuydu, çünkü ondan önce o, mutlu bir şekilde uyuşmuştu.

Gözlerini ona kısıtı. "Söyle bana," dedi öfkeyle, "annen sana isteksiz kadınları omzunun üzerinden fırlatmaktan daha iyisini öğretmedi mi?"

Kaşları çatıldıkça çenesi gerildi. Uzaklara baktı. Güzel, eğer istiyorsa, bırak da acı çeksin! Aslında ona tokat atabilirdi, çünkü onu evine taşıırken halkının ona attığı bakışlar yüzünden hâlâ yüzü bembeyazdı. Ona bu kadar sıradan davranmaya nasıl cüret ederdi!

Sonra ona döndü ve ona bu kadar kaba davrandığı için öfkesinden çok daha fazlasını hak etmesine rağmen, Page yüzündeki ifadeyi gördüğü anda öfkesinden pişman oldu. Onu yaralamayı başardığı belliydi ve gözlerinin aniden bu kadar melankolik görünmesine neyin sebep olduğunu merak etmeden edemedi.

"Ah, kızım," diye cevapladı, ifadesi ciddi, hatta tamamen pişmanlık dolu olmasa da, "görgü kurallarımın sorumluluğu hiç de Minnie'ye ait değil." Yere bir bakış attı ve sonra altın rengi gözleri gölgeli bir şekilde tekrar bakışlarıyla buluştu. "Onu tanı mıyordum, anlıyor musun?" Mum ışığı gözlerini parlattı. Bu parıltı, itirafı onu ne kadar etkiliyorsa, Minnie'yi de o kadar büyülüyordu.

"Ah," dedi Page yumuşak bir sesle. İçinde keskin bir suçluluk duygusu hissetti.

"Beni doğururken öldü."

Bakışları birbirine kenetlenmişti.

Kucaklaştı.

"Ben... Bilmiyordum." Annesinin kaybının acısını kendi hissettiğinden daha fazla hissediyordu. Bu basit itirafın onu bu kadar etkilemesi gerçekten de çok rahatsız ediciydi. Sadece birkaç kelimeyle, sadece öfkesini yatıştırmayı başarmakla kalmamış, aynı zamanda kollarına atılıp acısını paylaşmak istemesini de sağlamıştı.

"Kendini buna kaptırma," dedi yumuşak bir sesle, başını sallayarak, gözleri hâlâ ona dikilmiş halde. "Nereden bilebilirsin ki?"

"Ben asla yapmazdım—"

"Şşş, kızım," diye araya girdi, parmağını dudaklarına götürerek. "Onun göğsünden emmeye ihtiyacı olan küçük bir bebek değilim. Sorun değil." Sonra gözleri kısıldı, kısıldı, kızın gözlerinden ağzına, sonra göğsüne doğru indi ve orada oyalandı.

Ne düşündüğünü hemen anladı ve kalbi normal ritmini kaybetti. Bakışlarını takip ederken nefesi kesildi ve bedeninin bir şekilde ona ihanet ettiğini anladı. Suçluluk dolu bir kızarıklık yanaklarına, tüm vücuduna yayıldı ve onu ısıttı.

"Hayır mı?" diye sordu, nefesini yutarak, yüzünü kaldırıp adamın ağır göz kapaklarıyla tekrar buluştururken. Adam hâlâ göğsüne bakıyordu. Sonra aniden sanki soruyormuş gibi bir ses çıkardığını fark ederek, çok daha kararlı bir şekilde, "Hayır! Ah, hayır, değilsin!" dedi.

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve gözlerini kırıştırarak bakışlarını bir kez daha onun yüzüne çevirdi.

Page, için için yanan gözlerinin derinliklerinde, ona olan arzusunun keskin yoğunluğunu gördü ve utanmadan bundan sevinç duydu. Nefesi hızlandı ve kalp atışları, adamın onu hâlâ istediğini bilmesiyle hızlandı.

İçinde bir sıcaklık hissetti. "Ben de... ben de," diye açıkladı, yutkunarak. Düşünceleri dağıldı.

Ona doğru hareket etti ve Page bacaklarının aniden zayıfladığını hissetti. Her tarafı bir sıcaklıkla aydınlandı. Durup mumu mangalın üzerine koydu. "Sen de ne yaptın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Ben de ne?" diye tekrarladı Page aptalca. Dönüp ona baktı, kaşını kaldırdı ve hemen kendine geldi. "Ah! Annem! Ben de annemi tanı mıyordum!"

"Biliyorum kızım," dedi.

Page'in kaşları çatıldı. "Nasıl yapabildin?"

Çenesi kenetlendi. Page, adamın gözlerini kapatıp derin bir nefes aldığını izlerken, bu hareketlerinden kendini ve cevabını yumuşatmaya çalıştığını anladı.

"Çünkü," diye cevapladı gergin bir sesle. Altın gözlerinin derinliklerinde öfke belirdi. "Hiçbir anne -bu isme layık hiçbir anne- kızının bir isim gibi basit bir şey olmadan kadınlığa erişmesine izin vermezdi."

Page, gerçeğin tokatını atınca gözlerinin dolduğunu hissetti ama yüzünü çevirmedi. Tanrım, bundan utanmayı reddetti! Aksine, onun adına hissettiği öfkeye sığınacaktı.

"Hayır," diye onayladı. Ve ilk kez, kabul ederek, "Hiçbir anne yapmazdı." Yan tarafındaki yumruğu açtı, sonra tekrar sıkı. "Ne de bir baba," diye teslim oldu, sesi aşağılanmayla titriyordu.

"Hayır, kızım," diye onayladı, aralarındaki mesafeyi birkaç kolay adımda kapatırken. Çenesini kaldırmak için parmağıyla uzandı. "Ne de bir baba."

Page titremeye başladığını hissetti, ama korkmuyordu, diye düşündü kendi kendine. Aksine, adamın parmağının yüzündeki sıcak ve nazik dokunuşuyla tahrik oluyordu. "Hayır," diye onayladı, sesi duyguyla kalınlaşmıştı. İçinde bir ürperti hissetti.

"Onu kendimden uzaklaştırdığım için hep kendimi suçladım," diye itiraf etti ona. "Annem..."

Kaşları çatıldı. "Nasıl yapabildin? Yoksa sen sadece bir bebek miydin? Onun gidişiyle nasıl bir ilgin olabilirdi?"

Page omuz silkti ve bakışlarını kaçırmaya çalıştı. "Yüzünü hayal ederdim," dedi yumuşak bir sesle.

Çenesini kaldırdı ve bakışlarını yukarı doğru çekti. "Ben de bir zamanlar yapmamam gereken şeyler için kendimi suçladım... ama dünyayı omuzlarımıza alamayız, kızım."

"Ama babam da beni suçluyordu," diye kabullendi Page. "Bana her baktığında sözleri ve yüreği beni suçladığında, kendimi suçlu hissetmemek imkânsız."

"Daha iyisini hak ediyordun... Bana sadece kalbinin arzusunu söyle," diye mırıldandı, "eğer yapabilirsem, onu veririm. Hepsini telafi etmek istiyorum."

Boğuk bir iniltiyle nefesi kesildi.

"Her şey," diye fısıldadı. "Her şey."

Kaşları çatıldı. Elini uzatıp çekingen parmaklarını adamın koluna koydu. Ona dokunduğunda içinde bir titreme daha hissetti ve adam da aynı şekilde titreyerek karşılık verdi.

"Burada mutlu olmanı istiyorum," diye tembihledi onu. "Burayı yuvan yapmanı istiyorum."

Page yutkundu. "Keşke... Keşke..." diye zorladı nefesini. "Sadece... senin... halkının beni Suisan olarak tanımasını istiyorum. Ben... Onların bilmesini istemiyorum."

"Ah, o zaman Suisan'sın," diye mırıldandı alçak sesle. "Güzel ve tatlı." Adamın yemininin ciddiyeti karşısında bir titreme daha hissetti. "Başka ne... Suisan... başka ne hoşuna giderdi ki? Sadece sor, senin olsun."

Page gözlerini kapatıp güçlükle yutkundu. Gözlerini tekrar açtığında, kalbini ona tamamen açtığını biliyordu. Buna engel olamıyordu. Hayatında hiç kimse onunla bu kadar tatlı konuşmamıştı.

Hayatında hiç kimsenin sevgisini bu kadar özlememişti.

Ama yine de bunu isteyemiyordu. Cesaret edemiyordu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi, bir kez daha yutkunarak. "Hiçbir şey daha." Vücudu ona ihanet ederken, ağzına baktı. Orada dururken bile, sıcaklık onu sardı. Göğüsleri, dokunuşunun tatlı anısıyla sızlamaya başladı. Tanrım, kötü ruhunu korusun... belki kelimeler gelmezdi ama İzebel bedeni nasıl cevap vereceğini biliyordu.

Ne kadar uğraşırsa da bakışlarını onun dudaklarının şehvetli kıvrımından ayıramadı. Onun dudaklarının kendi dudaklarına değmesini özlemekten kendini alamadı.

Ellerinin sıcak ve yumuşak dokunuşunu, göğüslerinde hissetmek.

Başparmağını dudaklarına götürüp nazikçe okşadı ve nefesi kesildi. Baş geriye düştü. Gözleri kapalıydı.

Onu öpmek için hareket etti ama tereddüt etti.

Iain öfkeyle onu buraya, yatak odasına taşımıştı... aklında tek bir şey vardı. Bunu inkâr edemezdi. Ama şimdi onu burada bulduğuna göre, bunu yapamayacağını anladı.

Kahretsin, hayatında sahip olduğu iki kadının -annesinin ve karısının- hayatını mahvetmişti ve bir başkasını daha mahvetmeye cesaret edemiyordu.

Aman Tanrım, o onu istiyordu.

"Ah, kızım," diye fısıldadı, kalbi hızla çarpıyordu. "Eğer o şekilde bakmayı bırakmazsan..."

Yüzünü daha yukarı kaldırdı, diye düşündü, gözlerini açıp fazla masumca kırpıştırarak. Kuruyan dudaklarını yaladı.

"Nasıl?" diye sordu sessizce, yumuşak pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

"Bekliyormuşsun," diye fısıldadı. "Sanki bekliyormuşsun gibi..." Boştaki elini uzatıp beline doladı ve onu kendine çekti.

"Peki ya yapmazsam... ne yapacaksın?"

Bu bir meydan okumaydı, diye düşündü. Lanet olsun, bunu onun için daha da zorlaştırıyordu. Kocaman, güzel gözlerindeki boyun eğiş ifadesi karşısında yüreği hopladı. Öyle olsun. Davetini reddedecek kadar asil değildi. Onu kendine doğru çekti, hissetmesini sağladı, bilmesini sağladı.

Onu çok ama çok istiyordu, çok uzun zamandır.

Başını biraz öne eğdiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı, kendini tutmaya çalışıyordu, çünkü aralarında olup biten her şeyi, şüphesiz, onun belirlemesini istiyordu. Bunu istiyordu, evet, ama daha da önemlisi, onun kendisini istemesini istiyordu.

Aman Tanrım, onu daha gözlerinin önünde görmeden çok önce bile onu istiyordu, o anda fark etti. Evet, çünkü hevesli bir âşığın gözlerinde kendini görmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu hiç fark etmemişti... ta ki şu ana kadar... tam da bu ana kadar... o özlem dolu gözlerle ona bakarken... ve öpücüğünü beklerken tatlı tatlı titreyen dudaklarıyla onu baştan çıkarırken.

Ah, ama o dudakları öpmek istiyordu, onları yalayıp yutmak istiyordu... O nefis vücudunun her santimini sevmek, sonra da ilk seferinde yapmak istediği gibi kendini onun bedeninin derinliklerine boşaltmak istiyordu. Bunu çok istemişti. Şimdi istiyordu... ama bunu yapamayacağını biliyordu.

O korkunç sabah Mairi'nin yüzündeki o canlı nefreti bir daha asla görmeye dayanamayacaktı. Ve eğer bu nefret Page'den gelirse, daha az dayanabilirdi, çünkü Mairi ona hiçbir zaman Page'in şimdi baktığı gibi bakmamıştı.

Aralarındaki havanın ihtiyacıyla yoğunlaştığını hissetti ve burun delikleri, önünde cesurca duran kadının enfes kokusuyla doldu.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldamaya cesaret etti bir kez daha.

Iain'in bedeni, onu neredeyse tamamen kontrolden çıkaran bir şiddetle tepki verdi ve onu tamamen sertleştirdi. Sertçe yutkundu, aklını başına toplamaya çalıştı.

Bir kez daha onu uyarmayı düşündü. "Eğer çekip gitmezsen, kızım... şimdi... sana göstermek zorunda kalacağım." Kalbi hızlandı, nefesi de, geri çekilmek yerine ona doğru eğilince. Bir elini yüzüne doğru kaldırdı ve Iain, dokunuşundan korkarak bileğini yakaladı.

Parmaklarının sıcaklığını tenine değdirdiği anda, adam kaybolacaktı. Kadın mahvolacaktı.

Evet, çünkü tohumunu onun rahminin derinliklerine ekme isteğini tekrar bulup bulamayacağını bilmiyordu. Bebeğini doğurduğu anlar hızla aklına geldi ve birdenbire ikilemde kaldı. Çocuğuyla birlikte onun bedeninin de şişmesini şiddetle istemekle, iğrenmesinden korkmak arasında kalmıştı.

"Suisan," diye fısıldadı nefes nefese. "Bana Suisan de."

"Evet," diye mırıldandı, sesi kendi kulağına bile tuhaf geliyordu. "Suisan..." Elini bıraktı ve parmaklarının narin uçlarıyla yüzüne

dokunmasına izin verdi. Gözlerini kapattı.

Bıyıklı çenesini okşarken, dokunuşunun yumuşaklığıyla bir ürperti hissetti.

"Göster bana," diye fısıldadı cesurca ve ayak parmaklarının ucunda yükseldi. "Göster bana..."

Bölüm 26

Page kendini tutamamıştı.

Tanrı o kötü ruhuna merhamet etsin. Ne istediğini biliyordu; ayrıca bunun nereye varacağını da biliyordu.

Ama o, onun dudaklarının kendi dudaklarına değmesini çılgınca bir açlıkla istiyordu. Başını geriye yasladı, sözsüz bir şekilde davet etti. Kutsal Meryem, Tanrı'nın Annesi...

Gözlerini kapattı ve var gücüyle onun da kendisini istemesi için dua etti.

İnledi ve gırtlaktan gelen, azap dolu ses, kulaklarına ilahi bir şarkı, kendi özleminin bir yankısı... kendi özleminin kanıtı gibiydi. Çenesindeki el yüzünü öyle nazikçe kavradı ki, aniden bastıran ağlama isteğiyle mücadele etmek zorunda kaldı ve sonra parmakları ensesine kayd... tatlı, merhametli İsa... tüyleri diken diken oldu. Orada dururken, içinden mutlu bir iç çekiş kaçtı, vücudu aniden nefis bir hisle doldu. Sanki daha önce hiç görmediği kadar sıcak, sisli bir düşün altında çıplak duruyordu ve hatta daha önce hiç olmadığı kadar görkemliydi!

Aman Allah'ım, ama o bunu istiyordu...

Elleri yukarı kayd ve boynuna dolandı, utanmadan yapıştı, onu aşağı çekti... Umursamadı. Nasıl umursayabilirdi ki? Onun kollarında, olmayı özlediği her şey oldu.

Ve daha fazlası.

Dudaklarının dudaklarına ilk çekingen dokunuşu, nabzının hızlanmasına ve kalbinin göğsünden fırlamasına neden oldu. Yumuşak... kısırtı, dizlerinin bağının çözülmesine ve nefesinin kesilmesine neden oldu. Daha da çaresizce ona tutundu. Tatlı Mary, ama kendine engel olamadı. Adam da karşılık olarak onu daha sıkı kendine bastırdı.

O zaman onu hissetti, kesinlikle erkeksiydi ve nefesi kesildi. Arzusunun kanıtı karşısında titrese de, aynı zamanda bundan sevinç duyuyordu. Çünkü Page, ona karşı başka ne hissederse hissetsin, bunun inkâr edilemeyeceğini biliyordu.

Onu istiyordu.

Bir erkek bir kadını istiyordu.

Bilgi onu heyecanlandırıyordu.

Ağzı bir kez daha onunkini kapladı, acı verici bir şefkatle, tadıyor, okşuyor, emiyor, kandırıyordu ve Page'in yapabildiği tek şey, nefesini kesen

ve duyularını harekete geçiren o yavaş, erotik şekilde dudaklarını tatarken ona tutunmaktı. Page, vücudunun titremesinde, kolunu kavrayıp onu öperken geriye doğru odaya sürüklemesinde dizginlediği tutkuyu hissetti ve bu onu tamamen mahvetti.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, fren kabını çıkarıp hızla yere fırlattı. "Çok fazla..."

Page cevap veremedi, sözlerinin gücü karşısında çok etkilenmişti.

Eli sırtına yayıldı, kalçasına doğru indi ve onu uyarılmaya daha sıkı bastırdı. Onu orada tuttu ve dudakları yanağına, şakağına kaydı. "Ne kadar hissediyor musun?" diye kulağına fısıldadı.

"Evet," diye yanıtladı Page yutkunarak.

"Ah, kızım..." Adamın çenesinin yüzüne doğru gerildiğini hissetti, yutkunduğunu duydu ve boğazının bunaltıcı bir duyguyla kasıldığını hissetti.

"İsa," diye hırıltılı bir sesle söyledi Page, gözleri kapanıyor, kalbi çılgınca çarpıyordu. Onun kendisini istemesini istiyordu.

Onun kendisiyle sevişmesini istiyordu. Hem de çok.

"Bana ne yapmamı istediğini söylemeni istiyorum..."

Page başını salladı, tek bir tutarlı düşünceyi dile getiremedi.

"Durdurmamı ister misin?" diye sordu ona.

"Hayır," diye hemen cevap verdi.

Onun bunu yapmasını asla istemedi.

Büyük bir memnuniyetle homurdandı ve aniden eğilip onu kollarına aldı. Page nefes nefese ona sarıldı. Adam onu kürk kaplı yatağa taşıyıp yatırdığında kalbi şiddetle çarpıyordu.

Onun önünde durup tuniğini başının üzerinden yukarı çekti ve çıplaklığıyla muhteşem görüntüsü onu hayrete düşürdü. Yutkundu.

"Şimdi kızım... sana bunun nasıl yapıldığını göstereceğim," diye söz verdi, kızın üzerine çıkıp onu altına hapsederken. Gülümsemesi son derece şeytaniydi.

Başka bir şey söylemeden eğilip onu öptü ve Page, dudaklarının dokunuşunun onu derinden etkilemesiyle son nefesini verdiğini düşündü.

Bir an nasıl cevap vereceğini bile unuttu.

"Aç bana," diye emretti. "Tadına bakmak istiyorum," diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarına. Page, fısıldadığı sözlerle titreyerek itaat etti. "İşte bu," diye mırıldandı, dudaklarını ve kalbini okşayarak. Dilini yavaşça ağzının içine daldırdı. "Mmmnnnn," diye fısıldadı.

Page'in kalbi küt küt atıyordu. Çekinerek, kalbi şiddetle çarparak, ona kendi dilini verdi, onu örnek aldı, aynı şekilde karşılık vermek istedi. Onu memnun etmek istiyordu. Aman Tanrım, onu memnun etmek istiyordu. Ellerini göğsüne doğru kaldırdı, parmaklarının omuzlarında dolaşmasına ve saçlarının arasına girmesine izin verdi.

"Ah, Tanrım," diye tısladı ve inleyerek kollarını ona doladı ve beklenmedik bir şekilde onunla birlikte yuvarlandı. "Sanırım fikrimi değiştirdim," diye açıkladı. Onu üzerine yerleştirirken çekici bir şekilde sırttı. "Benimle seviş," diye ısrar etti. Kadın doğru duyup duymadığından emin değilmiş gibi donakaldı ve adam ellerini şakacı bir şekilde salladı. "Seninim," diye göz kırptı. "Bana ne istersen onu yap."

Iain, kadının dehşete kapıldığını düşündü ve kıkırdamasını bastırdı. Sırtışı genişledi ve meydan okurcasına kaşını kaldırdı. "İstersen bana işkence bile edebilirsin."

Bir anda güzel dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sordu: "Her şeyi yapabilir miyim?"

"Hiçbir şey," diye güvence verdi. Sevişmelerini onun belirlediğinden emin olmanın daha iyi bir yolu var mıydı?

Kahverengi gözleri yaramazlıkla parladı. "Ya gerçekten sana işkence etmeye karar verirsem?"

Iain'in kalbi küt küt atıyordu. Düşüncelerinden geçen kötü olasılıklar karşısında gözleri sonsuz bir zevkle kısıldı. "O zaman mutlu bir adam olarak ölmeliyim," diye açıkladı. Ve Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü.

Elleri elbisesinin eteğinin altından kayarak çıplak baldırlarına doğru ilerledi. Parmak uçlarının altındaki sıcak, yumuşak etin verdiği o nefis hisle vücudu acı verici bir şekilde hızlandı.

Yine de kıpırdamamıştı, sadece onu izliyordu; göğüsleri her nefes alışında inip kalkıyor, anlamlı gözleri kocaman açılmış ve beklentiyle bakıyordu. Adam uyluğuna ulaştığında, aniden uzanıp elini durdurdu.

Bir an Iain, kadının onu reddetmek istediğini düşündü, sonra hafifçe gülümseyerek elini çekti.

Kadın elbiseyi altından çekip çıkaracak kadar kendini kaldırdığında kalbi durgunlaştı. Elbise bedenlerinden kurtuldu ve kadın elbiseyi yavaşça yukarı çekerek onu tahrik etti. O fahişe. Kalbi şiddetle çarpıyordu. Kadın elbiseyi yukarı çekip başının üzerinden geçirirken hiçbir şeyi kaçırmak istemediği için bakışlarını kaçırmaya cesaret edemedi. Kadın elbiseyi bir kenara fırlattı ve bununla birlikte saçındaki altın örgülü bağ da kurtuldu. İpek iplik telleri

gibi, güzel saçları aşağı doğru dökülerek muhteşem göğüslerini örttü. Adamın tek yapabildiği uzanıp elbiseyi kenara itip onu bir kez daha aç gözlerine maruz bırakmamaktı.

Ah, Tanrım, adamın kalbinin acı bir şekilde hızlanmasına neden olan şey, gözlerindeki bakıştı. Haz. Kesinlikle yanılmazdı. Vücudunu ona göstermekten büyük bir haz duyuyordu; ama adamın onu izlerken aldığı hazdan daha fazla değil.

O çok güzeldi.

Mükemmel.

Ve Tanrı, ama onu istiyordu... şimdi... şu anda... delicesine.

Uzanıp belinden yakaladı ve onu almak için can atarak vücudundan kaldırdı. Kadın hafifçe nefes aldı, sonra adam onu şaftının üzerine yerleştirdiğinde tekrar nefes aldı. Titreyen vücuduyla onu aşağıya doğru yönlendirdi. "Sür," diye emretti, çenesi vahşi bir zevkle gerilmişken, kadın onu tamamen kınına sokarken yüzünde beliren coşkulu ifadeyi izledi.

Başı hafifçe arkaya düştü, gözleri kapandı.

Onu görünce sarhoş oldu.

"Marchaich mo ghradh," diye mırıldandı, eski dilde konuşarak, başını yatağa yaslayıp vücudunun onu sardığının tadını çıkarırken. "Sür, aşkım," diye fısıldadı.

Page bir an için, onun bedenini bu kadar tamamen doldurmasının verdiği hisle o kadar bunaldı ki, onun emrini duymak, hele ki anlamak bir yana, sonra o kadar tutkulu bir şekilde, gırtlaktan gelen bir dille konuştu ki, duyularını harekete geçiren ve onu cesaretlendiren tuhaf bir sevgi ifadesiydi bu. İçinden bir sıcaklık yayıldı, birleştikleri yerden oraya doğru aktı.

Ve sonra o kötü isteğini tekrarladı ve bir ürperti onu sarstı. Tatlı İsa, onun bu müstehcen isteği ve ardından gelen o sözler karşısında ne kadar şaşkına dönse de... aşkım... eğer sadece isterse her şeyi yapacağını biliyordu.

Onu memnun etmek istiyordu; tek istediği buydu. Başka bir şey değil.

Elleri kalçalarını kavradı, hareketlerini yönlendirdi, önce nazikçe, sonra da çekinerek onunla birlikte hareket etmeye başladı. Iain MacKinnon'ın şehvetli dudaklarından gelen derin bir tatmin iniltisiyle ödüllendirildi.

"Evet kızım," diye fısıldadı. "İşte bu."

Page, kadının bedeninin gücüne hayran kalarak onun üzerinde hareket etmeye devam etti. Onun altında bu kadar güçsüz yattığını görünce nefesi daralıyor, kalbi çılgınca çarpıyordu; dudaklarından çıkan her zevk iniltisinde, her iç çekişte muazzam bir tatmin duyuyordu.

Ve sonra aniden onu kendi akışına bıraktı. Başını bir yana eğdi, çenesini gerdi, kendi isteğiyle hareket etmesine izin verdi, elleri yukarı doğru kayarak göğüslerini, yanlarını, omuzlarını... yüzünü keşfetti. Onu kendine çekip derin bir şekilde öptü ve Tanrım, ne kadar şehvetli hissetse de, gözlerini kapattı ve kendini tamamen şehvete bıraktı.

Ellerini yüzünden çekti. Uçuşan kelebekler gibi omuzlarını bir kez daha keşfettiler, göğüslerini avuçlarına alıp nazıkçe yoğurdular, parmakları ustalıklarla okşadı ve Page, bu kadar zevkten öleceğini sandı.

Ve bu arada onu derinden öpüyordu, en güzel, en yürek parçalayıcı, en şefkatli öpücüktü bu...

O tutkunun ta kendisiydi.

Iain, onun kendisini sevme biçimine hayran kalmıştı. Kendini tamamen ona vermiş, her şeyini utanmadan ona vermiş, diğer bölgelerde birlikte paylaştıkları yavaş ve erotik ritimle onu öpmüştü.

Tanrı'nın onu döndürmesini ve kendini onun bedeninin derinliklerine gömmesini, kendini vahşice ve öfkeyle onun içinde tüketmesini istiyordu... Bütünüyle. Tamamen. Geri dönülmez bir şekilde.

Öpücüğü bitirdikten sonra, bir eli hala göğsünün üzerindeyken onun yükselmesine izin verdi, kalçalarını kaldırdı, onun hareketini takip etti ve altında dalgalandı.

Kendi özgürleşmesini engellemek, şimdiye kadar yaşadığı en acı verici zevkti, ama bunu yaptı, onu hissetmek, geri çekilmek istiyordu. Çenesini sıkarak başını yataktan kaldırdı ve onu izlerken, onu seven kadının yapmacıksız güzelliğine büyülenmişti.

Tutkuyla camlaşmış güzel gözlerini açıp ona baktığında, içlerinde gördükleri karşısında öylesine savunmasız kalmıştı ki, kararlılığını tamamen yitireceğini düşündü.

Orada, gözlerinin dipsiz derinliklerinde, özlemini çektiği her şeyi gördü.

Her şey.

Tanrım, o tam burada, kollarının arasındaydı. Onun gerçek olduğunu anlamak için yapması gereken tek şey hissetmektir. Ve Tanrım, hissetti.

Elini tekrar aşağı kaydırduğunda, parmakları karnında gezinirken bir ürperti onu sarstı. Sanki ona seslenen bir göl efendisi gibi, vücudunun kıvrımlı hareketleri bir sirenin uzanışı gibiydi, menisini vücudundan dışarı çekiyordu.

Ve bunu vermek istiyordu... Ona verebileceği rahatlamayı arzuluyordu. Ama cesaret edemiyordu.

Yine de onu baştan çıkarıyordu... uçuruma, kurtuluşuna daha da yakın, bedenini çok az çabayla elde etmeye çalışıyordu. Gözlerini kapattığında, o da kendi gözlerini kapatıyor, sahip olduğu son irade kırıntısını topluyordu.

Kahretsin, ama kendine bunu yaşatmayacaktı. Onun bunu deneyimlemesini istiyordu ama Tanrı yardımcısı olsun, yumuşak inlemeleri ve çekingen tepkileriyle onu öyle tatlı bir şekilde kandırıyordu ki. Ritminden, tamamlanmaya yaklaştığını anlıyordu ve bu düşünce bile neredeyse kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. Yüzünü izlemek için gözlerini açtı, onu boşaldığı anda görmek istiyordu ve ifadesindeki yoğunluk onu neredeyse kontrolsüz bırakıyordu.

Bunu yakalamak için çabaladığını biliyordu.

Kalbi şiddetle çarpıyordu. "Hissediyor musun?" diye fısıldadı usulca. Vücudunun kontrolünü ele geçirmek için mücadele ederken bacaklarındaki ve kollarındaki kaslar kasıldı. "Hissediyor musun?" diye sordu telaşla.

Kadının iniltisi, adamın nabzını hızlandırdı ve bedenini şehvetli bir unutuluşa sürükledi. Adam, kadının altında kıvrandı, azap içinde inledi, kendini kaybetti, dizginlerini kaybetti.

Allah yardımcısı olsun, kontrolünü kaybediyordu.

Iain gözlerini sımsıkı yumdu ve atını düşündü. Kahretsin, aklına aniden çiftleşen hayvanların görüntüsü geldi. Zihninde bu görüntüyü silerek daha güvenli bir çözüm aradı - lanet olsun, ama başaramadı!

Kendimi tutamadım!

Elleri kalçalarını kavradı. "Yakala!" diye inledi, vücudu iradesi dışında hareket ediyor, kasılıyor, "Yakala!" diye ısrar etti. "Şimdi, ben... ahhh, Tanrım!" diye bağırdı, vücudu onu sıkıca sardığında. "Lanet olsun!" Neredeyse çok geçti, diye irkildi ve onu hemen üzerinden kaldırmaya çalıştı.

"Hayır!" diye bağırdı, ona direnerek.

Elleri titrerken, vücudu bir anda hareketsizleşirken, Iain nefesi zorlukla ve sesi sert bir şekilde, "Anlamıyorsun!" dedi. Gözleri öyle donuklaşmıştı ki, ona odaklanamıyordu.

"Evet," diye fısıldadı şiddetle, titreyerek ve inatla itaatsizlik ederek tekrar onun üzerine çıktı. "Evet, evet!"

Iain'in doruk noktası ani ve şiddetliydi. "Ah,

"Aman Tanrım!" diye haykırdı ve ona karşı koyarak, tohumlarını onun rahmine boşalttı. Titreyen elleriyle onu kendine bastırdı, ama kadın hala onun üzerinde hareket ediyor, vücudundaki her damlayı sömürüyordu.

Önce minnettarlık onu sardı, hayatında hiç deneyimlemediği şiddetli bir tatmin duygusu; hemen ardından da uzun zamandır yorgun olan kalbinde var olabileceğini hiç bilmediği, karşı konulmaz, kör edici bir duygu.

Haz anında, yoğun ve sınırsız bir şekilde severdi.

Hafifçe çığlık atarak öne doğru düştü ve adam onu gürleyen kalbine bastırdı. Saçlarını okşayarak, tüm ruhu ve gücüyle onu her zaman memnun edeceğine ve güvende tutacağına yemin etti. Bunu hayatı pahasına yaptı.

Ve eğer Mairi'nin o son sabahki nefretiyle ona bakmışsa, Tanrı onun zavallı ruhuna merhamet etsin.

Onun sevgisinden çok, onun kucaklamasına ihtiyacı vardı, onu sıkıca kendine bastırdı, kalkmaya çalıştığında bile ona izin vermedi.

Öylece uykuya daldılar.

Bölüm 27

Oda her zaman rüyayı hızlandırıyordu.

Her şey, odanın karanlığa gömüldüğü o yarı bilinçli halde, uzun süre uykudan kaçtıktan sonra mumun sonunda söndüğü o gerçeküstü anda başladı. Sönmekte olan alevin son tıslamasıyla birlikte, koridordan gelen o şaşırtıcı parıltı belirdi. Önce, onu örtülerinin altından sürünerek çıkıp koridoru gözetlemeye iten bir titreme.

Gitmedi.

Sonra feryatlar, kadının çığlıkları ve merhamet yakarışları duyuldu.

Odasının yanından bir sesler geçidi geçerken battaniyelere sarıldı. Bir meşale ışığı telaşı. Koşuşturan ayak sesleri.

Ve yeniden bir çocuk olmuştu... iki yaşından büyük bir çocuk değildi... ama emin olamıyordu... bunun bir rüya mı... yoksa uzun zamandır gömülü bir anı mı olduğundan.

Rüyasında yalvaranlar annesinin yalvarışlarıydı.

Kapının ötesinde ışık parlak bir şekilde parlıyordu, koridorun karanlığında bir işaret fişeği gibiydi ve o, battaniyelerin altında ter içinde yatıyordu ve hareket etmekten korkuyordu.

Çığlıklar yoğunlaştı.

Koridorun sonunda kapı çarparak kapandı ve koridorla birlikte odası da zifiri karanlığa gömüldü. Çocuk gözlerini sımsıkı yumdu ve çığlıkların durmasını diledi. Tüm gücüyle diledi. Diledi. Diledi.

Sessizlik çöktü.

Geri dönülmez sessizlik.

Ve aniden kucağında bir bebek olmuştu, mavi gözlere bakarken mırıldanıyordu.

Sus yavrum, güzel minik sevgilim, diye mırıldandı ses, uyu, gel ve gözlerini kapat, çok ağır ve yorgun... Gözlerin kapalı ve dinleniyorsun... Uykun sağlıklı, uyanışın parlak olsun...

Iain titreyerek uyandı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kirpikleri nemliydi. Oda serin olmasına rağmen alnında ter vardı.

Bu sefer odada yalnız değildi, diye düşündü kendi kendine. O karanlıkta yalnız değildi.

Sessizlik de o kadar sağır edici ve aşılmaz değildi.

Kalbi hâlâ şiddetle çarpıyor olsa da, kollarının arasında yatan bedeninin sıcaklığı, bunun yalnızca bir rüya olduğuna dair ona güvence veriyordu.

Nefesinin rahatlamasını ve kalbinin sakinleşmesini dileyerek rüyayı analiz etti.

Bu sefer yeni bir unsur vardı. Yatış. Gözler. Tanıdık gözler.

Peki kimin?

Peki kimin sesi?

Her zaman sessizliğin etkisiyle uyanmıştı. Lanet olası ve geri döndürülemez bir sessizlik. Gök gürültüsünün korkusu gibi çöken bir sessizlik.

Bu sefer değildi. Bu sefer ışık vardı; mumun arta kalan ışığı ne kadar zayıf olursa olsun. Ve bir ses. Uyuyan bir kadının iç çekişinin sesi. Onun kadını. Bu düşünce bile dudaklarını zevkle kıvırdı. Ve duyuları yeterince berraklaştığında, başka bir ses daha duydu. Gecenin derinliklerinden gelen hafif bir flüt sesini duydu ve anladı ve tereddüt etmeden yanındaki uyuyan, birbirine dolanmış bedenden kurtulup onu aramaya koyuldu.

Page, onu uykudan uyandıran şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama kapının kapanmasıyla birlikte tamamen uyandı.

Karanlık odada şaşkın bir şekilde uyanmasına rağmen, gözleri hemen kapıya kaydı. Yanındaki yatağın boş olacağını içgüdüsel olarak bilmesine rağmen, Iain'in yattığı yere doğru yuvarlandı ve memnuniyetle iç çekti. Vücudu hâlâ sıcaktı ve avuçlarıyla, parmaklarıyla çarşafı hayranlıkla okşadı... sanki birkaç dakika önce orada yatan adamın baş döndürücü sıcaklığını içine çekmek istercesine.

Kendini ona karşı bağışık mı sanmıştı hiç? Nasıl mümkün olabilirdi ki? Ama hem korkmuş hem de heyecanlanmıştı; çünkü içgüdüsel olarak kalbini bu kadar açığa vurmaya cesaret edebileceği son seferin bu olduğunu biliyordu.

Ve çıplaktı... Ne kadar inkar etse de... Kendini kandıramazdı.

Bir şekilde, hiç çabalamadan, onu uzun zamandır güvende ve yalnız tutan, özenle korunan bariyerlerin ötesine geçmeyi başarmıştı...

Bir zamanlar aşka, hatta başkalarının saygısına bile aldırış etmeyeceğine yemin etmişti -bunları kontrol edemezdi- hatta onlar için mücadele etmeyi bile bırakmış, kendi yolunda gitmeyi seçmişti. Bu ruh hali, babasıyla başını öyle bir derde sokmuştu ki! Bunu biliyordu, ama yine de onu kıskırtmıştı -sevgisini bu kadar çok arzuladığı için değil, ona öfkelenildiği için. Şimdi bunu biliyordu çünkü Iain onu meselenin gerçeğini kabul etmeye

zorlamıştı. Babasına öfkeliydi - bir gecede asla bu kadar yoğun ve yoğun bir duygu yoğunluğuyla öfkelenmişti.

Tanrım, ona yardım et... Kalbini tamamen açmaya cesaret edebilir miydi? Kimsenin onu sevmediği bir zamanda, O'nun da onu sevebileceğini ummaya cesaret edebilir miydi?

Page dudaklarını ısırды, acıyı hissedene kadar ısırды, çünkü bunu çok istiyordu.

Kendisini boğmak üzere yükselen düğümü yutarak orada öylece yattı ve odanın darlığını seyretti. Karanlıkta bile, odanın rahatsız edici boşluğunu hissedebiliyordu. Burada, birlikte bu kadar özgürce yattığı adama dair en ufak bir ipucu bile verebilecek hiçbir şey yoktu.

Sevmeye cesaret ettiği adam.

Iain MacKinnon'ın klanını çok sevdiğini biliyordu; oğlunu daha da çok sevdiğini biliyordu. Peki o kimdi?

Üzerinde derin bir hüznün vardı; o amansız iyi mizah maskesinin ardına sakladığı bir hüznün. Bunu hissediyordu. Ayrıca kabuslar gördüğünü de biliyordu... ama ne kabusları?

Orada yatıp olasılıkları düşünürken, uzaktan gelen bir boru sesinin farkına vardı. Hüzünlü ve rahatsız edici melodi, gecenin içinde titrek bir çığlık gibi yankılandı.

Merakla yataktan fırladı ve kıyafetlerini karıştırdı, gaydacının tüyler ürpertici şarkısını takip etmeyi amaçlıyordu.

"Da!" diye bağırdı Malcom onu görünce. Koşarak geldi, Iain'in kollarına atladı, gülümsemesi parlak, gözleri ışıltıyordu.

Iain oğlunu yakalayınca güldü. Onu sımsıkı sarıldı, utanmadan kucakladı.

"Glenna bana seni rahatsız etmemi söyledi," diye yakındı Malcom. "Gidip seni uyandıramayacağımı söyledi!"

Oğlunun şikayetini duyan Iain'in gülümsemesi genişledi. "Öyle mi?"

"Evet," diye ilan etti Malcom, iri kollarının sahip olduğu tüm güçle onu geriye doğru sıkarak. "Omuzlarına binmek istiyorum, baba!" diye ilan etti.

"Çok iyi, küçük ihtiyar."

Malcom yaramazca kıkırdadı ve neredeyse Iain'i neşesiyle boğacaktı. Sonunda boğazındaki yumruğu çözdüğünde, Iain oğlunu omuzlarına aldı ve akrabalarının toplandığı yere doğru ilerlemeden önce sakinleşmesini

bekledi. "Eh, şimdi," dedi Malcom'dan çok kendi kendine. "Görüyorum ki herkes hazır."

"Evet baba, ama endişelenme. Sensiz başlamadık."

"Anladım," dedi Iain neşeyle ve başka şeylerle meşgulken onun yerine geçtiği için oğluna teşekkür etti.

"Ah... kendini yorma, baba. Onlara kendine hakim olamayacaksın demiştim."

"Hey!" diye şaşkınlıkla soludu Iain. "Şimdi mi?"

"Evet, Angus da benim buna hakkım olduğunu söyledi."

"Şimdi öyle mi?"

"Evet! Çok uzun zamandır kadınsız kaldığımı söyledi."

Iain kıkırdadı. Angus'la Malcom'ın erken eğitimi hakkında konuşmayı aklına not etti. Ah, ama oğlunun yaşı küçük olmasına rağmen çok fazla şey anladığını düşünüyordu.

Sonra tekrar düşündü, belki de en iyisi buydu. Tanrım, ama kaderin kontrol edilemeyeceğini herkesten daha iyi biliyordu. Hemen bu gece, yarın ya da öbür gece ayak parmaklarını şıklatsa bile, Malcom hayatta kalmak için sahip olduğu her bilgi kırıntısına ihtiyaç duyacaktı. Evet, çünkü oğlunu ancak bu kadar koruyabilirdi. MacKinnon erkeklerinin çocuklukta çürüme lüksü yoktu. Kahretsin, ama onlar da erkek olarak rahimden çıkarılmışlardı, klanın ağırlığı omuzlarında ve atalarının gölgeleri sırtlarını gagalıyordu. Gerçekte, Iain Malcom'a düşünülebilecek en sıradan çocukluk dönemini yaşatmaya yemin etmiş olsa da, doğuştan hakkı ve görevi gereği oğlunu liderliğe hazırlamaya yemin etmişti.

"Şimdi," diye söze başladı Iain.

"Aww, endişelenme baba," diye araya girdi Malcom, tombul küçük ellerini Iain'in çenesine dolayıp kendi çenesini Iain'in başının tepesine koyarken. Iain, oğlunun minik sivri çenesinin başının tepesine batmasının tadını çıkardı. Ah, ama bunun hoş bir anıdan başka bir şey olmaması uzun sürmeyecekti. Bu düşünce onu hüznle iç çektirdi. "Anlıyorum," dedi Malcom, sesi komplocu bir tondaydı.

Iain'in kaşları çatıldı. "Öyle mi oğlum?"

"Evet, evet," dedi oğlu kesin bir tavırla. "Ben de çok uzun zamandır kadınsızım," diye açıkladı biraz üzgün bir tavırla.

Iain boğuldu, ama sadece boğazını sıkan o küçük eller yüzünden değil. Lanet olası azizler, oğlunun ifşasıyla eğlenmesi mi yoksa tedirgin olması mı

gerektiğinden emin değildi. "Çok uzun zamandır kadınsız mısınız?" diye tekrarladı büyük bir şaşkınlıkla.

"Ah, evet, evet!" diye kararlılıkla cevapladı Malcom. "Ah, ama ara sıra beni uyutmak için şarkı söyleyecek bir kız bulmanın iyi bir fikir olacağını düşünüyordum."

Iain, oğlunun bu esprili itirafına kıkırdadı. Neşesini bastırmaya çalışarak oğlunun bacağına şefkatle vurdu ve yürürken gülümsedi.

"Ah, evet," diye tekrarladı Malcom.

"Evet, Malcom?"

"Sana bir rehber şarkısını söyledi mi, merak ediyordum?"

Iain bu masum soruya gözlerini kırıştırtarak karşılık verdi.

"Kuzen Lagan'ın sana bir tane vereceğini duydum."

Iain'in oğlunun ne sorduğunu anlaması tam bir an sürdü. Kahretsin, soruyu öyle çocuksu bir masumiyetle sormuştu ki, yüreği sıkıştı. Malcom'ın ne sorduğunu bilmemesine rağmen, Iain'in kalp atışları anıyı hatırladıkça hızlandı. Yüzü ve boynu alev alev yanıyordu. Hiç -tatlı, tutkulu iniltileri ve yalvarışlarıyla- böyle miydi? Ona olan açık arzusu ruhuna merhem olmuştu. Ama Tanrı aşkına, oğluna bunun hayatında yaşadığı en güzel seks olduğunu söylemeyecekti.

"Evet, Malcom," diye itiraf etti Iain boğazını temizleyerek. "Şimdiye kadar duyduğum tüm kadınlardan daha tatlı şarkı söylüyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm, baba," diye itiraf etti Malcom. "Belli bir şeyi kuzen Lagan'dan daha iyi söylüyor."

Iain'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Lagan mı?" Bu açıklama karşısında şaşırarak yürümeyi bıraktı. Kahretsin, Lagan Malcom'a her zaman yeterince iyi davranmış olsa da, Iain asık suratlı kuzeninin birine şarkı söylediğini hayal bile edemiyordu. "Lagan seni uyutmak için şarkı mı söyledi Malcom?"

"Evet, evet," diye temin etti oğlu onu. "Kesinlikle öyle."

"Lanet olsun," diye haykırdı Iain. "Şimdi, ne zaman gidip böyle bir şey yaptı ki?"

"Hımmm..."

Iain, oğlunun buruşuk burnunu hayal ederek konsantre oldu ve bir kez daha gülümsemekten kendini alamadı.

"Bilmiyorum, baba," diye kabullendi Malcom bir an düşündükten sonra. "Ama kesinlikle yaptı. Ne zaman yaptığını hatırlamıyorum ama kesinlikle yaptığını biliyorum."

"Lanet olsun," dedi Iain tekrar ve kalabalığa doğru yürümeye başladı. Kuzeni hakkında henüz öğrenmesi gereken çok şey olduğuna karar verdi.

"Ah, öyle mi?"

"Efendim oğlum?"

"Ben de merak ediyordum... Acaba benim söylediğimden daha mı güzel şarkı söylüyor mi minnie?"

Iain bir kez daha adımlarını durdurdu, kalbi göğsünde sıkıştıyordu. Bu basit soru karşısında kaşları çatıldı ve boğazında beliren yumruyu yutarak dürüstçe cevap verdi. "Bilmiyorum Malcom. Senin minnie'nin şarkı söylediğini hiç duymadım."

"Ah."

Tek bir kelimedede derin bir hayal kırıklığı vardı. Iain bunu duyunca yüreği burkulmuştu.

"Baba, bacağımı acıtıyorsun," dedi Malcom, sesi somurtkandı.

Şikayeti üzerine irkilen Iain, Malcom'ın minik bacaklarını hemen gevşetti. Derin bir nefes aldı ve "Affet beni oğlum," dedi. İçini boğan kederi yuttu, ama artık kendisi için bir keder değildi. "Ama biliyor musun oğlum," diye rahatça yalan söyledi Malcom'ın hatırına. "Sana şarkı söylerdi... eğer söyleyebilseydi..."

"Öyle mi düşünüyorsun, ha?"

Sesindeki umut tınısı, yeni iyileşen bir yaraya dökülen Vin Aigre gibiydi. Iain'in gözleri yanıyordu, ama kızgın şenlik ateşinin dumanından değil. Pencerenin önünde, gözleri nefretle yanan Mairi'nin görüntüsü, onunla alay etmek için belirdi. İkisini de terk ettiğinden şüphesi yoktu, çünkü onu orada, yepyeni bebekleriyle kollarında öylece bırakmıştı. Yine de yalanı dudaklarından zorla çıkardı. Yine de Malcom için. "Biliyorum evlat," diye hiddetle küfretti. "Biliyorum. O küçücük yüzünü görebilseydi, sana şarkı söylerdi. Biliyorum."

"Ben de öyle isterdim, baba," diye haykırdı Malcom ve Iain oğlunun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. Çenesi kasıldı ve gözlerini kapatıp dudaklarına gelen küfürü yuttu.

Mairi'nin ruhu cehenneme gitsin.

"Peki ya sen? Annen sana hiç şarkı söyledi mi?"

Iain gözlerini açtı, şenlik ateşinin başındaki kalabalığı izlerken soruyu düşündü, neden tereddüt ettiğini anlayamadı, çünkü cevap ancak hayır olabilirdi. Gözlerini bir kez daha kapatıp rüyasındaki kadının sesini -şarkıyı, gözleri- düşündü ve derin bir hayal kırıklığıyla doldu. "Hayır," diye

cevapladı, kafası karışmıştı. Kaşlarını çatarak şenlik ateşine bakmak için gözlerini açtı.

Ve aniden, kendi annesinin ölümünün çok uzun süredir konuşulmadığını fark etti. Bu, kendisi ve oğlunun ortak bir noktasıydı; doğuştan anne eksikliğiydi. Yine de, bunun kendisi ve babası arasında dile getirilemez bir mesele olmasına o kadar alışmıştı ki, bunu oğluyla hiç konuşmamıştı bile.

Çocukken Iain, durmadan sorular sorar, her seferinde de geri çevrilirdi. Hem de sadece babası tarafından değil, annesini tanımış olabilecek her klan üyesi tarafından. Babanız size bilmek istiyorsa, hepsi ona ısrarla söylerdi, kendisi size söyler. Ah, ama babası ona hiçbir şey söylememişti ve bir süre sonra Iain de sormayı tamamen bırakmıştı. Annesi hakkında bildiği her şeyi teyzesi Glenna'dan öğrenmişti ve o bile çok azdı.

Iain eğer babasının annesini ne kadar çok sevdiğini, öldüğü güne kadar onun ölümünün yasını tuttuğunu bilmeseydi, onun adını evinde bir küfür olarak düşünürdü, çünkü bu kesinlikle onun huzurunda ve dışında söylenemezdi...

"Ne?" Malcom bir kez daha cesaretini toplayarak kasvetli düşüncelerine daldı.

"Evet, Malcom?"

"Sence ona annem desem sorun olur mu?"

"Kim, Malcom?"

"Sayfa."

Iain bu soru üzerine olduğu yerde donup kaldı.

Page, oğlunun ona "Sanırım ona Suisan demen daha iyi olur," dediğini duydu.

Konuşmalarını o kadar çok duymuştu ki, gözlerinde yaşlar birikti. Bunu istememişti ama yine de yapmıştı ve şimdi varlığını belli mi etmeli, yoksa arkasını dönüp kaçmalı mı bilemiyordu.

Ateşin ışığı ve kamışın hüzünlü sesiyle cezbedilen kadın, gecenin gölgelerinde baba ve oğulun yan yana durup alçak sesle konuştuklarını görmüştü. O Page'in çocukken özlemle beklediği türden özel bir sohbet. Aman Tanrım, eğer böyle sırları paylaşmanın mümkün olduğunu bilseydi... olabilirdi. İçini kemiren kıskançlık selini durdurdu.

Önlerinde ateşin parıltısı, gecenin karanlığında bir işaret fişeği gibiydi.

Önünde yalnız bir kavalcı duruyordu; çalgısını öylesine bir cenaze yoğunluğuyla çalıyordu ki, ayaklarını öne doğru hareket etmeye ikna etti. Kavalcının şarkısının yanı sıra merakı da onu, bu garip kalabalığı izlemek için Iain'in yanına çekti.

Görünüşe göre klan üyelerinin hepsi bu olay için oradaydı, siluetleri meşale ışığının önündeki güveler gibi ateşin önünde toplanmıştı.

Hem baba hem de oğul dönüp ona baktılar.

Page, Malcom'un tatlı sorusundan o kadar etkilenmişti ki, uzun bir süre konuşacak sesini bulamadı. Yine de ona bakıyorlardı.

"Bana istediği gibi hitap edebilir," diye yumuşak bir sesle kabul etti. "Page iyi."

Iain gözlerini kırpmadan ona bakarken aralarında bir sessizlik oldu. "Suisan'ı tercih ettiğini sanıyordum," dedi sonunda.

Page derin bir nefes aldı. "Öyle sanmıştım ki," diye cevapladı, gözlerini hiç kırpmadan. "Tam şu ana kadar öyle sanmıştım." Birdenbire, adının sadece bir ad olduğu aklına geldi. Bir bakıma, babasının elinden çektiği her şeyin bir onur nişanesiydi. Ama artık bundan utanç duymuyordu. Tam tersine, gurur duyuyordu; çünkü dayanmıştı. Çünkü hâlâ kırılmamıştı. İsa, ama gayrimeşru babasından, yaşamaktan, iyi yaşamaktan, gururla yürümekten daha büyük bir intikam alabilir miydi? Kalbi sevinçle doluyken kim ona acımaya cesaret edebilirdi?

"Karar verdim," dedi ikisine de, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, "sonuçta ismimi seviyorum."

Iain'in güzel dudakları, bu açıklama karşısında kıvrıldı. "Şimdi mi?"

"Evet," diye cevapladı Page, kaşlarını kaldırarak. "Sanırım öyle olmasını tercih ederim." Kalbi, tam olarak kavrayamadığı tuhaf bir coşkuyla kabardı... ama yine de oradaydı... hem alışılmadık hem de iç gıcıklayıcı, keskin, karşı konulmaz bir neşe hissi.

Iain'in sırtışı genişledi ve Page karanlıkta bile onun gülümsemesindeki parıltıyı ve gözlerindeki eğlenceli pırıltıyı görebiliyordu.

Garip bir sevinçle arkasını döndü. "Ne yapıyorlar?" diye sordu baba ve oğula aynı anda.

Göz ucuyla klan üyelerini izliyordu.

"Bu Ranald için," dedi Iain, hâlâ onu inceleyerek. Page ona bakmak için döndü. Uzaktaki ateş ışığıyla aydınlanan yüzü, sert ve erkeksi hatlarıyla şaşırtıcı derecede güzeldi. Genç yüz hatları ise şakaklarındaki koyu gümüş

rengiyle çarpıcı bir tezat oluşturunyordu. Kalbi göğsünde çırpınıyordu. "Vedalaşma şeklimiz," diye açıkladı.

Page, şenlik ateşine yeni gözlerle bakmak için döndü ve hemen yanındaki kabaca inşa edilmiş iskeleye odaklandı. Anladı ve gülümsemesi bir anda buruştu. "Aman Tanrım! Onu yakmayı mı planlıyorsun!"

"Evet kızım," diye cevapladı Iain.

"Aman Tanrım! Neden? Aman Tanrım, ama bu barbarca!"

Sadece kıkırdadı. "Belki de öyledir."

"Olamaz! Zavallı Ranald!"

"Bundan kurtulmak mümkün değil, Page."

Adını ilk kez söylüyordu ve Page, adamın bakışlarıyla buluşmak için yüzünü kaldırdı, dudaklarındaki sesi duyduğunda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bir adamı taşa gömemezsin," diye kabul etti, sesi yumuşak ve gerçekçiydi. Ateşin ışığı gözlerinde titreşti ve ısıltı aynı anda hem hüznü hem de eğlenceliydi. "Chreagach Mhor sağlam bir kaya üzerine inşa edilmiştir. Hiçbir kürek bu kadar sert toprağı döndüremez."

"Ah," diye yanıtladı Page. Ateşin önündeki yas tutanları izlemek için tekrar döndü. Page de aynısını yaptı.

"Evimin taş duvarları," diye açıkladı, "o kadar uzun zaman önce bu uçurumlardan oyulmuş ki, atalarım bile onları ilk kimin elleriyle yonttuğunu hatırlayamıyor. Ve hâlâ ayakta." "

Arkalarında beliren tuhaf, sivri kuleye omzunun üzerinden bakmak için döndü. Page bakışlarını takip etti. "Her taş yerinde duruyor."

Babasının bitmek bilmeyen tamiratlarını düşündü ve "Bu çok dikkat çekici," diye kabul etti.

O olağanüstüydü.

Iain kendini, başının gururla eğilişine, çenesinin inatla kalkık duruşuna ve dudaklarının yumuşak kıvrımına hayranlıkla bakarken buldu. Görüştüğü kadının, acıdığını sandığı kadınla aynı kadın olduğuna neredeyse inanmıyordu. Bu anda tavrında ondan böyle bir tepki uyandıracak hiçbir şey yoktu. Hem de hiç. Hatta daha uzun boylu görünüyordu -onda daha önce hiç fark etmediği bir şey- ve kaşlarını çatı, çünkü belki de tanıdığı tüm kadınlardan daha uzundu.

İsmi beğenmiş, değil mi? Dişi tilki!

Ama tuhaf bir şekilde, birdenbire bu ismi de sevmeye başladı.

Uzaktaki ateşin ışığıyla aydınlanan yüzü, yeni bir şeyle parlıyordu... tam olarak tanımlayamadığı bir şey. Hoş ve yüreklendirici bir şey.

Ve onun kalbi... o da yeni bir şeyle doluydu... derin, sıcak ve özlem dolu bir şeyle.

Bir sabah uyandığında yüzündeki tiksintiyle uyanmamak için tam olarak kabullenmeye cesaret edemediği bir şeydi bu. Onu korumaya ve ona bakmaya yemin etmişti, evet, ama aşk, kaçınılması gereken bir karmaşaydı.

Bölüm 28

Cenaze töreni gece geç saatlere kadar sürdü.

Orada bulunan akrabaların her biri kendi tarzında zavallı Ranald'a son saygılarını sundu ve ardından Iain şenlik ateşinden bir meşale yakıp odunları yaktı. Ranald'ın annesi yanında durup feryat etti. Birkaç kişi sessizce ağladı. Çoğu sessiz kaldı, yüzleri asık, gözleri melankolikti. Aralarında yalnız bir kavalcı, hem hipnotik hem de hüzünlü bir melodiyle kamış çalıyordu; birkaç kişi ise tuhaf bir şekilde neşeli şarkısına merakla dans ediyordu.

Page, yangının iskeleden yukarı tırmanıp yeni battaniyelere sarılı cesedi bulmasını hem tiksintiyle hem de hayranlıkla izledi. Alevler platforma ulaştığında bile gözlerini ayıramadı.

Alevlerin tükenişini izlerken, tuhaf bir şekilde kendini bir yerden kopmuş hissetti. Bir anlığına flütçünün sesi kayboldu ve kulaklarına sadece ateşin uğultusu ulaştı. Göz ucuyla kıvranan dansçıları gördü, ama yine de dikkati odun yığınının yükselen küllerdeydi; şenlik ateşinin pembe ışığının ötesinde özgürlüğe doğru süzülüp kaybolan tüylü gölgeler. Yeryüzünde özgürce dolaşıp istediği gibi yerleşebilirdi, ya da hiç yerleşmeyebilirdi. Page kendini o yüzen küllerden biri olarak hayal etti ve ruhunun da onunla birlikte serin, kara geceye doğru yükseldiğini hissetti. Aysız gökyüzüne bakmak için bakışlarını kaldırdı ve kendini süzülürken buldu, süzülürken... özgürce...

Özgürlük. Her zaman istediği şeydi... Çok arzuladığı şeydi...

Yoksa hakikat miydi?

Yoksa babasının uzanıp uzaklara dalmış ruhunu yakalamasını ve onu kalbine sıkıca bastırmasını mı arzulamıştı?

Bakışları karanlık, çırpınan bir küle takıldı... Gitmekte özgür olsaydı... uçmakta özgür olsaydı... Nereye konacaktı?

Çocukların yumuşak sesleri onu dalgınlığından çekip çıkardı ve aşağıya baktığında Malcom ve arkadaşlarının avuçlarında külleri toplamaya çalıştıklarını gördü.

Onları bir sonsuzluk kadar izledi, kendini hiç olmadığı kadar aralarında yabancı hissetti.

Onları izlerken, Ranald'ın bedeninden geriye kalanları, kömürleşmiş odun parçalarıyla birlikte minik ellerine topladılar. Koştular,

yakalayabildikleri her şeyi yakalamak için telaşla koştular, kara yağmuru küçük yumruklarına topladılar. Yüzlerini isle kapladılar, hevesli küçük parmaklarını kararttılar.

Ve sonra Page izlerken, emeklerinin meyvelerini Ranald'ın annesine getirdiler... ona külleri uzattılar. Teker teker ellerini çevirip avuçlarının içine kara toz serptiler.

Malcom kendi elini çevirip hiçbir şey söylemeyince dudaklarında bir gülümseme belirdi. Küçük burnunu kırıştırarak isten kararmış eline baktı, sonra omuz silkip parmaklarını Malcom'un kalkık elinin üzerine sildi. Malcom gülümsedi ve hepsine alçak sesle konuştuktan sonra ayağa kalkıp avuçlarını göğse kaldırdı ve küllerin tekrar uçuşmasına izin verdi. Geriye kalan isi, saklayacağı parçası olan göğsüne sürdü ve tekrar ağlamaya başladı.

Page'in gözleri yaşlarla doldu ve gerçek aşkın, bir annenin sevgili oğlunun küllerini rüzgara savurması gibi basit ama özverili bir hareket olduğu düşüncesi aklına geldi.

Mutfak kostik sabun kokuyordu.

Kaynayan kazanlardan çıkan buhar, asit dumanlarıyla karışarak yukarı doğru kıvrılıyordu; ısı ve külün birleşimi, küçük taş binanın yanından geçmeyi düşünen herhangi bir canlının ciğerlerini yakacak kadar güçlüydü. Yine de hepsi içten içe neşeliydi ve her emrini özenle yerine getiriyorlardı. Kendini bir an bile kandırmadı; bu insanlar pirelerinden kurtulmak için can atıyorlardı ve sonsuza dek minnettar, hatta akla gelebilecek her şekilde itaat etmeye istekli görünüyorlardı.

Page karanlık ve boş bir odada uyanmıştı -ortalıkta yoktu- ama bu duruma hayıflanacak vakti olmamıştı. Glenna neredeyse hemen içeri girmişti; sesi neşeli bir şekilde ayağa kalkması gerektiğini söylüyordu.

Tanrı aşkına, Page kadından hemen nefret edebilirdi, ama kadın küçümsenemeyecek kadar hoş biriydi. Glenna, Page'in giymesi için yanında bir tunik getirmişti; Iain'in karısına ait olmadığını iddia ettiği bir tunik. Glenna, Page'e bunun kendisine ait bir tunik olduğunu, tabii ki gençlik ve zayıflık günlerinden kalma olduğunu söylerken, Page gülümsediğini fark etmişti.

Page, bunun ne kadar büyük bir jest olduğunu düşündü. Giyim tarzına hiçbir zaman fazla önem vermemişti ve Glenna'nın yeni bir elbiseye ihtiyacı

olduğunu düşünmesi onu sadece biraz utandırmıştı. Ancak, tuniğinde bile pire olduğunu görünce dehşete kapıldı!

Page, MacKinnon ailesini pirelerden kurtarmayı hemen üstlenmişti. Birkaç yıl önce Balfour istilasını nasıl yönettiklerini hatırlayarak, bu işe şevkle koyuldu. Glenna'nın yardımıyla, istilaya uğramış erkek ve kadınları bir araya toplamayı başardı ve devasa demir kazanlarda giysileri kaynatmaya başladı.

Mutfak terleyen bedenlerle doluydu; bazıları bu tuhaf ritüeli sadece izliyor, bazıları da katılıyordu. Broc'un köpeğini, pire üreyen suçluyu yıkamaya cesaret ettiğinde, kulaklarına şaşkın mırıltılar geldi. Bazıları Galce, bazıları ise sade İngilizce fısıldıyordu.

"Ah, ama sanırım kanlı köpeği yıkamak onun yararına olacak!" diye bağırdı biri.

"Lanet olsun, kanlı köpeği yıkamaktan zarar gelmez!" dedi bir diğeri.

"Bu, pireleri uzaklaştırmak için kullanılan bir Sassenach laneti olmalı," diye fısıldadı bir diğeri.

Page işini yaparken tereddüt etmedi, açıklama yapmak için de oyalanmadı. Bunun oldukça bariz bir çözüm olduğunu düşündü ve daha önce hiç kimsenin bunu düşünmemiş olmasına hayret etti. Gülümseyerek hayvanı kostik sodalı bir küvete attı ve keçeleşmiş tüylerini, ovmaktan kel kalacağını düşünene kadar ovaladı. Hayvan buna rağmen hiç itiraz etmedi, sadece kutsanmış bir kedi gibi sırtını kamburlaştırdı ve küvetin keyfini çıkardı. Zavallı Merry Bells. Muhtemelen köpek o iğrenç küçük yaratıklar tarafından o kadar ısırılmış ve kötü muameleye maruz kalmıştı ki, Page'in ovması bile bir lütuftu.

Merry Bells'le işi bittiğinde, Malcom ve arkadaşlarından birine, geriye kalan pireleri avlama şerefini bahsetti. Onlara nasıl arama yapacaklarını gösterdi, birkaç tane buldu ve sonra onları işe koydu. İkisini kıkırdayarak bırakıp, "MacKinnon bölgesinde saklanan kirli MacLean'ları" avlıyormuş gibi yaptı.

Bunu yaptıktan sonra küveti boşalttı ve Behemoth ile arkadaşlarını yıkamak için temiz suyla doldurmaya başladı. Şüphesiz, bundan hoşlanmayacaklarını biliyordu, ama bir şekilde onları bunun kendi iyilikleri için olduğuna ikna etmesi gerekiyordu.

Çamaşır kazanının önünde toplanan kalabalığı, çok geç olana ve hepsi üzerlerindeki kıyafetleri çıkarana kadar fark etmedi. Buharı tüten kazanın etrafında toplanmış çıplak kalçalarını ve vücutlarını görmek için

döndüğünde, yüksek sesle inledi ve şok edici manzarayı gizlemek için eliyle gözlerini kapattı. Aman Tanrım, ama bu İskoçların hiç utanması yok, diye düşündü. Hayatında hiç soyunmaya bu kadar hevesli erkek görmemişti - ya da belki de görmüştü, ama kesinlikle hiçbirinin gizli bir amacı yoktu! Parmaklarının arasından bakınca, sonuncusunun da çamaşır kazanına tunik ve breacan attığını gördü ve yüzü sadece buharla dolu mutfağın sıcaklığından değil, daha birçok şeyden dolayı ısınmıştı.

Bu görevi yerine getirebileceğini düşünmesi umurunda değildi; mahcup olmuştu!

Elbette çıplak erkekler görmüştü. Babası ve erkek kardeşleri, onunla ilgili küçük nezaketlere pek aldırış etmemişlerdi -ve sonuçta Broc'u yıkamayı planlamıştı- ama yüce İsa, bu çok saçmaydı! Etrafına bakınca, orada bulunan diğer kadınların gayet rahat olduklarını gördü. Tanrıya şükür! Biraz daha mütevazı olsalar da, etraflarındaki azgın çıplaklığa pek aldırış etmiyor gibiydiler!

Dehşet içinde inleyen Page, parmaklarını şıklattı ve seçeneklerini düşündü. Odadan çılgık atarak çıkıp aptal gibi görünebilirdi. Ya da gözlerini açıp başladığı işi bitirebilirdi. Şakaklarını ovuşturdu, başı ağrıyormuş gibi yaptı.

Iain onu öpüp bayıltması mı yoksa o güzel kalçasını mı şapırdatması gerektiğinden emin değildi.

Onu özlemişti; onu en son gördüğünden beri geçen birkaç saat içinde, yatağında sıcacık yatan bu güzel yüzlü halini görmeyi hiç bu kadar özlemesinin mümkün olabileceğini hiç düşünmediği kadar özlemişti.

Şimdi mutfağın kapısında duruyordu, ellerini çerçevenin iki yanına dayamış, sadece içeriye bakıyordu.

Odanın onun tarafında, akılsız adamları, buharı tüten bir kazanın etrafında yaşlı kadınlardan oluşan bir topluluk gibi boş boş gevezelik ediyorlardı; hepsi de annelerinin rahimlerinden kusuldukları günkü kadar çıplaktı! Tanrı'nın kutsanmış dişleri! Sahte iffetlere kesinlikle inanmıyordu ve adamları da hiçbir zaman aşırı derecede gizli davranmamışlardı, ama bu saçmalıktı! Onu beş lanet dakika onlarla yalnız bırakın, her seferinde onları soyunmuş halde bulurdu. Kahretsin, ama eğer hepsine bu kadar utanmış görünmeseydi, bunu kasıtlı yaptığını düşünebilirdi, çünkü adamlarının çıplak dolaşmaya bu kadar hevesli olduğu bir zamanı hatırlayamıyordu.

Bu kazan dairesinin amacını anlaması bile birkaç dakikasını aldı. İlk ipucu, oğlu ve küçük Keith'in özenle tüylü kürkünü aradığı ıslak bir Merry Bells'di. Sonraki ipucu, kostik soda kokusu ve kanayan yünden oluşan kaynayan kazandı. Ve son olarak, oğlunun Keith'in hevesle incelemesi için sıkışmış parmaklarını uzatırken "Bir pire! Bir pire! Bir tane yakaladım!" diye heyecanla bağırmasıydı.

"Ben pire görmüyorum!" diye itiraz etti Keith.

Iain, akrabalarının refahı için endişelendiği için gurur mu duyması gerektiğini, yoksa çıplak, şehvet düşkünü erkeklerle dolu bir odaya böylesine akılsızca girdiği için öfke mi duyması gerektiğini bilemiyordu. Aman Tanrım, hepsini giysileriyle birlikte o kaynayan kazana batırmamak için elinden gelen her şeyi yaptı!

Bakışları Page'in üzerindeydi ve onun ne yapacağını görmeyi bekliyordu.

Ta ki Broc'un çıplak poposunun ona doğru yöneldiğini fark edene kadar ve o anda, onun bu yardımsever hareketine dair tüm sıcak düşünceler tamamen uçup gitti. Hoşnutsuz bir homurtuyla kapı pervazından uzaklaştı ve odaya girdi. Broc onu görünce adımlarını durdurdu ve oda sessizliğe gömüldü. Ancak Page, Broc'un varlığından habersizdi, çünkü gözleri hâlâ görev bilinciyle kapalıydı, ta ki Broc onu kolundan yakalayana kadar.

Adam onu peşinden sürükleyip odadan dışarı çıkardığında irkilerek çığlık attı.

"Bekle!" diye itiraz etti. "Daha bitirmedim!"

"Evet öylesin!" diye iddia etti Iain.

"Ama Broc'a banyo yaptırmam gerek!" diye duyurdu, ama itiraz etmedi.

"Hayır, yapmazsın," diye itiraz etti.

"Pireler!" diye itiraz etti Page, onun peşinden sendeleyerek yürürken.

"Ya onlar?" diye cevapladı Iain, yürüyüşünde hiçbir tereddüt olmadan.

"Ah, ama bu çocuk yirmi dört yıldır yıkıyor; sanırım sensiz de gayet iyi idare eder!"

Onu mutfaktan dışarı çıkardı, içeridekiler sırtarak onlara bakakaldılar.

Kapıdan çıktıkları anda Lagan'ın gülümsemesi soldu. "Aptal aptallar!" diye fısıldadı Glenna'ya.

Glenna'nın gülümsemesi de, doğduğundan beri büyüttüğü çocuğa bakmak için döndüğünde soldu. "Lagan," diye düşündü, sesi kırıgındı. "Onun için bir kez olsun mutlu olamaz mısın? Yeterince acı çektiğini göremiyor musun?"

Lagan'ın gözleri kızgınlıkla parladı. "Peki ya ben?" diye sordu. "Ben de yeterince acı çekmedim mi?"

"Lagan," diye itiraz etti. "O senin—"

"İkimiz de onun benim için ne ifade ettiğini biliyoruz, Anne," diye alay etti.

"Ah, Lagan, ama seni çok sevmedim mi?" Adam, kadının sorusundan etkilenmeden baktı ve kadın gözlerini indirdi. "O zaman en azından onun senin lordun olduğunu unutma ve ondan böyle bahsetme."

"Kardeşim, lordum," diye fısıldadı kulağına, alaycı bir tavırla. "Kahretsin, canımı sıkıyor. Ondan ne aldım ki?" diye sordu, dudakları hırlarcasına kıvrılarak.

"Verebileceği her şeyi," diye cevapladı ona.

"Benim tek isteğim kendi annem için yas tutabilme hakkıydı."

"Yapamazsın, Lagan! O bilmiyor."

"Ve tabii ki, her zamanki gibi, endişelenmemiz gereken kişi o, değil mi?"

"Bu yaşlı toprak sahibinin isteği idi," diye hatırlattı Glenna.

"Peki ya babamın istekleri? Onlar ne olacak? O piç onu öldürdü çünkü annem onu sevmeye cesaret etti."

"Bu bir kazaydı, Lagan."

"Onu nasıl savunabilirsin?" diye öfkeyle karşılık verdi Lagan.

Glenna başını salladı. "Dougal MacLean'ın ölümü onu da herkes kadar üzmüştü. Yaşlı toprak sahibinin öfkesi onu buna itti. Nasıl affetmezsin?"

"Ah, ama o senin öz kız kardeşinin çocuğu, senin kanından ve canından, diye inkar etti. Ben."

Glenna başını eğdi. "Sana her şeyi verdim Lagan. Sen karşılıksız bir şey istemedin."

"Ben çok şey istedim. Sen ise göremeyecek kadar kördün."

Başını iki yana salladı, yakınarak. "Sana asla söylememeliydim, Lagan."

"Evet, ama yaptın," diye cevap verdi alaycı bir tavırla, gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Ve Tanrı şahidim olsun ki, her şey yoluna girecek."

Bakışları ona kaydı, araştırdı. "Ne yapacaksın Lagan? Aptalca bir şey yapma," diye uyardı, gözlerinde endişe vardı.

"Adaletin yerini bulmasını istiyorum," diye tısladı ona ve homurdanarak uzaklaştı.

Bölüm 29

Nereye gitse bela onu takip ediyordu sanki.

Kendisini kışkırtmalardan uzak tutacağına yemin eden Page, ertesi gün Iain'in odasında kalmaya karar verdi.

Gece yarısı kule odasını yenileme fikri aklına geldi ve ertesi sabah, görevi Broc dönmeden önce tamamlamayı umarak bir görevle uyandı. Broc yanından ayrılınca kadar bekledi ve ardından Glenna'nın, Broc'un da yardımını bir kez daha istedi. Önce temizlik için kovaları yukarı taşıdı. Bunu yaptıktan sonra, yerleri intikamla ovarak, tek bir toz veya kir zerresi kalmayana kadar fırçaladı. Zemini bitirdiğinde ise duvarlara geçti ve taşlar is ve kirden arınana kadar fırçaladı.

Glenna yatak takımlarını yıkamaya koyuldu.

Page'in yatak odasına neşe katmak için yapabileceği pek bir şey yoktu, çünkü Iain'in pek de keyfi yok gibiydi. Ne kadar ararsa arasın, ne de yerlere veya duvarlara asabileceği hiçbir şey bulamadı; ne renk katacak bir duvar halısı, ne de odanın içine sinmiş ve sonsuza dek varlığını sürdüren soğuğu savuşturacak bir halı vardı; oysa güneş dışarıda pırıl pırıl parlıyordu.

Ancak, çok yardımcı olacağına karar verdiği bir şey vardı ve hemen tahtalı pencereye doğru yöneldi, içeri güneş ışığı almaya karar verdi. Güneşin, odanın hapisane benzeri havasını biraz daha neşeli bir şeye dönüştürmek için harikalar yaratacağından emindi.

Pencereyi kapatan ahşap çıtalar ağır ve kabaydı, belli ki süslü olmaları amaçlanmamıştı. Birbirlerine göre tuhaf açılarla yerleştirilmişlerdi, aceleyle yerleştirilmiş izlenimi veriyorlardı ve belki de kalıcı olmaları amaçlanmamıştı. En alttaki çıtayla boğuşurken, "Eh, artık indirmeleri gerek," diye karar verdi. Tahtayla sadece bir an uğraştıktan sonra yardıma ihtiyacı olduğuna karar verdi.

"Broc!" diye seslendi. Cevap yoktu. "Broc?" Dönüp baktığında, Broc'un odadan kaybolduğunu gördü. Aniden ortadan kaybolmasıyla şaşkına dönen Broc, arkasını döndüğünde Glenna'yı odanın diğer ucunda donmuş halde buldu. Yüzünde dehşete benzer bir ifade vardı, temiz bir yatak örtüsünü kollarının arasında sıkıca tutuyordu.

"Nereye gitti?" diye sordu Page. "Pencerenin sürgüsünü açmak için yardımına ihtiyacım var."

"Ah, hinnie!" diye fısıldadı Glenna telaşla. "Bence yapmamalısın!" Sanki aniden birinin onları görmesinden korkmuş gibi açık kapıdan dışarı bakmak için döndü.

Page gözlerini kırıştırdı. "Neden? Anlamıyorum," dedi, yaşlı kadının yüzündeki ciddi ifade karşısında şaşkına dönerek. "Bu pencerenin parmaklıkları kalmasının bir sebebi var mı?"

"Evet... şey—evet!" diye kekeledi Glenna, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek ve huzursuz görünerek.

Page, fazlasıyla tereddütlü ama bir o kadar da coşkulu cevaba kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Ah, ama aşağısı çok uzun!" diye açıkladı Glenna.

Açıklama Page'e zayıf geldi ve bu tuhaf mantığı düşünürken yüzünü buruşturdu.

"Malcom'un hatırı için!" diye ekledi, çarşafı yatağın üzerine atarak. "Onu güvende tutmak için tahtalarla kapatılmıştı!"

Page anlayışla başını salladı. "Ah, anladım! Daha gençken mi?"

"Evet!" diye haykırdı Glenna, rahatlamış bir şekilde.

Page kaşlarını çatı. "Ama o daha yaşlı," diye düşündü, dikkatini tekrar pencereye çevirip düşünceli düşünceli baktı. "Şimdi parmaklıkları çıkarmakta bir sakınca göremiyorum. Tanrım, burası bir hapisane gibi görünüyor!" Çıtaları bir kez daha denedi; her birini, en üstteki tahtalara ulaşmak için pervaza tırmanması gerekti. En üstteki çıta hafifçe çatladı, ama parmaklarını altına sokup tutabileceği kadar. Ağırlığını kaldıraç olarak kullanarak tahtayı çekti. Page dengesini kaybetmek yerine tahtayı bıraktı. Tahta gürültülü bir takırtıyla yere düştü.

Odaya parlak bir güneş ışığı vuruyordu.

"Harika!" diye haykırdı. "Zeminler ve duvarlar güneşle çok daha iyi kuruyacak!" Glenna'nın tepkisini değerlendirmek için döndüğünde, yaşlı kadının da ortadan kaybolduğunu gördü. Kaşları çatıldı, çünkü Glenna'nın gidişinin farkında bile değildi. Page, Glenna'nın pencereye verdiği tepkiyi ilginç bularak omuz silkti, ama bunun onu durdurmasına izin vermeyecekti. Odadaki gelişmeyi gördüklerinde, bunun doğru şey olduğuna yürekten katılacaklarından emindi. Hiç vakit kaybetmeden pencerenin demirlerini açmaya başladı ve kasvetli bariyeri tahta tahta söktü.

Broc onu bulduğunda, Iain katlarını kapalı tutan taş bölmeyi tamir ediyordu. Temiz zeminler ve kule penceresinin panjurlarını açmak hakkında gevezelik ederek, Iain'i acele etmeye teşvik etmişti. Broc'u saçma sapan şeyler söylemeye iten her ne ise, bu vahim durumun korkusu, onu gizemli mesajı çözmek için oyalanmaktan alıkoymuştu. Ancak Glenna kuleye girerken onu durdurana kadar, Broc'un ne söylemeye çalıştığını tam olarak anlayamamıştı ve ona ulaşmak için aceleyle kule basamaklarını ikişer ikişer çıktı.

Çok geç.

Odasının kapısından içeri daldı ve karşılaştığı manzara karşısında donakaldı.

Oda ışıkla parlıyordu. Parlak beyaz güneş ışığı her köşeyi dolduruyor ve ahşap zemini altın bir örtü gibi kaplıyordu.

Bir an içinde zamanda geriye doğru savruldu.

Pencereden dışarı bakıyordu, etrafına güneş ışığı vuruyordu. Saçlarına dokunuyor ve bakırla tarıyordu. Iain odaya bir adım attı ve aniden cehenneme girmiş gibi hissetti... kabus bir kez daha gerçek olmuştu.

Alnında ter damlaları birikmiş, üst dudağında karıncalanmalar oluşmuştu.

Dönmüyordu ve konuşacak sesini bulamıyordu.

Geçmişinden güzel bir hayalet gibi, orada durup kulenin altındaki uçurumlara baktı; rüzgar esiyor ve serbest kalmış saçlarını havalandırıyordu. Saçları sırtında dalgalanıyordu ve esintiyi yakalamak için öne eğildi.

Iain'in nefesi kesildi ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Zihninde Page'i değil, Mairi'yi canlandırdı. Orada eli boş durmasına rağmen, kollarındaki yeni doğmuş bebeğin ağırlığını ve gözlerindeki yaşların acısını yeniden hissetti.

O sabah... her şey böyle başlamıştı.

Tekrar olamazdı.

Buna izin vermezdi.

Page daha önce hiç bu kadar muhteşem bir manzara görmemişti.

Hayatı boyunca bir manzaranın bu kadar nefes kesici olabileceğini hiç düşünmemişti. Yüksekliğin avantajı sayesinde, çıkıntılı kayalıkların altındaki gölü net bir şekilde görebiliyordu. Yerden bakıldığında ise görünen tek şey, yukarı doğru eğimli bir tepeydi. Tepenin zirvenin ötesinde de hafif bir eğimle devam ettiğini tahmin ederdi.

Ve yanılmış olurdu.

Rüzgâr kulaklarında uğulduyordu ve yüzüne vuran güneş, rüzgârın üşüttüğü alnını ısıtan Tanrı'nın eli gibiydi. Bir uçurumun iki yakası arasında uzanan mavi parıltıya hayranlıkla bakarak hayretler içinde duruyordu. Ama burada her duyguyu keskin bir şekilde hissedebiliyordu: havanın serinliği, güneş ışınlarının sıcaklığı, rüzgârın okşaması.

Pencerenin neden tahtalarla kapatıldığını hayal bile edemiyordu; bu kadar inanılmaz derecede güzel bir manzarayı hafife almak ayıp olurdu. Glenna'nın açıklaması yeterince mantıklıydı... insan küçük bir çocuğun başına gelebilecek tehlikeleri düşününce, Page böyle bir şeyi asla düşünceğini sanmıyordu. Ama ne anneydi ne de babaydı ve kendi çocuğunu asla koruyamayacaktı.

Aman Tanrım, ama rüzgâr bile yabani funda kokusuyla tatlıydı!

İçgüdüsel olarak o kaçamak kokuyu aramak, onu açgözlü ciğerlerine daha derin çekmek için dışarı doğru eğildi.

"Hayır!"

Gürleyen emir onu irkiltti.

Page, elini göğsüne götürerek döndü ve Iain'in odada durduğunu gördü. Yaklaştığını bile duymamıştı. "Beni korkuttun!" diye suçladı onu.

"O pencereden uzak dur!" Gözleri öfkeyle kısılmış bir şekilde ona doğru yaklaştı. "Hemen!"

Page, adamın gözlerindeki kararlı bakış ve camsı parlaklık karşısında endişelenerek bir adım geri çekildi. Sanki onu tam olarak tanımıyormuş gibi ona baktı.

"Sana o kanlı pencereden uzak dur dedim!" Aniden, bir kaçamak adım daha atmasına fırsat vermeden peşinden atıldı ve acımasızca kolundan yakaladı. Onu döndürüp odanın içine sürükledi.

Endişelenen Page, ona karşı direndi. Onu hiç bu kadar öfkeli, bu kadar çılgın görmemişti! Gözlerinin titrek altın rengi, öfkeli, yanan alevlerin yoğunluğuyla parıldıyordu. İçindeki değişim korkutucuydu. "Bana zarar veriyorsun!" diye itiraz etti yüzünü buruşturarak.

Tatlı İsa, ama onu duymuyor gibiydi!

Onu arkasından çekip aldırmadan yatağına fırlattı. Page şaşkın bir şekilde yere düştü ama nefesini toplamak için beklemeye cesaret edemedi. Yatağın diğer ucuna koştu ve dönüp ona baktı, ihtiyatla.

"Kim sana o lanet olası pencereyi açabileceğini söyledi?" diye sordu.

Page başını iki yana salladı, konuşamıyordu. Onun bu yönünü bilmiyordu. Ona hiç bu kadar acımasızca bakmamış, bu kadar sert

konuşmamıştı. Onu bu kadar kıskırtmak için ne yapabileceğini aklı almıyordu bile; daha önce hiç durmadan uğraşmış ve onu sinirlendirmeyi bile başaramamışken! Tanrı aşkına, onu güldürme tehlikesi, öfkesini tetiklemekten daha büyüktü!

Şu anda aklının başında olmadığını düşünerek, "Özür dilerim. Ben... Ben bilmiyordum... Farkında değildim... Iain?" diye sordu.

Ne tuhaftı ki, babasının ne kadar ileri gidebileceğini bilmesine rağmen, ona karşı her zaman dik durmuştu. Iain'e karşı ise, babasının kendisine asla zarar vermeyeceğinden emindi -asla- ama yine de uzlaşma ihtiyacı hissediyordu.

Ama yine de gözlerindeki öfke bulutu dağılana kadar ona yaklaşmaya hiç niyeti yoktu!

Iain'i kendine getiren şey, yüzündeki ifadeydi.

Yatağının üzerine çömeldi, gözleri onu ilk tanıştığı geceki aynı yoğun temkinli bakışla izliyordu. Orada gördüğü nefret değil, ihtiyattı.

Tiksinti değil.

Gözlerini kırpıştırarak odaklandı.

Aman Tanrım, penceredeki Mairi değildi... yatağın en uzak ucunda ondan uzaklaşan Mairi değildi.

Ve yine de gözlerindeki bakış karşısında ürpermeden edemedi. Yüreğindeki o kara öfkeye. Duygularını yıllarca saklamıştı. Kahretsin, Mairi'ye sadece oğullarını terk ettiği için kızgın değildi; ondan nefret ediyordu! Duygularını açığa vurmak istemeyen Iain, Page'e sırtını dönüp yatağa oturdu; vücudu gergin ve kontrolden çıkmış bir şekilde titriyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca açık pencereye baktı.

Göz alabildiğine masmavi gökyüzü.

Malcom yakında yedinci kışını geçirecekti.

Etrafına bakındı, odasını uzun yıllar sonra ilk kez görüyordu... Bu odadan hep nefret etmişti. Mairi'den önce bile... rüyalar görmüştü. Mairi'nin ölümü onları daha da şiddetlendirmişti.

Ancak, bu anda... farklı bir şey vardı, diye düşündü... parlak ve neşeli bir şey. Daha önce de böyle görmüştü... ama bu andaki fark... arkasındaki kadının varlığıydı.

Omzuna hafifçe dokunduğunu hissettiğinde irkildi. Nefesi kesildi ama ona doğru dönmedi.

Aman Tanrım, ne diyeceğini bilmiyordu.

Muhtemelen onu deli sanıyordu.

Ve onu bu yüzden suçlayamazdı.

Page ona temkinli bir şekilde yaklaştı, elini omzuna koydu ve ırkıldığında nefesi kesildi. Adam ona bakmadı, rahatsız görünüyordu ve Page, onun yüklerini hafifletmek istiyordu... tıpkı onun kendisi için sık sık yaptığı gibi.

Karısının hakkında duyduğu söylentilerin doğru olduğunu, adamın pencereye dikkatle baktığını görünce fark etti.

Yine de ifadesinden, açık pencereye verdiği tepkiden, bu hatıranın hâlâ canını acıttığı belliydi. Parmaklıklılı pencere ve karısının ölümü arasındaki bağlantı hiç aklına gelmemişti. Hiç aklına gelmemişti.

Yutkundu, cesaretini topladı ve elini adamın kenetlenmiş çenesine götürdü.

Ona yaslanıp onu rahatlatmasına izin verdiğinde kalbi küt küt atıyordu ve aniden dönüp ona baktığında nefesi kesildi.

Altın gözleri kederle doluydu.

"Öyleyse doğru mu? Karın..."

Uzun bir süre cevap vermedi. Yüzünü elinden çekip kaskatı kesildi. "Ne?" diye sordu, fısıltısı acı dolu geliyordu. "Onu öldürdüğüm doğru mu? Onu pencereden ittiğim doğru mu?"

"Hayır!" dedi Page derin bir nefes alarak. Başını şiddetle iki yana salladı. "Hiç böyle düşünmemiştim!"

Gözlerini kapatıp çenesini sıktı. "İntihar etti." Sesi titredi. "O pencereden... atladı." Tekrar geniş, engelsiz açıklığa dönerek başını salladı.

Page o anda ona sarılmak için karşı konulmaz bir istek duydu. Kalbi hızla atarken kendini bıraktı...

Hayatında ilk kez, reddedilmekten... ya da parçalanmış ruhundan endişe etmiyordu. Sevdığı adama sarıldı. Adam, beklenmedik şefkat gösterisi karşısında kaskatı kesilse de, buna izin verdi.

Uzun bir süre öyle kaldılar.

"Ölümü bana tercih ediyor gibiydi," diye itiraf etti yumuşak ve kırgın bir sesle. "Son sözleri şunlardı... Bilmeni isterim ki... Bana bir daha dokunma düşüncesi bile bunu yaptı... Beni sen öldürdün, Iain."

Page'in gözleri, onun ellerinden çektiği acı yüzünden yaşlarla doldu.

"O sözleri hala rüyalarımda duyuyorum."

İtirafı onu ürpertti ve kalbi duyguyla kabardı. "Anlıyorum," dedi usulca. "Anlıyorum." Bunca zaman onun da kendisi gibi acı çektiğini hiç tahmin

etmemişti; o iyi huylu ve rahat tavırlı adam. Tatlı İsa, ama sevilmemenin, bir kenara atılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Aynıydılar.

Ona bakmak için döndü ve gözlerinin kenarları kırıştı. "Evet," dedi, "Biliyorum kızım."

Bu sefer değil. Dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti; bu seferlik, konu kendisi değildi. "İnatçı ve kurnazım," dedi ona. "Benim için endişelenme." Ve yumuşakça gülümsedi; hayatında ilk kez, bunun böyle olduğundan emindi.

Yarım yamalak bir gülümsemeyle dudaklarını hafifçe kıvırdı.

İsa, onu sevmek, beslemek istiyordu; sadece dokunuşuna seve seve katlanmakla kalmayıp, aynı zamanda onu şiddetle arzuladığını da bilmesini istiyordu! Ve o anda onu gerçekten sevdiğini anladı. Bu aşk olmalıydı, çünkü ona verebileceği her şeyi sunmaktan çekinmiyordu; onu başka hiç kimsenin yapamadığı kadar yaralayabilecek güce sahip olmasına rağmen. Eğer onu reddederse, asla iyileşemeyeceğini biliyordu.

Yine de... onun küstahlığına nasıl tepki vereceğini umursamadan... dudaklarını onun bıyıklı çenesine değdirmek için eğildi.

Onu yumuşakça öptü, ama kalbinde taşıdığı bütün duyguyu da katarak.

Onun kendisini sevmesini, onunla sevişmesini, onu hayatının geri kalanında da aynı şekilde kucaklamasını istiyordu.

İnledi, boğuk ve işkence dolu bir sestı bu ve Page buna karşılık vücudunun hızlandığını hissetti.

"Ah, kork... mahvolmaktan kork," diye fısıldadı sertçe, dönüp yüzünü nasırlı ellerinin arasına aldı. Gözlerini kapattı ve dudaklarını, nefesini kesen, yürek burkan bir şefkatle öptü.

Onu yatağa çekip kendi bedeniyle örttüğünde ürperen Page, adamın garip bir şekilde mırıldandığı sözcüklerin "Seni seviyorum" olduğunu iddia etmeye cesaret etti.

Bölüm 30

Iain'in oda penceresinden güneşin batışını izlemeyeli uzun zaman olmuştu.

Azalan ışığının kızılığında sevişmeyeli daha da uzun zaman olmuştu. Ne kadar tatlı olabileceğini unutmuştu. Daha da önemlisi, iki bedeni paylaşmanın mümkün olduğu mutluluğu hiç tatmamıştı.

Evet, derin bir sevginin ardından gelen o haz anlarını yaşamıştı... fiziksel dinginlik hissi. Öğle güneşinin sıcaklığında tembel bir tazı gibi o zevklerin içinde yuvarlanmıştı. Ama ruhun içinde böyle bir boyut olduğunu hiç hayal etmemişti.

Odasında geçirdiği gün ve sevişmelerinden bitkin düşen Page, yanında derin bir uykuya dalmıştı. Iain ellerini kendine saklamakta zorlanıyordu. Saçlarını saygıyla okşadı, bu kadar huzurlu uyumasına hayret etti. Elleriyle vücudunun hatlarını çizdi, ona dokunmaktan korkuyordu, uyanmasından korkuyordu ama yine de vücudunun güzelliğini takdir etmekten kendini alamıyordu. Uzun, incecik uzuvları çarşafların arasında birbirine dolanmıştı. Altın rengi saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

Vahşi bir orman perisi gibi, yanında çıplak yatıyordu; gözleri önünde, çırlıçıplak ve tamamen açıktı; hatta şu anda kalbi bile ona açıktı. Ah, ama ruhunu hissediyordu ve hayal edilemeyecek kadar güzeldi. Uzun zamandır sakladığı eserini soyan temkinli bir heykeltıraş gibi, bu sevgiyle kendini ona açmaya cesaret etmişti ve kalbi neredeyse taşacak kadar duyguyla doluydu.

Duyguları, yüreğinin bu çarpık yığnında öylesine birbirine karışmıştı ki, bir türlü çözemiyordu.

Ama yine de önemli olduklarını biliyordu, çünkü hayatında hiç bu kadar güçlü bir bağ hissetmemişti. Aman Tanrım, eğer onunla birlikte kalabilseydi... şu anki halleriyle... hayatlarının geri kalanında... Iain bunu yapabileceğini düşündü.

Kapı çalındığında cevap vermek istemedi. Sessiz küfürler mırıldanarak ve davetsiz misafirin gitmesini dileyerek orada öylece yattı. Çağrı bir kez daha geldi ve iğrenerek homurdandı. Page'i açgözlü gözlerden korumak için çarşafları yukarı çekti, olabildiğince sessizce yataktan kalktı ve kapıyı açarken onu uyumaya bıraktı.

"Broc," dedi kaşlarını çatarak kapıyı açtığında gencin orada durduğunu görünce. Çıplak olmasına rağmen, içeriyi görmeyi engelliyordu.

"Laird!" diye söze başladı Broc, aniden utangaç bir ifadeyle. "Affedersiniz ama! Sanırım bugün kötü haber getirmek benim görevim."

Iain, yatağının içindeki uyuyan bedene omzunun üzerinden baktı ve içini çekti. "Şimdi ne olacak?" diye sordu ve dikkatini kızarmış yüzlü Broc'a çevirdi.

"Şey," diye söze başladı Broc. "Ben Glenna..."

"Ona ne oldu?" diye çıkıştı Iain.

"Şey," diye tekrar başladı, Iain'in sabırsız bakışları altında kıpırdanarak. "Akşam yemeğine bakmadı... Nedenini bulmaya gittik... ama çiftliğinden çıkmak istemiyor."

Iain'in yüzü buruştu. "Tanrı yardımcın olsun, dostum!" Glenna'ya benzemiyordu ama bir anlık huzura kesinlikle hakkı vardı. Page'in ne kadar yorgun olduğunu görmesi, Glenna'nın da aynı durumda olduğunu anlaması için yeterliydi. "Siz yetişkin adamlarsınız," diye uyardı. "Onun..."

"Ağlıyor," diye araya girdi Broc, Iain onu daha fazla azarlamadan.

"Ağlıyor musun?"

Broc başını salladı. "Yüksek sesle. Onu kapının dışından net bir şekilde duyabiliyorsunuz. Kimseyle konuşmak istemediğini ve kapıyı açmayacağını söylüyor."

"Lagan nerede?"

Broc omuz silkti. "Her yere baktık ama önemli değil çünkü o da onu görmek istemediğini söylüyor."

Iain, şaşkınlığının yüzünden okunduğundan emindi. "Oğlunu görmeyecek mi?"

Broc başını salladı. "Onun tarzı değil, biliyorum..."

Iain'in kaşları çatıldı. "Hayır," diye onayladı, gerçekleri tartarak. Ve gerçekten de öyle değildi. Glenna asla öfkeye kapılan biri olmamıştı. Onu tanıdığı onca yıl boyunca hiç. "O zaman devam et. Hemen geliyorum."

"Evet," dedi Broc ve gitmek üzere döndü.

"Ama ona geleceğimi söyleme," diye bağırdı Iain.

İstediği son şey, sadık teyzesinin onunla yüzleşmeye, üzüntülerini ve endişelerini bir kenara bırakmaya hazırlanmasıydı. Eğer onu rahatsız eden bir şey varsa, bunu bilirdi. Yanında olduğu her şeyden sonra, onun için yapabileceği en az şey buydu.

Sadece oğlunu neden görmek istemediğini merak ediyordu. Düşündüğünde, Lagan da son zamanlarda tuhaf davranıyordu; ancak Iain, bu durumu yaşlı MacLean ile yaşadığı kavgaya ve ardından Ranald'ın

ölümüne bağlamıştı. Oysa kuzeni, Ranald'ın cenazesinde dikkat çekici bir şekilde yoktu; uzun zamandır arkadaş olduğu adamı eve dönüş yolculuğunda taşımayı da teklif etmemişti.

Iain, aralarındaki haini bulmakla bu kadar meşgul olmasaydı, belki daha önce fark ederdi. Ama aralarında bir sorun vardı ve bunu hemen düzeltecekti.

Geç olsun da hiç olmasın.

Zaman artık onun düşmanıydı.

Son şansı gelmişti ve bu fırsatı değerlendirmek zorunda olduğunu biliyordu.

Akşam karanlığı yeterince çabuk çökecekti ve Malcom'un alacakaranlıktan sonra tek başına Aşıklar Kayalığı'na giderek babasına asla itaatsizlik etmeyeceğini bildiğinden, çocuğa Iain'in uçurumun tepesinde onu beklediğini söyleyerek yalan söylemek zorunda kalmıştı. Küçük yavru hiç sorgulamadan gitmişti.

Ama Malcom babasının orada olmadığını anladığında orada uzun süre kalmayacak, ışık sönmeye başladığında minik bacaklarının götürebildiği kadar hızlı bir şekilde geri dönecekti.

Evet, şimdi her şeyin olması gerektiği gibi gitmesi için dikkatli bir plan yapması gerekecek.

Bu akşam hiçbir şey yapmayı planlamamıştı ama izliyordu... ve bekliyordu.

Bu iyi bir şeydi, çünkü Broc sonunda Iain'i Sassenach fahişesinden uzaklaştırmayı başarmıştı.

Anlatacağı hikaye aklında netti: Iain onu ilk kez tamamen gözetimsiz bıraktığı için, kaçmak için doğal olarak bunu seçecekti. Ve babasını yatıştırmak için çocuğu da yanında götürmek isteyeceği kesindi.

Blöflerin ne kadar ani bir şekilde sona erdiğini fark etmemiş olması ne büyük bir utançtı.

Ve tabii ki, Malcom'la birlikte uçurumdan aşağıdaki kayalara düşene kadar, her şey çok karanlık olacaktı.

Çok büyük bir utanç...

Elbette, gerçeğin bu kadar basit olmayacağını biliyordu. Kızı uçurumdan aşağı indirmek için biraz... ikna etmesi gerektiğinin tamamen farkındaydı.

Malcom ise bambaşka bir meseleydi. Velet ona pek sorun çıkarmazdı. Onu tıknaz, küçük çocuk kollarından tutup kaldırıp çıkıntının üzerinden atardı.

Bu düşünce bile onu gülümsetti - elbette çocuğun çığlıklarını duymak ya da onun acı çekip yalvarmasını duymak onun için pek de önemli değildi - ama onun şımarık küçük yüzüne bakmaktan bıkmıştı artık.

Ah! Ve bir düşünün, aşağıdaki kayaların üzerinde bedenleri parçalanmış halde bulunsaydı ne büyük bir talihsizlik olurdu... Sevdigi kadın -bir kez daha- ve sevgili oğlu...

Elbette, başa çıkamayacağı düşünülebilirdi. Onun umudu buydu. Sonuçta... hangi erkek, kendisinden kaçmak için kaçan iki kadını ve ardından tek oğlunu kaybetmenin dayanılmaz acısını çekmezdi ki?

Sonuç olarak, bu üçünün trajik bir şekilde aynı kaderi paylaşması gayet anlaşılır değil mi?

Ne kadar şiirsel bir adalet!

Kahretsin, eğer Iain bunu kendi başına bitirmeyi düşünmemişse, Lagan bunu reçetelemenin bir yolunu mutlaka bulurdu.

Ve bu düşünceyle adımlarını hızlandırdı, yaklaşan yüzleşmenin heyecanını hissetti. Iain'in odasından ne kadar süre uzakta kalacağını veya nereye gittiğini bilmiyordu; kule merdivenlerinden gizlice çıkarken birinin onu görmesini bekleyecek kadar da oyalanmaya niyeti yoktu. Hızla tırmandı, adımları kıvrak ve kararlıydı. Kulenin içindeki ışık, alacakaranlıkla birlikte solmuştu ve yanan meşalelerin yokluğunu fark etse de, Glenna'nın bu gece onları yakmada neden bu kadar yavaş davrandığını düşünmeye vakit ayırmadı.

Sebebi ne olursa olsun, bu durum onun lehine işledi.

Uzun bekleyiş sonunda sona ermişti ve Lagan nihayet adaletin yerini bulduğunu görecekti; hiç tanımadığı babası, hiç sahip çıkamadığı annesi ve bir kez olsun gözlerinin içine bakıp aralarındaki gerçeği görmemiş olan kardeşi için!

Page onu neyin uyandırdığından emin değildi - bir ses, bir şey - ama gözlerini açtığında alacakaranlığın gri tonlarıyla dolu bir odaya baktı. Öğleden sonraki yorgunluktan bitkin bir şekilde gerindi ve döndü, ancak boğazında bir çığlık düğümlendi. Şaşkınlıkla yatakta doğruldu ve kendini gizlemek için çarşafları yukarı çekti.

Gölge öne çıktı ve kendini gösterdi. "Seni uyandırıp uyandırmama konusunda kararsızdım."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Page ona.

"Çocuk o," dedi Lagan. "Malcomm. Eğer bu kadar sıkıntılı olmasaydı seni rahatsız etmezdim kızım."

"Malcom?" Kaşları endişeyle çatıldı. Lagan'a karşı beslediği tüm kinleri, Malcom uğruna bir kenara bıraktı. "Ne oldu? Ne oldu?"

Lagan bir an sessiz kaldı, ifadesi ciddiydi ve Page'in kalbi korkuyla çarpmaya başladı. "Ne oldu?" Bakışları odayı taradı. "Iain nerede?"

"Şey, görüyorsun ya..." Lagan yatağın yanına diz çöktü ve bunu yaparken hızla kapıya baktı. Sonra bakışları Page'e döndü ve endişeyle dolu görünüyordu. "Babasına söyleyemem... Korkutucu olan babası."

Page'in kaşları çatıldı. "Anlamıyorum."

"Görüyorsun ya..." Pencereye baktı, sonra tekrar baktı. Solan ışıktaki yüzü umutsuzluktan kül rengine dönmüştü. "Babasının sana bağırıldığını duymuş kızım... ve bunun tekrar olmasından korkuyor."

"Yine ne oldu?" diye sordu Page, bakışlarını tekrar pencereye çevirerek. Kaşları anlayışla kalktı ve bakışları Lagan'a döndü. "Babasının böyle bir şey yapacağını düşünemez herhalde..."

"Ah, kızım, ama yapıyor!"

"Hayır!" diye haykırdı Page dehşet içinde. "Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki!"

Lagan'ın ağzı buruştu. Aralarındaki zemine baktı. "Sırların bir şekilde ortaya çıkma yolları vardır," dedi ona.

Sesindeki ton, omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Evet," diye onayladı ve örtüyü göğsüne daha sıkı bastırdı.

"Eğer sizi görebilseydi... o zaman boşuna korktuğunu anlardı. Gelecek misiniz?"

"Elbette," diye güvence verdi Page. "Nerede o?"

"Uçurumun üzerine doğru koştu."

Bakışları tekrar pencereye döndü. Pembe gökyüzü hızla mor-gri gölgelere dönüşüyordu.

"Gideceğim," diye onayladı Page. "Giyinmem için bana sadece bir dakika ver."

"Elbette," dedi ve ayağa kalktı. Ama gitmedi, yüzünü de çevirmedi.

Göğsüne bastırıldığı çarşafa uzun bir süre baktı ve kadının yüzü adamın bakışları altında yandı. "Lütfen yalnız kal," diye ısrar etti.

"Ama Ia'nın seni izlemesine aldırış etmiyorsun, değil mi?" diye çıkıştı ona ve sonra öfkesinden sıyrılmış gibi göründü. "Verra, hemen kapının arkasında olacağım - çabuk gel," diye ısrar etti. "Saat geç oluyor ve Malcom'a herhangi bir zarar gelmesini istemiyorum."

"Ben de," diye güvence verdi Page, ruh halindeki ani değişim karşısında ürpererek. Adamın onu terk edip kapıyı kapatmasını bekledi ve sonra giyinmek için yataktan fırladı.

Lagan'ın ondan hoşlanmadığı belliydi; hele onu Iain'in yatağında bulmaktan hiç hoşlanmadığı da aşikârdı. Ama bu, iki taraf için de bir tiksintiydi, çünkü ikisi de ondan hoşlanmıyordu. Gerçi bunun hiç önemi yoktu, çünkü şu anda önemli olan tek kişi Malcom'dı. Iain'in oğlu için her şeyi yapardı ve Lagan'ın arkadaşlığını üstlenmek, Iain'in kendisi için yaptıklarının karşılığını ödeyecek kadar küçük bir bedel gibi görünüyordu.

Karşılığında yapabileceği en az şey buydu.

Iain küçük çiftliğe girdiğinde odanın karanlık olduğunu, gölgelerin alçaldığını, hiç mumun yanmadığını gördü.

Glenna, bir masanın üzerine çökmüş, avuçlarının içine kederle ağlıyordu. Onu büyüten kadının bu kadar incinmiş olduğunu görmek içini acıtıyordu. Zaman ve emek yüzüne izlerini bırakmış olsa da, hâlâ güzel bir kızdı ve Glenna'ya baktığında kendi annesinin yüzünün de böyle güzel olup olmadığını merak etmeden duramıyordu.

"Glenna," diye seslendi yumuşak bir sesle.

Şaşkınlıkla gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü hemen kaldırdı ve yanaklarındaki ıslaklığı hızla sildi. "Ne oldu Iain, aşkım?" diye sordu. "Ne oldu?"

Sevdiği akrabalarının dertleri için kendi dertlerini bir kenara bırakmak tam ona göreydi. Glenna için hasta, yorgun ya da sadece üzgün olması hiç önemli değildi; akrabalarından biri ona ihtiyaç duyduğunda, o her zaman yanındaydı. Page'e burada herkesin kendi başının çaresine baktığını söylediğinde pek de doğru söylememişti, çünkü Glenna hepsine, özellikle de Malcom'a özenle bakıyordu. Her zamanki hevesiyle, görevlerini hiç şikayet etmeden yerine getiriyordu.

Malcom doğduğu gece ciğerleri ağrıyordu, yine de bütün gece Mairi'nin yanında kalmış, Mairi'nin yüzündeki saçları fırçalamış, susadığında dudaklarını ıslatmıştı. Ah, ama kalbinde her zaman annesinin eteklerini, bir

cüzzamlı gibi insan dokunuşuna hasret küçük bir oğlan için yer bulmuştu; ilgi ve insan şefkatine o kadar aç ki, bir yabancıнын dudaklarından gelen geçici bir gülümsemeyi bile saklayacaktı. Onun da onun şefkatine ihtiyacı büyüktü. Malcom'ın da. Ve ikisini de kendi çocukları gibi sevmişti.

Aman Tanrım, Lagan'ı kıskanıyordu.

Iain, annesinin sesini duymak için her şeyini verirdi; Lagan ise annesine en ufak bir saygı bile göstermemişti; çocukken bile annesinin kendisine yardım etmesine izin vermemişti. Sanki alnını silen ve onu bebekken göğüsleriyle emziren kadından utanırcasına, anne şefkatiyle dokunmaktan kaçınmıştı.

Odaya girip kapıyı arkasından kapatırken teyzesine, "Aslında," dedi, "seni görmeye geldim."

"Hiçbir sorun yok," diye cevapladı, başını sallayarak ve inatla gerçeği inkar ederek.

"Anlıyorum," diye yanıtladı Iain.

Aniden tekrar ağlamaya başladı, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ah, Iain!"

Iain hemen yanına gitti. Yanına diz çöküp kolunu güçlü omuzlarına doladı. "Glenna," diye fısıldadı. "Bu kadar kötü bir şey olamaz! Bana neler olduğunu anlat. Düzeltmene yardım edeceğim."

"Hayır!" diye sızlandı mutsuzca. "Yapamazsın!" Dönüp kendini onun kollarına attı. "Bitti! Ah, ama hiçbir şey yılları geri getirmeyecek!"

Kafası karışıklık düşüncelerini bulandırdı, cevap vermesini engelledi. Neyden bahsettiğini bir türlü anlayamıyordu, çünkü bilmeceler gibi konuşuyordu. "Geri alınamayacak olan ne?" diye ısrar etti. Hayatında ilk kez, bilge teyzesi, öğretilerini tekrarlayan bir din adamı kadar mantıklı konuşuyor gibiydi. Sırtını sıvazlayarak onu teselli etti. "Söyle bana Glenna," diye ısrar etti. "Sana yardım edeyim. Ne oldu?"

"Lagan!" diye bağırdı, omzuna yaslanıp breacanını ıslatarak daha da içten ağlayarak. "Buradaydı ve biz savaştık!"

"Neyi?" diye sordu Iain. "Her neyse, birlikte tamir edemeyeceğimiz kadar korkunç olamaz. Bana hep böyle mi derdin Glenna?"

Omzunda onun başını salladığını hissetti.

"Ne yaptı?"

"Hiçbir şey," diye bağırdı usulca, ayağa kalkıp yüzünü koluyla silerek. "Henüz hiçbir şey," diye açıkladı. "Ama ne yapacağını bilmiyorum. Çok öfkeli, Iain... ve senden nefret ediyor!" diye açıkladı.

Iain'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Topuklarının üzerinde geriye doğru sendeledi. "Ben mi?"

Yüzünde hüznün vardı. "Evet, Iain, ama yapıyor!"

"Anlamıyorum."

"Ah, Iain," diye fısıldadı titrek bir sesle. "Iain, aşkım..." Başını iki yana sallayıp elini omzuna koydu. Sonraki sözleri onu sersemletti. "Lagan senin kuzenin değil, görüyorsun ya... o benim oğlum değil."

"Hayır mı?" diye sordu, sözlerinin ağırlığından sendeleyerek. "Şaka mı yapıyorsun?"

Başını salladı. Kalın gözyaşları yanaklarından aşağı doğru süzüldü.

Zihni onun sözlerini kavradı ve yüreği ona inandı, çünkü onun asla gerçeği söylemeyeceğini çok iyi biliyordu. "Peki o zaman kim? Kim o?"

Çenesine dokunmak için uzandı, çenesini tuttu. "Kardeşin," diye fısıldadı.

Sözlerinin zihnine vurduğu darbe, yüreğine vurduğu darbe kadar sarsıcı değildi. "İmkansız!" diye haykırdı hemen, yüzü inanmazlıkla buruşarak.

"Hayır, ama doğru," diye karşılık verdi kaşlarını kaldırarak. "Ah, ama Iain, görmüyor musun?"

O an hiçbir şey göremiyordu. Hiçbir şey net değildi.

Konuşacak hali de yoktu.

"Sevgili annenin canını alan senin doğumun değil, Lagan'ın aşkıydı," dedi ona. Gözleri tekrar yaşlarla dolmuş bir halde, hüznle başını salladı. "Lagan kız kardeşimin oğlu," diye itiraf etti, eli yüzünde titreyerek. "Tanrım beni affet Iain, ama ruhum üzerine yemin ederim! O senin kardeşin, gerçekten."

Bölüm 31

Karanlık çökmeye başlayınca Lagan görüşünü engelliyordu ama önlerinden küçük bir çocuğun silueti fırladığında bile hızını hiç düşürmedi.

"Lagan!" diye haykırdı Malcom. "Onu bulamadım! Bulamadım! Aradım ama bulamadım!"

"Şşş, Malcom!" diye emretti Lagan, çılgına dönmüş çocuğun önünde fazlasıyla pervasızca dizginleri çekerek.

Page, adamın korktuğunu açıkça görebiliyordu ve birdenbire, sesinden daha fazla rahat hissetmedi. At homurdanıp itiraz edercesine tekmeler savurup neredeyse Malcom'ın küçük omzuna çarptığında kalbi yerinden fırladı ve hayvan tamamen durana kadar nefesini tuttu; dilini de tuttu, çünkü Lagan'a tam olarak güvenmiyordu. Malcom uğruna her şeyi riske atabilirdi, ama bir şeylerin çok ters gittiğini hissetmeye başlıyordu.

Lagan hızla atından indi ve Page, onun tatar yayını taşıyıcısından hemen kaldırmasını izlerken huzursuzluğu daha da arttı. Ama hareketlerini hemen açıkça belli ettiği için, hareketlerini düşünmeye pek vakti olmadı.

"Zaman kaybetmeye inanmıyorum," dedi ve silahı Malcom'a doğrulttu. "Ata bin Malcom," diye emretti çocuğa.

Malcom'ın yüzündeki cevap veren bakış Page'in yüreğini buruşturdu. Alacakaranlıkta, yüzü gözlerinin önünde kül gibi oldu. Masum yeşil gözleri yetişkin bir anlayışla büyüdü ve sonra yaşlı bir adaminkiler gibi hüznle kısıldı. "Lagan!" diye acı acı bağırdı. Küçük çocuk gözleri yaşlarla doldu.

Page hemen atından inip yanına gitmeye davrandı, ama Lagan ona dönerek, "Dur!" diye emretti.

Silahı kendisine doğrulttuğunda donakaldı; anlık bir dalgınlıktı, Tanrı aşkına, o korkusuz bir savaşçı değildi! Kendine gelmesi bir an sürdü ve sonra silahın artık Malcom'a doğrultulmamış olmasına yürekten minnettar oldu.

Cesaretini toplayarak omurgasını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Bundan ne kazanmayı umuyorsun?" diye sordu küçümseyerek. "Kendi kuzenine zarar vermeye degecek ne olabilir ki? İsa, o sadece bir çocuk!"

"Kuzen mi?" diye sordu, sözleri buruklukla doluydu. "Hayır, o benim yeğenim! Ama bana nasıl hitap edeceği konusunda bir seçeneğim yoktu. Neyse, artık onu istemiyorum! Cehenneme kadar yolu var, ben de babasını göndermekten yanayım!"

"Ben... Ben anlamıyorum," dedi Page.

"Sana açıklayacak vaktim yok!" Silahını bir kez daha Malcom'a doğrultup onu savuşturdu. "Ata bin, velet."

Karanlığın örtüsü neredeyse tamamen çökmüşken, Malcom gölgelerin derinliklerinde, hareketsiz duruyordu. Artık yüzünü net göremese de, hissettiği acının yüreğini burktuğu hissine kapıldı. Çok korkmuş olduğunu biliyordu. Kafasının karışık olduğunu biliyordu.

Ayrıca, Lagan'ın dikkatini ondan başka yöne çekmesi gerektiğini de biliyordu, çünkü Lagan'ın emirlerine, babasının ona dair hayallerini paramparça ettiği tüm o zamanlarda olduğundan daha fazla karşılık veremeyecekti. Sadece o uyuşukluğu hatırlıyordu; ruhunun her köşesine sızan, hayatının renklerini silen soğuk, gri bir uyuşukluk; Iain MacKinnon ona tekrar hissetmeyi öğretene kadar, ta ki kalbinin derinliklerinde taşıdığı bir uyuşukluk.

Ve işte oğlu.

Lagan'ın çocukça hayallerini ve güvenini, masumiyetini ve yaşama sevincini yok etmesine izin vermeden önce cehenneme gidecekti.

Öfke onu doldurdu, derin bir temizleyici öfke.

"Bundan ne kazanmayı umuyorsun ki?" diye sordu Lagan'a bir kez daha, içgüdüsel olarak, verdiği mücadeleyi anlamadan ona karşı galip gelemeyeceğini bilerek. Sebeplerini biliyordu ve şimdi niyetini de öğrenecekti. "Elbette herkes yaptıklarını öğrenecek... Malcom'a senin elinden bir zarar gelirse?"

"Benim elimle hayır!" diye güvence verdi, küçümseyerek homurdanarak. "Senin elinle!"

"Hayır," diye karşılık verdi Page, "ona karşı parmağımı bile kıpırdatmam! Beni asla zorlayamazsın! Okunu istediğin yere sapla, ama ben bu çocuğa -veya başka birine- elimi kaldırmam! Kanlı ellerin!"

"Hiç sanmıyorum!" Kötü kötü kıkırdayarak Malcom'a döndü. "Ata bin Malcom," diye ısrar etti.

Malcom bu sefer kararsızca ilerledi ve Page'in bakışları, Malcom'ın niyetini anlamaya çalışarak panikle gölgeli ufku taradı. Malcom'ı at üstünde istiyordu. Neden? Hiçbir şey hemen fark edilemiyordu. Yamaç, zirvenin ötesinde ne olduğunu göremeyecek kadar dik bir şekilde yukarı doğru eğimliydi.

Nefesi kesildi, yüreği sarsıldı, çünkü birdenbire anlamıştı.

Bakışları onun bakışlarını takip etti. "Uyanık kız," diye övdü onu. "Daha önce fark etmemiş olman çok yazık... yoksa kaçmak için asla bu yolu seçmezdin."

Aklı onu oyalamanın bir yolunu arıyordu. Onlara değerli zaman kazandıracak herhangi bir şey. "Peki ya Malcom? Onu neden getireyim ki?"

"Elbette babanı yatıştırmak için," dedi tatlı bir sesle ve sonra dönüp Malcom'a baktı. "Ata binmeni ve hemen yapmanı söyledim!"

"Hayır, Malcom!" diye ısrar etti Page. "Daha fazla yaklaşma!"

Malcolm'un itaatini görmekten çok, hissediyordu.

Lagan, tatar yayını bir kez daha ona doğrultmuş olmasına rağmen, Page attan aşağı kayarak ona meydan okumaya cesaret etti. Tanrı aşkına, babası her zaman onun dikkatsiz olduğunu söylerdi, ama o bu an için seviniyordu, çünkü içgüdüsel olarak uysallığın ikisini de sabahleyin bir uçurumun dibinde bulacağını biliyordu.

Page, gözleri dışında yüzünü zar zor görebiliyordu ve gözleri açıkça kötü niyetliydi. Birbirlerine uzun uzun baktıkları anlarda gece daha da derinleşiyordu. Kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki, atışlarının yoğunluğundan korkuyordu.

"Hemen o atın üzerine bin!" diye hırladı Lagan.

Onu göremeyeceğini bilmesine rağmen olduğu yerde durdu ve çenesini kaldırdı. "Hayır!" diye reddetti, yutkunarak. "Görmeyeceğim!"

Silahını Malcom'a doğrulttu ve ona dönerek, "Tekrar o ata bin!" diye emretti.

Page derin bir nefes aldı. Kalbi şiddetle çarpıyordu ama yine de, "Hayır! Eğer bizi öldürecekse, bunu kendi ellerinle yapacaksın! Bu çabanda sana yardım etmeyeceğim!" dedi. Malcom'a döndü ve artık yüzünü, hatta vücudunun belirsiz silüetini bile göremediği için karanlığa lanet etti, çünkü ondan çok uzakta duruyordu. Lagan ise aralarında duruyordu.

"Malcom?" diye seslendi.

Tepkisi zar zor duyulabilen bir mırıltıydı. Korkmuştu, biliyordu. Ama cesur bir çocuktü. Bunu da biliyordu, çünkü babasının tiradlarına tek bir gözyaşı dökmeden veya tek bir korku dolu inilti bile çıkarmadan katlanmıştı. Babasının bitmek bilmeyen sorgulamalarına rağmen -ki bunlar çocukken gözlerine acı dolu yaşlar getirmişti- dilini tutmuştu. Her yönüyle babasının oğlu olarak kalmıştı. İlk başta düşündüğü gibi kırılmış ve dövülmüş değildi, çünkü sessizliği zayıflıktan değil, güçtendi.

"Malcom," diye sordu, kalbi kulaklarında gök gürültüsü gibi atıyordu, "bana güveniyor musun?"

"E-evet," diye yumuşak, titrek bir cevap geldi.

"Yere yat!" diye emretti. "Yere yat ve sakın kalkma! Anladın mı?"

"Evet," diye cevap verdi ve Page karanlığın içinde onu görmeye çalıştı.

Emrettiği gibi yapması için Tanrı'ya dua etti.

Lagan ona döndü. "Bununla ne elde etmeyi umduğunu anlamıyorum!" dedi. "Ah! Seninle i im bittiğinde onu fırlatıp atmak çok kolay olacak!"

" yle mi?" diye alay etti Page. Cesaret, hayatında ona çok şey kazandırmı tı. Bunun, ona sağlayacağı avantaja ihtiyaç duyduğu bir an olduğunu hissetti. Nereye götüreceğini bilse bile, sırtını çıkıntıya doğru döndü. Orada olduğunu biliyordu, onun da orada olduğunu bildiğini biliyordu. Tek umudu, farkında olduğunun ona belli olmaması, onu uçuruma kadar götürmenin kendi parlak fikri olduğunu d   nmesiydi. Doğru şeyi yaptığına dair tüm gücüyle dua ederek -en azından Malcom'ın iyiliği için- bir adım geri çekildi ve adamın bilinçaltında ipucunu almasını umuyordu. Eğer onu takip ederse, bu onunla Malcom arasında çok ihtiyaç duyduğu mesafeyi yaratacaktı. Ve nihayetinde ilk hedefi buydu: Malcom'ı sağ salim uzaklaştırmak.

Tatlı, merhametli İsa, ama İsa ona doğru bir adım atarak karşılıklı verdiğinde korkudan mı ağlasın yoksa rahat bir nefes mi alsın bilemedi. Haç çıkarıp yüksek sesle dua etmeye başladı. "Kutsal Meryem, İsa'nın Annesi," diye fısıldadı alçak sesle. "Biz g nahk rlar için dua et..." Bir adım daha geri çekildi ve İsa bir adım daha  ne atıldığında haykırdı. " imdi ve ölüm saatimizde," diye mırıldandı.

Kalbi kaburgalarına çarparak çarpıyordu.

Sadece kıkırdadı ve onu uçuruma doğru geri itmeye devam etti. "Tıpkı bir Sassenach gibi," diye alay etti onu. "Sava larını bir erkek gibi veremediğinde Tanrı'ya d n!"

 inde bulunduğu zor duruma rağmen Page'in kaşları öfkeyle çatıldı. "Evet, ben bir kadını !" diye alaycı bir şekilde hatırlattı ve dilini tutmayı öğrenip öğrenemeyeceğini merak etti. Tanrı aşkına, ama yakında ölecekse, erkek ya da kadın olmasının ne önemi vardı ki!

En azından Malcom'un güvende olduğunu bilerek öleceğine yemin etti, çünkü eğer o uçurumdan aşağı d  erse, kötü adam Lagan'ı da beraberinde götürmeyi planlıyordu!

O, onu takip ederken geri çekilmeye devam etti, ta ki uçurumun kenarına yaklaşıp ve daha fazla geri adım atamadığına kadar. Geldiği yere şaşırması gibi yaptı, ama Tanrı aşkına, korkudan inlemesi hiç de yapmacık değildi!

Lagan'ın yüz hatlarını artık zar zor seçebilse de, ayın yansımından gülümsemesi açıkça anlaşıyordu. Uçurumun kenarında durdu, kalbi acı içinde tekledi, adam onu takip etmeye devam etti... ta ki yüz hatları tekrar fark edilene ve kol mesafesinde olana kadar yaklaştı ve sonra ciğerlerinin tüm gücüyle bağırdı: "Koş Malcom! Koş!"

Lagan onu durdurmak için hemen döndü. Yayını kaldırdı ve Page ona doğru atıldı. Şiddetle küfrederek onu geriye itti ve uzaktaki kaçan gölgeye bir kez daha nişan almaya çalıştı. Page onu bir kez daha durdurmaya çalıştı ama tökezleyip dengesini kaybetti. Maddi bir şeye uzanıp tutunmaya çalıştı ama Lagan'ın saçlarından başka bir şey bulamadı, geriye doğru devrilirken bir avuç saçını yakaladı. Acı dolu bir çığlık ve şaşkınlıkla haykıran Lagan, yayını bırakıp peşinden gitti.

Bir an ve bir sonsuzluk boyunca uçurumun kenarında sendelediler.

Page nefesini tuttu, saçlarını çaresizce sıkıyordu. Kendini kurtarmak için çabaladı ama tek gerçek ve sağlam bedeni oydu ve sonra geriye doğru düşerken arkasında hiçbir şey kalmadı.

"Ve böylece rüya..."

"Hiç de rüya değildi, Iain," diye açıkladı Glenna. "Bana anlattığın şey, annenin öldüğü gecenin aynısı."

"Aman Tanrım..." Yüzünü ellerinin arasına gömmeye sırası Iain'deydi. Çenesi, yeni duygu dalgasına karşı gerilmişti. Rüyalarındaki ses. Gözler. Hepsi birer anıydı... hayal gücünün uçuk kaçıkları değil. Annesinin güzel aksanı.

Ve rüya... korkmuş küçük çocuk, karanlık yatak odasında acı çeken annesinin çığlıklarıyla uyandı. Yatağında çarşaflara sarılmış, hareket etmekten korkarken, çarşafların altına saklanmak istese de ona koşmak isterken, dünyaya getirdiği kişi Lagan'dı... Lagan, kendisi değil.

Nasıl olabilirdi ki? Herkes böylesine ustaca bir sırrı nasıl saklayabiliyordu ki, bunu hiç fark etmemişti?

Ve yine de bir şekilde bunun doğru olduğunu biliyordu, çünkü Glenna'nın şok edici ifşasıyla birlikte hafızası daha da netleşmiş gibiydi.

Çenesini sıkı. "Hepinize lanet olsun!"

"Iain..."

"Neden kimse bana söylemedi?" diye sordu, yüzünü kaldırıp ona bakmadan. Bunu yapabileceğinden emin değildi; inanılmaz öfkesini belli etmeden.

"Babanız size söylenmemesini istedi," diye açıkladı Glenna. "Bilmenizi istemedi."

"Görünüşe göre öyle. Bunu başka kim biliyordu, Glenna?"

"Bu senin kendi rehberin içindi, Iain!"

Bakışlarını onun yüzüne kaldırdı. "Bunu başka kim biliyordu, Glenna!"

"MacLean'lar elbette."

Aniden oturdu ve yumruğunu masaya vurdu. "Hayır! Yani... kendi akrabalarım arasında... bunu başka kim biliyordu?"

"Angus, tabii ki. Babanın en yakın arkadaşıydı."

"Başka kim?" diye sordu ona.

"Ah, Iain, çok! Ama baban yasakladığı için çocuklarımıza söylemedik."

Iain kulaklarına inanamayarak başını salladı. "Yani herkes biliyor mu?"

"Hayır... sadece o yaştakiler... Çoğumuz istemiyoruz. Baban sana asla zarar vermek istemedi, Iain, aşkım..."

"Hayır mı? Söyle bakalım... Lagan nasıl öğrendi?"

Glenna gözlerini indirdi. "Ona söyledim." Başını acıklı bir şekilde salladı. "MacLean'in en küçük kızını elde etmeye çalıştıktan sonra çok incinmiş bir şekilde döndüğünde, yaşlı MacLean'in neden mantığa kulak asmadığını, neden tek bir kanlı kelime bile duymadan onu kınadığını bilmek istedi."

"Peki neden böyle olsun ki?" diye sordu Iain, sesi kontrollü, bedenini dizginlemiş, öfkesiyle gördüğü her şeyi mahvetmemek için. Tam o anda, Malcom'un gittiğini gördüğü günkü kadar şiddetli bir öfke hissetti.

"Çünkü... Iain... annenin sevdiği kardeşıydı... babanın öldürdüğü kardeşi. Elbette bir kazaydı. İkisi uzun zamandır arkadaştı... ama kavga ettiler... ve aralarındaki öfke, bunu durduramayacak kadar büyüktü." Sesi yumuşadı. "Ve farkında değilsin, Iain, evlat, ama Lagan senin mininin tıpkısı... sen ise babanın benzerisin."

Iain gözlerini kapattı ve babasının mantığını duymaya çalıştı. Kardeşinin... Tanrım... kardeşinin... hissettiği öfkeyi hayal etti.

"Lagan'ın MacLean'ın kızı Iain ile hiçbir şansı yoktu. Nedenini bilmesi gerektiğini düşündüm. Yaşlı MacLean'ın en büyük kızını senin ellerine

emanet etmeye gönüllü olması yeterince şaşırtıcıydı. Tanrı bilir... Keşke ona söylemeseydim."

"Acaba bunu benim için neden yaptı?"

"MacLean mı?" Glenna başını salladı. "Bilmiyorum ama keşke yapmasaydı. Seninle Lagan arasında bir seçim olsaydı, keşke Lagan olsaydı," dedi ona dürüstçe, "ve senin kötülüğünü istemediğimi biliyorsun. Sadece senin ve Mairi arasında hiçbir zaman aşk olmadı. Lagan, Mairi'nin kız kardeşini severken, belli ki -ve zaten seni hayatı boyunca kıskandı. Beni hiç istemedi, Iain," diye yakındı. "Hep seni ve babanı kıskanıyordu."

Iain uyuşmuş bir halde başını salladı. "Bana söylemediğine inanamıyorum Glenna."

"Seni korumak babanın isteğiydi, canım."

"Hayır, Glenna," diye karşılık verdi Iain, sesi acı ve öfkeyle kesilmiş bir tonla, inançla. Hayatında ilk kez bu kadar çok şey anlamıştı. "Babamın gerçeklerden saklanmak gibi bir isteği vardı," diye itiraz etti. "Karisının başka bir adama aşık olduğu gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordu. Tıpkı kusursuz bir oğul yetiştirmek istediği gibi -zayıflıkları olmayan bir oğul-kendine bir miras bırakmak istiyordu. Piç kurusu. Lagan'ın bana bu kadar kızmasına şaşmamalı! Onu kim suçlayabilir ki?"

Aralarında bir an sessizlik oldu. Glenna başını eğdi, cevap veremedi.

"Ve neden şimdi... bu anda bana içini dökmeyi seçtin, Glenna?"

Çenesi kalktı. Gözleri yine yaşlarla doldu. "Ah! Bu Lagan," diye başladı. "Ben..."

Kapı hızla açıldı.

"Iain!" diye bağırdı Broc. "Sanırım gelsen iyi olur!"

Iain'in sinirleri neredeyse kopmak üzereydi. Bugün başa çıkabileceği bir olay daha olduğundan şüpheliydi. "Şimdi ne olacak Broc?" diye sordu, yumruğunu önündeki masaya vurarak.

"Bu David!" Broc ortaya çıktı.

Iain kaskatı kesildi. "David?"

"Evet... FitzSimon'un kızını geri almak için FitzSimon'la birlikte gidiyor."

Bölüm 32

Saygıdeğer David, iddia ettiği gibi İskoçya Kralı, atının üzerinde düşünceli bir sessizlikle oturmuş, dinliyordu. Iain onun rahat tavrının farkındaydı, ancak kendi düşünceleri Page'in ortadan kaybolmasının olası sebepleriyle dolup taşıyordu. Babasının gelişiyile birlikte onu hemen yanına çağırılmış, ancak ortadan kaybolduğunu öğrenmişti.

Babasının yaklaştığını bilmesi mümkün değildi ve bu kadar geç gitmesi Iain'e pek mantıklı gelmiyordu. Babası onu terk edeli de bu kadar uzun zaman olmamıştı. Çok uzağa gitmiş olamazdı.

Ancak babası çoktan atından inmiş, çılgın bir hayvan gibi onun önünde volta atıyordu.

"Onu kaybedeceğine inanamıyorum!" diye bağırdı FitzSimon ona ve Iain'in durduğu yerde adamı öldürmemek için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Kızımı senin ellerine emanet ediyorum!" diye tükürdü. "Ve sen ona böyle mi bakıyorsun?"

Iain öfkelerini dizginledi ve elindeki durumu çözdükten sonra onu öldürmek için bolca zaman olacağını düşündü. Ancak FitzSimon yalancı bir piç olduğu için dilini tutamadı. "Emanet mi? Siz Sassenachlar kendi akrabalarınızı terk ettiğinizde buna böyle mi diyorsunuz?"

FitzSimon bu soruya kekeleyecek kadar nezaket gösterdi. "Öfkeliydim," diye düşündü. "Ne söylediğimin, ne yaptığımın farkında değildim!"

"Yalancı piç! Her şeyi gayet iyi biliyor gibiydin," diye araya girdi Angus.

Iain, Angus'a yatıştırıcı bir bakış attı ve ardından dikkatini FitzSimon'a çevirdi. "Bana aklını iyi bilen bir adam gibi geldin," diye önerdi Iain. "Sana fikrini değiştirmen için bolca fırsat verdim ama sen değiştirmedin. Değiştirmek istemedin."

"Öfkeliydim," diye tekrar düşündü FitzSimon.

"Sence ben kızgın değil miyim?" diye karşılık verdi Iain. "Burada durup seni dinliyor olmam, senin o beceriksiz bedeninden kalbini oyma fikrinden zevk almadığımı anlamına gelmiyor!"

FitzSimon temkinli bir şekilde baktı.

"Bir mon, mon değil, aklını kullanamıyorsa bir canavardır," dedi Iain.

FitzSimon hiçbir şey söylemedi ve Iain onun yeterince açık konuşmadığına karar verdi.

"Tanıdığım bütün hayvanlardan daha kötüsün, çünkü hiçbir hayvan yavrusunu kurban etmez!"

"Onun kızım olduğunu bilmiyordum!" diye itiraf etti FitzSimon, bu açıklamayla Iain'i şoke ederek. Söyleyebileceği onca şey arasında, Iain'in cevap veremediği tek şey buydu. Kendi ifşaları da henüz çok yeni ortaya çıkmıştı.

Konuşmak için ağzını açtı ama daha konuşmadan Dougal nefes nefese kuleden koşarak çıktı. "Malcom'ı da bulamadım," dedi pantolonunun arasından. "Her yere baktım ve bulamadım! Lagan'ı da!"

Havada mırıltılar yankılandı. Iain'in kalbi daha da şiddetle çarpmaya başladı. "Ne Malcom, ne Lagan, ne de Page?" Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Hiçbiri!"

Iain paniğe kapılmamaya çalıştı. Paniğin ona hiçbir şey kazandırmayacağını biliyordu. "Giderken kimse görmedi mi?"

Binlerce mırıltı yanıt vermiş gibiydi, hiçbirisi evet değildi.

Sonra oğlunun uzaktan ama kesin gelen haykırışlarını duydu ve yüreği hopladı. Kalabalığın arasından hızla sıyrılıp sesi takip etmek için ilerledi. "Malcom!" diye seslendi.

"Da!" diye bağırdı oğlu, gecenin karanlığında onlara doğru koşarken, sesi korku doluydu. "Da!"

Iain koşmaya başladı.

"Da!" diye inledi Malcom.

Iain ona doğru uzandı ve onu kollarına alıp çaresizce kucakladı. "Ne, Malcom?"

"Lagan!" diye hıçkırdı Malcom. "Çağrı!" Sonra histerik bir şekilde, kontrolsüzce ağlamaya başladı.

Iain'in kalbi duracak gibi oldu. Bir anlık çaresizlikle oğlunu sarstı. "Malcom, söyle bana!"

"Lagan beni ö-öldürecekti, baba," diye bağırdı, hıçkırıkları arasında boğulurken. "P-Page onu itti." Iain'in boynunu tutarak hıçkırdı ve Iain bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti. Akli hızla çalışıyordu.

"Onu ittin mi? Nereye?"

Oğlunu kollarının altından tutup kendine doğru çekti, kolları titriyordu.

Malcom daha da sıkı sarıldı. "Onu bırakmak istemedim baba, ama bana kaçmamı söyledi!"

"Şimdi nerede?" diye sordu Iain boğuk bir sesle, kalp atışları cevabı beklemek için durdu.

"Uçurumun kenarından!" diye bağırdı Malcom. "Uçurumun kenarından geçti, baba!"

Tanrı'ya çok geç kalmadığını dua ederek Malcom'u itti ve onu bekleyen kolların arasına aldı.

Göklerdeki İsa yukarıda! diye düşündü. Çok geç olmasın!

Page, vücudu kaya ve çalıların üzerinden sürtünerek uçurumun kenarındaki, kayanın dışarı doğru çıkıntı yaptığı bir çıkıntıya düşmüştü. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki hava boşalmış olsa da, küçük platforma tutunmayı başarmıştı.

Ayaklarıyla körlemesine, tereddütlü tutunabileceği bir yer arayarak, engebeli uçurumun kenarında ayak parmaklarını sokabileceği bir yer buldu. Ve sonra canını kurtarmak için tutundu!

Yukarıdaki ilk sesleri duyması sanki bir sonsuzluk kadar uzun sürdü.

Çağrılmayı beklemedi; ciğerlerinin tüm gücüyle bağırdı. Ve yine de, onun sesini takip ederek uçurumun kenarında tehlikeli bir şekilde asılı kaldığı yere varmaları bir sonsuzluk daha sürdü.

"Yaralandın mı kızım?" diye sorduğunu duydu Page.

Tatlı İsa! Tam zamanıydı! "Eğer öyleyse," diye biraz alaycı bir tavırla karşılık verdi, "şu anda kesinlikle bilmek istemiyorum! Yukarıda güvende olduğumda bana sor!"

Cevap olarak gelen kıkırdaması, kulağa rahatsız edici gelse de, bir şekilde onu rahatlatmıştı. "Verra," dedi, sesinde rahatlatma olduğu açıkça belliydi. "Şimdi sıkı tutun," dedi, "Arkandan geliyorum kızım!"

"Ah!" diye alay etti Page. "Ama bana bunu söylemene gerek yok sanırım. Tutuyorum! Tanrı'nın gerçeği, tutuyorum!"

Kahkahaları bir kez daha yukarıdan aşağı süzüldü ve Page, parmaklarının pürüzlü kayayı kavramaktan yorulup acıdığını görmezden gelmeye çalıştı. Ölmeyecekti! Şimdi değil! Aman Tanrım, ama reddetti!

"Acele et!" diye ısrar etti ona, korkmuş gibi görüldüğünü biliyordu.

"Benimle konuşmaya devam et canım!" diye emretti, sesi sakindi, ama emrindeki aciliyeti hemen anlayamıyordu. "Hemen seni almaya geleceğim!"

Konuşmaya devam mı? Lanet olsun, ne hakkında konuşacaktı ki?

Kadın ona aynı şeyi sordu ve o da, "Herhangi bir şey, kızım... seni nerede bulacağımı bileyim diye." dedi.

"Onunla konuşmama izin ver," dediğini duydu ve yüreği hopladı. Hayır! Ama olamazdı!

"Cehenneme kadar yolun var!" diye inkar ettiğini duydu Iain'in. "Zaten yeterince zarar verdin. Yolumdan çekil ve onu rahat bırak!"

Page, onun geldiğini öğrenince öylesine şaşırды ki, kayaya tutunmayı neredeyse bırakacaktı.

Biraz kayınca çığlık attı. "Baba?" diye seslendi. Kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı ve gözleri kararmak üzereydi. "Sen misin?"

"Evet, Page," diye cevapladı. "Benim!"

Iain'in küfürlerini duydu ama nedenini anlayamayacak kadar sersemlemişti.

"Geldin!" diye bağırdı ve parmakları hafifçe kayarken ciyakladı. Çaresizlik içinde bir elini bırakıp uzandı ve Tanrı'ya, erişebileceği bir yere koyduğu çalı için şükretti. Ağırlığını desteklemek için diğer elini kullanırken, diğer eliyle daha elle tutulur bir yer aradı. Tam zamanında buldu çünkü çalı köklerinden sökülmeğe başlamıştı.

"Tanrının Annesi, tatlı Meryem!" diye haykırdı.

"Evet, Page," diye seslendi ona. "Sana anlatacak çok şeyim var kızım."

Güzel zaman, diye düşündü Page.

"Hayır, şimdi yapmayacaksın!" diye tartıştığını duydu Iain'in. "Şimdi içini dökmenin zamanı değil! Şimdi defol git yolumdan!"

"Bu arada," diye bağırdı Page biraz telaşla, "siz ikiniz tartışırken, ellerim ağrıyor, ayaklarım kayıyor ve eğer izin verirsiniz, Lagan gibi sonumun gelmesini istemiyorum!"

Uzun bir sessizlik oldu, çok uzun, diye düşündü Page ve sonra Iain, "Endişelenme canım. Şimdi aşağı geliyorum," dedi. Ve gerçekten de, onun uçurumdan aşağı indiğini duydu. "Page?" diye bir kez daha seslendi.

Page gözlerini sımsıkı yumdu ve adamın bir an önce kendisine ulaşması için dua etti. Ayak parmaklarındaki çakıl taşları gevşemeye ve serbest yuvarlanmaya başlıyordu.

"Lagan'ın düştüğünden emin misin, kızım?"

Page, düşerken attığı çığlıkları hatırlayarak yutkundu. Çok uzun süre ve çok uzağa düşmüştü ve böğürmesi sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca devam etmişti.

"Evet," diye cevapladı. "Gitti!"

Yaklaştıkça çizmelerinin çıkardığı sürtünme sesini duydu.

"Birlikte düştük," dedi inleyerek ve gözlerini açıp uçurumun kenarındaki gölgesini aradı. "Ama ben bir şekilde burada, o da orada son buldu!" Ve sessizce, Tanrıya şükür, diye ekledi.

"Tanrıya şükür!" dedi ve sesi artık daha yakından geliyordu. "Malcom bana yaptıklarını anlattı - hem de Tanrı aşkına! Seni de kaybettiğimizi sanmıştım, kızım!"

"Evet, peki..." diye inledi, ayak parmağı dengesini kaybedince. Gevşek kayaların aşağı doğru akıp uçurumun kenarını sürüklediğini, sonunda taş gibi bir sessizliğe gömüldüğünü duydu ve başka bir tutunacak yer ararken çırpınarak yutkundu. "Sana... Sana inatçı ve kurnaz olduğumu söylemiştim," diye uyardı onu, neşelendirmeye çalışarak.

"Öyle yaptın kızım," dedi, hafifçe kıkırdayarak, şimdi çok daha yakınına. "Öyle yaptın."

Ve sonra aniden onu gördü ve yüreğı sevinçle doldu. Yüzü, ay ışığının harikulade altın gözlerine yansmasıyla görüş alanına girdiğinde, sevinçten ağlayacağını sandı.

Ve sonra aniden yanında belirdi. Page kendini onun kollarına atabilirdi ama hareket etmekten o kadar korkuyordu ki, onu kayadan zorla çıkarmak zorunda kaldı.

"Bırakmazsan seni kurtaramam," diye öğütledi ona.

"Ve beni kurtarana kadar da bırakmayacağım!" diye karşılık verdi.

"Ah, ama şımarık bir dilin var!"

"Evet, peki! Babam sonunda beni elinizden almaya geldi! Anlaşılan daha fazla katlanmak zorunda kalmayacaksınız."

Hırıltıya benzer bir ses çıkarıp onu kayadan çekip uzaklaştırdı. Sonunda kollarına girdiğinde, gözyaşları hemen akmaya başladı. Ona sarıldı, ağladı, saçma sapan şeyler geveledi ve bu sırada adam başını okşayıp onu sıkıca tuttu. Ve hangisine daha çok üzüldüğünü bilmiyordu: Aşağıdaki kayalara kafasını çarpma tehlikesi atlatmış olması mı, yoksa babasının sonunda onu almaya gelmiş olması mı?

"Kendini bana sar, Page," diye fısıldadı. "Ve beni bırakma."

Page söyleneni yaptı, yüzünü onun boynuna, dudaklarını da teninin sıcaklığına gömdü. Bacaklarını beline doladı ve can havliyle ona sımsıkı sarıldı.

"Ah," diye fısıldadı, onu sıkıca tutarak. Page, onu kırılıncaya kadar sıkacağını düşündü ama bu an umurunda değildi. Onu öyle bir tutmasını

istiyordu ki, asla bırakmasını istemiyordu.

"Malcom bana her şeyi anlattı. Sen yürekli bir kızsın," dedi gururla. "Sanırım ileride iyi bir İskoç kadın olacağız."

"Lagan için üzgünüm," diye fısıldadı.

"Bu senin hatan değil," dedi ve başının üstünü öptü.

"Malcom?"

"Kalbi yaralı ama yaşayacak," diye güvence verdi Iain.

"Peki ya babam?"

"Evet, Page," diye cevapladı. "Senin için geldi... her zaman söylediğin gibi."

Page, onu tutan adamın kokusunun tadını çıkarırken gözlerini adamın demirlerine sıkıca yumdu. Bu anda ne hissettiğinden emin değildi, sevinç miydi yoksa bambaşka bir şey miydi -pişmanlık mıydı?- ama onu tutanın kim olduğundan emindi. Babası değil.

"Kutsal taş adına, Iain MacKinnon... bizi bekletmeyecek," diye seslendi yukarıdan bir ses. "Kızınız var mı, yok mu?"

"Onunla yüzleşmeye hazır mısınız?" diye fısıldadı Iain.

Page hafifçe güldü ve ona daha da sıkı sarıldı. "Başka seçeneğim var mı?" diye sordu ona kasvetli bir şekilde. Bu kucaklaşmadan ayrıldığında... sonuncusu mu olacaktı? "Hayır dersem, sonsuza dek burada kalabilir miyiz?"

Hafifçe kıkırdadı. "Ah, ama kızım, sanırım Angus'un bu konuda söyleyecek bir şeyi olabilir."

"Iain!" diye bağırdı Angus onlara. "Hadi bakalım evlat! Bu eski kollar seni orada sonsuza dek tutamaz!"

"Gördün mü?" diye sordu Iain ve başını kucaklamadan kaldırıp bağırarak cevap verdi. "Evet, Angus! Şimdi bizi yukarı çek, olur mu?"

Page kendini tutamadı.

İçindeki bir parça aniden aşağıdaki kayaların üzerinde son bulmayı diledi. Daha birkaç saat önce hiç bu kadar canlı, bu kadar değerli, bu kadar bütün hissetmemişken, şimdi kalbinde yalnızca ezici bir boşluk hissediyordu.

İsa, ama babası da onu almaya gelmişti sonuçta.

Iain ne hissedeceğini bilemiyordu.

Bir gün içinde bir erkek kardeşini bulmuş, sonra onu kaybetmişti. Ve aynı gün içinde hem oğlunu hem de sevdiği kadını kaybetmenin eşğine gelmişti.

Daha sonra, hiç sahip çıkmadığı kardeşine ve ikisini de reddeden babasına karşı hislerini çözecekti. Şimdilik oğlu Glenna'nın yanında güvendeydi. Ancak Page, Lagan'ın kaderinden güvende olsa da, şimdi onu bir kez daha kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ve bu sefer onu tehlikenin erişemeyeceği bir yere sürükleyemezdi.

Her şeyden çok onun kalmasını istiyordu ve eğer o, bunu kalbinin arzusu olarak görüyorsa, o zaman babasının maiyeti ve David of Scotia'nın maiyeti ona karşı galip gelmeye yetmeyecekti.

Ve eğer gitmeyi seçerse, bu şimdiye kadar yaptığı en zor şey olurdu, ama Iain buna izin verecekti. Ah, ama babasının kabulünün onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Kadının ona sarılma şeklinden korktuğunu anlayabiliyordu. Uçurumun tepesine yaklaştıklarında kaburgalarını sıktı ve sonra onu bekleyen kollarına teslim etti. Kerwyn ve Kermichil birlikte onu yukarı çekip ayağa kaldırdılar. Sonra Angus'un yardımıyla Iain de uçurumun kenarından tırmandı.

Ay ışığında orada duran bir çocuğa o kadar benziyordu ki, Iain'in yüreği onun için parçalandı. Bu anın onun için zor olduğunu biliyordu ve onu piç babasından alıp sonsuza dek kötülüklerden korumak istiyordu.

Ama bunu yapamazdı. Bunu o da biliyordu ve FitzSimon'a gidip önünde durduğunda onunla gurur duyuyordu. Aralarında bir kucaklaşma olmamıştı, ama zaten Iain de beklemiyordu.

Babasıyla birlikte gitmesi fikrine dayanamıyordu. Bu düşünce içini parçalıyordu ama onu durduramayacağını biliyordu. Onun mutlu olmasını istiyordu. Ve Tanrım, eğer bu onu terk edeceği anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Kendini tutması imkânsız gibi görünse de, bunu başardı ve güvenli bir mesafede onun arkasında kaldı; kendisi için güvenliydi, çünkü FitzSimon'ın boğazına atılıp o piçi olduğu yerde öldürmek istiyordu.

"Kızım, seni eve götürmeye geldim."

Page, çelişkili duygular içinde olduğundan, konuşmakta güçlük çekiyordu.

Babasının kendisine "kızım" demesini ne kadar beklemişti?

Çok uzun bir sonsuzluk.

Ve şimdi buradaydı, duymayı çok istediği kelimeleri söylüyordu ve tek istediği yüzüne tokat atmaktı! Evet, bir yanı ayağa kalkıp ona çok teşekkür etmek istiyordu ama diğer kötü yanı da ona uzun zamandır yaptığı gibi onu reddetmek istiyordu.

Sırtını dikleştirdi ve çenesini kaldırıp ona sordu: "Neden?" Neden fikrini değiştirmesi gerektiğini bilmek onun hakkıydı. Fikrini değiştirdiğine inanmak istiyordu ama daha çok, sonunda ona bir kullanım alanı bulmuş olması muhtemeldi.

Uzun bir süre yere baktı, sonra tekrar bakışları onunkiyle buluştu. "Gerçek mi?"

"Evet," diye yanıtladı Page. "Gerçek."

"Kızım olduğuna inanmamıştım. Karımın hamile bıraktığı Henry'nin piçi olduğunu sanıyordum."

Kaşları çatıldı. Tanrı aşkına, adamın açıklamaları onu şok etmeliydi ama şok olmadı. "Anlıyorum," dedi ve açıklamalarında biraz olsun rahatlamaya çalıştı. Bunun onu daha da öfkelenbildirdiğini fark etti. "Peki ya şimdi?"

"Annen çoktan öldü. Onun acısını telafi edemem."

Page sessizce durup dinledi.

"Ona hiç inanmadım Page... ama sonunda Henry'yle yüzleştim... çocuğu almaya geldiğinde. Bana annenin saf olduğuna ve onunla hiçbir zaman cinsel ilişkiye girmediğine yemin ediyor. Ona hiç inanmadım," dedi tekrar. "Ve bunun acısını senden çıkardım. Bunun için kızım, en derin pişmanlıklarım bunlar."

Pişmanlıklar mı? Bir ömür boyu umursamazlık mı? İşlemediği bir günah yüzünden annesini terk etmesi mi?

Sayfa sessiz kaldı.

"İngiltere kralını kendine aşık etmişken benden ne isteyebileceğini hiç anlayamadım. Onu ben kovdum, Page. Ama telafi edeceğim - yemin ederim! Sana uygun bir eş bulacağım ve seni hak ettiğin hanımefendi yapacağım!"

Page'in gözleri yaşlarla doldu. Çocukken duymayı çok istediği şeyleri söylüyordu. O zamanlar bunları duymak için neler vermezdi ki...

O anda... onu sadece şaşırttılar. Ne söyleyeceğini bilemedi. Ne yapacağını bilmiyordu... ve başka seçeneği yok gibiydi. Iain ve halkı onu aralarına alacak kadar cömert davranmış, son günlerinde onu kendilerinden biri gibi kucaklamışlardı... ama bunun tek sebebi babasının onu istememesiydi.

Ve işte oradaydı, babası, onu evine götürmeye istekli ve hazır görünüyordu.

"MacKinnon'ın gelini bir hanımefendi!" diye bağırdı biri aniden. Page döndü ve Broc'un toplanan kalabalığın arasından öne çıktığını gördü;

duruşu savaşa hazırды. Gecenin gölgeleri tarafından gizlenmiş olsa da, ifadesi açıkça öfkeli ve meydan okuma doluydu. Hangisine daha çok şaşırdığından emin değildi... Onu MacKinnon'ın gelini olarak ilan etmiş olması mı, yoksa onu savunmak için öne çıkmış olması mı.

Öfkesinin sebebini anlayınca kaşları aniden çatıldı. Aman Tanrım! Babasının sözlerindeki hakareti neden fark etmemiştı? Gerçekten de bir hanımefendi!

"Gelin mi?" diye sordu babası, kendi kusurunun farkında olmadan. "Kızım bu adama gelin olamaz!" Sesi küçümseyiciydi. "Vahşi bir İskoç'tan daha iyisini bulacaktır!"

"Evet," diye itiraz etti Angus da öne çıkarak. "Ben onun MacKinnon'ın gelini olduğunu düşünüyorum!"

"Evet," diye gürledi kalabalıktan bir ses kakofonisi. "O, MacKinnon'ların gelini!" ve "Kesinlikle, o, MacKinnon'ların gelini!"

Page gözlerine ve kulaklarına inanamadı.

"Bu doğru mu?" diye gölgelerden bir ses geldi.

Page hoparlörü aradı ve hâlâ at sırtında bir adama ait olduğunu gördü. Uzaktan sessizce izliyordu ve şimdi doğrudan ona bakıyor, cevabını bekliyor gibiydi... Hayır, ona değil... Birdenbire adamın kendisine bakmadığını fark etti. Omzunun üzerinden baktı ve Iain'in arkasında nöbet tuttuğunu gördü. Hiçbir şey söylemedi, onu dikkatle inceliyor gibiydi, gözleri sadece onu görüyor, etraftaki kalabalığı görmezden geliyordu.

"Kızım bu barbarın gelini değil!" diye itiraz etti babası. "Onu benden çaldı ve ben de geri istiyorum!"

Çaldı. Geri döndü. Babasının nutkundan çıkan kelimeler ağzından döküldü.

Bakışları aniden babasının öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

FitzSimon at sırtındaki adama dönüp baktı. "Ona hemen onu serbest bırakmasını emretmenizi istiyorum!"

"Sen mi istiyorsun?" diye sordu adam gölgelerdeki konumundan.

"Bu kadar yolu boş ellerle dönmeye gelmedim," diye haykırdı babası. "Onu bana bırakın, yoksa—"

"Yoksa ne?" diye sordu atlı adam.

"Ya da ben—"

"Iain MacKinnon?" diye sordu atlı, babasını aniden başından savarak. "Buna ne diyorsun? Bu kadın senin gelinin mi, değil mi?"

Page, onun cevabını bekledi. Gözlerini kapattı.

"Hanımına neden sormuyorsun?" diye önerdi.

Page şaşkınlıkla ona bakmak için döndü. Hiçbir şey söylemeden sadece gülümsedi. Soruyu cevaplaması için başını sallayarak onu teşvik etti. Ve o anda, aşkın en saf halini anladı. Daha önce hiç olmadığı kadar açtı ona.

Kararı açtı: Onu bir kez bile tanımayan, umursamayan ve ona bir isim bile vermeye tenezzül etmeyen bir baba mı seçecekti yoksa öfkesini riske atıp ona bir isim verecek kadar şefkatli bir adam mı? Kendisi için etten kemikten biri olmasına rağmen onu reddeden mi, yoksa somurtkan bir kız olmasına ve umduğundan daha fazla sorun çıkarmasına rağmen onu kendi saflarına almayı seçen mi? Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. Onu istememişti. İsteksiz ellerine bırakılmıştı ve yine de onu geri çevirmemişti.

Babasının gözlerine bakmak için döndü.

"Söyle ona, Page!" diye bağırdı babası.

Page o anda, onu ölümün pençesinden kurtarmak için kendini riske atanın babası olmadığını fark etti. Onu güvenliğe taşıyan Iain'in kollarıydı.

Ve şimdi onu o kadar çok seven Iain'di ki, ona bir seçim hakkı tanıdı.

"Ne diyorsun kızım?" diye sordu atlı ona.

Kim olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama içgüdüsel olarak önemli biri olduğunu biliyordu. Iain bile aşırı dalkavukluk yapmasa da ona saygı duyuyor gibiydi. Kral Davut mu? Mantıklı olurdu, diye düşündü Page, çünkü babası Highlands'a güvenli bir geçiş için ona giderdi. Ya David ya da Henry. Ama bu kadar az insan arasında sadece David at sürebilirdi ve sadece bir İskoç buna cesaret edebilirdi.

Tekrar Iain'e döndü, gerçekten de öyle olup olmadığını anlamak istiyordu. Sessiz yalvarışını anlıyor gibiydi ve Iain'in tek kelime etmesine hiç gerek yoktu. Başını sallayarak onu konuşmaya teşvik etti.

Page, babasının bakışlarıyla bir kez daha karşılaştı ve çenesini kaldırdı. Dudakları kıvrılarak bir gülümsemeyle, "Ben," dedi.

"Sen nesen?" diye çıkıştı babası.

"MacKinnon'ların gelini," dedi neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle.

"Hayır! Onu zorluyor!" diye haykırdı babası, atlıya dönerek. "Gördün mü?"

Page, İskoçyalı David'in bakışlarıyla buluştu ve çenesini kararlılıkla kaldırdı. "Kimse beni zorlamıyor," diye güvence verdi, sesi daha güçlüydü.

"Daha yüksek sesle konuş, Page," diye fısıldadı Iain arkasından ve kalbi daha önce hiç tatmadığı bir sevinçle doldu.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ben MacKinnon'ların geliniyim!" diye bağırdı neredeyse.

Birdenbire bir haykırış duyuldu. Klan üyeleri hep bir ağızdan tezahürat ettiler. Page, kalbinin patlayacakmış gibi kabardığını hissetti.

Atlı, bir kez daha onun yanından Iain'e baktı. "Bu doğru mu?"

Tekrar sessizlik çöktü. Iain öne doğru bir adım attı ve kollarını koruyucu bir şekilde ona doladı. "Evet."

"Öyleyse FitzSimon," dedi atlı. "Bana öyle geliyor ki kızınız aslında MacKinnon'ların gelini."

Bir kez daha tezahüratlar yükseldi ve Page, babasının başlattığı nutukların, hatta atlıyla arasındaki kavganın ve MacKinnon'ların gitmesini talep ederken attıkları öfkeli haykırışların farkında bile değildi. Sadece arkasındaki adamın farkındaydı. Babası öfkeyle atına binip uzaklaştığında ise bunu neredeyse fark etmemişti. Uzaklaşırken küfürler savuruyordu ve onu, duygusuz bir İskoç çetesi takip ediyordu.

"Bunun sonunu duymadın," dedi babası. "Tazminat talep edeceğim!"

Page hafifçe kıkırdadı. "Yapacak, biliyorsun," diye uyardı Iain'i. "Engellenmekten hoşlanmaz."

"Daha önce de söylemiştin," diye hatırlattı ona. "Geri döneceğini sanmıyorum," diye temin etti onu. "Şunlara bak," diye ısrar etti. "Halkımın kalbine sızdın - ne kadar da küstah bir fahişesin! Geri dönerse, onu diri diri yüzerler."

Page, bir süre önce ona da aynı şeyi söylediğini hatırlayarak, kelime seçimine kıkırdadı. Bakışlarını babasını topraklarından kovalayan, arkasından küfürler ve tehditler savuran öfkeli İskoç ordusuna çevirdikten sonra, onları görünce kıkırdadı. Babasının "gitmesine" üzülüyordu, çünkü sonuçta o onun babasıydı, ama büyük bir kısmı sadece rahatlama hissediyordu.

"Seni seviyorum kızım," diye fısıldadı Iain, sarılmayı daha da sıkılaştırarak. "Ah, sana bir şeyim var," diye açıkladı, aniden onu serbest bırakarak. Kahve kabının kıvrımlarını karıştırıp içinden bir şey çıkardı. Onu tekrar arkadan kucaklayarak, yıpranmış sarı bir çiğdem kalıntısını uzattı. Onun sarı çiğdemini. Öfkeyle attığı çiğdemi. Bir şekilde bulmuş ve onun için saklamıştı. "Seni o çiçekli yatağa yatırdığım an," dedi ona, "seni benim sandım. Ama senin beni senin saydığını kendi dudaklarından duymak istedim."

Page konuşamayacak kadar bunalmıştı. "Evet, öyleyim." Gözleri doldu. "Evet, öyleyim," diye fısıldadı usulca.

"Tekrar söyle," diye onu teşvik etti ve hafifçe sıktı.

"Ben," dedi memnun bir iç çekişle, "Ben MacKinnon'ların geliniyim."

"Öylesin," diye güvence verdi ona. "Ve hayatının geri kalanında bundan asla pişman olmana izin vermeyeceğim. Seni mutlu edeceğim, Page. Sana sevgimi ve sadakatimi sunuyorum ve Tanrı adına seninle burada evleniyorum."

Sadakat, buna inanabilirdi. "Aşk mı?" diye sordu ona. "Gerçekten mi?"

Onu kendine doğru çevirdi. "Hiç şüphen olmasın kızım." Kollarından tutarak onu nazikçe sarstı. "Seni şiddetle, gerçekten ve memnuniyetle seviyorum!" Sonra da burnunun kemerinden öptü.

"Ve seni seviyorum," diye itiraf etti Page. "Seni şiddetle, içtenlikle ve memnuniyetle seviyorum." Ve öyle de yaptı, hem de hiç korkmadan, hiç çekinmeden.

Hiç beklemeden onu kaldırıp omuzlarına aldı.

Page şaşkınlıkla çığlık attı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu sahte bir öfkeyle.

"Seni eve götürüyorum kızım... fikrini değiştirmeden önce."

Güldü.

"Neyse, ben vahşi bir İskoç'um," diye hatırlattı ona. "Babanı hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz."

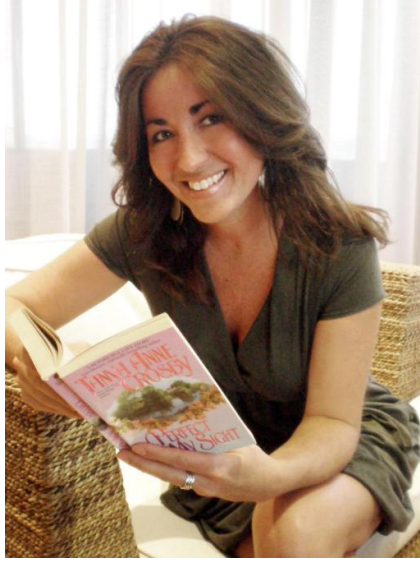
Sayfa skandal bir sevinçle güldü.

"Önce," dedi, "oğlumla görüşeceksin - ona yaşadığını temin edeceksin - ve sonra seni yatağıma götüreceğim... bana tatlı bir ninni söyleteceğim."

Ve öyle de yaptı.

Ve öyle de yaptı.

YAZAR HAKKINDA

Tanya, New York Times ve USA Today de dahil olmak üzere birçok çok satanlar listesinde yer alan 17 roman yazdı. Duygu ve mizah dolu, kusurlu karakterlerle dolu öyküleriyle tanınan romanları, okuyuculardan övgü ve övgü dolu eleştiriler aldı. Eşi, iki köpeği ve iki kedisiyle Kuzey Michigan'da yaşıyor.

Daha fazla bilgi için:

www.tanyaannecrosby.com adresini ziyaret edin

Tanya'ya Facebook'ta katılın

Tanya'yı Twitter ve Pinterest'te takip edin

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

